



ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ ΤΟ ΚΛΑΜΜΑ;

Οι έπιστήμενες μάς συνιστούν τὰ δάκρυα!..

“Ένας στρατιώτης είχε ύποστη έγκαύματα τρίτου βαθμού στο πρόσωπο. Υπέφερε τρομερά από τους πόνους, κι’ ο καθαρισμός των καμένων σαρκών παρουσιαζόταν ως ένα μεγάλο πρόβλημα για το γιατρό. Ωστόσο στην περίπτωση αυτή ο γιατρός δεν μεταχειρίσθηκε μορφίνη για να κοιμίσει τον τραυματία, αλλ’ απλώς του συνέστησε να... κλάψει!

—Καταλαβαίνω πόσο δύνατοι είναι οι πόνοι σου, του είπε. Προσπάθησε όμως να κλάψεις και τότε θ’ ανακουφιστείς...

Πραγματικά ο τραυματίας άκολούθησε τη συμβουλή του γιατρού, και κλαίγοντας μπόρεσε να υποφέρει τους φριχτούς πόνους, που ένοιωσε όλη την ώρα της έγχειρσεως.

Οι ψυχολόγοι επιδοκιμάζουν αυτή τη μέθοδο κι’ αναγνωρίζουν ότι τὰ δάκρυα είναι μία διέξοδος στην κατάσταση που νοιώθει ο άνθρωπος από τις συγκινήσεις.

Όταν εργαζόμαστε έντατικά, δημιουργούμε τεράστια αποθέματα από συγκινήσεις που είναι καλύτερο να τὰ ελευθερώσουμε, παρά να τὰ κρατούμε κλεισμένα μέσα μας.

Φυσικά, κι’ αν δεν έκλαιγε ο τραυματίας που αναφέραμε πάλι θα γιάτρενόταν. Είναι όμως πιθανόν ότι αργότερα, θα βασανίζοταν από εικόνες και σκέψεις που θα του θυμίζαν τις τρομερές στιγμές του τραυματισμού του.

Η άνακούφιση που νοιώθουμε όταν κλαίμε δεν προέρχεται μόνο από τὰ δάκρυα που τρέχουν από τὰ μάτια μας αλλά κι’ από τη διακοπή της τρικυμίας που επικρατεί στο νευρικό μας σύστημα.

Μα τότε γιατί όλοι σχεδόν οι άντρες νοιώθουν ντροπή, όταν τάχα κλάψουν;

Αυτή η πρόληψη που επικρατεί για τὰ δάκρυα των ανδρών έχει διαδοθή τόσο πολύ, ώστε και στην όδον του κινηματογράφου, όπου βλέπει κανείς δυνατές συγκινήσεις, τὰ δάκρυα στους άντρες είναι σπάνια. Οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες ταινιών ξέρουν ότι το κοινό δεν θέλει να βλέπει άντρες να κλαίνε.

Έτσι οι όδηγίες τους στους ήθοποιους είναι ανάλογες: Μπορούν να κάνουν τιδήποτε για να εκδηλώσουν τη λύπη τους. Άρκει να μην κλάψουν! Άς τραβήξουν τὰ μαλλιά τους, άς σκουπίσουν το ιδρωμένο μέτωπό τους, άς μορβάσουν. Άς πάρουν πένθιμο ύφος. Μόνο να μην κλάψουν, γιατί θα γελοιοποιηθούν!

Κι’ όμως τὰ δάκρυα βούρκωσαν τὰ μάτια πολλών ηρώων. Μία φωτογραφία δείχνει τον θρυλικό Άμερικανό στρατηγό Πάττον, πουχε γίνει ο τρόμος των χιτλερικών με την θελλώδη προέλασή του στο δυτικό μέτωπο, να κλαίει σαν μωρό παιδί, τη στιγμή της... παρασημοφορίας του!

Μία άλλη φωτογραφία μάς δείχνει τον Τσώτσιλ να κλαίει μπροστά στα έρείπια μιας βουδαρισμένης μικρής πόλεως. Τὰ δάκρυα του πρώτου ήσαν δάκρυα χαράς. Του δεύτερου ήσαν δάκρυα θανάσμου για το θάρρος των ηρωικών κατοίκων αυτής της πόλεως που είχε καταστραφή από τις όβιδες!...

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι τὰ δάκρυα δεν είναι μόνον ένδειξη μιας δυνατής λύπης. Ο δόκτωρ Φρέντερικ Λάντ, στην «Επιθεώρηση της Κοινωνικής Ψυχολογίας» αναφέρει ότι διάφορα πειράματα έχουν δείξει πώς τὰ δάκρυα προκαλούνται από δυσάρεστες ή ευχάριστες συγκινήσεις. Και κατέληξε στη διαπίστωση ότι η κρανιακή διαίρεση του έγκεφάλου προκαλεί τὰ δάκρυα της χαράς, ενώ η συμπαθητική διαίρεση προκαλεί τὰ δάκρυα της λύπης.

Απ’ αυτά τὰ πειράματα ο καθηγητής Λάντ έδωσε το συμπέρασμα ότι πίσω από κάθε τρέξιμο δακρύων βρίσκεται μία βαθειά αίτια χαράς ή λύπης. Έτσι το κλάμμα γίνεται μία ύγιεινη άνακούφιση από κάθε είδους άγνία.

Συνήθως κλαίνε οι άθληται που έρχονται πρώτοι, καθώς κι’ εκείνοι που έρχονται... τελευταίοι. Οι πρώτοι από χαρά, οι δεύτεροι δέ από λύπη. Όλοι οι πυγμάχοι, όταν απέκτησαν τον τίτλο του παγκοσμίου πρωταθλητού, άλλά κι’ όταν τον έχασαν, έκλαψαν χωρίς ντροπή.

Η έπιστήμη λοιπόν μάς πληροφορεί ότι το κλάψιμο είναι μία βαλβίδα, από όπου ξεφεύγει κάθε καταπιεστική συγκίνηση, κι’ όχι μία άδυναμία, και ότι εξαρτάται από το άτομο ν’ αποφασίσει για ποιά αίτια θα κλάψει. Άλλοι κλαίνε για τους χαμένους συναδέλφους τους στο πεδίο της μάχης. Άλλοι θα κλάψουν σε μία συμφωνία του Μπετόβεν. Μερικοί θα κλάψουν έπειδή έχασαν μία μάχη ή ένα παιχνίδι κι’ άλλοι έπειδή αντίκρισαν ένα άνάπτηρο παιδάκι.

Πάντως όποιος κλαίει δεν σημαίνει ότι έχει άδύνατη καρδιά, άλλά απλώς ότι... έχει καρδιά.

‘Ανάμεσα σε δυο καρδιές

Πρωτότυπο διήγημα

Έντελως συμπτωματικά οι άδελφές του Γηροκομίου είχαν βάλει στον ίδιο θάλαμο τη δεσποινίδα Άμαλία και την κυρία Νίνα, που ήταν τόσο διαφορετικές στην εμφάνιση και στο χαρακτήρα. Τους είχαν δώσει ένα από τους πιο εύχρησους θαλάμους, που χωριζόταν μ’ ένα ριντώ, έπειδή ήταν οι μόνες που πληρώναν. Έκεί στην παλιά αυτή κάμαρα, στο τρίτο πάτωμα, οι δυο γυναίκες ζούσαν ήσυχα, μακριά απ’ όλους τους άλλους.

Η δεσποινίς Άμαλία ήταν μία γυναίκα που το ύψος της έφτανε 1,70 μ. Είχε μεγάλες πλάτες, ασυτήρη μορφή, κι’ επιβλητικό παράστημα, που έδειχνε ότι κάποτε ήταν ωραία. Καθένας το αντιλαμβάνονταν παρ’ όλες τις ρυτίδες των γεραιτών, που είχαν σκληρύνει το πρόσωπό της. Είχε άνέκαθεν δεσποτικό χαρακτήρα και δεν ένοιωσε καμμία τρυφερότητα. Με μία λέξη ήταν μία αντρογονικά μιάς στην κυρία Νίνα, που διατηρούσε παρ’ όλα τὰ χρόνια της, ένα συμπαθητικό, έκφραστικό πρόσωπο, είχε μετρητημένες χειρνομίες και ναρκητήρα ήμεμο και τις άρεσε να ζή με τις άναμνήσεις της.

Χαμογελούσε με καλωσύνη στη δεσποινίδα Άμαλία που ήθελε να κάνει έντύπωση με τὰ βαρεία της κοσμήματα, και την ποκεταρία που δεν της ταίριαζε πια. Άντίθετα η Νίνα ντυνόταν άπλά, και δεν φορούσε από δάχτυλό, της παρά τη χρυσή βέρα της.

Η Νίνα ήξερε καλά πώς η Άμαλία μισούσε τη βέρα της και τη φωτογραφία του άντρός της, του καύμενου του Έμιλ, που της χαμογελούσε από την κορνίζα του πάνω στο κομοδίνο.

—Η κορνίζα, είχε εξηγήσει ευγενικά η Νίνα στην Άμαλία, δεν είναι μοντέρνα και ούτε ωραία. Άλλά την αγοράσαμε στην Βενετία, όταν κάναμε το γαμήλιο ταξίδι μας και για μένα είναι ιερή!..

—Έγώ τη βρίσκω φριχτή, της άπάντησε τότε η Άμαλία με μάτια γεμάτα θυμό, γιατί πλαισιώνει τη φωτογραφία αυτού του παλιάνθρωπου! Τον άναγνώρισα άμέσως αυτό τον όμορφονίο!

—Δεν ήταν παλιάνθρωπος ο άντρας μου, είπε γλυκά η Νίνα.

—Ήταν ένας έλεεινός, άπάντησε η Άμαλία περιφρονητικά. Άν θέλεις να ξέρεις, έμένα έπρόκειτο να παντρευτή. Είχαμε άρραβωνιάσει, άλλά με παράτησε, για να πάρη έσένα. Τί με κυττάξεις έτσι, μήπως δεν το ήξερες;

Η Νίνα θυμόταν καλά αυτή την ιστορία και έτρεμε κάθε φορά που η Άμαλία της την θυμίζει.

—Έξ αίτιας σου, πρόσθεσε η Άμαλία, η ζωή μου πήγε χαμένη. Έσύ έγινες «κυρία», ενώ έγώ έμεινα για πάντα γεροντοκόρη. Έπειτα απ’ την άπάτη αυτού του παλιάνθρωπου, μίσσησα όλους τους άντρες. Έσύ στάθηκες ο κακός μου δαίμονας, συνέχισε η Άμαλία χειρνομώντας άπειλητικά στη Νίνα, που είχε παγώσει απ’ το φόβο της. Γι’ αυτό το λόγο δεν θα σου ξαναμιλήσω ποτέ πια!...

Έξ αίτιας λοιπόν της Άμαλίας, η προϊσταμένη του Γηροκομίου άναγκάστηκε να χωρίσει το θάλαμο με το ριντώ και οι δυο γυναίκες δεν άντάλλαξαν ούτε μία λέξη έναν όλόκληρο χρόνο. Η Νίνα θα ήθελε να της εξηγήση πώς ο καύμενος ο Έμιλ της είχε κάνει λόγο για τὰ

άστεία αυτά άρραβωνιάσματα, δέκα χρόνια μετά το γάμο τους. Είχε έρωτευθή την Άμαλία για την ψυχρή όμορφιά της, άλλά γρήγορα κατάλαβε πώς είχε δεσποτικό χαρακτήρα, που ταίριαζε καλύτερα σ’ έναν έπιλοχία. Η Νίνα δεν ήταν όμορφη, ήταν όμως γοητευτική και γλυκεία γυναίκα. Έζησαν μαζί ευτυχισμένοι, δίχως φιλονεικίες, δίχως παρεξηγήσεις. Οι ψυχές τους ήταν ένωμένες κι’ όταν ο άντρας της πέθανε, η Νίνα τον άισθανόταν πάντα κοντά της. Ούτε ο θάνατος δεν θά μπορούσε να μάς χωρίσει, άγαπημένε μου Νίνα, της είχε πη ο Έμιλ, λίγο πριν πεθάνει. Και πραγματικά η Νίνα ζούσε διαρκώς με την άνάμνησι του άντρός της και της περασμένης ευτυχισμένης ζωής της.

Επί ένα χρόνο λοιπόν οι δυο φίλες δεν άντάλλαξαν ούτε λέξη. Ένα βράδυ όμως η Άμαλία άισθανόθηκε άσχημα. Η Νίνα είχε πλαγιάσει στο κρεβάτι της και ήταν έτοιμη ν’ άποκοιμηθή, όταν είδε ξαφνικά ένα χέρι να κουνά το ριντώ. Σηκώθηκε άμέσως κι’ έτρεξε κοντά στη γεροντοκόρη.

—Πεθαίνω... φέλλισε η Άμαλία πιάνοντας το χέρι της Νίνας για να μη χτυπήσει το κομοδίνο. Μη φωνάζεις κανένα, θέλω να σου μιλήσω, κάθισε...

Η Νίνα, που άισθανόταν μεγάλη συμπόνια για την Άμαλία, της κάθισε άπαλά τὰ μαλλιά, με μία στοργική χειρνομία.

—Άκουσέ με, Νίνα, έγω σε λίγο θα πεθάνω, γι’ αυτό θέλω να μου μιλήσεις για τον Έμιλ. Ήταν άληθεια εξαιρετικός άνθρωπος, ευγενικός, όλος έρωτα και στοργή; Σούφερνε πάντα βιολέττες και σε φιλούσε, όλοένα με τρυφερότητα. Δεν είν’ έτσι;

Η Νίνα κατάλαβε με μιάς πώς η Άμαλία δεν την είχε μισήσει έπειδή την είχε προτιμήσει ο Έμιλ, άλλά γιατί της είχε δώσει όλη του τη ζωή, τον έρωτά του και τη στοργή του, που αυτή δεν είχε γνωρίσει. Βασανίζοταν από μία ζήλεια, που την είχαν φοντώσει οι άναμνήσεις και τώρα πέθαινε με την άγωνία να φαντάζεται τον Έμιλ σκυμμένο πάνω άπ’ τη Νίνα και να τη φιλή, να της προσφέρει βιολέττες και να της δείχνει όλη του την τρυφερότητα.

Η Νίνα άπάντησε μηχανικά, άθελά της:

—Όχι, Άμαλία, ο Έμιλ δέ μούφερνε βιολέττες και δεν με φιλούσε. Δεν μ’ άγάπησε ποτέ του. Μ’ άπατούσε όλοένα. Είχες τύχη που δεν τον παντρεύτηκες...

Κι’ η Νίνα εξακολούθησε να λή ψέμματα μέχρις ότου άντελήθη ότι η Άμαλία είχε πεθάνει. Είχε πεθάνει ευτυχισμένη!

Την άλλη μέρα το πρωί η Νίνα πήρε στα χέρια της τη φωτογραφία του Έμιλ και κυττάζοντας τον γλυκά, του είπε:

—Καταλαβαίνεις, άγάπη μου, της είπα ψέμματα για να πεθάνει ευτυχισμένη. Έμεις οι δυο θάμαστε πάντα μαζί!...

Ο ήλιος έλαμπε τώρα πάνω στην κορνίζα της φωτογραφίας του Έμιλ, που την είχαν αγοράσει σαραντά χρόνια πριν, όταν έκαναν στη Βενετία το γαμήλιο ταξίδι τους...

ZAN NT’ ΕΣΜ

ΕΤΟΣ ΙΕ’ Θ ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1953 Θ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 751

Θεατρικός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ· ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 · ΤΗΛ.: 27-135—29-967 · ΓΙΜΗ ΔΡΧ 5000

Κοζερ της εβδομάδος

ΘΥΣΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ

“Άν ήξερε ο ταχυδρομικός διανομέας πόσα παράξενα κρατά μέσα στους φακέλους του... Είναι έπιστολές τυπικές, ψυχρές, χωρίς άποκάλυψιν. Είναι όμως και μερικές άλλες...

“Όπως αυτό το γράμμα που άνοίγουμε σήμερα. Έάν το περιστατικό αυτό έφανε στις καθημερινές έφημερίδες, θα βλέπατε τον τίτλο της είδησεως, γραμμένο κάτω έτσι: «Έπρόδωσε την φίλην της διά να την καταστήσει ευτυχής».

Άκούστε πώς: Φίλες άδελφικές. Συνδέονται από τὰ θρανία του Γυμνασίου. Πάντα μαζί. Στο σχολείο, στα σπίτια τους, στις έκδρομες, στα κοριτοίστικα μικροφλέτς τους. Άχωρίστες συντροφίσσες, χωρίς μυστικά ή μιά με την άλλη.

Τελείωσαν κάποτε τὰ χρόνια της μαθήσεως, ο δεσμός τους όμως εξακολουθούσε. Δεν διακόπηκε ούτε όταν η μιά από τις δυο άρραβωνιάστηκε. Ήταν ένα είδωλο που με τον καιρό άναπτύχθηκε σε δυνατό άισθημα. Η φίλη τὰ ήξερε, πριν τὰ μήνους οι γονείς. Οι κάμενοι οι γονείς...

Είναι όπως περίπου και οι σύζυγοι. Τὰ μαθαίνουν τελευταίοι. Απόλυτα ένημερωμένη η φίλη, συχνά τους συνάδους στις συναντήσεις όταν ύπηρετι κίνδυνος και έπρεπε να καλυφθούν τα προσχήματα. Άφωτισμένη η φίλη, δεχόταν να ηγησθή μαζί τους, προθυμη, άν παρουσιαζόταν άνάγκη, να προβάλλει τον έαυτό της και να βεβαιώσει τους γονείς της άλλης ότι δικός της ήταν ο έρωτικός σύνδεσμος.

Επί ένα χρόνο, παρατάθηκε αυτή η κατάσταση. Πότε μόνον και πότε με συνάδεια οι δυο έρωτευμένοι, περνούσαν την περίοδο του ελευθερού έρωτα, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή, που με τη συγκατάθεση των σπιτιών τους, θα νομιμοποιούσαν τις σχέσεις τους. Η στιγμή δεν άργησε να σηγη. Χωρίς μεγάλες άντιρρήσεις, και οι δυο οικογένειες δέχθηκαν την ένωση των παιδιών τους.

Και μπαίνουμε τώρα στο δεύτερο στάδιο της ύποθεσεως. Ούτε ο γάμος διακόπτει τη φίλια. Μπαίνουναι η ελευθερή νέα στο σπίτι της φίλης της. Δέ μάς λέει ποιά συμπλέγματα δημιουργήθηκαν μέσα της από τη νέα κατάσταση. Ίσως κάποια ζήλεια προς εκείνη, που χαϊρόταν όλοκληρωμένη την έρωτική ζωή. Ίσως και κάποια έχθροτητα για κείνον που της άφαιρούσε ένα μέρος από την όλοκληρωτική άγάπη της φίλης της.

Άλλά, γιατί να ψάχνουμε τόσο πολύ; Μήπως αυτό είναι το θέμα μας; Άλλωδ βρίσκεται η ουσία.

Στο πάθος που άναπτύχθηκε στο σύζυγο. Ούτε δυο χρόνια δεν είχαν περάσει από τη μέρα του γάμου του και ένιωσε σφοδρά έρωτευμένος με τη φίλη της γυναίκας του. Της το είπε. Μόνο που δέ λιποθύμησε ή κοπέλλα όταν τ’ άκουσε. Τέτοιο πράμα δεν είχε φαντασθή. Ός τη στιγμή εκείνη, άντικρύς με τόσο έρωτική άπάθεια ο ένας τον άλλον! Σά να μην ήταν γυναίκα και άντρας.

Τί του ήρθε; Πώς αυτό το ξαφνικό; Πώς θ’ άντιμετώπιζε την κατάσταση ή

νέα; Νά κόψη με το μαχαίρι τις σχέσεις; Νά παψη να τους βλέπη; Νά μη ξαναπατήσει στο σπίτι τους; Μιά κουβέντα είναι αυτή... Το πολύ να τακτοποιούν και ν’ άπαλλάσσουν την ίδια από την ευθύνη. Η φίλη της όμως; Τί θάλεγε στη φίλη της που θα ζητούσε εξηγήσεις; Πώς θα δικαιολογούσε τη στάση της; Άν της άποκαλύπτε την άλήθεια, θα την έκανε δυστυχισμένη και θα κατέστρεφε τη ζωή της. Άν της τόκρυβε πάλι, θα κινούσε τις ύπονοιές της και το κακό θα ήταν και σ’ αυτή την περίπτωση το ίδιο, άν όχι και χειρότερο.

Κατέληξε προσωρινά σε μιάν άλλη άπόφασι: Ν’ άποκρούση φυσικά, την πολιορκία του σύζυγου της φίλης, άλλά να εξακολουθήσει τις κοινωνικές σχέσεις. Όπου να δη τί θ’ άπογινή. Ίσως, έν τώ μεταξύ, να έπειθε τον άλλον, ίσως να τον έφερνε στο δρόμο της λογικής.

Κακοί ύπολογισμοί. Τὰ πράγματα ξεείχθηκαν στο χειρότερο. Ο άντρας έγινε σκαίος στη γυναίκα του. Της φερόταν με βαναυσότητα, την περιφρόνυσε, την κακομεταχειριζόταν, άκόμα και μπροστά στη φίλη της. Κατάστασι δραματική. Έφθινε η νεαρή γυναίκα. Και άγαπούσε τόσο τον περιφρονητή και τον τυραννό της... Δυστυχής και η άλλη, όσο έβλεπε να ύποφέρει η φίλη της.

—Γιατί το κάνεις αυτό; τόλμησε να ρωτήσει μία μέρα το βασανιστή.

—Γιατί σ’ άγαπώ. Στη γυναίκα μου βλέπω το έμπόδιο στην άνάπτυξη της άγάπης μου. Άν έλειπε αυτή, δεν θα με άπέκρυψε. Και δεν της συγχώρω το ότι ύπάρχει.

Σε λίγο, προσέθεσε: —Άν έσύ ήλεες... —Νά θελήσω τί; —Νά με νιώσης, νάρθεις κοντά μου... Μου φαίνεται πώς θα ξαναγεννιόμουν θα ήμερεια, και θα φερόμουν τότε με λιγώτερη σκληρότητα στη γυναίκα μου.

Δεύτερο χτύπημα αυτό: Της έδινε να καταλάβη, ότι ή άρνση της ήταν αίτια της δυστυχίας της φίλης της. Και ήρθε στιγμή που ύποχώρησε. Σά θυσία σε μία φίλια παρουσιάζει την ύποχωρησι της. Δέ μάς ύποκρέονε να την πιστέψουμε. Έκείνο που βεβαιώνει είναι, ότι από τότε, από τη στιγμή της ύποχωρήσεως, έχει άλλάξει η ατμόσφαιρα στη συζυγική στέγη. Δεν είναι, φυσικά, ο παλιός έρωτας. Είναι όμως η γαλήνη, κάποιος κατευνασμός, ένα κλίμα ύποφερτό. Καρπός της θυσίας της. Και περιμένει άκόμα, ότι ο καρπός θ’ άναπτύχθη και θα ξαναβιώσει πάλι στην καρδιά του σύζυγου ή παλιά άγάπη για τη γυναίκα του. Θα είναι η στιγμή που θα θεωρήσει όλοκληρωμένο το έργο της. Έν τώ μεταξύ, όμως έχει έρωτευθή αυτόν που είναι ο πρώτος άντρας, τον όποιον γνώρισε και αναλογίζεται με διπλά συναισθήματα, με όδυν άλλά και με αγάλλισι, τη στιγμή που ο σύζυγος θα κορεσθή από τη φίλη του.

Άν έβλεπα μία τέτοια ύπόθεσι σε μυθιστόρημα, θα την εύρισκε άπίθανη. Τώρα όμως που τη βλέπω νάρθαι άνώνυμη σε δυο κόλλες χαρτί, γιατί να μη την πιστέψω και να μη σταθώ κατάπληκτος έμπρός στα δράματα που σκαρώνει η ζωή;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



—Άδύνατον να μπήτε, άφεντικό! Λέπει η κυρία!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο κήπος

Νά που ο κήπος της άγάπης ξαναβρίζει και προσμένει να μάς δώ άγκαλισμένους. Πάμε άγάπη μου, ή χλόη πρασινίζει και στο πράσινο χαλί της μάς καλεί... Πάμε, θέλει να μάς δώ άγαπημένους για να νιώση πώς ή αύρα μάς δροσίζει και τους δυο μάς ταίριασμένους, μονιασμένους, νάναι μάρτυρας σε κάθε μας φιλή!

Φουντωμένος της άγάπης είναι ο κήπος και προσμένει φανερό το άγκάλιασμά μας κι’ έχει αυτός ο κήπος, ένα φόβο, μήπως κάποια ζήλεια, χωρισμένους, μάς κρατά... Μά θα δη και θα πεισθή στο περασμά μας, πώς ένώνει τις καρδιές μας ένας χτύπος και θ’ άκούσης το παλλό το μάθημά μας να το λέμε άπ’ όξω κι’ άνακατωτά!

Ο κακός χειμώνας πέρασε, καλή μου, να που ο κήπος της άγάπης λουλουδίζει και άν θες ν’ άκούσης κάποια συμβουλή μου πάμε εκεί, για να ήσυχάσει, σάν μάς δώ... Μία μικρή τριανταφυλλία μοσχομυρίζει και θα άκούσης με το πρώτο το φιλή μου, ένα σπινό που θα γλυκοψιθυρίση σ’ ένός δένδρου, φουντωμένου, το κλαδί...

Νά που ο κήπος άνυπόμονα προσμένει να μάς δώ κι’ αυτός για να πανηγυρίση την άγάπη την παλιά, την περασμένη άνοιξιάτικη και πάλι και τρελλή... Νά ο κήπος που ζητά να μάς χαρίση λίγη άγάπη άληθινή κι’ ευτυχισμένη, την άγάπη που έτσι θα ξαναγυρίση πιο θερμή κι’ όχι όπως άλλοτε δειλή!

Πώς μιλάνε, δίχως λόγια τὰ λουλούδια πώς μιλάει, δίχως ψίθυρο, ή αύρα, τί ώραία, τί άθόρυβα τραγουδία λένε τώρα όλα μαζί και χωριστά... Πάνε, φύγανε τὰ σύννεφα τὰ μαύρα, γύρω οι έρωτες πετούν σάν άγγελουδία κι’ έγώ λέω: Την άγάπη μου ξανάδρα όλα χάδια και φιλιὰ λαχταριστά!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο Λωράν γι' Ασσά κάθισε σ' ένα παγκάκι του πάρκου και βυθίστηκε σ' ονειρώξεις. Η νύχτα ήταν χλιαρή και φωτεινή. Τ' ασπόμενα άστρα πλέανε στο μαύρο πέλαγος τ' ουρανού. Το χλωμό φεγγάρι πλησίαζε να δύσει. Μια γλυκύτητα, μεθώντας τις αισθήσεις, όπως μεθάει η μουσική την ψυχή.

Ξαφνικά, ο Λωράν ανασκίρτησε. Είχε ακούσει ανάλογες γυναικείες πατημασιές στην άμμο του μονοπατιού. Ήταν η γυναίκα του; Ο Λωράν σκέπτηκε μια στιγμή να φύγει πριν τον αντιληφθεί εκείνη, γιατί το παθούσε να μείνει μόνος. «Αντί γι' αυτήν που νομίζε όμως, είδε την αδελφή της, τη Φρανσουάζ.

Η κοπέλλα προχωρούσε προς το μέρος του. Είχε ένα παράστημα αρχαίας θεάς.

Κάθισε δίπλα στο Λωράν, δίχως να προφέρει λέξη. Όταν της έπιασε εκείνος το χέρι, δεν δίστασε να το τραβήξει...

— Είμ' ευχαριστημένος, της είπε με γλυκιά φωνή, που σε ξαναβλέπω μία φορά ακόμη πριν απ' το γάμο σου! Αύριο, δεν θα μάς ανήκει πιά. Το σπίτι μας θα μείνει αδειανό, δίχως εσένα... Μά γιατί ν' αν σου μιλάω έτσι μελαγχολικά; Έσο είσαι ευτυχισμένη!

— Ναί, Λωράν, είμ' ευτυχισμένη... γιατί φεύγω!

— Περνούσες, λοιπόν, τόσο άσχημα εδώ;

— Όχι, Λωράν, δεν περνούσα άσχημα. Θάμαι όμως καλύτερα... μακριά σου!

— Ή, Φρανσουάζ! Μήπως σου προκάλεσα κάποια λύπη,

δίχως να το θέλω;

— Ναί, τη μεγαλύτερη απ' όλες!... Αγαπάς τόσο τη γυναίκα σου, ώστε δεν με κυττάζεις ποτέ! Ποτέ δεν σκέφθηκες ποτέ είμαι ώρα... και πώς μπορούσα να υποφέρω κοντά σας!

Ο Λωράν είχε γίνει κατάχλωμος. Τα χέρια του έτρεμαν.

— Σώπα, Φρανσουάζ! ψιθύρισε. Δεν θέλω... δεν πρέπει να καταλάβω!

— Τι πειράζει; Αύριο θάχω ρύγι. Δέχθηκα να παντρευτώ με τον Κόστ, επειδή μένει στη Βομβόνη. Θα φύγω για την έλβετία μου μ' απελπισία και με καρά... Εκεί κάτω, θα μπορού να υποφέρω ελεύθερα, χωρίς να κρύβω τον πόνο μου!

«Σας άφησα να νομίζετε πως παντρεύομαι από έρωτα... Και το πιστεύατε! Μά η αλήθεια είναι πως φεύγω γιατί υπέφερα πολύ εδώ!

— Είσαι τρελή, Φρανσουάζ! διαμαρτυρήθηκε ο Λωράν. Έγώ δεν έκαμα ποτέ τίποτε για να με...

Σώπα, μη τολμώντας να συμπληρώσει, τη φράση του. Στο μισοσκόταδο, έβλεπε λυγισμένο πάνω στον πέτρινο πάγκο το υπέροχο κορμί της κοπέλλας που ταπεινωνόταν μπροστά του.

Εκείνη ανασήκωσε το κεφάλι της κι' απάντησε πικρά:

— Όχι, ποτέ! Αυτή ακριβώς η αδιαφορία σου με τράβηξε περισσότερο και με πόνεσε μαζί!

Ο Λωράν έσκυψε πάνω της.

— Απ' το τρεμουλιασμα των ώμων της, καθώς την άγγιζε με την άκρη των δαχτύλων του,

κατάλαβε πως έκλαιγε με σιωπηλούς λυγμούς.

— Άκουσε, Φρανσουάζ! της είπε σ' αυτή. Σου δείχνω τόση αδιαφορία, ακριβώς γιατί μου προκαλούσε τύψεις το μεγάλο ενδιαφέρον μου για σένα! Δεν σ' άφηνα να καταλάβεις πως αγωνίσθηκα για να εμποδίσω το γάμο σου, πως δεν ήμουν ευτυχισμένος παρά μόνο κοντά σου, πως ήσουν απαραίτητη για τη ζωή μου! Και τώρα... τι θα γίνει δίχως εσένα;

Γονάτισε μπροστά της και προσπάθησε ν' απομακρύνει τα χέρια της απ' το πρόσωπό της.

— Λωράν, σήκω πάνω, σ' εξορκίζω! του είπε εκείνη. Μπορεί να σε δουν απ' το σπίτι!... Είμ' αλήθεια, λοιπόν, πως μ' αγαπάς; «Ω, αν μπορούσα να σε πιστέψω, θάπαιρνα τουλάχιστον μαζί μου μακριά, τη γλυκιά αυτή παρηγοριά!...

— Αυτή σου με, Φρανσουάζ!

— Λωράν, Λωράν... Άν μούλεγε τώρα: «Άφησε αυτό το γάμο κι' έλα!», θα υπάκουα αδιάσπαστα, με χαρά!

— Μη με βάζεις σε πειρασμό... Σκέψου τη Μαργαρίτα!

Η Φρανσουάζ αναστέναζε.

— Βλέπεις πως δεν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπάω εγώ; είπε. Οι άντρες δεν ξέρουν ν' αγαπήσουν!... Εγώ όμως είμαι πρόθυμη να τα θυσιάσω όλα για σένα. Μά, δυστυχώς, δεν έχω να θυσιάσω, παρά ένα αρραβωνιαστικό που μου είν' αδιάφορο!

Μία νευρική φωνή ακούστηκε ξαφνικά:

— Λωράν! Πού είσαι; — Άς χαριστούμε Φρανσουάζ, είτε ψυχά ο Λωράν. Με φωνάζει η Μαργαρίτα.

Η κοπέλλα έκοψε ένα ανθισμένο κλωνάρι, του διπλανού δέντρου, το φίλησε παθητικά και το πέταξε στο Λωράν.

— Αντί! του ψιθύρισε. Και μην ξεχνάς πως κανείς στον κόσμο δεν σ' αγαπάει, ούτε και θα σ' αγαπήσει ποτέ, όσο εγώ!

Υστερα έφυγε τρέχοντας, με βουρκωμένα μάτια, ενώ ο Λωράν φιλούσε κι' αυτός το κλωνάρι.

Ο Λωράν δεν ξαναδε πιά τη Φρανσουάζ. Τα χρόνια πέρασαν, άργα και βαρέα. Η ηλιαχτίδα πουχε φωτίζει τη ζωή του, ήταν σβυμένη πιά. Η γυναίκα του του φαινόταν τώρα άσχημη, ανόητη, πληχτική...

— Άνοιξε συχνά ένα μεγάλο κουτί και κύτταζε ονειροπόλα ένα ξερό κλωνάρι, απ' όπου κρέμονταν ακόμα λίγα νεκρά φύλλα. Μία μέρα, η γυναίκα του τον βρήκε σ' αυτή τη στάση.

— Θάθελα να μάθω τί σου θυμίζει αυτό το κλωνάρι... του είπε.

— Εκείνος κύτταζε ένοχλημένος το παχύ, κατακόκκινο κι' ικανοποιημένο πρόσωπό της.

— Απ' τ' άνοιχτο παράθυρο, έμπαιναν οι άνοιξιότικες μυρωδιές του κήπου, μεθυστικές, έρωτικές, σαν τη νύχτα εκείνη.

— Αυτό το κλωνάρι, απάντησε άργα ο Λωράν ήταν άλλοτε ζωντανό, μυρωμένο, γεμάτο λουλούδια. Κύτταζε τί έχει γίνει τώρα!...

— Μά τί σου θυμίζει; επέμεινε η γυναίκα του.

— Την τιμιώτερη πράξη της ζωής μου, Μαργαρίτα. Μία πράξη ευγενική και μεγάλη... Μία πράξη, για την οποία μετανιώω κάθε μέρα!

Ε. ΖΑΛΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Στο Έθνικό Θέατρο σύμφωνα με τα σχέδια του νέου διευθυντού του κ. Ροντήρη, θ' άρχισή μια νέα περίοδος.

Με την ανασύστασι του χορού, θα υποβληθώ η άρτια ανάθεσις αρχαίων δραμάτων.

Επίσης το ανέβασμα ελληνικών έργων θα δώση θάρρος στους συγγραφείς μας, που έμεναν σχεδόν πάντα στο περιθώριο.

Το «Ακροπόλ» που θα έχη, όπως λέγεται, έφετος το καλοκαίρι, τα σκηπτρα στον τομέα του μουσικού θεάτρου, επιφύλασσει πολλές εκπλήξεις.

Μεταξύ άλλων θα παρουσιάση, για πρώτη φορά, σκηνικά αρχαϊκού ρυθμού, που όφειλονται σε ένα καινούργιο ταλέντο.

Επίσης, με την προσπάθεια να προσφέρη κάτι καινούργιο στο μουσικό είδος, θα παρουσιάση πολλά νέα ταλέντα τραγουδιού και χορού.

Η Φωφώ Λουκά, η γνωστή συμπτρέτα του μουσικού θεάτρου, που γύρισε τελευταίως από την Αμερική, έπειτα από δυό χρόνια, έπαθε στη Νέα Υόρκη... Αθηναίσιμα.

Κλεισμένη τούς τελευταίους μήνες στο σπίτι της εκεί εγκατεστημένης αδελφής της, ένοιωσε τέτοια νοσταλγία, ώστε δεν μπορούσε να αντιμειψίση τη μηχανική ζωή του Νέου Κόσμου.

Ετσι, απεπισμένη, πήκε μία μέρα στο πλοίο και γύρισε στην Ελλάδα, από την οποία ώρκισθηκε να μη ξαναφύγη ποτέ πιά.

Ο γνωστός μέστρος και συνθέτης, κ. Ραπίτης, συνεργάτης στενός της Σοφίας Βέμπο, αποσύρεται, προς το παρόν τουλάχιστον, από το θέατρο.

Ο Ραπίτης πηγαίνει στη Μυτιλήνη, όπου θα αναλάβη τη διεύθυνσι του μεγάλου εργοστασίου παγοποιίας του πατέρα του.

Η γνωστή καλλιτέχνης του τραγουδιού Θέκλα, που γύρισε από την Αμερική, έλαβε, κατά το διαστημα της εκεί διαμονής της πολλά πρωτότυπα δώρα. Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα ήταν ένα εξωτικό λουλούδι, σε ωραιότατο γλαστράκι, άπανο σε μία βάση από ψεύτικο χιόνι (προπαγάνδα για το πράσινο) δώρο του δημάρχου της Νέας Υόρκης.

Η συμπαθής καταρτερίστρα Γεωργία Βασιλειάδου, που θα εμφανισθί το καλοκαίρι στο «Άλσος», μαζί με τον χιουμορίστα κονφερανσιέ Γιώργο Οικονομίδη, μας πληροφορεί, ότι πήρε το πρώτο βραβείο της σκηνής στο...μελόδρομο.

Ένα πρωί, όταν ήταν ακόμη παιδούλα 14 ετών, περνώνας από το θέατρο «Ολύμπια», άκουσε τα τραγούδια των δοκιμών, μπήκε μέσα και ζήτησε με έπιμονη να την δοκιμάσουν!

Την άκουσε, λοιπόν, καθισμένη στο πάνο ο ίδιος ο μακαρίτης Λαυράγκας και πού άρεσε ως φωνή. Η Βασιλειάδου προσελήφθη άμεσως και έκαμε την εμφάνισή της σε αρκετά έργα, σε μικρούς, φυσικά, ρόλους.

Αργότερα την ανέλαβε υπό την προστασία της η κ. Κυβέλη και μετεπήδησε στην πράξη για να καταλήξη έπειτα από αρκετά χρόνια, στο έλαφρο θέατρο.

Μαζί με άλλα ελληνικά φίλμ, θα ιδούμε έφετος και δύο αεροπορικής υποθέσεως, με την έγκρισι του Γενικού Έπιτελείου Αεροπορίας.

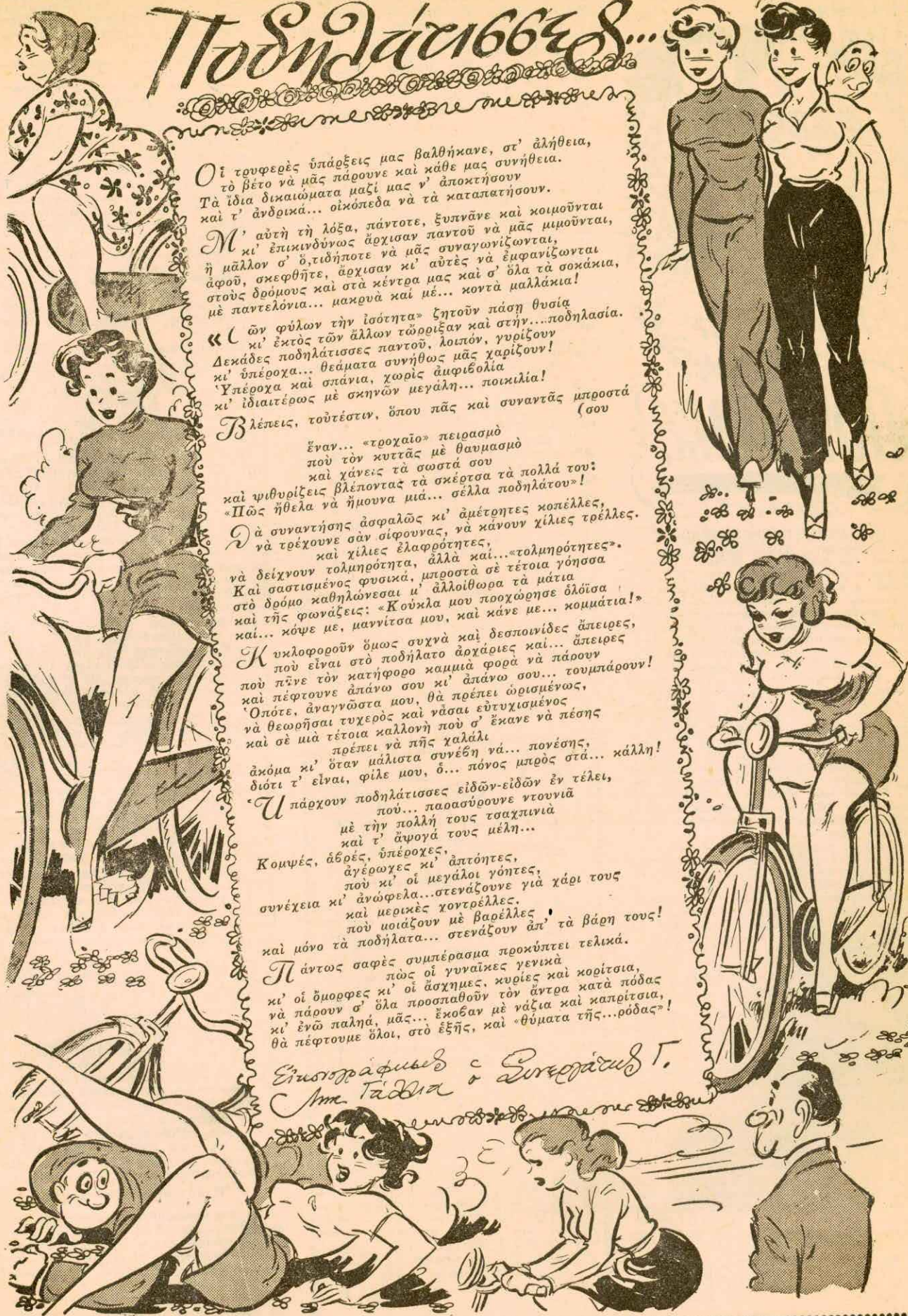
Το πρώτο, με τον τίτλο «Οι ούρανοι είναι δικοί μας», είναι εμπνευσμένο από τον πόλεμο της Κορέας και γυρίζεται τώρα από την «Φίνος Φίλμ» με πρωταγωνιστές την Άλκα Κατσέλη, την Αντιγόνη Βαλάκου, τον Άλ. Αλεξανδράκη και τον Α. Κωσταντάρα.

Το δεύτερο, με τον τίτλο «Τα Έλληνικά φτερά» θα γυρισθί πολύ σύντομα, με σκηνοθέτη τον συγγραφέα του κ. Ανδρ. Κανελλόπουλο.

Το γνωστό λαϊκό τραγούδάκι των κ. κ. Σακελλάρειου-Γιαννακόπουλου, που έμελλοιτο ο μέστρος κ. Σουγιουλ «Εβρ' πώς μπατήρησάμε», έχει, τις τελευταίες μέρες, ένα πολύ επικίνδυνο συναγωνιστή, μία πικάντικη παρωδία, γραμμένη από το γνωστό επιθεωρησιογράφο κ. Ν. Φατούρα, που απευθύνεται στο... ωραίο φύλο.

Στο μεταξύ, κάποιος άλλος πολύ γνωστός επίσης συγγραφέας, ο κ. Μ., έγραψε μία πολύ έξυπνη ανταπάντησι, με τον τίτλο «Πώς δεν...μπατήρησάμε!»

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ



Οι τρυφερές υπάρξεις μας βαλθήκανε, σ' αλήθεια, το βέτο να μάς πάρουνε και κάθε μας συνήθεια. Τα ίδια δικαιώματα μαζί μας ν' αποκτήσουν και τ' ανδρικά... οικόπεδα να τα καταπατήσουν.

Μ' αυτή τη λύση, πάντοτε, ξυπνάνε και κοιμούνται, κι' επικινδύνως άρχισαν παντού να μάς μμπούνται, ή μάλλον σ' ό,τιδήποτε να μάς συναγωνίζονται, αφού, σκεφθίτε, άρχισαν κι' αυτές να εμφανίζονται στους δρόμους και στα κέντρα μας και σ' όλα τα σοκάκια, με παντελόνια... μακριά και μέ... κοντά μαλλίγια!

«Λών φύλων την ισότητα» ζητούν πάση θυσία κι' εκτός των άλλων τώρριξαν και στην...ποδηλασία. Δεκάδες ποδηλάτισσες παντού, λοιπόν, γυρίζουν κι' υπέροχα... θεάματα συνήθως μάς χαρίζουν! 'Υπέροχα και σπάνια, χωρίς αμφισβόλια κι' ιδιαιτέρως με σκηνών μεγάλη... ποικιλία!

Βλέπεις, τούτέστιν, όπου πās και συναντάς μπροστά σου έναν... «τροχαίο» πειρασμό που τον κυττάς με θανιασμό και χάνεις τα σωστά σου και ψιθυρίζεις βλέποντας τα σκέρτα τα πολλά του: «Πώς ήθελα να ήμουνα μία... σέλλα ποδηλάτου»!

Να συναντήσης ασφαλώς κι' αμέτρητες κοπέλλες, να τρέχουνε σαν οίφονας, να κάνουν χίλιες τρέλλες, και χίλιες ελαφρότητες, να δείχνουν τολμηρότητα, αλλά και... «τολμηρότητες».

Και σαστισμένοι φυσικά, μπροστά σε τέτοια γόησσα στο δρόμο καθλώνεσαι κι' άλλοιθωρα τα μάτια και της φωνάζεις: «Κούκλα μου ποσώρησε δλδία και... κόψε με, μαντίσα μου, και κάνε με... κομμάτια!»

Κυκλοφορούν όμως συχνά και δεσποινίδες άπειρες, που είναι στο ποδήλατο αχάριες και... άπειρες που πίνε τον κατήφορο καμιά φορά να πάρουν και πέφτουνε άπάνω σου κι' άπάνω σου... τουμπάρουν!

Όποτε, αναγνώστα μου, θα πρέπει ώρισιμένως, να θεωρήσαι τυχερός και νάσαι ευτυχισμένος και σε μία τέτοια καλλονή που σ' έκανε να πέσης πρέπει να πής χαλάλι.

Ακόμα κι' όταν μάλιστα συνέβη να... πονέσης, διότι τ' είναι, φίλε μου, δ... πόνος μπρος στα... κάλλη!

Υπάρχουν ποδηλάτισσες ειδών-ειδών εν τέλει, που... πασασφύρουνε ντυνιά με την πολλή τους ταχυνιά και τ' άνωγά τους μέλη...

Κομπές, άβρες, υπέροχες, άγέρωχες κι' άπτόητες, που κι' οι μεγάλοι γόητες, συνέχισαν κι' άνώφελα... στεναίνουν για χάρη τους και μερικές χοντρές...

που υσιάζουν με βαρίλλες, και μόνο τα ποδήλατα... στενάζουν απ' τα βάρη τους!

Πάντως σαφές συμπέρασμα προκύπτει τελικά, πως οι γυναίκες γενικά, κι' οι άσχημες, κυρίες και κορίτσια, να πάρουν σ' όλα προσπαθούν τον άντρα κατά πόδας κι' ενώ παλιά, μάς... έκοβαν με νάζια και καπρίτσια, θα πέφτουμε όλοι, στο έλξη, και «θύματα της...ρόδας»!

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Απρ. 1934

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Απρ. 1934

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Απρ. 1934

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Απρ. 1934

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Απρ. 1934

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Απρ. 1934

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Απρ. 1934

Είσογραφιστής: Σ. Σουγιουλ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Γιουκαλακέ, ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ Ἀπατοῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἱθαγενῶν ἐνὸς νησιοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, τοῦ Τέ-Πόσο, κατέθηκε μίαν μέρα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια στὴν ἀκρογιαλία, γιὰ νὰ προσφέρουν δῶρα στοὺς θεοὺς καὶ νὰ χορεύουν μπροστὰ στὰ πελώρια ἀγάλματα τοῦς. Κατόπιν ὅλες ἀρχίσαν νὰ μιλῶν καὶ νὰ παίζουν, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσθηκαν παράξενοι ὑπόκωφοι κράτοι. Σὲ λίγο, ἕνα παλληκάρι ἔφτασε στὸ χωριὸ λαχανιασμένο φωνάζοντας πῶς τοὺς βρήκε μεγάλη συμφορά, γιὰτὶ μιά «ἐξὴν Βάρκα» εἶχε φτάσει στὸ λιμάνι τοῦς. Οἱ ἱθαγενεῖς, πού δὲν εἶχαν δὴ ποτέ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἀρχίσαν νὰ υποθέτουν ὅτι οἱ ξένοι αὐτοὶ θὰ ἦταν θεοί... «Ἐνας μικρὸς ἱθαγενὴς ὅμως πέταξε μίαν πέτρα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦταν ἀληθινὴ ἡ μεγάλη «βάρκα» τοῦς καὶ τότε οἱ ξένοι σκότωσαν μερικά παλληκάρια τοῦ νησιοῦ. Γιὰ νὰ τοὺς ἐξευμενίσουν οἱ ἱθαγενεῖς, ἀποφάσισαν νὰ τοὺς προσφέρουν πλούσια δῶρα. Ἡ Γιουκαλακέ καὶ μερικὲς φίλες τῆς κατέθηκαν στὴν παραλία, γιὰ νὰ δούν τοὺς ξένους καὶ νὰ παρακολουθήσουν κρυμμένες πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, τοὺς νέους τοῦ νησιοῦ, πού θὰ πρόσφεραν τὰ δῶρα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς «θεοὺς», ὁ Ὀλλανδὸς πλοίαρχος Ρότζεβεν, εἶχε μαζί του τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ «Ἐρικ Νίλσεν», πού ἤξερε ὅλες τὶς γλώσσες τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὁ «Ἐρικ Νίλσεν», ὅταν ἦσαν οἱ ἱθαγενεῖς μὲ τὰ δῶρα καὶ τοὺς παρακάλεσαν νὰ τοὺς λυπηθοῦν, ἐξήγησε στὸν Ὀλλανδὸ πλοίαρχο, ὅτι τοὺς θεωροῦσαν θεοὺς!... «Ποτέ δὲν πρέπει νὰ υποπτευθεῖς ὅτι γελάστηκαν!» τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Ρότζεβεν.

3ον — Φαίνονται ἀγαθοὶ ἄνθρωποι! εἶπε συλλογισμένος ὁ «Ἐρικ». Ἀκακοί, καὶ δειλοὶ σὰν ἀρνιά. — Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ξερά ὁ πλοίαρχος. Πάντως, ἀλλοίμονό του, σ' ὅποιον τοὺς βγάλη τὴν ἰδέα πῶς εἴμαστε θεοί!

— Καλὰ, καπετάνιε... — Τώρα, πές-τους, «Ἐρικ, πῶς δεχόμαστε τὰ δῶρα τοῦς καὶ πῶς δὲν θὰ τοὺς κάνουμε πιά κακὸ, ἂν κι' αὐτοὶ φεοθῶνε σύμφωνα μὲ τὶς θελήσεις μας. Διεβίβασε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ «Ἐρικ. Κι' οἱ νέοι στήκωσαν τὰ χέρια τοῦς στὸν οὐρανὸν κι' ὠκοίστηκαν νὰ κάνουν δὲν τοὺς πούν.

— Πές τοὺς πῶς θέλουμε νὰ ἰδοῦμε τὸ νησί! πρόσταξε ὁ Ρότζεβεν.

— Μετὰ χάραξ ἀποκρίθηκαν τὰ παλληκάρια. Τὰ σπίτια μας εἶναι δικά σας. Πέστε μας ἂν θέλετε νὰ φύγουμε γιὰ νὰ κατοικήσετε ἐμεῖς!...

— Δὲν χορειαζόμαστε τὰ σπίτια σας, εἰ-

πε ὁ «Ἐρικ γελώντας. Ἐχομε τὸ καρᾶθι μας ἐμεῖς, πού εἶναι τὸ καλύτερο σπίτι. Μονάχα θέλουμε νὰ ἰδοῦμε τὸ νησί σας.

— Ἐλάτε μαζί μας νὰ σὰς τὸ δείξουμε! ἀποκρίθηκαν τὰ παλληκάρια.

Θεοὶ ἀνέμεσα στοὺς ἀνθρώπους
Κρυμμένες οἱ δύο κοπέλλες, ἀκούγαν ὅλη τὴ συνομιλία.

— Πουόλα, ψιθύρισε τρέμοντας ἡ Γιουκαλακέ. Πῶς τὸν φοβάμαι τὸν ἀρχηγὸ τοῦς. Αὐτὸς θὰ εἶνε σὰν τὸ θεὸ Χάα-Χάκα-Ναναί, ὁ πῖο δυνατὸς ἀπ' ὅλους!

— Ὁ ἄλλος ὅμως πού μιλάει τὴ γλῶσσα μας, φαίνεται καλὸς!

— Ναί, εἶναι τόσο ὁμορφος! ἀναστέναξε ἡ Γιουκαλακέ. Ἀληθινὸς θεὸς εἶναι αὐτός! Ἀχ, Πουόλα, ἔτσι τοὺς εἶνα φανταστικὸν τοὺς θεοὺς ἐγώ. Ἀλλοιώτικους ἀπὸ αὐτοὺς πού σκαλίζει στὴν πέτρα ὁ Ναμαολί. Οἱ θεοὶ τοῦ Ναμαολί ἔχουν μιά ἀγρία ἐκφορά. Αὐτὸς ὅμως ὁ νέος καὶ γουσουμάλης θεὸς, φαίνεται πολὺ καλὸς.

— Κι' ὁ ἄλλος σκότωσαν τὰ παλληκάρια μας, Γιουκαλακέ!

— Τὰ μᾶτια τῆς κοπέλλας ἔπρεσαν στὸν σκοτωμένο ἀρσενολογιστικὸν τῆς κι' ἀνατόχισσε Γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς κι' εἶπε Βραχνά:

— Ἐκεῖνος ὁ ἀρχηγὸς τοῦς θὰ τὸν σκότωσε! Ὁ χρυσουμάλης θεὸς φαίνεται τόσο καλὸς!...

— Κῦττα, Γιουκαλακέ! Παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό!

Κι' ἀλήθεια, εἶχε κίβλας σχηματιστὴ συνοδεία. Μπροστὰ πῆγαιναν μερικοὶ νέοι τοῦ νησιοῦ καὶ πίσω τοῦς ὁ πλοίαρχος Ρότζεβεν, ὠπλισμένος σὰν ἀσπασκός, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. γύρω τοῦ κάμπεσαν ναυτικοὶ ἄλλοι γέροιο θαλασσοδύκοι, ἄλλοι ἀουστῆκα παιδιὰ, κι' ἄλλοι μεσόκοποι ἄντρες σοβαροί, πού κῦτταζαν γύρω μὲ κάποια δυσπιστία. Τελευταῖος ποιοῦντοσε γελαστός μὲ ὕψος πούδινε πῶς δὲν τὸν δισακέδαζαν ὁ νεοδὸς ἀξιωματικὸς «Ἐρικ Νίλσεν».

— Πουόλα ψιθύρισε ἡ Γιουκαλακέ, πᾶμε νὰ τρεῖσουμε ἐμεῖς ἀπὸ τὰ νοσηπᾶτια νὰ ποῦμε στὸν πέτρα μου τὰ νέα νὰ νὰ ἐξορῇ νὰ τοὺς περιμένῃ!...

Σὰν ἐλάβινε ἀρχίσαν νὰ σκαρφαλῶνουν τ' ἀπτόμα μονοπάτια οἱ δύο κοπέλλες. Καὶ λαχανιασμένες ἔφθασαν στὸ χωριό, πρὶν νὰ φανοῦν ἀκόμα οἱ ἄντρες.

— Πατέρα! φώναξε ἡ Γιουκαλακέ. Ἐρ- νονται! Οἱ ξένοι θεοὶ ἀνεβαίνουν ἐδῶ! Θέλουν νὰ ἰδοῦν τὸ χωριὸ μας...



Ὁ «Ἅγιος Φανούριος

Ὁ στρατιώτης Μάρκος ἔχει μείνει χωρὶς χαρτζηλίκι. Οἱ γονεῖς του, πού τοῦ ἐστελναν κάθε τόσο καὶ μίαν ἐπιταγή, τώρα ἔχουν σταματήσει.

Ὁ Μάρκος ἔχει ἀκούσει στὸ λόχο ὅτι ὁ παπᾶς τοῦ τάγματος εἶνε «φιλενσπλαχνὸς καὶ ἐλεήμων». Ἐξυπνὸς λοιπὸν καὶ πονηρὸς, ὅπως εἶνε, κάθεται καὶ γράφει ἕνα γράμμα:

«Αἰδεσμοῦνται, πάσχω ἀπὸ ἑλλειψιν χρημάτων. Σκέφθηκα ὅτι μονάχα ὁ «Ἅγιος Φανούριος» μπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ. Καὶ πραγματικὰ γτές τὸ βραδὺ εἶδα τὸν «Ἅγιο στὸν ὕπνο μου καὶ μοῦ εἶπε: «Ν' ἀποταθῇς στὸν παπᾶ τοῦ τάγματος κι' αὐτὸς θὰ σὲ ἐν-κολώνῃ».

Ὁ Μάρκος στέλνει τὸ γράμμα καὶ σὲ δύο μέρες παίρνει τὴν ἐξῆς ἀπάντησι:

«Ὁ «Ἅγιος παρουσιάστηκε ἀπόψε καὶ σὲ μένα. Δὲν μοῦ μίλησε ὅμως καθόλου γιὰ τὶς ἀνάγκες σου. Συμπεραίνω, λοιπὸν, ὅτι ἡ δοκιμασία σου αὐτὴ εὐχαριστῇ τὸν «Ἅγιο καὶ σὲ συγγαίρω γιὰ τὴν ὑπομονή σου!...»

Ὁ πονηρὸς Μάρκος εἶπε βοή τὸ μᾶστορῇ του!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Τὰ βλέφαρα τοῦ ἀρχηγοῦ τρεμόπαιξαν. — Πᾶγες κάτω κι' ἐσύ, Γιουκαλακέ!

— Ναί, πατέρα, Πῆγα. Δὲν βάσταξα.

Ἀκούμπησε ὁ ἀρχηγὸς τὸ γέει του στὸν ὦμο τῆς κόρης του.

— Κι' εἶδες τὸ Γενεμὲ σκοτωμένο;

— Ἐσκυψε τὸ κεφάλι ἡ κοπέλλα.

— Δυστυχῆ... ψιθύρισε ὁ πατέρας.

— Πατέρα... φώναξε ζωοπᾶ ἡ Γιουκαλακέ. Τώρα δὲν προέκειται γιὰ τὸν Γενεμὲ...

Ἐρχονται, σοῦ λέω, οἱ θεοὶ ἐδῶ! Πρέπει νὰ ἐτοιμαστοῦμε γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμε!

— Τί ἐτοιμασία νὰ κάνουμε, κόρη μου; Οἱ θεοὶ τὰ ξέρουν ὅλα καὶ τὰ βλέπουν ὅλα. Τὰ σπίτια μας εἶναι δικά τοῦς. Τὸ βίό μας εἶναι δικό τοῦς. οἱ γυναῖκες μας δικές τοῦς. Τί ἄλλη ἐτοιμασία νὰ κάνουμε;

Ἡ Φειοντὶ ἀκούγε τρομαγμένη κι' ἡ Σουεκού κορυφολοίγε.

— Γυναίκα! εἶπε ὁ ἀρχηγός. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὴ κάνουμε καμιὰ ἐτοιμασία. Νάρθουνε καὶ νὰ μᾶς ζητήσουν στίς καθημερινές μας ἀσχολίες. Ἐτσι θὰ εὐχαριστοῦν πρὶν πάλυ θὰ καταλάβουν τὴ ζωὴ μας. Ἐμπρός! Ὁ καθένας νὰ πιάσῃ τὴ δουλειά του!

Ἐκᾶν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ ἀρχηγός. Τὰ κορίτσια ἔπιασαν τὶς σόκες τοῦς κι' ὁ Ἀπατοὺ θροναίστηκε στὸ κατῶφλι τοῦ κι' ἀρχίσεν νὰ κηπνίζῃ. Αὐτὴ ἦταν ἡ δουλειά του τώρα πιά. Καθόταν στὸ κατῶφλι τοῦ καὶ δικάζε τοὺς ὑπηκόους του. Ἀκούγε τὶς ἱστορίες τοῦς καὶ τὶς μικροδιαφορές τοῦς.

Ποτὲ σχεδὸν δὲν εἶχε βοεθὴ σὲ δύσκολη θέσι. Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ Τέ-Πόσο, ὅπως τὸ ὠνόμαζαν οἱ ἱθαγενεῖς τῆς νήσου τοῦ Πάσχα, πού τὸ βάπτισεν ἔτσι ὁ Ὀλλανδὸς πλοίαρχος Ρότζεβεν, πού τὴν ἀνακάλυψε τὸ Πάσχα τοῦ 1722, ἦταν ἄκακο σὰν τ' ἀρνιά. Ποτὲ δὲν εἶχαν σκεφθῇ νὰ βλάψουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κάπου τοῖς γιλιὰδες πυνῆς ἦταν ὅλοι τοῦς. οἱ περισσότεροι μᾶζεμένοι στὸ χωριὸ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ κι' οἱ ἄλλοι σκορπισμένοι στίς ἀκροθαλάσσας. Ζούσαν διωρφα ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ νησιοῦ τοῦς. Τὰ ψάρια καὶ τὸ κυνήγι τοὺς ἐξασφάλιζαν ἀνετα τὴν τροφή τοῦς. Κι' ἡ γῆ τοῦς ἦταν εὐλογημένη φεοτομένη καρπύς. Ὅλοι εἶχαν τὰ χτήματά τοῦς. Κρένεν ἀπ' αὐτοὺς. Οἱ ψηλότες κι' οἱ κυνήγοι ἦταν πρὶν πλούσιοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιὰτὶ πουλοῦσαν εὐκόλα τὸ ἐμπόρεμά τοῦς. Οἱ γυναῖκες ἔμεναν στὰ σπίτια, μαγειροῦσαν, ντάνευαν τὰ παιδιὰ τοῦς ἔγνεθον τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων τοῦς ὕψιων τὰ κῆκιννα καὶ τὰ λευκὰ ἄρτια ὑφάσματα ἔπλεκαν τὰ ψάθινα κατελλᾶκια. Κι' ἂν καμιὰ φορὰ ἐμπνέοντο καμιὰ κακία ἐπὶ τοῦς τὴν προκαλοῦσε ὁ ἔοργς. Αὐτὲς ἦταν οἱ μόνες πού γνώριζαν οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ Τέ-Πόσο, ὁ θεὸς Χάα-Χάκα-Ναναί, ὁ ἕλε καμιὰ φορὰ νὰ παῖξῃ μαζί τοῦς. Κι' ἐβάλε τὴν ἰδίαν ἀγάπη ἐπὶ σὲ τοὺς κορδιές. Τότε σκληροῦσαν λιγνὸς οἱ ἀγαθὲς καρδιές τῶν παλληκαριῶν καὶ τότε τύχαινε νὰ γύσουν δίκους τὰ κροισίτικα μᾶτια. Μὰ σιμῆθας κι' αὐτὰ πεινώσαν γρήγορα τὴν ἀνιγιᾶτικὰ συννεκία. Ὁ ἀρχηγὸς ἐδῆζε τὰ πρόνυμα στὴ θέσι τοῦς.

Τὴν ἡμέρα δούλευαν καὶ τὸ βράδυ ἔστη- ναν τὸ νορὸ καὶ τὸ τραγοῦδι. Κι' ἔτσι αἰ- λούσαν τὰ χρόνια κι' οἱ αἰῶνες. Γιατὶ αἰ- ὄνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε πού εἶχαν πᾶει νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' αὐτὰ τὰ ἐρημι- κά νησιά κάτοικοι ἄλλων νησιῶν πού εἶχαν τοιμοκρατηθῇ ἀπὸ σεισμούς. Τόσοι αἰῶ- νες εἶχαν περάσει πού κανένας πιά δὲν τὸ θυμόταν. Γενιές ὁλόκληρες εἶχαν ἀντα- φῇ μὲ τὴν πεποιθῆσι πῶς τὸ νησί Τέ-Πόσο ἦταν ὁ κόσμος ὅλος! Κι' ἂν δὲν ἦταν τὰ παλιὰ τραγοῦδια, δὲν θὰ ἤξεραν πῶς ὕ- πθηκε κατὶ ἄλλο, πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Καὶ νὰ τῶσα πού τὰ παιπᾶτια αὐτὰ τραγοῦδια ζωντάνευαν κι' οἱ θεοὶ ἐρχόν- τισαν ἀνάμεσα τοῦς.

Ἡ ἐπίσκεψι στὸν ἀρχηγὸ

Ὁ πλοίαρχος Ρότζεβεν κῦτταζε μὲ πε- ριέργεια γύρω τὰ σπίτια καὶ προσπαθοῦ- σε νὰ μαντέψῃ σὰν τί ὄψασαν ἦταν δυνα- τὸν νὰ κρούονταν πίσω ἀπὸ τὶς ταπενιές αὐτὲς καλὸδες. Ὁ «Ἐρικ Νίλσεν κῦτταζε κι' αὐτὸς γελαστός γύρω. Κι' ἄξαψα τὰ μᾶτια τοῦ ἔπρεσαν στὴ Γιουκαλακέ, πού εἶ- χε χαμηλωμένα τὰ μᾶτια κι' ἐξακολουθοῦ- σε νὰ γνέθῃ.

Κι' ἄξαψα τῆς χαμογέλασε, ὅταν μιά στιγμὴ ἡ κοπέλλα σήκωσε τὰ μᾶτια τῆς. Κι' αὐτὴ τοῦ ἀταπέδωσε τὸ χαμογέλο τοῦ.

Τώρα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «Ἐρικ ὁ Ἀπα- τοῦ ἀρχίσε νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν πλοίαρχο.

— Ἐμεῖς οἱ θεοὶ. ἔλεγε ὁ Ρότζεβεν δὲν ἔχομε τὴν ἐπιθυμία μονάχα νὰ ἰδοῦμε τὶς κολλέδες σας. Θέλουμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὰ γεν- νήματα τῆς γῆς σας καὶ τὰ πλούτη τοῦ νησιοῦ σας.

— Ὅλα εἶναι δικά σας! ἔλεγε καὶ ἔα- νάλεγε μὲ τὸ εὐγενικὸ τοῦ ὕψος ὁ Ἀπατοῦ.

— Ἐχετε τίποτα νὰ μᾶς ζητήσετε κι' ἔ- σεῖς; ρώτησε ὁ Ρότζεβεν ἀνέρωχα.

— Ναί, δυνατὲ θεέ! Θέλουμε νὰ μὴ ἔα- νορίσης τοὺς κεραυνούς σου καὶ νὰ μὴ σκοτώσης ἄλλα παλληκάρια!

— Αὐτὸ ἐξαοῦται ἀπὸ σᾶς! Ἄν δὲν μᾶς γυπῆσετε μὲ τὶς πέτες.

— Ἐμεῖς νὰ σᾶς γυπῆσουμε. ἀπόρησε ὁ Ἀπατοῦ. Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί θὰ πῇ πόλεμος! Στὰ τραγοῦδια μας μονάχα μα- θαίνουμε πῶς κάποτε γίνονται πόλεμοι...

Ἐμεῖς ἀγαπάμε τοὺς ἀνθρώπους! Καὶ τοὺς θεοὺς δὲν θ' ἀγαπάμε... καὶ θὰ τοὺς πο- λευήσουμε!

— Ἐμεῖς νὰ σᾶς γυπῆσουμε. ἀπόρησε ὁ Ἀπατοῦ. Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί θὰ πῇ πόλεμος! Στὰ τραγοῦδια μας μονάχα μα- θαίνουμε πῶς κάποτε γίνονται πόλεμοι...

Ἐμεῖς ἀγαπάμε τοὺς ἀνθρώπους! Καὶ τοὺς θεοὺς δὲν θ' ἀγαπάμε... καὶ θὰ τοὺς πο- λευήσουμε!

— Γιατὶ ἔρριξε τὴν πέτρα ἐκεῖνο τὸ παιδί; ρώτησε ἀπτόμα ὁ Ρότζεβεν.

— Δὲν ξέρω, δυνατὲ θεέ...

— Γιὰ νὰ δοκιμᾶσῃ ἂν ἡ βάρκα σας ἦ- ταν ἀληθινὴ κι' ὄχι σύννεφο! εἶπε μὲ σε- βασμὸ ὁ Λαγκού.

Ὁ Ρότζεβεν κι' ὁ Νίλσεν κῦττάθηκαν καὶ μόλις μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὰ γέλια τοῦς. Μία γυναίκα ὅμως, ἡ μάνα τοῦ Γενεμὲ καὶ τοῦ Βελοῦ, τῶν δύο σκο- τωμένων, προχώρησε κι' ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ὀλλανδοῦ πλοίαρχου.

— Δυνατὲ θεέ, ἐπὶ πού ἔχεις τὴ δύνα- μι νὰ σκοτώνης ἀπὸ μακρὰ τοὺς ἀνθρώ- πους, κάμε τὸ θαῦμα νὰ ζωντανέψῃς τὰ παιδιὰ μου! τοῦ εἶπε. Εἶνε ἄκακο, ποτὲ δὲν σκέφθηκαν τὸ κακὸ κανενός. Καὶ δὲν ἔχω ἄλλα! Κι' ὁ ἄντρας μου ἔχει πεθᾶ- νει...

— Τί λέει αὐτὴ ἡ γυναίκα; ρώτησε ἀ- πτόμα ὁ πλοίαρχος.

— Εἶνε ἡ μάνα, πού σκοτώσαμε, εἶπε μὲ λύπη ὁ «Ἐρικ Νίλσεν.

Σήκωσε ὁ πλοίαρχος τοὺς ὤμους τοῦ. — Καλὰ! Πές τῆς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἡ- συνους!...

Καὶ πρὶν πῇ τίποτα ὁ ἀξιωματικὸς, τῆς ἔκαμε αὐτὸς νόημα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση.

Κλαίγοντας σπαρακτικὰ ἡ γυναίκα, ἀ- ποτοροδῆχτηκε.

— Καὶ τώρα, εἶπε ἀνυπόμονα ὁ Ρότζε- βεν, πᾶμε! Τί ἔχετε νὰ μᾶς δείξετε; Τί ἔχετε νὰ μᾶς δώσετε!...

Προχώρησε, μὲ τὴ συνοδεία τοῦ, καμ- μιά εἰκοσαρία ναυτικῶν, πού κῦτταζαν τὶς κοπέλλες μὲ μᾶτια ἀπληστα.

Ἐνας μεσόκοπος ἀξιωματικὸς ζύγωσε τὸν πλοίαρχο, καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— «Ε, καπετάνιε! Ἐσχάσε!... Ἐτσι θὰ φύγουμε; Τὰ κορίτσια εἶνε ὁμορφα!...

— Ὅχι! φώναξε νευριασμένος ὁ κα- πετάνιος. Δὲ θὰ μείνουμε πολὺν καιρὸ ἐ- δῶ! Ἀνυπόμονα νὰ πᾶμε καὶ πρὶν πέρα, νὰ βροῦμε κι' ἄλλα νησιά! Θὰ μείνουμε λίγες ἡμέρες, ἴσα-ἴσα, γιὰ νὰ πάρουμε ὅτι καλὸ βροῦμε...

— Δὲν τοὺς λές πῶς οἱ θεοὶ θέλουν τὰ εἰκοσι πρὶν ὁμορφα κορίτσια τοῦ νησιοῦ γιὰ λίγες ἡμέρες!... εἶπε ὁ ναυτικός.

— Ὅχι! φώναξε πάλι κοφτὰ ὁ πλοί- αρχος. Δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸ πάρουν. Φο- βάμαι ὡ καταλάβουν πῶς δὲν εἴμαστε θεοί!...

— Ἀς τὸ καταλάβουν!... εἶπε ὁ Φράνκ, ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Δὲν εἶνε ἔτσι!...

— Μά, καπετάνιε, εἶνε τόσο ἡμεροὶ καὶ τόσο δειλοί!... Ἐφ' ἄλλου δὲν ἔχουν του- φέκια!

— Πέτρες ὅμως ὑπάρχουν στὸ χωριὸ τοῦς! Κι' ἂν τοὺς ἔρρη καμιὰ ἰδέα νὰ μαρεῦντο ὅλοι καὶ νὰ μᾶς ἀρχίσουν; Για- τὶ νάχουμε φαρμακί, ἀφοῦ ὑπορούμε μιά χαρά νὰ τοὺς πάρουμε ὅτι θέλουμε, μο- νάχα μὲ τὴν ἰδέα πῶς εἴμαστε θεοί!...

— Μά, καπετάνιε, ἐπέμεινε ὁ Φράνκ, τὰ παιδιὰ θ' ἀπογοητευθοῦν. Πῶς καὶ πῶς περιμέναμε νὰ βροῦμε στερῖα, γιὰ νὰ

διασκεδάσουν λιγάκι μετὰ τῶσαν ἡμερῶν ταξίδι.

— Τὰ παιδιὰ θὰ παρηγορηθοῦν, ὅταν ἰδοῦν τὸ καρᾶθι μας νὰ γεμίξῃ μὲ διάφορα πράγματα! Ὅλοι θάχουν μερίδιο!...

— Καλὰ εἶνε τὰ κέρδη. Ἀλλὰ νομίζω, καπετάνιε, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃς μιά διαταγὴ καὶ γιὰ τὰ κορίτσια...

— Ὅχι!

Ἡ τελευταία λέξι τοῦ πλοίαρχου Ρό- τζεβεν ἦταν τόσο κοφτὴ, πού ὁ ὑποπλοί- αρχος σάπασε. Ὡστόσο στὰ μᾶτια τοῦ φαίνονταν κάποια λύπη καὶ κάποιος θυμὸς μαζί. Καθὼς προχωροῦσαν, γύριζε κάθε τόσο καὶ κῦτταζε πίσω τοῦ, τὶς κοπέλλες πού ἀκολουθούσαν κι' αὐτὲς ἀργά, περι- εργες νὰ ἰδοῦν τὴ θὰ κάμουν οἱ θεοί, τί θὰ διαλέξουν νὰ πάρουν ἀπὸ τοὺς ὀψαυ- ροὺς τοῦ νησιοῦ τοῦς.

Μονάχα ἡ Γιουκαλακέ, ἡ Σουεκού κι' ἡ Πουόλα δὲν κουνήθηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τοῦς.

Ὁ «Ἐρικ Νίλσεν ὅμως γύρισε πολλὰς φορὲς καὶ χαμογέλασε στὴν κόρη τοῦ ἀρ- χηγοῦ.

Κι' αὐτὴ τοῦ χαμογελοῦσε καὶ κοκκί- νιζε, καὶ χαμῆλανε τὰ μᾶτια. Ἐως ὅτου ἡ συνοδεία γάθηκε στὴν τροφὴ τοῦ δρόμου.

«Ἀγάπησα ἕνα θεό»

— Γιουκαλακέ, εἶπε ἡ Πουόλα, μόλις ἔφυγαν οἱ ἄντρες. Εἶδες τὸν ὁμορφο ξαν- θὸ θεό; Ὅλη τὴν ὥρα σὲ κῦτταζε.

— Τὴν ὁμορφο πού εἶνε! ψιθύρισε ἐκ- στατικὴ ἡ κοπέλλα.

— ἔχει χρυσάφι στὰ μαλλιά κι' ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ στὰ μᾶτια!...

— Τὴν ὁμορφο πού εἶνε, Π

ΟΛΟΙ σχεδόν οι στάρ του Χόλλυ-γουντ έχουν σήμερα τα μικρά ή μεγάλα δράματά τους. Άλλοι έχουν δράματα επαγγελματικής φύσεως και άλλοι οικογενειακής. Υπάρχει ωστόσο κι ένας συμπαθής τραγουδιστής και στάρ, ο Μάριο Λάντσα, του οποίου το καθημερινό «δράμα» είναι το... πάχος του σώματός του!

Φαινόμενικά είναι άσπιο το δράμα αυτό του συμπαθητάτου καλλιτέχνη! Αλλά κατά βάθος είναι πραγματικά σοβάρ, γι' αυτόν τον ίδιο και την κινηματογραφική καριέρα του. Και ακούστε γιατί:

Από μικρός ο Άλφρεντ - Άρνολντ Κοκκόζα, γνωστός σήμερα με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Μάριο Λάντσα, έδειχνε μια ακατάσχετη τάση προς το πάχος. Σ' αυτό συντελούσε η μανιό-δης... μακαρονοφαγία του και η καθιστική ζωή που έκανε. Αυτά συνέβαιναν τότε που ο Μάριο ήταν έντε-λώς αγνώστος και δεν είχε σχέσεις με τον κινηματογράφο.

Όταν, όμως, κατά τα τέλη του 1948, έτυχε να τον ακούση ο Λούις Μάγερ, για πρώτη φορά, στο Ύψαι-θρο Θεάτρο του Χόλλυγουντ, στην ό-περα «Αντρέ Σεγιέ» κι' έπειτα στη «Μαντάμ Μπατερφλάυ», ένθουσιάζτηκε τόσο με τη φωνή του, ώστε δεν διστα-σε να του προτείνει να τον βγάλει στον κινηματογράφο με πολύ ευνοϊκούς ό-ρους. Τη στιγμή, όμως, που έπρόκει-το να υπογραφούν τα σχετικά συμβό-λαια, ένας γνωστός σκηνοθέτης επενέ-δη και παρετήρησε:

— Με συγχωρείτε, αλλά νομίζω πως πρέπει να προστεθεί ένας ακόμη όρος στο συμβόλαιο, που να λέει: «Πριν εμ-φανιστεί ο κ. Λάντσα μπροστά στον κινημα-τογραφικό φακό, οφείλει προηγουμένως ν' αποδείξει ότι έχει χάσει τουλάχιστον 20 κι-λά απ' το βάρος του!»

Ο Λάντσα δέχθηκε τον όρο αυτό και σέ-λιγο άρχισε το γύρισμα της πρώτης του ται-νίας «Το φίλ του μεσονυκτίου, με την Κά-θριν Γκρένσον, αφού προηγουμένως με πο-λύωρες κουραστικές ασκήσεις και απόλυτη άποχή από λιπαρά φαγητά και ιδίως μακαρόνια, κατόρθωσε να αδυνατίσει 22 ολόκληρα κιλά!

Όταν λοιπόν τελείωσε η ταινία, άρσε πολύ στο κοινό. Ο Μά-ριο, όμως, δεν άρσε διόλου, εξ-αίτίας του πάχους του που εξα-κολούθησε να είναι σεβαστό!

Το συμβόλαιο του προέβλεπε δυο μουσικές ταινίες τον χρόνο. Πριν, όμως άρχισή το γύρισμα της δεύτερης, με τον τίτλο «Τ' α-ηδόνια κάνουν σερενάτας», πάλι με την Γκρένσον, τα πράγματα άρχισαν να γίνονται στεγανά για τον άτυχο Μάριο. Σ' το διά-στημα, που δεν εργαζόταν στα στούντιο, φαίνεται πως είχε κατα-εργασθεί άπειρες... μακαρονάδες, με αποτέλεσμα να αυξηθεί από-τομα το βάρος του κατά 20 κιλά!

— Με το βάρος που έχετε, είνε αδύνατον ν' άρχίσουμε τη δου-λειά, κύριε Λάντσα, του υπέδειξε ο σκηνοθέτης του. Πρώτ' απ' ό-λα σταματήστε άμέσως τα λιπαρά φαγητά και ιδίως τα μακαρό-νια.



Ο Μάριο Λάντσα στο φιλμ «Μπέλλα Γρανάδα».



Το πάχος του Μάριο Λάντσα αίτια συνεχών... καυγάδων

καλύτερα την διαφορά του με τα στούντιο και ανεγνώρισε ότι εί-χε άδικο. Γι' αυτό τώρα, ύστερα από αρκετούς μήνες θυμού, δει-χνει διαθέσεις να συμφιλιωθεί και να ξαναγυρίσει στο Χόλλυ-γουντ. Άς δούμε, όμως, τι λέει για το ζήτημα αυτό κι' ένας πι-στός φίλος — ο μοναδικός ίσως — του Μάριο, ο γνωστός Ουγγρος μουσικοσυνθέτης Νικόλας Μπρόντσκι:

Για λίγο διάστημα να τρώτε μόνο... χορτά! Παράλληλα όμως πρέπει να άσκησείτε. Να τρέχετε, να πηδάτε, να κάνετε ποδηλασία, να τραβάτε κουπί, να άνεβαίνετε μικρά ύψόμενα τρέ-χοντας... Μόνον έτσι θα φτάσετε στο ποθητό βάρος που θα μάς επιτρέψει να συνεχίσουμε την συνεργασία μας. Έ-τσι κοντός και ολστρογγυλός όπως εί-στε, μοιάζετε με... κουμπάρ και, φυ-σικά, το κοινό δεν σας θέλει!...

Ο Μάριο αναγκάστηκε να συμμορ-φωθεί με τις υποδείξεις αυτές, αλλά ά-πό τότε όπως λένε, έγινε τρομερά «ά-πότομος» στους τρόπους, ευερέθιστος και καθόλου ευγενικός στις απαντή-σεις του.

Από το 1951 κι' έδω ως τόσο, το ζήτημα του πάχους του άρχισε να του γίνεται πραγματικός εφιάλτης. Όπου και να βρισκόταν, και στον ύπνο του άκοιμη, νόμιζε ότι έβλεπε αγνώστους ανθρώπους, με το δάκτυλο ύψωμένο και το ύφος αυστηρό, να του λένε διαρ-κώς:

«Πρέπει να χάσης πολύ άκόμη απ' το βάρος σου, πρέπει να μείνης ό μι-σός!»

Όσο διάστημα όμως έκανε δίαιτα και γυμναστικές ασκήσεις τα πράγμα-τα πήγαιναν καλά. Αποδείξεις ότι μό-ρεσε να πρωταγωνιστήσει στα γνωστά φιλμ «Μεγάλος Καρούζος» και «Μπέ-λλα Γρανάδα», τα οποία όπως ήταν φυ-σικό, αύξησαν τη δημοτικότητα του. Ο Μάριο, ωστόσο, πήγαινε να σκάσει ά-πό την στενοχώρια του. Τιποτε δεν τον ενδιέφερε πια, εκτός από το πάχος του, ούτε η γυναίκα του Μπέττυ, ούτε τα δυο του παιδιά, ούτε οι γονείς του. Ή νευρικότης και οι... γκρίνιες του με όλους έφτασαν στο πιο άνυποφορο σημείο.

Όλους τους θεωρούσε έχθρους και τους άπαντούσε με τον πιο άγενή τρόπο!

Στην δύσκολη αυτή ψυχική κατάσταση τον βρήκε η υποχρέωση του συμβολαίου του για το γύρισμα της πέμπτης ταινίας του με τον τίτλο «Πρίγκιψ Φοιτητής». Σ' τα στούντιο έγι-νε πρώτα η ήχοληψία της μουσικής και των τραγουδιών του Μάριο, αλλά όταν παρου-σιάστηκε και ο ίδιος στο «πλα-τώ», ο σκηνοθέτης έβλεπε έξω φρενών, μόλις τον είδε! Σ' το δι-άστημα που είχε μεσολαδήσει ό άτυχής Μάριο είχε πάλι παχύ-νει κατά 18 κιλά!...

— Δεν ξαναγυρίζω ταινία, φώ-ναξε τρελλός από το θυμό του ο Μάριο. Άποχωρώ όριστικά από τον κινηματογράφο και τα στούντιό σας!...

Χωρίς λοιπόν να χάση καιρό πήρε την οικογένειά του και έ-φυγε για την Νέα Υόρκη άφι-νοντας το φιλμ μισοτελειωμένο!

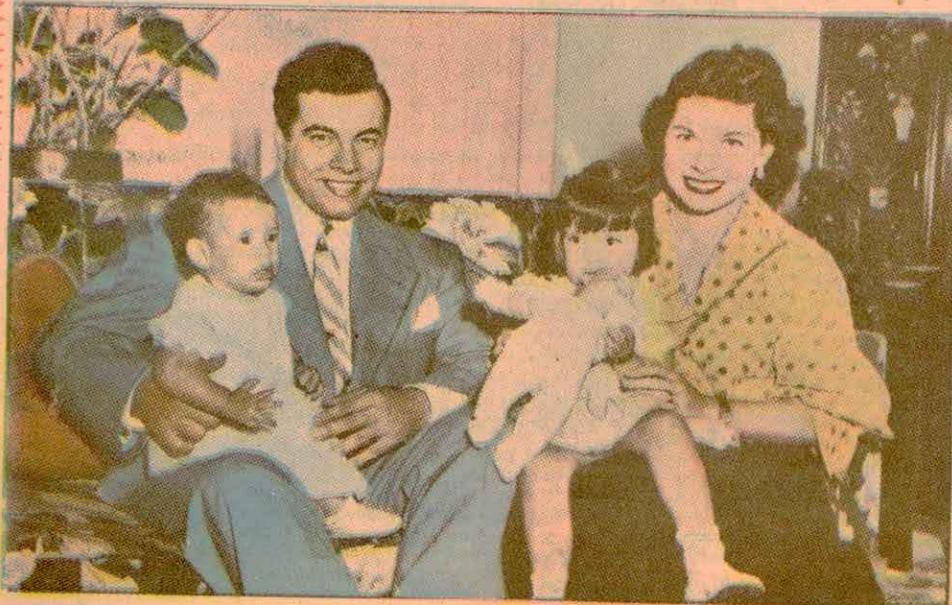
Εκεί φαίνεται πως σκέφτηκε να αλλάξει τον τρόπο ζωής του. Άντε να κάνει μετάνοια, να πει: «Ας δούμε, όμως, τι λέει για το ζήτημα αυτό κι' ένας πι-στός φίλος — ο μοναδικός ίσως — του Μάριο, ο γνωστός Ουγγρος μουσικοσυνθέτης Νικόλας Μπρόντσκι:

— Μόλις πρό ήμερών μίλησα τηλε-φωνικά με τον Μάριο, από την πόλη Πάλμ Σπρίγκς όπου έχει άποσυρθεί με την οικογένειά του, είπε ο κ. Μπρόντσκι. Του έτόνισα ότι έχει ά-δικο να μάχεται με την έταιρεία του και πως πρέπει να κάνει ό,τι του ζη-τούν για να ξαναγυρίσει στη δουλειά του. Το κοινό τον αγαπάει πολύ και θα τον αγαπήσει άκόμη περισσότερο όταν τον ξαναδω πιά λεπτό στο σώ-μα και πιο κομψό!...

Μου άπάντησε λέγοντας ότι άνα-γνωρίζει κι' αυτός το λάθος του. Εί-ναι άποφασισμένος να ξαναγυρίσει στα στούντιο, αφού προηγουμένως συμπλήρωση έναν άκόμη κύκλο γυ-μναστικών ασκήσεων. Χάρis στην γυ-μναστική και στην αυστηρά... χορ-τοφαγία, μου έτόνισε, έχει χάσει τώ-ρα 15 κιλά και έλπίζει να χάσει ά-κόμη 6-7!...

Άλλά για να πούμε και την ά-λήθεια, συνέχισε ο κ. Μπρόντσκι, ο Μάριο έχει και λίγο άδικο. Κι' εγώ είμαι παχύς. Όταν, λοιπόν, άποφα-σίζω να χάσω μόλις 5 κιλά, παθαίνω μεγάλο νευρικό κλονισμό! Φαντάζε-στε τώρα τί πρέπει να αισθάνεται ο Μάριο, όταν του επιβάλλουν να χάσει από τον ένα μήνα στον άλλον 20 ό-λόκληρα κιλά. Και το φοβερό γι' αυ-τόν είναι ότι του άρέσει τρομερά η καλοφαγία. Είναι μοναχονόμος και οι γονείς του όπως και η γυναίκα του τον παραχάρταιναν με μακαρόνια».

Ο. ΠΕΝΝΥ



Ο Μάριο, η γυναίκα του Μπέττυ και τα δυο παιδιά τους.



Φίλ Κλίφορντ



Η Ανεμώνας

ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ο Κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μέσα στο άπειρο εργοστάσιο, ακουγόταν λαχανιασμένη ή πυρετική ανάσα της δουλειάς. Οι μηχανές δουλεύανε με θόρυβο. Και μπροστά τους οι εργάτες κι' οι εργάτριες, χωρίς μιλιά, προσπληνόμενοι όλοι στη δουλειά τους, άφηναν να κυλάνε ομοιομορφές, βαρείες, αιώρες...

Σε μία στιγμή, μία μικρή πόρτα άνοιξε άριστρά, κι' ένας κλητήρας γλίστρησε ανάμεσα στις μηχανές. Πλησίασε μίαν εργάτρια και της φώναξε μ' όλη του τη δύναμη, για να μπορέσει ν' ακουστή μέσα στο πανδαμόνιο που κυριαρχούσε:

— Παπαστέφ, σε ζητάει ο διευθυντής!...
— Η εργάτρια άκουσε και κοκκίνισε ως τ' αυτιά. Παράδοξα της μηχανής της σ' ένα άλλο κορίτσι, κι' αυτή βιάστηκε ν' ακολουθήσει τον κλητήρα. Βγήκανε έξω από τον άπειρο θαλάμο με τις μηχανές, περάσαν ένα διάδρομο μακρύ και φτάσανε μπροστά σε μία κλειστή πόρτα. Ο κλητήρας χτύπησε.

— Εμπρός!... ακούστηκε μία φωνή από μέσα.

Ο κλητήρας άνοιξε την πόρτα:

— Κύριε διευθυντά, ήρθε η Παπαστέφ...

— Α, καλά... έκανε ευχαριστημένη η φωνή. Ας περάσει...

Παραμέρισε ο κλητήρας κι' άφησε την κοπέλλα να περάσει. Κι' ύστερα, όταν αυτή μπήκε, ευσεμνής και διακριτικός ο κλητήρας, έκλεισε την πόρτα.

Η εργάτρια έμεινε μπροστά στο διευθυντή του εργοστασίου. Ήταν νέος ακόμη, συμπαθητικός, γκριζός. Σηκώθηκε από τη θέση του και την πλησίασε. Το ύφος του ήταν γλυκό και προστατευτικό:

— Άκουσε, Άγνη... της είπε μαλακά. Σε φώναξα για να σου αναγγείλω κάτι ευχάριστο...

Ακούγοντας το μικρό της όνομα να προφέρεται από τη χείρα του διευθυντή της, η μικρή ασημαντή εργάτρια, ρίγισε συγκορμη από συγκίνηση...

— Και το ευχάριστο αυτό, συνέχισε ο Λεωνής, είναι ότι από σήμερα σου διπλοαίσιζω το μεροκάματο!

Χλώμισε η φτωχική κοπέλλα, κι' ένωσε τα χέρια της, γεμάτη ευγνωμοσύνη μπροστά του, ενώ τα χείλια της ψιθυρίζανε:

— Κύριε διευθυντά... Τόση καλωσύνη!...

Δεν είναι καλωσύνη. Είναι δικαίο αυτό που κάνω... Είσαι μία καλή, μία πρώτης τάξεως εργάτρια και γι' αυτό η επιχείρησή αποφάσισε να σε βοηθήσει κάπως πιο βετικά, γιατί το αξίζεις...

— Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε διευθυντά!...

Η φωνή της έτρεψε. Το διπλό αυτό μεροκάματο, ήταν η ανακούφιση όλης της οικογένειάς της. Εργαζότανε, βέβαια κι' ο πατέρας της, εργαζότανε κι' η μικρότερη αδερφή της. Το δικό της όμως το μεροκάματο, διπλοαίσιζόμενο από τη γεναιοδωρία του δι-

ευθυντή γινότανε η πιο θετική βοήθεια του σπιτιού της... Τώρα, θα μπορούσε η φτωχική κοπέλλα να φτιάχνει και κανένα φουστανάκι από φτηνό ύφασμα, να πηγαίνει και στον κινηματογράφο κάπου-κάπου...

Κι' ό' αυτά, τα χρυσάωσε σ' αυτόν τον υπέροχο άνθρωπο, που του χάριζε την ευγνωμοσύνη της και τη βαθειά της συμπάθεια... Καιρό τώρα, ο Λεωνής είχε μπη μέσα στην καρδιά της. Ήτανε τόσο ψηλά τοποθετημένος, τόσο απρόσιτος γι' αυτή, τη φτωχική... Κι' όμως ένοιωθε την καρδιά της δοσμένη σ' αυτόν. Χωρίς ελπίδα... Τι μπορούσε να ελπίζει μία φτωχική κοπέλλα από το διευθυντή της;... Και νά τώρα, που ο Λεωνής δειχνότανε τόσο καλός απέναντί της... Την είχε φωνάξει για να της αναγγείλει την αύξηση. Πόσο βάθελε εκείνη να πέσει στα πόδια του, να τ' αγκαλιάσει, και να μείνει εκεί, σκλάβο του για πάντα...

Το χέρι του Λεωνή χάρηξε τα μαλλιά της, ύστερα κατέθηκε στο μάγουλό της... Από εκεί κατέβηκε στο στήθος της. Ανατρίχιασε αναστατωμένη η Άγνη, και, κατακόκκινη, έκανε ένα βήμα πίσω...

— Κύριε διευθυντά!... του μουρμούρισε πολύ σιγά, με παράπονο.

— Έ, τι έπαθε;... Μην είσαι αγρίμει...

— Ενώ βλέπεις τί καλός πού είμαι μαζί σου...

— Ναί... Το παραδέχομαι... Το βλέπω...

— Όμως...

— Τι κόμωξ;... Δεν έχει «όμως»...

Την είχε πάλι πλησιάσει και ξαφνικά, πριν εκείνη προφτάσει ν' άμυνθη, νά του ξεφύγη, την έκλεισε μέσ' στα δυνατά του μπράτσα και κόλλησε τα χείλια του, απλότητα, διψασμένα, πάνω στα δικά της. Το φιλή αυτό μέθυσε την Άγνη. Έκλεισε τα μάτια της και παραδόθηκε, ανυπεράσπιστη, άνικανη ν' αντισταθεί, στη γοητεία του ζωτά του, που τόνον καιρό τον διώφανε απλότητα...

Σε μία στιγμή, όμως, μία σκέψη όδινηρή σπάθισε το μυαλό της: Η τιμή της ήταν η μοναδική της περιουσία... Κι' αυτή την τιμή κινδύνευε τώρα να την χάσει στην αγκαλιά του πλούσιου αυτού κυρίου που δεν υπήρχε, βέβαια, περίπτωση να καταδεχτεί να παντρευτεί μία φτωχική εργάτρια...

— Αμέσως, με τη σκέψη αυτή, συνήλθε. Έσπρωξε δυνατά το Λεωνή, και προστάθηκε να ξεφύγει από το αγκάλιασμά του:

— Αφήστε με, σας παρακαλώ... Αφήστε με, λοιπόν!...

— Ναί, Παύλο...

Χαμήλωσε υποτεταμένη τα μάτια της.

— Απαλά εκείνος, πέρασε το χέρι του πίσω από τη μέση της και την τραβήξε προς το μέρος του:

— Οι μεγάλοι κύριοι δεν είναι για τα φτωχοκόριτσα σαν κι εμένα, Άγνη. Αυτά τα φτωχοκόριτσα τα βλέπουν σαν αντικείμενα ικανοποίησής των κτηνώδων ενστίκτων τους... Έσένα σου αξίζει ένας τίμιος και φτωχός εργάτης, που να σ' αγαπάει βαθειά... Πού νά όνειρευεται να σε κάνει γυναίκα του...

Τά βρήκε τόσο σωστά τα λόγια του... Έπιπόλαια η καρδιά της, της είχε παίξει ένα επικίνδυνο παιχνίδι, που παρά λίγο να καταλήξει τραγικά γι' αυτήν... Νά, όμως, πούχε σωθή! Μέσα της, ένοιωθε τον εαυτό της απολυτρωμένο από τον έρωτα που παρά λίγο να τη ρίξει τόσο χαμηλά... Αυτός ο Λεωνής, που η επιπόλαια καρδιά της είχε ανοίξει άγνοια, είχε νά τον δεχτεί, είχε γίνει ξαφνικά για κείνην ένας ξένος, ένας αποκρουστικός ξένος, ένας ανήθικος εκμεταλλευτής της φτώχειας της, που επιδίωξε να τη ρίξει στο βούρκο της ατιμίας. Ενώ ο Παύλος ήταν τίμιος και την αγαπούσε πραγματικά. Και μετανόωνε τώρα, γιατί φάνηκε τόσο αδιάφορη μπροστά στο αίσθημά του...

— Θα φύγουμε και οι δύο μας από το εργοστάσιο του... άκουσε δίπλα της ζεστή, αισιόδοξη τη φωνή του Παύλου. Έμένα με ζήτηνε γι' αρχιεργάτη στην «Χαλυδουργία»... Έσύ δε θα ξαναδουλέψης...

— Δεν θα ξαναδουλέψω;... Καί... πώς θα ζήσω!...

Την έσφιξε πιο πολύ, απάνω του, και της μουρμούρισε με συγκίνηση, με λατρεία:

— Θα ζήσης στο πλευρό μου!... Σά γυναίκα μου...

Οι πρώτες σκιές του δειλινού, τους τυλίγανε προστατευτικές...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

Πού νά την άφισε όμως εκείνος! Την έσφιγγε μαγισμένος, τα χέρια του περνούσαν απάνω από το κορμί της σε πυρίνα χαλάρια... Η φτωχική είχε παραλύσει στην αγκαλιά του... Ξαφνικά, με μία τελευταία προσπάθεια, κατάφερε να τον σπρώξει δυνατά να ελευθερώσει το στήμα της από το δικό του και να φωνάξει μ' όλη της τη δύναμη:

— Βοήθεια!...

Δυνατά σπρωγμένη απ' έξω, ή πόρτα άνοιξε και στο κατάφλι της φάνηκε ένας ψηλός νέος. Ήτανε χλωμός, τα χέρια του ήτανε σφιγμένα σε γροθιές. Βλέποντας το σύμπλεγμα του διευθυντή και της εργάτριας, μουγκρίσε σά θηρίο:

— Ατιμή!...

Και χυμίζε απάνω στο Λεωνή. Τον άρπαξε από το λαιμό, κι' άρχισε να τον σφίγγει... να τον σφίγγει...

Το κορίτσι κούταζε τη φοβερή σκηνή, που δεν μπορούσε παρά να καταλήξει τραγικά...

— Παύλο... μουρμούρισε στο νέο πούχε χυμίζε για να τη σώσει. Πρόσεξε! Θα τον πνίξεις!...

Τα απλά λόγια της συνεφέρανε τον εξαγριωμένο νέο. Έσφριξε το λαιμό του Λεωνή, κι' εκείνος έπεσε σε μία καρέκλα, ανασαίνοντας με κόπο...

Τότε, ο νέος άρπαξε το κορίτσι από το χέρι και το τραβήξε έξω από το γραφείο, έξω από το εργοστάσιο...

Περπατούσαν άμιλητοι στο μεγάλο έρημο δρόμο. Ύστερα, εκείνος γύρισε και την κούταζε λοξά:

— Είδες τί μπορείς να πάθης από έναν τόσο μεγάλο κύριο;...

Το κορίτσι ξεσπάσε σε λυγμούς...

— Μην κλάις!... της φώναξε ο νέος βραχνά. Τόσον καιρό τώρα, σε συμπαθώ... Το ξέρεις, το βλέπεις, το καταλαβαίνεις... Κι' όμως εσύ δεν μου δώσες ποτέ σημασία... Είμαι φτωχός εργάτης, βλέπεις, εγώ... Κι' εσύ μεγαλοποιήσασαι... Είχες σηκώσει τα μάτια σου ψηλά... Είδες τώρα ποιός είναι ο διευθυντής και γιατί σε φώναξε στο γραφείο του...

— Με φώναξε... για να μου πη, ότι από σήμερα το μεροκάματό μου θά'τανε διπλό...

— Είδες πώς ήθελε να του το ξεπληρώσης! Κι' αν δε βρισκόμουν εγώ, θά'παίρνε την πληρωμή που επιθυμούσε...

— Ναί, Παύλο...

Χαμήλωσε υποτεταμένη τα μάτια της.

— Απαλά εκείνος, πέρασε το χέρι του πίσω από τη μέση της και την τραβήξε προς το μέρος του:

— Οι μεγάλοι κύριοι δεν είναι για τα φτωχοκόριτσα σαν κι εμένα, Άγνη. Αυτά τα φτωχοκόριτσα τα βλέπουν σαν αντικείμενα ικανοποίησής των κτηνώδων ενστίκτων τους... Έσένα σου αξίζει ένας τίμιος και φτωχός εργάτης, που να σ' αγαπάει βαθειά... Πού νά όνειρευεται να σε κάνει γυναίκα του...

Τά βρήκε τόσο σωστά τα λόγια του... Έπιπόλαια η καρδιά της, της είχε παίξει ένα επικίνδυνο παιχνίδι, που παρά λίγο να καταλήξει τραγικά γι' αυτήν... Νά, όμως, πούχε σωθή! Μέσα της, ένοιωθε τον εαυτό της απολυτρωμένο από τον έρωτα που παρά λίγο να τη ρίξει τόσο χαμηλά... Αυτός ο Λεωνής, που η επιπόλαια καρδιά της είχε ανοίξει άγνοια, είχε νά τον δεχτεί, είχε γίνει ξαφνικά για κείνην ένας ξένος, ένας αποκρουστικός ξένος, ένας ανήθικος εκμεταλλευτής της φτώχειας της, που επιδίωξε να τη ρίξει στο βούρκο της ατιμίας. Ενώ ο Παύλος ήταν τίμιος και την αγαπούσε πραγματικά. Και μετανόωνε τώρα, γιατί φάνηκε τόσο αδιάφορη μπροστά στο αίσθημά του...

— Θα φύγουμε και οι δύο μας από το εργοστάσιο του... άκουσε δίπλα της ζεστή, αισιόδοξη τη φωνή του Παύλου. Έμένα με ζήτηνε γι' αρχιεργάτη στην «Χαλυδουργία»... Έσύ δε θα ξαναδουλέψης...

— Δεν θα ξαναδουλέψω;... Καί... πώς θα ζήσω!...

Την έσφιξε πιο πολύ, απάνω του, και της μουρμούρισε με συγκίνηση, με λατρεία:

— Θα ζήσης στο πλευρό μου!... Σά γυναίκα μου...

Οι πρώτες σκιές του δειλινού, τους τυλίγανε προστατευτικές...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...

— Ακούμπησε η Άγνη το κεφαλάκι της στο πλατύ αντρίκειο στήθος του, κι' έκλεισε τα μάτια της μ' εμπιστοσύνη... Στο πλευρό του τίμιου αυτού ανθρώπου, πούζερε να την άγαπα με σεβασμό, ή ζωή άνοιγότανε μπροστά της γεμάτη χαρομένη αισιόδοξη...



Η Μπαρμπάρα Λαός

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Προβλέπεται, ότι το φιλμ που θα προκαλέσει αίσθηση στο προσεχές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Κανών, θα είναι το νέο ιαπωνικό έργο «Τα παιδιά της Χιροσίμα». Οι Αμερικανοί θέλησαν να έμποδίσουν την προώθηση του έργου αυτού, όταν είδαν όμως, ότι το δλον έργον δεν εξεδήλωνε κανένα μίσος εναντίον τους, άλλ' αντίθετως, πολύν άνθρωποισμό, ένέκριναν να συμπεριληφθώ στο πρόγραμμα του Φεστιβάλ. Ο σκηνοθέτης του έργου ονομάζεται: Κανέτο Σχίνιο Γκεμμάκου Νό Κά.

★ Η Ύδων ντε Κάρλο, που βρίσκεται από καιρό στο Λονδίνο, έπεσε θύμα κλοπής. Της έκλεψαν από το διαμέρισμά της όλοκληρη την κασινίνα των κοσμημάτων της, μέσα στην οποία βρισκόταν, μεταξύ άλλων, και ένα κολλίε από σμαράγδια, αξίας δέκα χιλιάδων δολαρίων!...

★ Ο Ζάν Πιέρ Ώμόν, ή Σεσίλ Ώμπρό, ή Άντρέ Ντεμπάρ και ο Άνρι Βι-ντάλ, αντιπροσώπων τον γαλλικό κινηματογράφο στο Φεστιβάλ του Φιλμ, που έγινε πρό ημερών στην Πούντα ντελ Έστε της Ν. Αμερικής.

★ Ο Ζάν Πιέρ Ώμόν ανέχθηκε κατόπιν για το Χόλλυγουντ, προκειμένου να γυρίσει εκεί το πρώτο του άναγλυφο φιλμ. Στο έργο αυτό, που θα τιτλοφορηθεί «Εφοδος λογοφόρων», θα έχη για παρτεναιρ την Πωλέτ Γκοντάρ.

★ Ο Όρσον Ούέλλες, που τελείωσε πρό ημερών στη Ρώμη το γύριμα του φιλμ «Ο άνθρωπος, το κτήνος ή ή άρετή», βρίσκεται τώρα στην Κιανή Άκτι, όπου θα περάσει μερικές μέρες πάνω στο γιγώ του Άλεξάντερ Κόντα. Θα γυρίσει κατόπιν το φιλμ «Μασκαράτα», του οποίου θα είναι σκηνοθέτης και πρωταγωνιστής, κατά τον Σεπτέμβριο δέ, είναι άπορασιμένος να επανέλθει στην Αμερική και να ταξιδεύσει όλης τις έκκρεμότητες που έχει με την Έφορία.

★ Η Μαρτίν Κάρόλ, που έπαιξε στο Παρίσι, ύστερα από ένα σύντομο ταξίδι στην άγγλική πρωτεύουσα, άφηγείται την ακόλουθη ιστορία, που άκουσε στο Λονδίνο: «Ένας Σκωτσέζος περιμένει στην ούρα έξω από ένα κινηματογράφο μαζί με τη μηστή του. Περνά ένας συμπατριώτης και φίλος του, τον βλέπει και του λέει χαμηλά στ' αυτί:

— Τρελάσε είσαι! Γιατί δεν της δίνεις ραντεβού μέσα στον κινηματογράφο; Έτσι θα πληρώση το εισιτήριό της.

— Καλά, του απαντά ο πρώτος, μα τότε ποιος θα πληρώση το δικό μου εισιτήριο;

★ Παρά τις διαφυσείσεις και παρά το γεγονός ότι περιμένουν το δεύτερο παιδί,

γάντια του και το χρυσό σπαθάκι στη μέση κι' εγώ με το κοντό παντελόνι και το άνοιχτο πουκάμισό, που να πιάσω χαρτωσιά μπροστά του. "Ήμουν δυστυχής. Γιατί η εμφάνισή του αντίπαλός μου δυνάμωνε τον απελπισμένο μου έρωτα.

«Και, όπως καταλαβαίνετε, δλο και αδυνατίζα. Αυτό το παρατήρησε κι' ο πατέρας μου, που είπε μια μέρα:

«Πώς έχεις αδυνατίσει έτσι, μαρέ;

«Από την πολλή μελέτη, εξήγησε η μητέρα μου. Μαθηματικά είν' αυτά!

«Ο άνθρωπος, στίς ώρες της δυστυχίας του, αισθάνεται την ανάγκη να εξομολογηθί τον πόνο του σε κάποιον, για ν' ανακουφισθί και να ζητήσει μια συμβουλή. Αυτός ο άνθρωπος για μένα ήταν ο Φάνης. Δυό-τρία χρόνια μεγαλύτερός μου, είχε επιτυχίες στον έρωτα. "Αρα είχε πείρα. Του άνοιξα την καρδιά μου.

«Θέλω να της πω τον έρωτά μου, Φάνη. "Αλλα δεν ξέρω πώς.

«Δεν χρειάζεται παρά λίγο θάρρος και μια λέξη! με συμβούλεψε ο Φάνης.

«Δηλαδή, τι θα κάνω;

«Θά τη βρής μια μέρα μόνη της, θά πέσης στα πόδια της και θά της πής: «Σας ικετεύω!»

«Μόνο;

«Μόνο. Αυτή θά καταλάβη, θά συγκινηθί και... θά πείθι την άγκαλιά σου. "Αρκει να πής το «σας ικετεύω» με πάθος και ειλικρίνεια.

«Τι θά την ικετεύω, δηλαδή; Δεν πρέπει να συμπληρώσω τη φράση;

«Δεν χρειάζεται. Το «σας ικετεύω» τ'ά λέει όλα. "Ικετεύω την άγαπή σας. Την συμπάθειά σας. Την κατανόησή σας. Το φιλή σας. "Ολα σας. Κάνε το και θά είδης!

«Σ' ευχαριστώ, Φάνη.

«Από κείνη την ώρα πήρα θάρρος κι' αυτοπεποίθησι. Ναι, αυτό θά κάνω και θά τ'α παίξω "λα για όλα.

«Κάθε πρωί η Πέπη πήγαινε περπατών στο "Αλσος της Κηφισιάς. Καθόταν σ' ένα παγκάκι και διάβαζε. Κι' εγώ κρυμμένος πίσω από κάτι θάμνους, την κύτταζα ώρες ολόκληρες.

«Η τύχη μου φάνηκε ευνοϊκή. "Ο μνηστήρ είχε φύγει με το στόλο για γυναικιά κι' εύχόμουν από μέσα μου να βουλιάξή το καρράβι. Τέλος, ένα πρωί τ' αποφάσισα. "Η καρδιά μου σπαρταρούσε σαν ψάρι στο άγκιστρο, τ'ά "όνατά μου έτρεμαν, τ'ό στόμα μου είχε στεγνωθεί. "Όμως έτόλμησα. «"Ο κύβος έρρίθη!» είπα στον έαυτό μου και πήρα άμπαρίτζα. Κι' όπως η Πέπη καθόταν άνυποπτη στο παγκάκι και διάβαζε, εγώ, άδιαφορώτα για τόν κόσμο που περνούσε, έτρεξα, έπεσα στα πόδια της, τ'ά άρπαξα στα χέρια μου, την κύτταξα σ'ά ξαφνιασμένα της μάτια και βρυχήθηκα:

«Σας ικετεύω!

«"Ενα τρομερό χαστούκι άστραψε στο μάγουλό μου και μια λέξη σ'αυτία μου:

«Παλιόπαιδο! Τώρα θά πάω να τ'ό πω στον πατέρα σου!

«Σηκώβ' κε, τακτοποιήθηκε νευρικά κι' έφυγε, ενώ εγώ έμεινα εκεί γονατιστός και υστερισμένος. Κι' ο κόσμος με κύτταζε και γελοῖσε. "Επειτα σηκώθηκα κι' εγώ καταντροπιασμένος και πήγα στο σπίτι μου από άλλο δρόμο. "Ολη μου η έννοια, από κεί κι' έπειτα, ήταν να μην τ'όλεγε στον πατέρα μου κι' έτρωγα κι' άλλο χαστούκι. Εύχονώ δεν τόπε... Σ'έ λίγες μέρες η Πέπη έφυγε με την οικογένειά της, εγώ έμεινα ξανά σ'α μαθηματικά και το δεύτερο χαστούκι δεν τ'ό γλ'ότωσα.

«Αυτή είναι η "ιστορία της πρώτης μου αγάπης — είπε ο Χρήστος και χ'όδισε το μάγουλό του. "Άλλοι έβουν την ανάμνησι της στην καρδιά κι' εγώ στο μάγουλό. Και τώρα ποίος έχει σειρά;»

«Ο Στέφανος έστρωσε τη φαλάκρα του — τρία μέτρα παρά κάτι — κι' έλαβε το λόγο:

«"Η δική μου "ιστορία είναι ακό-



ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑ

Στην πολίχνη Βόλεντομ 20 χλμ. βορείως του "Αμστερνταμ, ζουν οι σύζυγοι Μολενάαρ, που μπορούν να θεωρηθούν ως οι πιο φανατικοί καπνιστάι πούρων του κόσμου. Με τ'α δαχτυλίδια των πούρων που έχει καπνίσει το ζευγάρι αυτό, έχει κάνει σ' ένα διαμέρισμα του σπιτιού του την πιο πρωτότυπη ταπετσαρία, που θά μπορούσε να φαντασθί κανείς. Το ζεύγος Μολενάαρ, χρειόστηκε τρία χρόνια υπομονητικής εργασίας για να επιτύχη το καλλιτέχνημα, που βλέπετε στη φωτογραφία μας.

μα πιο άνοητη. Το πρώτο ξύπνημα της καρδιάς μου, τόνισα για μένα μοδιστρούλα, που έμενε στη γειτονιά μου, τη Μαρίτσα. Τότε η-μουν μαθητής του γυμνασίου. Τ'α μαθημάτά μου τάλεγα καλά στο δάσκαλο, αλλά στις εξετάσεις που έπρεπε να δώσω στη Μαρίτσα, είχα κομπιάσει. Την έβλεπα να περ-ν' από το δρόμο του σπιτιού μου, τη χαιρετούσα — ήμασταν λίγο γνωστοί, βλέπεις — και με βασάνιζε διαρκώς το πώς θά της έκανα την έρωτική μου εξομολόγησι. Τη μια μέρα της έγραφα ένα γράμμα και τ'όσχιζα. Την άλλη αποφάσι-ζα να τη σταματήσω στο δρόμο και να της μιλήσω θ'όρα-κοφτά. Την άλλη έλεγα να την άρπάξω ξαφνικά και να τη φιλήσω. Την άλλη έκρινα πιο φρόνιμο να βάλω ένα φίλο μου να της διαβείωση το αίσημά μου. Και όλα τ'α σχέδια ύστερα τ'ά άπόρριπτα.

«Τότε έκανα παρέα με μερικούς συμμαθητάς μου. Σ'έ κείνη την πα-ρέα ήταν και ο Φρίδος, ένας από τους προχωρημένους εκείνου μα-θητάς, που τούς λένε «γερούσι» της τάξεως. "Όσο άμελής ήταν σ'α μαθημάτά του τόσο εύρητος και διαδολεμένος ήταν έξω από τ'ό σχολείο. Αυτός ώργάνωνε τα «κακαί-αρχεία» αυτός την καζούρα των καθηγητών, αυτός και κάι φάρσε-εις βάρος των συμμαθητών του. "Όμως εγώ τ'ό είχα εμπιστοσύνη και τόν θεωρούσα φίλο μου.

«"Ενα άπόγευμα που κάναμε παρέα, τρεις-τέσσερις συμμαθητάι κι' έλεγαν οι άλλοι τις κατακτη-σεις τους, είπα κι' εγώ τ'ό βάσανό μου.

«Πρέπει να της γράψω ένα ώραιο γράμμα! είπε ένας συμμα-θητής.

«Ναι, αλλά τι γράμμα; Και πώς θά γράψι; πετάχτηκε ο Φρί-δος.

«Στην καθαρεύουσα! έπρότει-νε ένας άλλος.

«Στη δημοτική! είπε τρίτος.

«Τίποτα, τίποτα! είπε ο Φρί-δος. Το γράμμα θά τ'ό γράψι λατι-νιστί!

«Τι; Έκανα εγώ. Λατινιστί;

«Μάλιστα! συνέχισε ο Φρίδος κι' έκλεισε το μάτι στους άλλους, όπως θυμίζωι τώρα.

«Μά δεν ξέρει λατινικά! είπα.

«Δεν έχει σημασία. "Η Μαρί-τσα είναι μοδιστρούκι, άρα μάλλον άγράμματη. Ραβασάκια "λληνικά γραμμένα, θά λαβαίνει πολλά, γι-ατί είναι κι' όμορφη κοπέλλα. Λα-τινικό όμως έχει λάδει κανένα;

«Με τ'ό Λεωνίδα, θά παίξουμε εξ'όλο! Και σ'ό λέω να τ'ό ξέρης για να μη σου κακοφανή.

«Λεωνίδας ήταν ένα άλλο γει-τονόπουλο, της παρίας μας.

«Γιατί; τόν ρώτησα.

«Γιατί τ'ό λέει πώς τάχει φτι-άξει με τ'ό Ρήνα. "Ενώ η Ρήνα ά-γαπάει έμένα.

«"Εκείνη τη στιγμή έπεσα από τ'άστρα. Γιατί μάθαινα πώς ύπ'η-ρχε όχι ένας, αλλά δύο ενδιαφερό-μενοι! Δεν τ'ό πίστεψα.

«Κύττα να είδης τώρα που θά παίξουμε τ'ό τηλεφώνο και θά τη φιλήσω! είπε ο Θανασάκης.

«Παρακολούθησα τ'ό τηλεφώνο και είδα τ'ό φίλ. Κατοπιν κρέμα-σα μούτρα. "Η Ρήνα με ρώτησε μ' ενδιαφέρον τί είχα. Της είπα «νά πάς σ'ό Θανασάκη». Μου εί-πε πώς «μόνο έμένα άγαπάει» άλ-λά εγώ που να την πιστέψω. Το ίδιο έλεγε και σ'ό Θανασάκη, τ'ό ίδιο και σ'ό Λεωνίδα, τ'ό ίδιο και σ' ένα Τοτό, άλλο γείτονα. Οι δύο άντεσάστες μου έπαιξαν εξ'όλο για την άσπλη καρδιά της. "Αργότε-ρα έπαιξαν κι' άλλοι. Κι' όλ' αύ-τά, κύριοι, για τ'ό Ρήνα, έτών δε-κατεσσάρων! Θαυματοργά κορί-τσι!

«"Επειτα από λίγον καιρό άλ-λάσαμε γειτονιά και τ'ό πρώτο μου αίσθημα έσθυσε, άφ'ού μ'ό άφησε μια πρόωρη πείρα για την άτα-σία της γυναικείας καρδιάς. Αυ-τήν την πείρα οι άλλοι άντρες την άποκτούν πολύ άργότερα....»

«Και τώρα ή σειρά μου, είπα. Είναι κι' η δική μου "ιστορία κά-πως γελοία και πιστεύω πώς θά δι-ασκεδάστε με δαύτη. "Ήμουν στην άφελή ηλικία των 16 έτών. Τη λεγόμενη τη συνάντησα σ' ένα φιλικό σπίτι, που μαζεύομασταν πό-τε — τότε και διασκεδάσαμε. "Όταν καταστάλαξα στην άπόφασι πώς την άγαπούσα τρελλά, κατάστρω-σα τ'ό σχέδιό μου. Το έπόμενο βρά-δυ που θά σόχλαγε τ'ό πάρτυ μας, θά τ'α κανόνιζα έτσι, ώστε να συ-νοδέψω τη Νίτσα μέχρι τ'ό σπίτι της. Και είχα σκεφθί και τ'ό στι-χομυθιά μας. "Όταν θά φτάναμε στην πόρτα της, εκείνη θά μούλεγε «ευχαριστώ που με συνοδεύατε» κι' εγώ θά της άπαντούσα: «Μεγάλη μου ευχαριστία!»

«"Από κεί και πέρα θάρχονταν η κουβέντα μόνη της. Μετρούσα τ'α δευτερόλεπτα κι' όλο επαναλάμ-να μέσα μου: «Μεγάλη μου ευ-χαριστία!» Αυτό θά της έκανε έντυπωσι. Τέλος, ήρθε και η ποθη-τή στιγμή.

«"Η δεσποινίδα θά τη συνοδέ-ψω εγώ! είπα σ'ό τόσο που δεν σήκωνε αντίρρησι.

«"Εκείνη δέχτηκε. Περπατήσα-με άρκετά, χωρίς να λέμε τίπο-τα. "Εγώ είχα σ'ό νοί μου διαρκ-ώς τη φράσι «μεγάλη μου ευχα-ριστία!» μόλις θά μούλεγε τ'α «ευχαριστώ που με συνοδεύατε!» Λες και είχαμε κάνει καμμία ειδι-κή συμφωνία.

«Φτάσαμε ως την πόρτα του σπι-τιού της. Κι' ενώ περίμενα τ'α «ευ-χαριστώ που με συνοδεύατε» εκεί-νη τ'ό παραλείπει και μ'ό λέει:

«Και τώρα σας άφηνά!

«Μεγάλη μου ευχαριστία! ξεφουρνίζω άμέσως την έτοιμη φράσι και μένω σ'έξυλος.

«Είθε γάβδαρος! μ'ό άπαν-τάει ξερά και άνοίγει την πόρτα της.

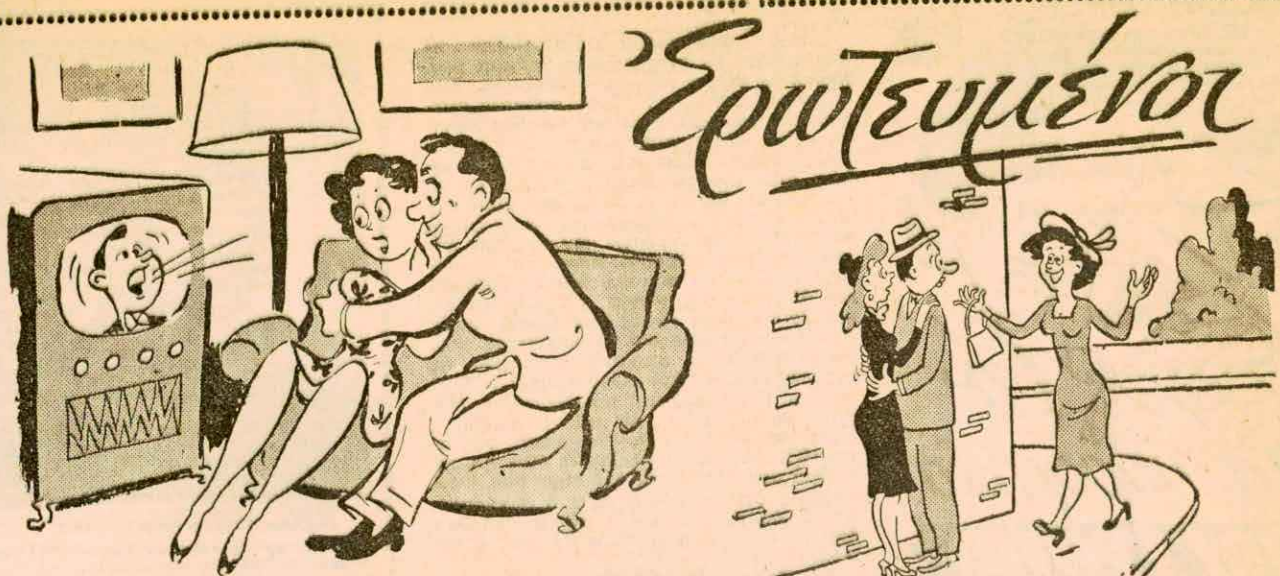
«Χάθηκε η Νίτσα κι' έχασα κι' εγώ τόν κόσμο από τ'α μάτια μου. "Από τότε δεν την ξαναείδα — τό-σο γελοῖος αίσθανόμουν με τη γκά-φα μου. "Ετσι έσθυσε η πρώτη μου αγάπη. Κι' από τότε δεν προ-σχεδιάζω ποτέ τίποτα....»

Στ'ό φώς του φεγγαριού, ξανα-φάνηκε τ'ό ζευγάρι που κατέβαινε, πάντα χειροπιασμένο. Τ'ό πινάκλ μέσα είχε τελειώσει. Μιά από τις κυρίες β'ήκε στο μπαλκόνι.

«Τι λέτε έσείς εδώ τόσο ώρα και δεν βγαίνετε έξω;

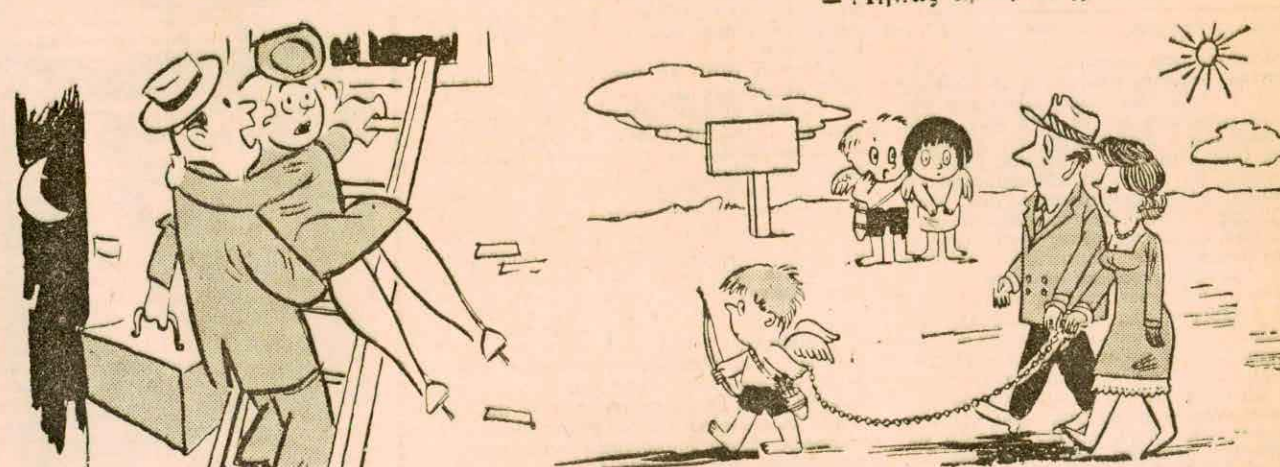
«Συζητάμε πολιτικά! είπε ο Στέφανος...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ



«Α. Γιώργο... "Οχι μπροστά σ'α Μάρτι Λάντσα!...

«Μήπως άρνησα, χρυσέ μου;...



«Σπουδαῖος κηνυνός!... Κανείς δεν τ'ό ξεφεύνει!...



«Αυτόν εδώ. Κικίτσα, τον αχμολώτσια για σένα!...

«"Η "Ελενίτσα μας ετοιμάζεται να έρθη... Δεν μ'ό δίνετε να βάλω τ'α λουλούδια σ'α νερό για να διατηρηθ'ούν φρέσκα;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ



Ένα μικρό ρομάντζο

«Ρώμη, Μάρτης.

»Αγαπητέ μου μαίτη,
»Ήτανε γραφτό, φεύγοντας μακριά από την Ελλάδα, να πάρω άλλη μία νοσταλγία μαζί μου — τη δική σας... Πόσον καιρό τώρα, διαβάζοντας τις υπέροχες σελίδες σας, ώνειρεύομαι να σας γνωρίσω από κοντά, να σφίξω με ευγνωμοσύνη το αγαπημένο αυτό αξιοθαύμαστο χέρι, που χαράζοντας τόσα αξιοσημείωτα στο χαρτί, είχε καταφέρει τόσες φορές βαθειά να συγκινήσει την κοριτσίστικη καρδιά μου... Όλα όσα γράφετε με συγκλονίζουν πάντα! Ένας γοητευτικός σεισμός δονεί το υπέδαφος της ψυχής μου, και σε κάθε κλείσιμο βιβλίου σας, νοιώθω τον έαυτό μου βαθειά τοξινωμένο από τη γοητεία σας... Δεν ήθελα λοιπόν, τώρα που φεύγα από την πατρίδα μου για μιά άλλη χώρα, να μην πάρω μαζί μου και την εικόνα σας... Κι' έτσι, με την πρόφαση να σας ζητήσω αφέριω στο τελευταίο βιβλίο σας, ήρθα να σας γνωρίσω...

»Θέ μου! Είσατε πολύ πάρα πάνω από ό,τι σας είχε πλάσει η πιο εξαιρετική φαντασία μου!... Είσατε πιο πολύ από ωραίος: είσατε έκθαμβος... Δεν διαθέτετε, βέβαια, την ανόητη και κουφία επιφανειακή όμορφιά των νεαρών ανδρών, αλλά την ωριμη γοητεία που ζέρει να θέλγη και να συναρπάξει!... Τά γκρίζα σας μαλλιά πλαισιώνουν τόσο ανάλογα την κομρασμένη σας ματιά, που ζέρει να κυτάξει τόσο γλυκά!... Ήρθα σε σας γεμάτη περιέργεια, κι' έφυγα γεμάτη συγκίνηση... Και — θέλετε να σκύψετε λίγο για να σας δομολογήσω κάτι πολύ χαμηλόφωνα;... — η γνωριμία σας έκανε πολύ πιο δύσκολη τη φυγή μου... Πλήθυσε τα δάκρυά μου, και δυνάμωσε τις αναμνήσεις μου μ' έναν καινούργιο — ίσως τον πιο ισχυρό... — συντελεστή...

»Από χτες βρίσκουμαι στη Ρώμη, στο σπίτι του αδερφού του πατέρα μου, που έχει αναλάβει να με παντρεύει!... Αυτός είναι ο σκοπός του ταξιδιού μου στην 'Ιταλία!... Θέ μου!... Θα καταδικαστώ να πάρω έναν άγνωστο κι' αδιάφορο άνθρωπο που θα μου επιβάλουν... Ένώ η ψυχή μου διψάει να δοθ από έρωτα...

»Γράψτε μου δυο λόγια, Θάνε, ή πιο γλυκειά παρηγοριά, εδώ στη μοναξιά μου. *

«Νάπολι, 'Απρίλης.

»Σας γράφω με την ψυχή μου πλημμυρισμένη πίκρα: 'Από προχτές είμαι άρρωστος... Πόσο έκλαψα για τη στέρση της ελευθερίας μου! Κι' όμως, ο άρρωστος αυτός που προσωποποιεί αυτό που λένε «καλή τύχη»: Είναι άρρωστος, πλούσιος, από παμπάλαια άρχοντική οικογένεια... Όλοι λένε ότι δε μπορεί παρ

νάμαι ευτυχισμένη μαζί του... Έγώ όμως αμφιβάλλω τόσο!...

»Δε μου απαντήσατε. Δε φαντάζομαι να μην πήρατε το προηγούμενο γράμμα μου. Μάλλον δε θέλετε να μου απαντήσετε. Σας ψυχολογώ απόλυτα: Ένας σοβαρός συγγραφέας με γκρίζα μαλλιά και δημιουργική πείρα, δεν επιτρέπεται ποτέ να καλλιεργεί νοσηρές ιδέες στο ρομαντικό κεφάλι μιας αναγνώστριάς... Αφίστε με να σας πω ότι δεν έχετε δίκιο. Δεν είμαι ρομαντική. Αν και βρίσκομαι στην εποχή των πρώτων πεταγμάτων μου στη ζωή. Είμαι, αντίθετα, προσγειωμένη και ρεαλίστρια. Οι γονείς μου μου δώσανε μόρφωση και αθλητική ψυχαγωγία. Ο αθλητισμός και το υπαίθριον αναδείξανε ζωηρά, εκτός από το σώμα μου, και το χαρακτήρα μου, διώχνοντας μέσα από την ψυχή μου τις νοσηρές άραχνες του ρομαντισμού... Ό,τι νοιώθω, είναι γερό και προσγειωμένο. Μάλιστα, θα μου πείτε: Με σας τί συνέβη;... Κάτι απρόοπτο και συγκλονιστικό, σας απαντώ!... Δεν είναι ιδεοληψία, ούτε η συμπαθεία μου στηρίζεται στη φήμη σας. Φαντάζομαι ότι αν δεν ήσαστε ο συγγραφέας των όνειρών μου και αν σας συναντούσα έργα ή υπάλληλοι, πάλι θα σας ξεχωρίζα...

»Από προχτές βρίσκουμαι με την οικογένεια του θείου μου εδώ, στη Νάπολι. Φύγαμε για μερικές μέρες άμέσως μετά τους άρραβώνες μου. Ενώ το ζήτησα αυτό, γιατί ήθελα να εξοικειωθώ μόνιμο στη σκέψη του γάμου μου, που φαίνεται ότι δε θ' αργήσει...

»Ζήτησα αυτή τη μικρή πίστωση μετά τους άρραβώνες μου για να σας γράψω — να σου γράψω: Θα μ' αφήσεις να παντρευτώ;... Θα με δώσεις σ' έναν άλλο, αδιάφορο άντρα, με την ψυχή μου όλη δοσμένη σε σένα;... Γράψε μου δυο λόγια — δυο λόγια μόνο! Κι' άμέσως τ' αφήνω όλα, μπαίνω στο πρώτο αεροπλάνο και γυρίζω στην Ελλάδα, κοντά σου!... Αν δε μου γράψης, θα παντρευτώ. Λατρεύοντας εσένα, θα πάρω έναν άλλον... Είναι ποτέ δυνατό να το θελήσης;...» *

«Βενετία, Μάης.

»Είμαι μιά βδομάδα παντρεμένη! Ποιος θα το πίστευε;... Παντρεμένη, γιατί το θέλησε εσύ, αδιάφορο αγαπημένο μου!...

»Ο Μάριο είναι καλός, σπάταλος κι' ασήμαντος. Είναι διακριτικός όμως, και μ' αφήνει μόνιμο, με τις σκέψεις μου, με τις νοσταλγίες μου — με σένα! Μ' αφήνει να σου στείλω σήμερα το τελευταίο μου αντίο... Μά να, δεν πρέπει πια να σου ξαναγράψω... Είμαι μιά τιμία παντρεμένη, μιά αυριανή υπήραξη...

»Αντίο γλυκό μου τελευταίο όνειρο της κοριτσίστικης ζωής μου!...» *

«Ρώμη, Νοέμβριος.

»Σεβαστέ μου μαίτη.

»Σας γράφω σήμερα, για να σας παρακαλέσω κάτι, χωρίς παρεξήγηση: Στα χέρια σας βρίσκονται τρία γράμματά μου, που βάθλα να τα πάρουν πίσω, για να τα κάψω μόνη μου... Καταλαβαίνετε, ότι τέτοια γράμματα μπορούν να εκθέσουν ανεπανόρθωτα μιά κυρία, που περιμένει μάλιστα σε λίγο ένα μέμπη...

»Μη φανταστήτε ποτέ, ότι είναι δυνατό ν' αμφισβητήσω την τιμιότητα και τον ανδρισμό σας... Κάθε άλλο... Σας ξέρω αξιοπρεπή κύριο, κι' απόδειξη ότι σας γράφω πάλι. Όμως, να: Μιά άκαταστασία, ένα συνύρισμα παληών αρχόντων σας, μπορεί να πετάξει τα γράμματά μου αυτά και να τα κάνει ίσως να φτάσουν σε χέρια που μπορεί να εκμεταλλευτούν το μυστικό μου...

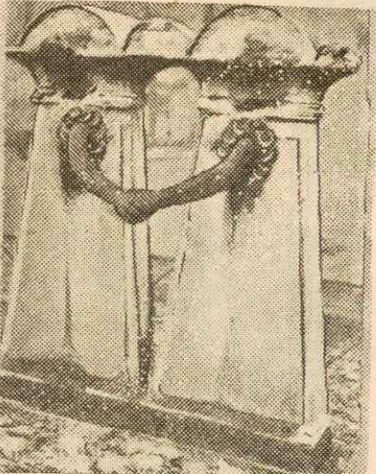
»Θα περιμένω σ' ένα συστημένο δεσάκι — στο Πόρτ Ρεσάντ της Ρώμης — τα τρία μου γράμματα — δηλαδή τα τέσσερα μαζί μ' αυτό που κρατάτε... Σας ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη, και σας εκφράζω προκαταβολικά την ευγνωμοσύνη μου, γιατί με τόπο σκληρό ίσως κι' ανάλγητο, αλλά θετικά ωφέλιμο, ξέρατε κάποτε να ψυχράνετε με σιωπή το φλόαρο κι' εξαλλο ένθουσιασμό μου...» *

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ



ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

»Ανεχώρησε πρό ημερών για το Μιλάνο ο τεχνικός Χρήστος Μητρόπουλος, προκειμένου να κάνει εκεί ανώτερες πωυδές με υποτροφία, που του εξασφάλισαν οι πρόσφατες επιτυχίες του στην Αθήνα.



ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Στο παρισινό νεκροταφείο της Λονμάρτρης μπορεί να δει κανείς το επιτύμβιο αυτό που δίκαια κινεί την γενική περιέργεια και που γράφει τα εξής: «Εδώ άπαύεται το μοναδικό αντρόγυνο που όληρη ευτυχισμένη στη ζωή!...»



ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

»Η μόδα δεν είναι πάντοτε δαπανηρή. Αποδείξεις ή σκούφια αυτή που, αν και θεωρείται πολύ μοντέρνα, γίνεται με μιά φορεμένη γυναικεία κάλσα.



»Η πριγκίπισσα Έλενη, λίγο πριν από το γάμο της με τον βασιλέα Κάρολο της Ρουμανίας, ο οποίος πέθανε εδώ και λίγες ημέρες στη Λισσαβώνα.

Μιά πονεμένη βασίλισσα

Γύρω από το θάνατο του βασιλέως Καρόλου της Ρουμανίας

Στις 25 Φεβρουαρίου 1921 ο βασιλέως Κωνσταντίνος ώδηγούσε στον Μητροπολιτικό ναό τη λατρευτή του κόρη πριγκίπισσα Έλενη, για να τελεσθί εκεί ο θρησκευτικός της γάμος με τον τότε διάδογο της Ρουμανίας Κάρολο.

Σε μιά στιγμή αισθάνθηκε στο μπράτσο του να τρέμει το νεύο της νεαρής πριγκίπισσας. Περιέργως, γύρισε να την είσωνευσί για την τόση της συγκίνηση. Υπέθεσε, ότι, όπως κάθε νέα όταν πλησιάζει ή ώρα του γάμου της, αισθανόταν μιά άκατανίκητη δειλία και άπεριγραπτη συγκίνηση. Έτσι, άστεινόμενος της είπε:

— Μά δεις, λοιπόν, ότι είσαι μιά πραγματική Έλληνίδα!...

Κατάπληκτος όμως είδε κατάχλωμη την αγαπημένη του κόρη και με μιά έκφραση άπογνώσεως στά μάτια:

»Η έκφραση της αυτή τον κατατάραξε. Δεν έδωσε όμως μεγάλη σημασία και υπέθεσε ότι έπρόκειτο για μιά στιγμιαία απρόβλεψη.

Άραγε η Έλληνίδα πριγκίπισσα βασανίζοταν από κακά προαισθήματα;

Γιατί η ζωή μιάς πριγκίπισσας δεν ανήκει σ' αυτήν. Τό συμφέρον της νώσας της και οι τότε πολιτικοί είχαν επιβάλει το γάμο αυτό. (Η Ρουμανία ήταν σύμμαχος της Ελλάδος). Και ή ώραία πριγκίπισσα δεν είχε πια τον καιρόν ν' αναβάλει, κι αν άκούει το ήθελε την τέλεσι του γάμου.

Ωδηγήθηκε, λοιπόν, στην Μητρόπολι και μετά την τελετή, ο έλληνοκός λαός την πρόεπευθε με την ευχή: «Να ζήσης ευτυχισμένη στη νέα σου πατρίδα!»

Μά δεν πέρασαν λίγα χρόνια, κι' άφου είχαν άποκτήσει το μοναδικό παιδί της, τον διάδογο τότε της Ρουμανίας, ή ώραία Βασίλισσα έπαισε το δρόμο της έξορας...

Μιά άλλη γυναίκα, ή Μάργα Λουπέσκο, είχε σαγηνώσει τον άντρα της. Άλλα κι' έξοριστη πού ήταν ή Έλληνίδα πριγκίπισσα έξακολουθούσε ν' αγαπάει το σύζυγό της και να λατρεύει το παιδί της.

Όταν όμως είδε ότι έχασε όριστικά τον πρώτο, πήρε τη μεγάλη απόφασι να ύπερασπισί τα υπήρικα της δικαιώματα. Ζήτησε να βλέπει το παιδί της!

Ο βασιλέως Κάρολος είχε άναλάβει την ύποχρέωσι να στέλνει κάθε χρόνο, για έξη εβδομάδες, το μικρό τότε Μιχαήλ κοντά στη μητέρα του, στο Λονδίνο.

Σ' έια, όμως, ταξίδι του μικρού διαδόχου, που ήταν τότε δέκα χρόνων, δημοσιεύθηκε από την έφημερίδα «Νταίηλυ Μαίηλ» μιά φωτογραφία του με μακριά πανταλόνια στο πλάι της βασίλισσας μητέρας του.

Η φωτογραφία αυτή έκανε έξω φρενών το βασιλέα Κάρολο. Ο λόγος ήταν ότι ή Βασίλισσα Έλενη του είχε φορέσει μακριά πανταλόνια, ενώ ο πατέρας του τότε είχε διατάξει να φοράει κοντά!...

Ο Κάρολος τότε έφτασε στο σημείο να τηλεφωνήσ ή ίδιας από το Βουκουρέστι, στον έπιτετραμμένο της Ρουμανίας στο Λονδίνο, να διαμαρτυρηθί στην Βασίλισσα, διατάσσοντας συγγράνας να νυρίση κοντά του ο διάδοχος.

Ο συνταγματάρχης Γρηγορέσκου, ο ύπασπιστής του Καρόλου, άφου ύποπρώσε το μικρό Μιχαήλ να φορέσει πάλι κοντά πανταλόνια, δήλωσε στη μητέρα ότι ο διάδοχος έπρεπε να φύγει άμέσως από το Λονδίνο για να βρίσκειται έγκαιρώς στα γενέθλια του πατέρα του.

Θά προσπαθίσω να σας τηλεφωνήσω, μαμά, αλλά δεν θα με αφήσουν! είπε τότε ο Μιχαήλ στην πονεμένη μητέρα του.

Κατόπιν ο πρεσβευτής της Ρουμανίας στο Λονδίνο, συνώδευσε τον διάδογο, τη Βασίλισσα Έλενη και την πριγκίπισσα Έλενη ως το Ντόμπερ. Εκεί ο Μιχαήλ παρεδόθη στο Γρηγορέσκου, που είχε σταλή για να τον παραλάβει.

Ο Μιχαήλ έκλαιγε όλη την παραμονή και προσπαθούσε, παρό την ηλικία του, να κάνει τον γενναίο και να μιμηθί τη μητέρα του, που κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να καταπνίξει τα δάκρυά της.

Γιατί δε φοράς το γαλάζιο σου σκούφο που κρίκει, που σου άγόρασα: ρώτησε ή Βασίλισσα Έλενη το μικρό πριγκίπια, όταν ο τελευταίος κατέβηκε από το αυτοκίνητο χωρίς καπέλλο.

Μά ο συνταγματάρχης, μαμά, λέει ότι ο μπαμπάς δεν θέλει να το φοράω! άπάντησε λυπημένος εκείνος.

Ο διάδοχος έφθασε κατόπιν στην άποβάθρα, χωρίς να γίνη καμμία έπίσημη εκδήλωση. Άνέθηκε στο πλοίο με τη μητέρα του, τη θεία του, το Γρηγορέσκου και τον Ρουμάνο έπιτετραμμένο στο Λονδίνο.

Για λίγη ώρα, μέχρι ότου φύγει το πλοίο, υπήρα και παιδί έμειναν μόνοι στην καμπίνα.

Κι' όταν το πλοίο έτοιμάσθηκε γι' άναχώρησι, ή Βασίλισσα Έλενη κατέβηκε και στάθηκε στην άποβάθρα, άποχαιρετώντας το παιδί της με το μαντήλι.

Γυρίζοντας έπειτα στο Λονδίνο, έπεσε στο κρεβάτι. Είχε πάθει νευρικό κλονισμό. Τη λύπη της φόντισαν να μετριάζουν οι άδελφοί της και τα άνθη και τα γράμματα που της έστελναν κάθε μέρα Άγγλοι και Άγγλιδες.

Στα γράμματα αυτά έκφοράζανε τη ζωή άγανάντησί τους για τη σκληρή μεταχείρισί της από τον τότε σύζυγό της, βασιλέα Κάρολο.

Από τότε ή πονεμένη Έλληνίδα πριγκίπισσα και βασίλισσα έφυγε από το Λονδίνο και έγκαταστάθηκε στη Φλωρεντία.

Εκεί πέρα ζή ως σήμερα, φέρνοντας με άξιοπρέπεια τη λύπη της για την κακοτυχία της ζωής της. Κακοτυχία, που λές και την είχε προμάνει ή ίδια μ' εκείνα τα παράξενα προαισθήματα, που της είχαν σφίξει τόσο την καρδιά την ήμερα του γάμου της...

Αθηναϊκά έδικαιρα

ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ

Μες στής κρίσεως τη ζαλάδα, ήθε κάποια αλλαγή, με της δόλιας της δραχμής μας την «άναπροσαρμογή»!

Και βεβαίως κι' άναλόγως, κι' όπως πρέπει και άφώγως, θα άναπροσαρμοσθούμε κι' αί τιμαί σ' όλα τα είδη. Και θα πάνε προς τα πάνω ή πατάτα, το κρεμμύδι, το παπούτσι και το ρούχο, το γαστή και ή βενζίνη, ο καφές και το τσιγάρο, το τσιρότο ή άσπιρίνη. Όλα, όλα θ' άνεβούνε, γιατί έτσι τούς άρέσει. Κι' όπως φαίνεται, μονάχα το στομάχι μας θα... (πέση!)

Γιατί πάντα έτσι συμβαίνει—έχει πάρει, βλέπεις, (τοάτο—)

«Προσαρμόζεται» και κείνο, άλλα πάντα προς τα... (κάτω!)

ΝΕΕΣ ΔΟΞΕΙΣ

»Ω! γλυκειά, χρυσή μου λίρα, που εδώ και ένα χρόνο σε έλέγαμε πατήρα, και όλίγον κακομοίσα, γιατί, όσο και να είναι, είχες πάθει κάποια φύρα! »Ω! και νάχα μιά λύρα, να σου πω τις νέες δόξεις που σου έρχονται πλημ- (μύρα!)

Έν μιά νυκτί και μόνι, εις τις έκάτον δρόντα είχες πέσει στο σεντόνι.

Κι' άντιστάσεως μύ ούσης ξύπνησες τριακόσιες τόσες την αύγήν της έπιούσης! Κι' όποιος βρέθηκε με λίρες γαίρεται κι' άγαλλιάται. Όποιος εις δραχμάς τά είχε, από σκέψεις περι- (σάπια)

Μά αλλοίμονο σε κείνους, στis λαμπρές αυτές (στιγμές, που δεν έχουν ούτε λίρες, άλλα ούτε και... δραχμές!)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Αυτό συνέβη τη Λαμπρή. Μά κι' αν καθυστερήσω, νομίζω πως το γεγονός πρέπει να το τονίσω. Εις το νωρίο Χρυσοπηνή, εις την Άκαρνανία κάποιος Κατσίκης άνθρωπος με όρεει σπανία, μ' άλλους έστοιχημάτισε — άπόφασι τρανή! — πως θάταωνε μονάκος τον όλοκληρο άνι!

Τό στοίχημα έγινε δεκτό. Κι' εύθες λοιπόν, άρχισε ο κύρ-Κατσίκης το άνι να το έξοκαλίσει. Μά ενώ το έτελείωνε — τί είνε ή ζωή! — ο ήρώας μας έσκασε άπ' το πολύ φαί! Κι' οι όροι άντεστράφησαν και νάθηκε ή δίκη. Μά άλλα λόγια το άνι, έφαγε τον... Κατσίκη!

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Δεν είνε πλέος όνειρο, δεν είνε παραμύθια. Αυτή τη δόσι φαίνεται πως μάλλον είν' αλήθεια. Έπικείται ή διεθνής ή συνδιαλλαγή. Που πάντοτε άναμένεται και πάντοτε άγογεί. Στον ΟΗΕ μελίσρυντος ο κ. Βισίσκου, υιλιάει γλυκά κι' έγκάρδια — δεν είνε πια Β ρ ι σ ί ν - (σκυ.)

Και στην Κορέα συζητούν, στού μπαρουτιού τη (μύνα, κι' όπως δείχνουν τα πράγματα τραβάμε για άνα- (κώνα!)

Θεέ μου, δός τους φώτισι μιά λύσι πια να βρουνε. Κι' όλοι οι μεγάλοι γενικός να συμφιλιωθούνε. Διότι νέος κίνδυνος προβάλλει λάου-λάου. Και πρέπει νάμαστε έτοιμοι διά τους... Μιάου- (Μιάου!)

ΦΑΡΣΑ

Στο Βόλο κάποια Έλλη, που είχε πνεύμα έξυπνο και εύχαρα έν τέλει, έπιθυμήσασα σφοδρώς όλίγον να γελάση, μιά φίλη της έκάλεσε ούζο να την κεράση. Πρόθυμα εκείνη δέχτηκε κι' έκατσε στη γωνία, κι' αντί για ούζο ή φίλη της την πότισε... άμυγνία! Μεθ' ό, με πόρους δυνατούς, το θύμα—τί άστείο! — τό πήγαμε κακήν κακώς εις το νοσοκομείο! Κι' έτσι ή φάρσα πέτυχε που σκάρωσε ή Έλλη. Κι' άς πάνανη ή φίλη της σάν το σκυλί στ' άμπέλι. Διότι, τί τά θέλετε. Μες στής ζωής τη φούρια, άμίμητος είν' ο ρωμηός σάν κάνη... καλαμπούρια!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.



ΑΠΑΘΗ... ΑΘΩΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: Νεαρός, τελειοφάνης της Νομικής με τα κοινά «δόνειρα» σταδιοδρομίας των περισσοτέρων «τελειοφάνων»: Πρώτα και διορισμός! **ΝΙΚΗ:** Χαριτωμένη μικρούλα, 22 χρόνων, με δυο τεράστιες προικίες: Ψυχοφάνεια και περιουσία. Κα **ΕΛΛΗ:** Κομψή, κοκέττα, χήρα, σα-σανταπειντέρα, μαμά της Νίκης. Κοσμική κυρία των Αθηνών.

ΣΚΗΝΗ 1

(Στο σαλόνι της Έλλης).

ΕΛΛΗ (συνεχίζει κουδέντα): Παιδί μου, μπορεί να έχω όλες τις χάρες του κόσμου. Δεν σου το άμφισβητώ. Άλλα είναι απένταρος και άδημιουργος!

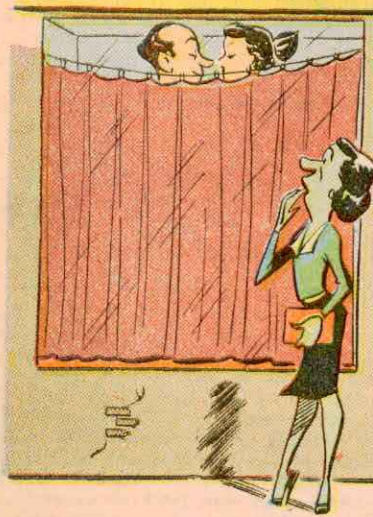
ΝΙΚΗ: Μαμά, τί θα πη αυτό; Όλοι οι άνθρωποι πριν δημιουργηθούν ήταν άδημιουργοί! Δεν πιστεύω να γεννήθηκε κανείς άνθρωπος στον κόσμο δημιουργημένος!

ΕΛΛΗ: Αυτά είναι κουταμάρες κόρη μου!

ΝΙΚΗ: Είναι κουδέντες πολύ λογικές! Σε ηλικία είκοσιτριών χρόνων, ούτε ο Ουάσιγκτον, ούτε ο Μοντογκόμερι, ούτε ο Άιζενχάουερ, ούτε ο Άϊνστάϊν ούτε...

ΕΛΛΗ: Δεν θέλω ν' ακούω άνοησίες. Τις εξαιρέσεις θα πάρουμε τώρα για κανόνα;

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΙΔΩΝ



ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΙΔΩΝ



ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΝΙΚΗ: "Ε, φυσικά! Γιατί ο Κώστας είναι εξαίρετος!

ΕΛΛΗ: Οι πιθανότητες λένε ότι μάλλον άνήκει στον όχλο του «κανό-νος»!

ΝΙΚΗ: Κατά τη γνώμη σας, μαμά-κα μου!

ΕΛΛΗ: Φυσικά! Κι' η γνώμη μου παίζει ρόλο, γιατί εγώ έχω τα λεπτά! Δεν σ' εμποδίζω να τον πάρεις. Είμαι, μάλιστα, πρόθυμη να σε βοηθήσω να διοριστής κι' εσύ δακτυλογράφος μ' εξακόσιες χιλιάδες το μήνα για να ενισχύσεις τα οικονομικά του συζύγου σου! Φυσικά, όταν παντρευτήτε, δεν θα μένετε στο σπίτι.

ΝΙΚΗ (με βουρκωμένο πείσμα): Αυτός είναι εκδίασμος... της «οικονομικής ολιγαρχίας»!

ΕΛΛΗ (ψυχραιμία): Πήγαινε, τώρα να ντυθεί! Θα πάμε στο «πάρτυ» της κυρίας Χαριτίδη. Έκει θα συναντήσεις πολλούς νεαρούς, χαριτωμένους και... δημιουργημένους κυρίους! Καί... ξέρεις κάτι; Δεν έχω και μεγάλη αντί-πάθεια στα γκρίζα μαλλιά, όταν σκεπάζουν ένα κεφάλι με κάποιο περι-χόμενο!

ΝΙΚΗ: Δεν θα πάω πουθενά! Να το ξέρεις! Θα κάτσω στο κρεβάτι μου να κλαίω!

ΕΛΛΗ: "Αν αυτό... σε διασκεδάσει περισσότερο, κάνε το! Δεν θα σ' εμποδίσω! Σέβομαι... την «ατομική» σας ελευθερία» δεσποινίς!

ΝΙΚΗ (εξάλλα): Μαμά! Σας μι-σώ!...

ΕΛΛΗ: Αυτό είν' ένα δυστύχημα, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τ' αποφύγω!

ΣΚΗΝΗ 2

(Σ' ένα ζαχαροπλαστείο).

ΚΩΣΤΑΣ (μ' ενδιαφέρον): Λοιπόν; Τί έγινε;

ΝΙΚΗ: Νά... δεν θέλει με κανένα τρόπο το γάμο! Γιατ' είσαι λέει, άδημιούργητος! "Ανέφερα όλα μου τα συγκλονιστικά επιχειρήματα, τον Ουάσιγκτον, τον Μουσολίνι, τον...

ΚΩΣΤΑΣ: Είπες τέτοιες άνοησίες;

ΝΙΚΗ: Τί νάλεγε;

ΚΩΣΤΑΣ: "Αφες! Θα τη δώ εγώ και θα τ' κανονίσω.

ΝΙΚΗ: Δεν στο συμβουλεύω, αγα-πητέ μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί; Σ' αυτά τα πρά-ματα, χρυσό μου παιδί, παίζει ρόλο μόνον η αγάπη. "Η τουλάχιστον πρῶ-τα η αγάπη! Θα την πείσω! Να είσαι σίγουρη!

ΝΙΚΗ (ἀπελπισμένα): Δεν θα την πείσεις!

ΣΚΗΝΗ 3

(Στο σαλόνι της Έλλης).

ΕΛΛΗ (σοβαρά): Λοιπόν, αγαπητέ κύριε, σ' ακούω.

ΚΩΣΤΑΣ (στο ίδιο ύφος): Δεν έχω τη συνήθεια της φλυαρίας. Σας αγαπώ, κυρία μου! Καί σας προτεί-νω γάμο. Δεν μου επέτρεψε ο χρόνος να δημιουργηθώ, άλλ' αυτό θα γίνει, αν μου δώσετε την ευτυχία της νομί-μου ἀγκαλιάς σας που θα θερμάνη τις φτωχές φιλοδοξίες μου...

ΕΛΛΗ (ἐμβρόντητο βλέμμα): Μά... αυτό δεν το περίμενα!

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' όμως, έπρεπε να το περιμένετε. Έπρεπε να μην είχε δια-φύγει από την πεπειραμένη οδυέρκειά σας ο βουδός ίσως, αλλά πάντως βα-θύς κι' ἀπεριόριστος θαυμασμός ενός ανθρώπου, που είδε συγκεντρωμένα σε σας τα τρία μεγαλύτερα προσόντα μι-ας αξιολάτρευτης συζύγου: όμορφιά, γοητεία και δυναμισμό!

ΕΛΛΗ: Καί από πότε τὸ... πάθατε αυτό;

ΚΩΣΤΑΣ: "Από την πρώτη φορά που είχα την ασυγκριτή ευτυχία να ζήσω λίγη ώρα κοντά σας και να δώ ξεδιπλωμένες όλες τις πτυχές της ύ-περοχής προσωπικότητάς σας.

ΕΛΛΗ: Σας βεβαιώνω πως δεν εί-χα καταλάβει τίποτα.

ΚΩΣΤΑΣ: Είναι αδύνατον μιά εξυ-πνη κυρία σαν κι' εσάς να μην είχε καταλάβει τόσο καιρό το ζωηρό μου ενδιαφέρον!...

ΕΛΛΗ: "Ενόμιζα...

ΚΩΣΤΑΣ: Πέστε μου ένα «ναί» βου-δό, μ' ένα εύλωτο χαμόγελο!

ΕΛΛΗ (χαμογελάει): "Ισως!

ΚΩΣΤΑΣ: "Εγώ πιστεύω το χαμό-γελο!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ίδιο σαλόνι).

ΕΛΛΗ (ξεροβήχοντας): Ξέρεις δεν μου άρέσουν τα πολλά λόγια. "Ο Κώ-στας κι' εγώ παντρευόμαστε...

ΚΩΣΤΑΣ (πίνει μιά γουλιά «θερ-μούτ»): Μη σου φαίνεται περίεργο, Νίκη και μη γουρλοδλεμματίζεις άν-τιπαθητικά!

ΝΙΚΗ: Πρόστuche!

ΚΩΣΤΑΣ: Θα μου πής βέβαια, ό-τι αγαπούσα εσένα. Καί είναι γεγο-νός! "Εσένα αγαπώ! "Αλλά έπειδή ή μαμά σου μ' απέρριψε ως γαμπρό της τόσο πολύ σκληρά και ανένδοτα της έδωσα την ευκαιρία να με δεχθώ, ως μνηστήρα της! Καί με δέχτηκε!

(Σιγή).

ΕΛΛΗ: Αυτό... είναι δράμα! Δεν είναι, αγαπητέ μου, «κωμωδούλα»... (Βουρκώνει).

ΝΙΚΗ (ψιθυριστά): Τὸ λάθος, μα-μά, είναι τοῦ συγγραφέα...

ΕΛΛΗ: Καί ποιὸς είναι ὁ συγγρα-φεύς;

ΚΩΣΤΑΣ: "Η Ζωή!...

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Τὸ χρώμα ἔχουν τὰ μαλλιά σας; Είναι μαύρα, ξανθά, κόκκινα, καστανά; Τὸ πρῶ-γμα δὲν ἔχει μεγάλη σημα-σία στὴν ἐποχή μας. Γιατί τὰ μαλλιά σας μποροῦν νὰ ἔχουν τὸ χρώμα ποὺ θέλετε.

Τὸ βάψιμο τῶν μαλλίων ἔ-χει γίνει στ' ἀλήθεια, κανό-νας. Δὲν εἶναι ὡστόσο, πάν-τα ἀκίνδυνο. Σας ἀναφέρου-με τὰ συμπεράσματα στὰ ὁ-ποῖα κατέληξε μιά ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικούς, ποὺ ἐμελέ-τησε αὐτὸ τὸ ζήτημα στὴ Γαλλία:

α) Ἡ ἀναλογία τῶν ἀντιδράσεων, ποὺ προκαλεῖ τὸ βάψιμο δὲν ξεπερνάει τὸ 1%. Αὐτὴ ἡ ἀναλογία φαί-νεται μικρὴ. "Αν, ὅμως, εἰσαστε ἡ... ἀτυχή, ἀνάμεσα σὲ 1000 ἄλλες γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔπαθαν τίποτε: Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι, βέβαια, εὐχάριστο.



Μαλλιά ξανθὰ πλατινέ.

β) Τὰ δυσάρεστα ἐπα-κόλουθα ἐξαφανίζονται συ-νῆθως χωρὶς νὰ ἀφήσουν ἴ-χνη. Οἱ παροδικὲς ἀντιδρά-σεις, ποὺ προκαλοῦν εἶναι ὡστόσο, σὲ μερικὲς περι-πτώσεις πολὺ σοβαρὲς κι' ἂν δὲν τις καταπολεμήσουμε ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ χρόνιες παθήσεις.

Οἱ εἰδικοί μας λένε ἀκόμη τὰ ἑξῆς: Οἱ γυναῖκες ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἐκζεμα, οὐρτικάρια ἢ ἀσθμα ἢ ἔχουν προδιάθεσι σ' αὐτὲς τις παθήσεις πρέ-πει ν' ἀποφεύγουν τὸ βάψιμο. Ἐπίσης οἱ παθήσεις τῶν νεφρῶν, ἡ ἀναιμία, ἡ προδιάθεσις σὲ πονοκεφάλους, ἡ νευρική ἐξάντλησι καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη ἀποτελοῦν ἀντεν-δείξεις γιὰ τὸ βάψιμο τῶν μαλλίων.

Θὰ ἀποφύγετε ἐπίσης νὰ βάψετε τὰ μαλλιά σας κα-τὰ τὴν περίοδον τῆς ἐμμήνου ροῆς. Ἡ εὐαίσθησι τοῦ ὁργανισμοῦ σας εἶναι τότε πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἄλ-λοτε. Δὲν θὰ βάψετε ἐπί-σης τὰ μαλλιά σας σὲ περι-όδους ὑπερκοπώσεως.

"Αν τὰ μαλλιά σας πέ-φτουν, δὲν θὰ ἐπιχειρήσε-τε νὰ τὰ βάψετε, παρὰ μό-νον ἀφοῦ θεραπεύσετε τε-λείως αὐτὴ τὴν πάθησι. Τὸ βάψιμο ἀπαγορεύεται ἐπί-σης ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε πολὺ λεπτὰ καὶ «σπάζουν».

Καί τώρα ἂς ἐρῶμε στὸ αἰσθητικὸ μέρος.

Τὸ νὰ θαυμάζετε μιά ἄλ-λη γυναῖκα ποὺ ἔχει ὠραία ξανθὰ ἢ καστανὰ ἢ πλατινέ μαλλιά δὲν σημαίνει πως πρέπει καὶ νὰ τὴν μιμηθῆ-τε. Γιατί οἱ χρωματισμοὶ αὐτοὶ μπορεῖ νὰ μὴν ταιρι-άζουν σὲ σας. Προτὺ λοι-πόν, ἀποφασίσετε νὰ βάψετε τὰ μαλλιά σας, προσπαθῆτε νὰ ἐξακριβώσετε ποῖο χρώμα σας ταιριάζει.

Γιατί τὸ χρώμα, ποὺ κάνει γοητευτικὴ μιά ἄλλη γυναῖκα, μπορεῖ νὰ μὴν πηγαινῇ σὲ σας. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ χίλιες δυὸ λεπτομέρειες τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἐμ-φανίσεως ἐν γένει, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τις ἀπαριθμήσωμε ὅλες ἀναλυτικά.

Τὸ χρώμα τῶν μαλλίων ΚΑΙ ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ

Μερικὲς χρήσιμες συμβουλές

τοὺς κροτάφους. Ἐλαφρὴ ὀντουλασιὸν. Μερικὲς μποῦ- κλες στὸ μέτωπο ἢ στὰ πλάγια, ποὺ δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ καταστρέφουν τὴ γενικὴ γραμμὴ τοῦ χτενίσματος.

2) Ξανθὰ πρὸς τὸ χρυσάφι, (μπλὸν ντ' ὀρ) χωρίστρα στὰ πλάγια. Κόψιμο τῶν μαλλίων: οὔτε πολὺ κοντὰ οὔτε- πολὺ μακριὰ. Θὰ τὰ μαζέψετε πρὸς τὰ μέσα (ρουλὼ) στὰ δύο πλάγια. Τὸ μέτωπο ἀκάλυπτο.

3) «Μπλὸν σαντρέ». Κοντὰ. Χωρίστρα στὴ μέση. Δυὸ μικρὲς μπούκλες στὸ μέτωπο, Γενικὴ τάσι: πρὸς τ' ἀπᾶ- νω καὶ πίσω. Τὰ μαλλιά πρέπει νὰ εἶνε πλούσια στὸ ἐ- πάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ στὰ δύο πλάγια. Ἡ ἴσια γραμμὴ στὸν τράχηλο ταιριάζει πολὺ σ' αὐτὸ τὸ νῶμα τῶν μαλλίων.

4) «Μπλὸν ντορέ». Περι- σσότερο μακριὰ παρὰ κοντὰ. Χωρίστρα στὰ πλάγια. «Μί- ζαν πλὴ» πολὺ ἀνάκτορο Γε- νικὴ τάσι τῶν μαλλίων: πρὸς τὰ πίσω καὶ ἐπάνω. Ἀναση- κωμένα στὸν τράχηλο. Ὅλο- μικρὲς μπούκλες ἢ καθόλου.

5) Κόκκινα μαλλιά ἢ πρὸς τὸ κοκκινωπὸ. Οὔτε πολὺ μα- κριὰ, οὔτε πολὺ κοντὰ. Ἡ περιμανάντ πρέπει νὰ γίνῃ με τέτοιο τρόπο, ὥστε τὰ μαλλιά νὰ εἶνε φουντωτὰ, ἀλ- λά χωρὶς φριζάρισμα. Χωρί- στρα χαμηλὴ στὰ πλάγια. Ὅλη ἡ μάζα τῶν μαλλίων ρίχνεται πρὸς τὸ ἀντίθετο μέ- ρος.

6) Μαλλιά φυσικὰ μαύρα. Κι' ἐδῶ ἡ περιμανάντ θὰ γί- νῃ ὅπως καὶ στὴν προηγούμε- νη περίπτωσι, χωρὶς σα πολὺ ψηλὰ. Ἡ μάζα τῶν μαλλίων πέφτει καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη με τρόπο ὀντισο. Ἀν- σκεωμέ- να στὸν τράχηλο. Πρὸς Θεοῦ ὄχι μπούκλες! Τὸ χτένισμα αὐτὸ ἔχει μιά ἀρχαίκα μεγα- λοπρέπεια.

Ἡ μόδα τῶν κολλημένων μαλλίων εὐτυχῶς πέρασε. Ἐδῶ ἄλλωστε, καί, τὸ ἀν- δροπρεπὲς στὸ πρόσωπο καί, τὸ χειρότερο ὑπεργράμι- ζε ὅλες τις ἀτέλειες τοῦ. Τὸ χτένισμα αὐτὸ ταιριάζει μό- νο στὶς μελαχρινὲς ποὺ ἔχουν ἴσια μαλλιά καὶ ἀγογο πρό- σωπο.

7) Καστανὰ «σαντρέ». Θὰ τὰ κόψετε λιγάκι μακριὰ, σὲ τρόπο ὥστε νὰ σκεπάζουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ τραπεζοῦ. Χωρίστρα στὴ μέση, ἀλλ' ὄχι πολὺ φανερὴ. Τὰ μαλλιά ἴσια στὸ ἀπάνω μέρος πέφτουν σαν καταρ- ρακτὴς πρὸς τὰ δύο πλάγια. Τὸ χτένισμα αὐτὸ, ὅταν γίνεται με τέχνη, εἶνε πολὺ χα- ριτωμένο.

Τὸ χτένισμα στὴ γυναῖκα ἀποτελεῖ μιά εἰδικὴ φροντίδα μέσα σ' ὅλη τὴν προσπά- θειά της γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ σώματος της καὶ ἰδίως τοῦ προσώπου. Ἡ φύσις πολὺ σπάνια δίνει τὰ πλούσια ἔσο- της σ' ἓνα ἄτομο. Θὰ ὑπάρχη πάντα κατ' ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ἡ νὰ ἀποκρυβῇ. Τὸ χτε- νισμα λοιπὸν εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ συντελοῦν ἀποτελεσματικώτερα, τόσο στὴ μιά ὅσο καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι.



Ξανθὰ πρὸς τὸ χρυσάφι.



Ἐπάνω: «Μπλὸν σαντρέ». Μέσον: «Μπλὸν ντορέ». Κάτω: Κόκκινα μαλλιά.



Μαλλιά φυσικὰ μαύρα.



21

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

να φανταστούν πως οι τρεις αξιωματικοί, βρίσκονταν ήδη στα χέρια τους! Άλλα καθώς έβλεπαν τις ώρες να περνούν, χωρίς να επιστρέφουν από την Ίκαρία, άρχισαν... ν' ανησυχούν. Μήπως είχαν αλλάξει σχέδια κι' αντί να γυρίσουν στη Σάμο, πήγαιναν στα Δωδεκάνησα; Ο ταγματάρχης Φράππα, τους πρότεινε τότε κάτι πολύ «άπλοο»:

— 'Η τορπιλλάκατός μας, τους είπε, είναι εφωδιασμένη με κατάλληλο όπλισμό. Θά μπορούσατε να τους στήσετε καρτέρι στο πέλαγος και να τους αναγκάσετε να παραδοθούν. Χωρίς πολλές φασαρίες. 'Αν δεν θέλουν, βέβαια, να σας ακολουθήσουν, τότε μη διατάσεται! Βάλτε τους φωτιά και δρόμο!

Οι Λιονέλλι δεν έχασαν καιρό. Μπήκαν στην τορπιλλάκατο, πήραν μαζί τους καμιά δεκαριά φασίστες και ξεκίνησαν ολόταχως για την... τολημή τους επιχείρηση. Οι συναμότες όμως δεν πρόλαβαν να ξανοιχτούν στο πέλαγος. Ξαφνικά ένα αεροπλάνο φάνηκε στον ορίζοντα. Έρχοταν με μεγάλη ταχύτητα κι' ασφαλώς θα εξακολουθούσε το δρόμο του, αν δεν διεκρίνε την τορπιλλάκατο των Ίταλων. Το αεροπλάνο ήταν γερμανικό. Οι Λιονέλλι, χάρηκαν για την εμφάνισή του νομίζοντας πως αυτό ήταν ο προπομπός κανενός μεγάλου σήματος που έρχοταν ν' άρchiση τις επιχειρήσεις του στο Αιγαίο.

Πάνω σ' αυτή τους τη χαρά, φάνηκε να πέφτει η πρώτη βόμβα. Έξαλλοι τότε από τον τρόμο τους οι Ίταλοι άρχισαν να κραυγάζουν απεγνωσμένα και να ζητούν βοήθεια. Ποιός τους άκουγε όμως; Η βόμβα βρήκε την τορπιλλάκατο στην πλώρη και την τινάζει στον αέρα. Όσοι από τους Ίταλους ζούσαν ακόμα προσπάθησαν να σωθούν κολυμπώντας. Μά το αεροπλάνο χαμήλωσε αρκετά κι' άρχισε να τους πολυβολεί μέσα στη θάλασσα. Από τους έντες: α άντρες, σκοτώθηκαν οι δέκα. 'Ανάμεσα τους ήταν και οι αδελφοί Λιονέλλι, που βρήκαν την τύχη που τους άξιζε. Σώθηκε μονάχα ένας: 'Ο στρατιώτης 'Ακίλα Σαμπά-νι, αυτός δηλαδή που διηγήθηκε το δραματικό τέλος των συντρόφων του...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις έπιστολών

'Ιωάν. Χριστάκος, 'Ενταύθα: Εύχαριστώ για τον κόπο σας. Την εικονογράφηση των «Κατασκοπών» εκτελεί ο κ. Ν. Νομικός. Νά του γράψετε. Π. Σαρηγιάννην και Ε. Μπονκοβάλην, 'Ενταύθα: 'Ενδιαφερόμαι πάρα πολύ. Με ποιόν τρόπο μπορούμε ν' ανταλλάσουμε τα προϊόντα μας; Β. Φωτόπουλον και Σ. Ιά, 'Ενταύθα: Δεν έχει σημασία. Μου φτάνει το ενδιαφέρον σας. Οι «Κατασκοπείς» θα συνεχιστούν. 'Ο μητρον Κουτρούβελην, Σαντορίνη: Για τον «ήρωά» σας έγραψα πολλές φορές. 'Αν βρώ καινούργια στοιχεία, ίσως ξαναγράψω. Ι. Δημητριάδη, Κηφισιά: Αυτούμαι πολύ, αλλά δεν μπορεί να γίνει απολύτως τίποτε. Οι ιδέες σας αρκετά σοδαρές, αλλά δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν σήμερα. Μιχαήλ Τράντον, Ρόδον: 'Αφού υπήρξατε σύνδεσμος με τους Βρετανούς κομάντος, θα γνωρίζετε αρκετά πράγματα για τη δράση τους στα Δωδεκάνησα. 'Ιωάννην Μαρινιέρον, 'Ανδρον: Οι πληροφορίες μου προέρχονται από έπισημους φακέλλους. Καμιά ιστορία όμως δεν γράφεται χωρίς λάθη. 'Αργότερα θαρρουν άλλοι να τα διορθώσουν. Σ. Μαρούλα Πορσελέντη, Ν. Σμύρνη: Εύχαριστώ. Θά το παραβάλω, θά το εξακριβώσω κι' αν είναι όπως λέτε τα πράγματα, θά το δημοσιεύσω. Διον. 'Ανδρεοπουλον, Πάτρας: Για τη Μαντελένα Χατζοπούλου και το Λεάντρο Καδαφάκη, έγραψα. Εύχαριστώ για τις πληροφορίες. Βασίλειον Καλθοκορέσην, 'Ενταύθα: Δεν είναι σωστό να επανερχωμέθα σε πρόσωπα και πράγματα, όταν έκατοντάδες άλλοι αγωνιστάι, ζωντανά και νεκροί, περιμένουν τη σειρά τους. Σπύρον Δρακον, 'Αρτα: 'Ολα θα σιάσουν με τον καιρό. 'Αντώνιον Ζυγομάλλην, 'Ενταύθα: 'Η όργωνσι αυτή άν και όχι έπισημη, έκανε θαύματα. Συχαρητήρια, αφού υπήρξατε ένας από τους πολλούς που ανήκαν στις τάξεις της. 'Ιωάννην Πορφυριου, 'Ενταύθα: Θά ήθελα πολύ να σας εύχαριστήσω, αλλά δεν είναι πιά δυνατόν. 'Ηρβατο πολύ άργά. Β. Ν. Κ. 103: Είναι ολόκληρος ο νομαστικός κατάλογος και δεν μπορώ να τον μεταφέρω στη στήλη αυτή. Νά μου γράψετε τη διεύθυνσί σας και θά σας στείλω ταχυδρομικώς. 'Ιωάννην Σγουρομάλλην, Κον Πουρρινιάκ, Μασκοφόρον 13 και Νικόλαον Ορφανόπουλον: Εύχαριστώ. Τό ενδιαφέρον σας με συγκίνη. 'Αλέκο Μαυρίδη και 'Εμμ. Βρεττόν, 'Αλμυρόν: Συμφωνοί. Περιμένω.

Ι. Β. Ι.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ στον ύπνο

Με τά χέρια στο λαιμό της γυναίκας του!...

Πριν από λίγον καιρό, δικάσθηκε στη 'Αγγλία ένας άντρας για άποπειρα δολοφονίας. 'Ο κατηγορούμενος δεν έπεχείρησε καθόλου ν' άρνηθή την ένοχή του. Κι' όμως, τό δικαστήριο τόν άπήλλαξε. Γιατί άποδείχθηκε, ότι είχε επιχειρήσει να σκοτώσει τη γυναίκα του, που την υπεραγαπούσε, ενώ βρισκόταν σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Γιά τους περισσότερους ανθρώπους, τό θέμα της ύπνοβασίας, φαίνεται μάλλον φαιδρό. Συντελούν, άλλωστε, σ' αυτό οι διάφορες γελοιογραφίες που παριστάνουν τους ύπνοβάτες να βγαίνουν από ψηλά παράθυρα, με τά μάτια κλειστά και τά χέρια τεντωμένα μπροστά...

Όστόσο, τά ιατρικά και ψυχιατρικά χρονικά, αναφέρουν περιπτώσεις που οι ύπνοβάτες έκαμαν πράξεις φρικιαστικές, χωρίς να έχουν την παραμικρή συνείδηση της πραγματικότητας. Τό άνησυχαστικό δε είναι, ότι δεν αποκλείεται να συμβή σε κάθε άνθρωπο να κάμη ακόμη κι' ένα έγκλημα, σε μία κρίσιμη ύπνοβασίας, δίχως ν' αντιληφθή καθόλου πως άφησε τό κρεβάτι του! Σ' αυτό μπορεί να συντελέση μία βραδυνη έξαψη, π. χ. ένας καυγάς.

Στην περίπτωση όμως που αναφέραμε στην αρχή δεν υπήρχε κανένα τέτοιο στοιχείο, καμιά έξαψη ή άλλη αίτια.

Τό τραγικό έκεינו βράδυ, αφού διάβασαν λίγο στο κρεβάτι, άποκοιμήθηκαν κι' οι δυό. Ξαφνικά, ή γυναίκα ένοιωσε στόν ύπνο της πως της έσφιγγαν τό λαιμό, και λιποθύμησε. Όταν συνήλθε, ό άντρας της προσπαθούσε να της δώση να πih λίγο κοινόκ.

'Υστερα ό σύζυγος τηλεφώνησε στην άστυνομία και είπε τά έξης:

— 'Ελάτε να με συλλάβετε! Πριν από λίγο, έξπνησα και βρέθηκα με τά χέρια μου σφιγμένα γύρω άπ' τό λαιμό της γυναίκας μου.

Τό δικαστήριο που άσχολήθηκε με την περίπτωση του, τόν άθώωσε, έπειτα από διαδικασία 10 λεπτών της ώρας μόνον.

Σπάνια συμβαίνουν δυστυχήματα στους ύπνοβάτες.

'Ενας ψυχίατρος αναφέρει την περίπτωση ενός παιδιού που έξπνησε και βρέθηκε να περπατά ήσυχα πάνω στη στενή έξωτερική κορνίζα ενός πολυορόφου σπιτιού. Κι' όμως, κανονικά, τό παιδί αυτό φοβόταν τό μεγάλο ύψος.

Μία γυναίκα, έξ άλλου, έκανε τις δουλειές του νοικοκυριού της σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Μερικοί ύπνοβάτες είναι ίκανοί για μία λογική και κανονική συνομιλία. 'Ενας άπ' αυτούς μάλιστα, έξπνησε κάποτε κάποιο φίλο του και συζήτησε μαζί του μία έπιστημονική θεωρία, χωρίς να «ξυπνήση» καθόλου.

'Όπως είπαμε και πιά πάνω υπάρχουν πολλές περιπτώσεις ύπνοβατών που χτύπησαν ή προσπάθησαν να στραγγαλίσουν άλλα πρόσωπα. 'Αληθινά άπίστευτο όμως ήταν τό έγκλημα του Γάλλου ντέκτετβ Ρομπέρ Λέ Ντρώ.

'Ο άστυνομικός αυτός είχε αναλάβει να διαφωτίση τό μυστήριο μιας δολοφονίας που είχε διαπραχθή στη Χάδρη. 'Αφού, λοιπόν, έψαξε επίμονα για να βρή κάποιον ένδειξι, ανέκάλυψε τέλος μία πατημασιά, που δεν μπορούσε να είχε γίνει παρά άπ' τό δολοφόνο. Φαντασθήτε τώρα την κατάσταση και τη φρίκη του, όταν εξακριβώσε ότι τό άποτύπωμα αυτό ήταν δικό του, κομωμένο με τ' άριστερο παπούτσι του!

Αυτός ό ίδιος είχε σκοτώσει τό θύμα, σε κατάσταση ύπνοβασίας! 'Επειτα άπ' την τραγική αυτή ανακάλυψή του, κατήγγειλε τόν έαυτό του και ζήτησε να δικάσθ. Τό δικαστήριο τόν κατέδικασε τυπικά σε ισόβια δεσμά, ώρισε όμως ότι θά μείνη μόνο τη νύχτα φυλακισμένος — για να μη τυχόν ξαναεγκληματήση — και την ημέρα θά είναι έλεύθερος.

Φόροι, φόροι, φόροι!...

Σ' αυτήν τη χώρα τη γλυκειά, που θάλλει ή ελαία και είμαστε όλοι έξυπνοι με περικεφαλαία εκτός άπ' τ' άλλα τά καλά που είναι πράγματι, πολλά και φίνα και ωραία,

άνθίζει και εύδοκίμει πολύ κι' ή... 'Εφορεά! Δένδρον που άναπτύσσεται και μεγαλώνει με άλλα (μάτα) και δίδει εύχymous καρπούς που λέγονται... έντάλ- (μάτα)!

Και φόροι μπαίνουν διαρκώς και φόροι κι' άλλοι (φόροι), που άλλοι εισπράττονται όμαλώς και άλλοι με τό (ζόρι).

Και μία ημέρα δεν περνά — ακόμη και άργία — χωρίς μία ν' αναγγελθή νέα φορολογία! Φόροι άπλοί, φόροι διπλοί και φόροι... διαφόροι. Συνθετοί, πολυσύνθετοι και φόροι ένα... βαπορί. Κι' ιδίως ό συνθετικός, που κατ' αυτά τά έτη, παίρνει τό πορτοφόλι σου και τό άποσυνθέτει! Φόροι του «κυκλου εργασιών» και καθαρών προσό- (δων).

Φόροι επί τών έσόδων σου, μά κι' επί τών έξόδων, εισαγωγών, έξαγωγών και φόροι τών «άνταλλαγών»

φόροι άγορών, πωλήσεων, φόροι μεταβιβάσεων, και ένεκα τών δυσχερών του κράτους περιστάσεων θά μπουνε λίαν προσεχώς — και είναι πιασά τριχα — και φόρος στην άναπνοή και φόρος και στο βήχα! Φόροι εις όλα και παντού, εις μήκος και εις πλάτος, για να σταβή στα πόδια του τό εύφορόν μας κράτος! Και διαμαρτυρόμεθα στο κάθε μας τό βήμα, δια τών φόρων τών πολλών τό λυσσαλέον κύμα. Πάντα έπιδεικνύομεν της τρέπης μας τό χάλι. Και πάντα εις άπάντησιν, μάς μπαίνουν φόροι κι' (άλλοι)!

Μά πλην τών φόρων τών πολλών, που εισπράττον (οι έφόροι), υπάρχουν μέσα στη ζωή και κάτι άλλοι φόροι.

Φόροι διαφορετικοί και μάλλον ιδιωτικοί, που, όταν τους πληρώνουμε, πότε άναστενάζουμε και πότε... καμαρώνουμε. Κι' αυτούς τους φόρους σκέπτομαι να σας ύπνεθω- (μίσω).

και έναν-έναν, κύριοι, να τους άπαριθμήσω! Κι' ιδού, λοιπόν, στο Φάληρο και ακριβώς στο Δέλτα, κάθε Σαββατοκύριακο, που βιαστικά και σβέλτα, πηγαίνει πλήθος άφθονον, δια τόν μόνον λόγον, να παίξη τους παράδες του στους πόδας τών αλό- (γων).

Και παίζει φίνα άλογα, παληά τε και καινούργια, αλλά συχνά τό έπαθλον, κερδίζουν τά... γαϊδούρια! Μεθ' ό, οί παίκτης τών κουρσών, όπως καθείς τους (βλέπει),

γυρίζουνε στο στίτι τους με έρημη την τσέπη. 'Όσα είχαν τά κατέβασαν, στού Δέλτα εκεί τόν χά- (ρον).

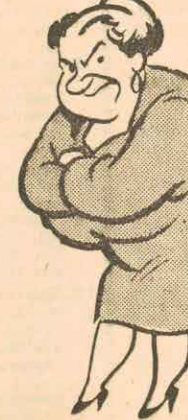
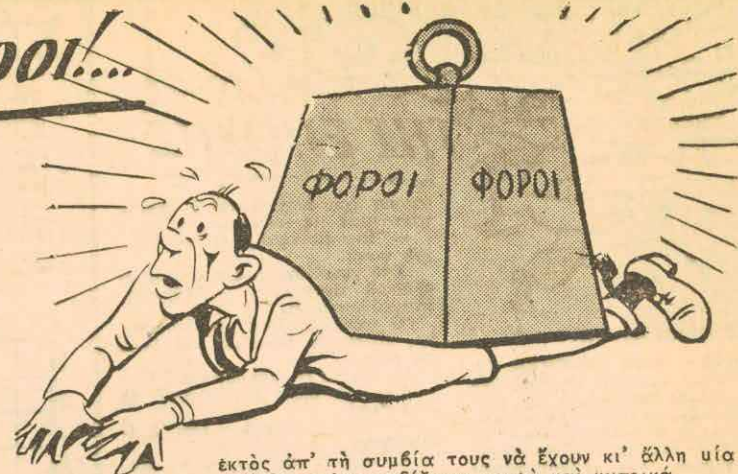
που τών κοροΐδων, δηλαδή, έπληρώσαν τόν φόρον! Κι' αν έπαιξαν και σύνθετα, χαρακτηριστικώς αυτός ό φόρος λέγεται κι' άλλοιώς... συνθετικός! Φόρους πληρώνουν άπαντες. Μά προ παντός κι' έν (γένει),

φορολογούνται άγρια, νομίζω οί παντρεμένοι. 'Ο πρώτος φόρος ειδικώς, και φόρος διαρκείας, που είναι μάλλον γενικός, ό φόρος της... βλακείας.

Σ' αυτόν υπάγονται έπειτα, οί φόροι οί λοιποί που πάντα καταβάλλονται χωρίς διακοπή, χάριν της οίσωδότητε σύζυγου ξεμυαλιστрас. 'Ητοι ό φόρος κατελλούς, ό φόρος της υοδίστρας. ό φόρος και του κομωτού — ή φόρος καλλονής — κι' άπ' όλους ό βαρύτερος, φόρος... ύπομνηής!

Και αν, στα τόσα τυχερά, υπάρχει και μία πεθερά, ήτις δεν άστειεύεται, αλλά συχνά θυμώνει και τό χρυσό γαμπρούλη της δεόντως μπαγγαλώνει τότε πληρώνει ό σύζυγος, μετά φωνών και γόων, τό φόρο τό γνωστότατο τών... σφαζομένων ζών!

Μά υπάρχουνε και σύζυγοι, πούχουν άδυναμία.



εκτός άπ' τη συμβία τους να έχουν κι' άλλη υία μεθ' ής τσιλιπουρδίζουνε κρυφά και μυστικά. Αυτά, βέβαια, τά πράγματα δεν είναι ήθικά, και πάντα κατακρίνονται.

'Αλλά συχνάκις γίνονται. Κι' οί άπιστοι οί σύζυγοι, που πέφτουν στην κραι- (πάλη)

πληρώνουν ακριβώτατα τό φόρο για την άλλη. Γιατί ή άλλη, ή δεύτερη, ή για τάς... καταγούσεις, έχει, λόγω του ρόλου της, μεγάλες απαιτήσεις!

Θέλει ή τραχηλίνα, ή ναζού, φορέματα, γυναιρικά και ακριβά μπιζού που ό τζαναμπέτης σύζυγος προθύμως της προσ- (φέρει)

κι' ούδέποτε έμφανίζεται με άδειανό τό χέρι. Κι' όλο πληρώνει ό άθλιος, για πλασματικά νο- (στιμα)

για νάχη διασκεδάσι έξωσυζυγική. Γιατί στοιχίζει ακριβά σε φόρους και σε πρόστιμα, τό άδίκημα που λέγεται παράνομος βοσκή!

Φόρους, λοιπόν, ως είδατε, πληρώνομεν πολλούς. 'Αλλους του κράτους, δηλαδή, κι' άλλους της... Μι- (γαλούς)

Και στους καιρούς μας τους σαχλούς και τούς άνω- (ποφόρους)

εκτός αυτών πληρώνομε κι' άλλους καμπόσους φό- (ρους).

Κι' ιδού έάν τά θέλετε και μερικά στοιχειά Συνήθως άγοράζουμε πολύ συχνά λαχεία, κι' έτσι σε κάθε κλήρωσι, με τών λαχών τό είδος, δεόντως καταβάλλομεν τόν φόρον της έλπίδος. Κι' αν ίσως θα κερδίσουμε του χρήματος πωρεία, κι' αυτό — μην άμφοβάλλετε — θά πάη στην... 'Ε- (φορεία!)

Και φόρος άλλος, τακτικός, που δίδει κάθε βλακας, είναι κι' ό φόρος ό γνωστός της λεγομένης... «τρά- (κας)

που τόν εισπράττουνε συχνά κάποιοι καλοί μας φί- (λοι),

πάντα με τό γλυκύτατο χαμόγελο στα χείλη

Στά κέντρα δε καθημενιοι, είτε ποιούντες τσάρκα, στους κήπους τους δημοσίους και στα τερτίνα μας (πάρκα).

όχι σπανίως βλέπομεν, τά γόνατα κι' άλλα τινα κάποιων κομψών κομμάτων, κι' αν πρόσ τ' ωραίον ρέπομεν, πληρώνομεν με στεναγμούς τόν φόρον... θαεμάτων.

Κι' έτερος φόρος τακτικός, που δεν τόν παραλείπει ό φόρος ό πασίγνωστος της προσφιλους μας Γρίπ- (της!)

που όλοι τόν πληρώνουμε, σαν στείλη το.. ένταλμά (της).

με βήχα, πονοκέφαλο και ρίγη επί της πλάτης. Και αν κανένας τυχερός, για φέτος τόν γλυτώνει, του χρόνου, όπωσδήποτε, διπλό τότε πληρώνει, γιατί ή Γρίππη, κύριοι, μπορεί συχνά ν' άργή.

Μά δεν σηκώνει ούδέποτε... φοροδιαφυγή! 'Ενώ οί πλέον τυχεροί — να λείπη τέτοια άδάντα — μ' αυτόν τό φόρο τό βαρύ έοφλανε... μία για πάντα!

Φόροι, λοιπόν, φόροι πολλοί, φόροι μικροί, μεγάλοι. Φόροι και με τη σέσουλα, φόροι με τό τσουβάλι, φόροι κρυφοί και φανεροί στις μέρες μας τις φίνες που άλλους εισπράττουν έφοροι και άλλους, έφο- (ρίτες!)

Στους φόρους, καθώς βλέπετε, δεν είμαι άπληρο- (φόρητος)

ιά σταματάω ως εδώ, πριν καταστώ... έφορητος! Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ



Σκίτσα της Εποχής

Ευδύμα ένσταντανέ

Νύχτα. "Ένας μεθυσμένος αγκυροδόλης έξω απ' το παράθυρο ενός σπιτιού και έστησε ένα ατέλειωτο και ένοχλητικό τραγούδι. Σε λίγο ανοίγει το παράθυρο και προβάλλει μία γυναίκα αγουροζυγμένη και καταγανακτισμένη: — Δεν μου λέω, χριστιανέ μου, δεν βρήκες άλλο μέρος να τραγουδήσεις; Κι' ο μεθυσμένος: — Δεν βρήκα! Από παντού με διώχνουν!



— Κι' ήλθες να τραγουδήσεις έξω απ' το σπίτι μου; Κι' ο μεθυσμένος: — Έγώ φταίω, μαντάμ; "Αμα δεν θές να τραγουδήσω έξω απ' το σπίτι σου... ανοίξε μου ναμπω μέσος!... Εύτυχος, όμως, σε λίγο, έμφανίζεται ο αστυφύλακας, κι' ο μεθυσμένος πάει να δώσει άλλο το ρεσιτάλ του...

* "Η ταιγουνιά τέχνας κατεργάζεται: Σοβαρός κύριος, ηλικιωμένος, κάθεται σ' ένα χαλαροπλαστικό και τρώει την πάστα του. Στην τελευταία, όμως, κουταλιά, αναστάτος, φωνάζει το γκαρσόνι. — Γκαρσόν! Γκαρσόν! "Ελα εδώ! Τι έχεις από την πάστα σου; — Τι έχει, κύριε; — "Ωχ, η κοιλιά μου! Δηλητηριάστηκε! "Ανήσυχος, τρέχει ο καταστηματοάρχης, που προσπαθεί να καθησυχάση τον πελάτη και ικετεύει: — Σας παρακαλώ, κύριε, μη φωνάζετε. Δεν είναι δυνατόν ο πόνος να είναι απ' την πάστα μας. Μη μας δυσφημίτε το κατάστημα. Χωρίς άλλες κουβέντες, ο σοβαρός και ηλικιωμένος κύριος, ση-

— Γκαρσόν! Γκαρσόν! "Ελα εδώ! Τι έχεις από την πάστα σου; — Τι έχει, κύριε; — "Ωχ, η κοιλιά μου! Δηλητηριάστηκε! "Ανήσυχος, τρέχει ο καταστηματοάρχης, που προσπαθεί να καθησυχάση τον πελάτη και ικετεύει: — Σας παρακαλώ, κύριε, μη φωνάζετε. Δεν είναι δυνατόν ο πόνος να είναι απ' την πάστα μας. Μη μας δυσφημίτε το κατάστημα. Χωρίς άλλες κουβέντες, ο σοβαρός και ηλικιωμένος κύριος, ση-



κάνεται και φεύγει, δίχως να πληρώσει, βέβαια, βρίζοντας θεούς και δαίμονες, χύνει φως στο επεισόδιο: — Δεν τον ξέρετε; "Ο μεγαλύτερος ταιγουνιάς της "Αθήνας! Αυτό το κάνει συστηματικά σ' όλα τα χαλαροπλαστικά. Κι' οι άλλοι αταροκοπούνται. "Η σκηνή έξω από το γκισέ του ταμείου ενός θεάτρου. "Η παρ-

στασις έχει άρχισει και ο ταμίας τακτοποιεί τις εισπράξεις του. — "Ενα εισιτήριο, λέει μία βραχινή φωνή. Στο γκισέ στέκει ένα κεφάλι απόλυτου ανθρώπου... "Αξύριστο, άναμαλλασμένο. "Ο ταμίας παίρνει το είκοσάρι-κο, κόβει ένα εισιτήριο και δίνει τα ρέστα. Το κεφάλι απομακρύνεται. Σε λίγο όμως φανερώνεται το ίδιο κεφάλι. — "Ενα εισιτήριο, λέει η ίδια βραχινή φωνή. "Ο ταμίας του παίρνει το δεύτερο είκοσάρι και του δίνει το δεύτερο εισιτήριο, τα δεύτερα ρέστα... Το κεφάλι χαμογελά κάτω απ' τα μουστάκια του. "Αλλά, όταν σε λίγο πλησιάζει το γκισέ για τρίτη φορά, μ' ένα τρίτο είκοσάρι, ο ταμίας ξαφνιάζεται: — Τι θέλεις πάλι, πατριώτη; Κι' άλλο εισιτήριο; Το κεφάλι με τις μουστάκες και τ' άτακτα μαλλιά, χαμογελάει. — Φαίνεται πως δεν του γεμίζω το μάτι... απαντάει εκείνος. Δώσε μου ένα εισιτήριο!... Πείσμα εκείνος, πείσμα εγώ. — Μά θαρρώ, είπε ο ταμίας, πως σου δίνω το τρίτο εισιτήριο... Γιατί δεν μπαίνει μέσα να δής την παράστασι;... Περιμένεις κι' άλλους;... — "Οχι... "Αλλά τι θέλεις να κάνω; "Οπως πάω να μπώ μέσα, στην πόρτα στέκει κάποιος και... — Τι κάνει; ρωτάει ο ταμίας, που ύποπτεται κάποια γκάφα του επαρχιώτη. — Νά! Μόλις του δίνω το εισιτήριο, το παίρνει, το κυττάζει και μου το σβίχει!...

* "Ενας...αξιοπρεπής στυλ ζητιά-

νο, διπλόρωσε στον κεντρικό δρόμο το θύμα του: μία γεροντοκόρη. Και, αιωπηλός, συντόνισε το βήμα του με το δικό της, έτοιμος να της διατυπώσει το «αίτημά» του. — "Ενα χιλιάριο, δεσποινίς, είπε, δίνοντας στη φωνή του την επιβαλλόμενη δόσι τραγικότητας. "Ενα χιλιάριο, δεσποινίς, για ν' αγοράσω ένα κουλούρι... "Η γεροντοκόρη τότε κοντοστάθηκε για ν' άρχισι το κήρυμά της. — Γιατί ζητιανεύεις; "Ενα τόσο γερό παλληκάρη! Κρίμα στη λεβεντιά σου! "Ο ζητιάνος έτοιμασε τη φάρετρα του με τα βέλη. "Εβγαλε το καπέλλο του και υποκλίθηκε ιταποτικά. — Δεσποινίς, στέναξε. Είμαι ένας απογοητευμένος ρωμάντικός... Είχα κάνει τόσα όνειρα! "Ανεμος κακός, όμως, μου τα σκόρπισε!... "Ετσι κατέληξα να ζητώ έλεημοσύνη στους δρόμους, από συμπονετικές καρδιές. "Η γεροντοκόρη δάκρυσε και άνοιξε την τσάντα της. Είχε καταφέρει ο αθεόφοβος να της φανεί το δεκάρικο. Αυτά έχουν, βλέπετε, τα μυστικά του κάθε επαγγέλματος.



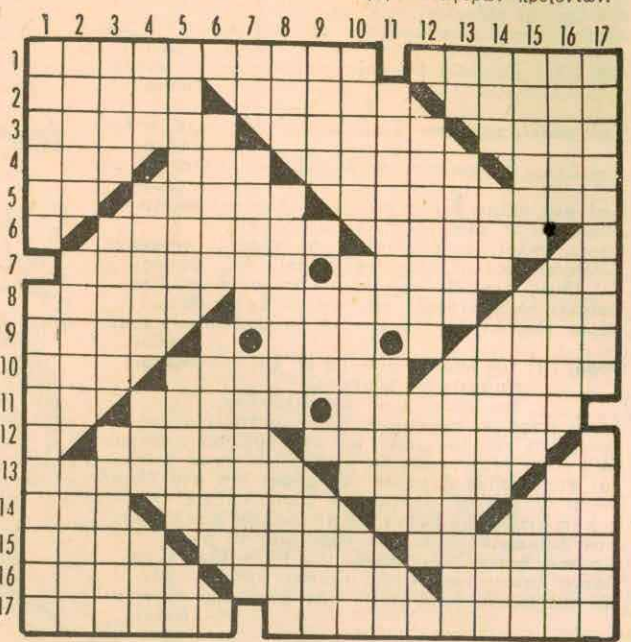
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 429

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Λόφος γνωστός στους "Αθηναίους. — "Η μεγαλύτερη λίμνη της Γής.
- 2 "Ανόμοια. — "Εκ νέου. — Μαύρο.
- 3 Μουσικός όρος. — "Υποδιαίρεσις ξένου νομίσματος (πληθ.). — Δεν έχουν βάθος.
- 4 Χλόη. — Κομψός. — "Ο πρώτος βασιλεύς του "Ισραήλ. — Μικρός καρπός.
- 5 "Υποθετικόν. — "Αφθονος. — του κόσμου. — "Υπερβολική τόλη.

- 4 Αρχικά οργανισμού. — Μουσικά όργανα. — Θεός όλων των "Αμερικάνων. — Φίλος (γαλλ.).
- 3 Χώρα της "Ασίας. — Τό της "Ελλην κινηματογραφικός παραγωγός. — Ποιότης έκλεκτη.
- 6 Δούλος στην αρχαία Σπάρτη. — "Ευρωπαίος.
- 7 380. — Διευκολύνουν τη μεταφορά διαφόρων προϊόντων. —



- 6 Διευκολύνουν τις μεταφορές. — Μία των "Ην. Πολιτειών.
- 7 Τοποθετούνται μέσα σ' αυτά φωτογραφίες ή ζωγραφικοί πίνακες. — Παιγνίσματα. — Μισομνημένο ρόδο.
- 8 "Η παράτασις της προκαλεί θάνατο. — Οι μαθηταί αυτοί έχουν ελάχιστες ελπίδες να προδικασθούν. — Στοιχείο της φύσεως.
- 9 "Απασχολεί τους ποιητάς. — Χώρα στην οποία βρισκόταν το Χρυσόμαλλο Δέρας. — Χρονικόν επίρρημα.
- 10 Χρονικό διάστημα. — Κυκλοφορεί χωρίς καμιά κινητήριον δύναμη. — Σημείον του ορίζοντος.
- 11 "Αρβρο. — Στους βυζαντινούς ναούς, ο χώρος "ιεστέλν του είκονοστασίου και του άμβωνος. — "Εξοριστός.
- 12 Πάνω στο όρος αυτό έγινε η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος. — "Ακατάβλητα.
- 13 Ευρωπαϊκό κράτος. — "Αρτηρία του σώματος μας. — "Αρνητικόν.
- 14 Παραπέμπει. — "Αθηναίος στρατηγός που διακρίθηκε κατά τον Πελοποννησιακόν πόλεμον. — Βορράς (γαλλ.). — Τελικός σύνδεσμος.
- 15 "Εμπνέουν σεβασμό. — Νεκρός. — "Υπάρχει μόνο στο μυαλό μας.
- 16 Πρόσωπα. — Διοικητικό διαμέρισμα. — Αυθάδης.
- 17 "Εκλαμβάνεται αντί άλλου. — "Εχουν κύρος ή άξια (θελ.).

- 10 Χρονικό διάστημα. — Κυκλοφορεί χωρίς καμιά κινητήριον δύναμη. — Σημείον του ορίζοντος.
- 11 "Αρβρο. — Στους βυζαντινούς ναούς, ο χώρος "ιεστέλν του είκονοστασίου και του άμβωνος. — "Εξοριστός.
- 12 Πάνω στο όρος αυτό έγινε η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος. — "Ακατάβλητα.
- 13 Ευρωπαϊκό κράτος. — "Αρτηρία του σώματος μας. — "Αρνητικόν.
- 14 Παραπέμπει. — "Αθηναίος στρατηγός που διακρίθηκε κατά τον Πελοποννησιακόν πόλεμον. — Βορράς (γαλλ.). — Τελικός σύνδεσμος.
- 15 "Εμπνέουν σεβασμό. — Νεκρός. — "Υπάρχει μόνο στο μυαλό μας.
- 16 Πρόσωπα. — Διοικητικό διαμέρισμα. — Αυθάδης.
- 17 "Εκλαμβάνεται αντί άλλου. — "Εχουν κύρος ή άξια (θελ.).

ΝΙΚ. ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
"Η λύσις του 428
στη σελ. 62

ΟΙ «ΜΑΣΕΛΕΣ» ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΟΜΟΝΙ

- 1 Δεν λείπει ούτε από τον "Επιτάφιο, ούτε από την "Ανάστασι. — "Ο επιφανέστερος σοφιστής της αρχαιότητος.
- 2 Μέρος του αρότρου. — Δεν διδάσκεται, αλλά αποκτάται. — Μούσα.
- 3 Χώρα της "Ασίας. — Τό της "Ιλίου είναι από τα "κλυτέρα

"Ενας Βρετανός μουσικός, ηλικίας 77 ετών, παραπονέθηκε τελευταίως στην "Εθνική "Υπηρεσία "Υγιεινής ότι οι «μασελές» που του έφτιασε ο οδοντίατρος του ήταν ακατάλληλες για να παίξει τρομπόν! Το άρμόδιο συμβούλιο συζήτησε το παράπονό του, αλλά το απέρριψε, γιατί η εξέτασις από ειδικούς απέδειξε ότι οι «μασελές» που προσαρμόζονταν στην έντελεια στά ούλα του, κι' επομένως ότι ο οδοντίατρος είχε κάμει τη δουλειά του κανονικώτατα.



"Ο Νίκος Παντούλιας, την εποχή που φυλακίστηκε στην Κέρκυρα επειδή ετόλμησε να ενεργήσει για την ίδρυση τοπικού Πρακτορείου "Εφημερίδων.

Πενήντα χρόνια άκμης και κατακτήσεων του "Ελληνικού Τύπου (1900-1950)

Τά οικονομικά βάθρα των παλαιότερων εφημερίδων

Οι ημερήσιες εφημερίδες των "Αθηνών — αλλά και αρκετές των επαρχιών. ιδίως της Θεσσαλονίκης και των Πατρών — είναι ισχυροί οικονομικοί οργανισμοί. "Η τεραστία κυκλοφορία τους και οι διαφημίσεις, τους εξασφαλίζουν τα μέσα ανέτου συντηρήσεως και τεχνικής οργανώσεως. Πολύ διαφορετικά ήταν από της πλευράς αυτής τα πράγματα κατά τα πλείονα χρόνια. "Η έκδοσις μιάς εφημερίδος ήταν ένα μεγάλο οικονομικό πρόβλημα, που δεν μπορούσε να το αντιμετωπίσει εύκολα ένας επιχειρηματίας δημοσιογράφος. Γι' αυτό και από τις πρώτες πέντε και πλέον δεκαετίες των εφημερίδων, οι περισσότερες έχρηματοδοτούντο από τα πολιτικά κόμματα. Μερικές όμως όφειλον την ύπαρξή τους στη χρηματοδότηση του Πρακτορείου "Εφημερίδων. "Ο Σπύρος Τσαγκάρης όταν το Πρακτορείον έγινε μεγάλος οικονομικός οργανισμός όχι μόνο χρηματοδοτούσε την έκδοσις εφημερίδων, αλλά έθετε κάποτε στη διάθεσί τους και τεχνικές εγκαταστάσεις, τις οποίες οι δημοσιογραφικές επιχειρήσεις αποπληρώναν με τα χρόνια — όσες τουλάχιστον προλάβαιναν.

Αυτό δεν εσήμαινε ότι το Πρακτορείον είχε προτιμήσει ύπέρ της μιάς ή τρις άλλης εφημερίδος. Συμφέρον του ήταν να υπάρχουν όσον το δυνατόν περισσότεροι εύρωστοι δημοσιογραφικοί οργανισμοί από το λόγο αυτό όφειλται να ότι διεκδίδουσε μεγάλα κεφάλαια για την τόνωσις ασθενών εφημερίδων ή για τη δημιουργία νέων. "Η κυκλοφοριακή ανάπτυξις του τύπου, μαζί με τις τεχνικές του τελειοποιήσεις καθώς και η διαρκής προσθήκη νέων εφημερίδων, υποχρέωνε το Πρακτορείον να προσαρμόζεται κι' αυτό τις νέες συνθήκες. Διαρκώς ίδρυε καινούργια υποπρακτορεία από επαρχιακά κέντρα και τελειοποιούσε το σύστημα των μετρήσεων. "Ας υπενθυμίσω ότι η ίδρυσις ενός υποπρακτορείου ήταν απλή υπόθεση εκείνη την εποχή. Εν πρώτοις αντιδρούσαν οι τοπικές εφημερίδες, αν υπήρχαν. Κατόπιν άλλοι ανειδίκευτοι υπήρχαν. Κατόπιν διάφοροι που διεκδικούσαν την πρακτορεία. Και συνήθως επικρατούσε εκείνος που διέθετε τα ισχυρότερα πολιτικά μέσα.

"Αναφέρει σαν χαρακτηριστικό παράδειγμα την ίδρυσις του υποπρακτορείου Κερκυρας, κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα. "Επρόκειτο να γίνουν δύο νομικά τα αποκαλυπτήρια του νουν στο νησί τα αποκαλυπτήρια και έπειδη οργανώθηκαν και έκδοσις έπαιζε εύκαιρα και έγινε το ζήτημα συζήτησις στον τύπο επί του θέματος, άπαισθησθη ή ίδρυσις υποπρακτορείου. "Η σχετική φροντίς ανέτελλε στους χηρστού και Νίκο Παγτούλια — πατέρα και υιόν—

οι όποιοι και έφθασαν στην Κέρκυρα για να βρουν το κατάλληλο πρόσωπο και να κανονίσουν τις σχετικές λεπτομέρειες. Οι ντόνιοι όμως δημοσιογράφοι είδαν με κακό μάτι την... επιδρομή αθηναϊκών εφημερίδων, οι όποιες δεν έφθασαν ως τότε στο νησί. Κατόρθωσαν λοιπόν να... φυλακίσουν τους δύο Παντούλιας ως επικινδύνους για τη δημοσία τάξι! "Ισως επειδή έπρόκειτο να εισαγάνουν στο νησί καινα δαιμόνια. "Εδέησε να επιστρατευθούν τότε οι κορυφαίοι δημοσιογράφοι της "Αθήνας, με τον Βλάση Γαβριηλίδη επί κεφαλής, για να πείσουν οι αρμόδιοι ότι οι δύο φιλησυχάτοι άνθρωποι δεν ήσαν συνωμότες... και να τους άποφυλακίσουν!

"Η επέκτασις λοιπόν της δραστηριότητος του πρακτορείου για την ιστορία και το ρόλο που έπαιξε στην εξέλιξι της ελληνικής δημοσιογραφίας έγραφα σε προηγούμενα σημείωματα — επίδρασε αυτόματα στη διεύθυνσι των οικονομικών βάθρων των εφημερίδων, που βρίσκονταν σ' ένα αδιόκοπο κυκλοφοριακό άγωνα μεταξύ τους. "Ας σημειωθί ότι τα πιεστήρια εκείνης της εποχής ήταν κατά το πλείστον έπιπεδα και η απόδοσις των περισσότερων δεν περνούσε τα 1000 φύλλα την ώρα. "Οι εφημερίδες — γράφει σχετικά σε μία έρευνα του Δ. Γ. "Ασπρέας — οι πρώινες ιδίως, έπεφταν στο πιεστήριο από τα μεσάνυχτα και η διαμονή των αρχίζει να γίνεται από τις τρεις την νύκτα. Πολύ χειρότερα ήτο η εργασία εις τα άπογευματινά φύλλα, εργασία σπουδής και βίας. Τα άπογευματινά φύλλα έλεγοντο τότε «άντάρτικα», διότι η κυκλοφορία των αύθροιστο με διακυμάνσεις καταπληκτικές, άναλόγως των είδησεων και των γεγονότων της πρώας.

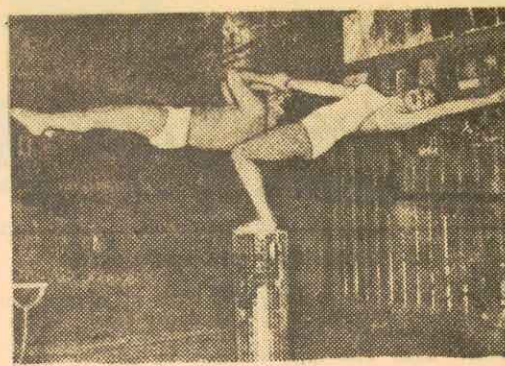
"Συνέβαινε δηλαδή μία άπογευματινή εφημερίς, από 500 ως 600 φύλλα που πωλούσε το ένα άπόγευμα, να πωλήση την επομένη δυόμισι και τρεις χιλιάδες και την μεθεπομένη να κατέβη πάλι στα έξακόσια ή πεντακόσια. Οι εφημερίδες και τότε έτρώγοντο μεταξύ τους, όχι μόνο δια πολιτικούς αλλά και δια κυκλοφοριακούς λόγους...» Σχετικά με το ενδιαφέρον του πρακτορείου για την κυκλοφοριακή τόνωσι των εφημερίδων και συνεπώς την οικονομική τους ανάρρωσι (ας σημειωθί ότι πλην των άλλων στόν ταμεία του πρακτορείου κατέφευγαν οι εφημερίδες για την κάλυψι όλων των οικονομικών κενών τους, ακόμη και για την πληρωμή των μισθών του προσωπικού ή του ένοικίου), άναφέρεται ότι επί κεφαλής του πρακτορείου άναγκάζονταν συχνά να παίξουν ρόλο... άρχισούντα και η ρεπορτέρ. Εισηγούντο τη δημοσίευσις κυκλοφοριακών άναγνωσμάτων, — και συνθέτουντα δεν έπεφταν έξω στους ύπολογισμούς τους — ή μετέδιδαν «θωροσημαντες» είδησεις όχι παντοτε άκρίβεις.

"Αξίζει να σημειωθί σχετικά ένα ιστορικό γεγονός, που έπεδρασε σημαντικά στην εξέλιξι και την παρατάξι ή οποία ώδηγησε στην καταστροφή του 1897.

"Αγωνίζονταν τότε για την πρώτη κυκλοφορία το «Εμπρός» με το «Σκρίπ», όπότεν μία νύχτα του Φεβρουαρίου του 1897 ο Νικ. Παντούλιας έφερε στον Καλαθοβάχη την καταπληκτική πληροφορία ότι «ο βασιλεύς Γεώργιος Δ' Α' έδηλώσεν ότι θα τεθί επί κεφαλής τριακόσιων χιλιάδων "Ελλήνων και θα διεκδικήση τα δίκαια του "Ελληνισμού! Με άφάνταστη σπουδή αλλά και με άπολυτή έχευθεία η καταπληκτική είδησις τυπώθηκε στο «Εμπρός» και άναστάσισε την άλλη μέρα την πρωτεύουσα. Χαλασμός κόσμου. Την "Ιδρσις έξεμεταλλεύθησαν άμέσως όλες οι άλλες εφημερίδες, άναγράφοντάς την ως πραγματικό γεγονός και με τη σχετική γαρνιτούρα, έτσι που όλη η "Ελλάς μιλούσε με ένθουσιασμό για την «ιστορική άπόφασιν». Και κανείς δεν έπληροφόρησε ότι το καταπληκτικό εκείνο μπουρλότο ήταν έργο του Νικ. Παντούλια, ο όποιος είχε πάρει μυστική έντολή από τον Τσαγκάρη να ενισχύση την κυκλοφορία του «Εμπρός».

Πολλά από τα λαϊκά άναγνώσματα που έστερέωσαν τα οικονομικά βάθρα παλαιότερων εφημερίδων και έδωσαν κυκλοφορία άπιστευτη για την εποχή «κείνη, όφειλόνταν στις έμπνεύσεις των ηγετικών παραγόντων του πρακτορείου ή του ίδιου του Τσαγκάρη. "Αποφασιστικό ρόλο έπαιξαν, στον κυκλοφοριακό τομέα, τα θρησκευτικά άναγνώσματα και τα... ληστροκά: "Η Κασσιάνη, ή Μαρία ή Μαγδαληνή, ο Νταβέλης και ο Παπακυριότοπουλος...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ



ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΔΥΝΑΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

"Ο Γάλλος άκροβάτης Λίνο Έχασε πρό καιρού την παντοειρ του, ή οποία τον έγκατέλειπε για να παντρευτεί. Λίγες βδομάδες άργότερα συνάντησε τυχαία την Μονικ, μία Παριζιάνα μωδιστρώλα, που καθώς του έσφιξε το χέρι παρ' όλγιο να τον κινή να... γονατίσει. "Υστερα όμως από τρεις μήνες ο Λίνο έμφανίζονταν μαζί της στα διάφορα νούμερά του και τώρα για να άπομακρύνη τον κίνδυνο να την χάσει κι' αυτήν, όπως συνέβη με την προκάτοχό της, σκοπεύει να την παντρευτεί...



ΣΠΙΤΙΑ... ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ

Τά νέα αυτά σπιτία μοιάζουν με πορτοκάλια, όχι μόνο στο σχήμα, αλλά και στην κατασκευή. "Αποτελούνται από φέτες, όμοιες μ' εκείνες του πορτοκαλιού, που συνναρμολογούμενες δίνουν την πρόχειρη αυτή στέγη. Τά σπιτάκια αυτά, που μία γερανική βιομηχανία θέτει για το έφετινό καλοκαίρι στη διάθεσι των παραθεριστών, ζυγίζουν 250 κιλά και στοιχίζουν μόλις ένα έκατομμύριο δραχμές το ένα. Προβλέπεται λοιπόν ότι θα γίνουν άνάρπαστα.



ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΚΡΕΒΑΤΑΚΙ

Οι γονείς, που έχουν μωρό και πρόκειται να ταξίδεψουν με άερίπλανο, με τραίνο ή και με πλοίο, έπαι να βρουν πολύ πρακτική την κούβια αυτή, ήτι άπυθλουν και μπορεί να κρεμασθί απ' όπουδήποτε, έξο σφαλίζοντάς στο μωρό άνετο ύπνο και στους γονείς... την ησυχία τους!



Η γυναικεία φιλαρέσκεια

Θα μπορούσε να νομίσω κανείς τη γυναικεία φιλαρέσκεια ως εκδήλωση εγωισμού. Κι όμως είναι ακριβώς το αντίθετο. Εκδηλώνει τη γενική τάση της γυναίκας να βρούμε τις συγκινήσεις της στους άλλους κι όχι στον εαυτό της. Και σ' αυτή την περίπτωση, όπως και σε πολλές άλλες, ένεργει όχι εγωιστικά, αλλά σαν υπαταγμένο όν που αναζητεί στους άλλους το λόγο της υπάρξεώς της.

Ο πόθος να άρεση να δημιουργηθεί μια ευχάριστη εντύπωση στα μάτια, στα αυτιά, στην όσφρηση, εκείνων που την πλησιάζουν, να τους προσελκύει και να τους γοητεύει με το πρόσωπο, τη σιλουέττα της, τη φωνή της, τα λόγια της, το άρωμά της, να τους ικανοποιεί με μια λέξη, είναι ένας από τους βαθύτερους και ζωηρότερους πόθους κάθε γυναίκας.

Αυτός ο πόθος είναι σταθερότερος και γενικότερος από εκείνον της ανάρτησης και αποτελεί σφάλμα να τον συγγεώμε μαζί του.

Αυτοί οι δύο πόθοι διαφέρουν πράγματι, ο ένας από τον άλλο.

Η γυναίκα θέλει να 'αρέσει' στους άλλους. Αυτή η επιθυμία της είναι ανεξάρτητη από την εκτίμηση ή τον θαυμασμό που αισθάνεται για εκείνους στους οποίους θέλει να 'αρέσει'.

Μια γυναίκα π. χ. δεν κάνει τη φιλαρέσκειά της ούτε ανάμεσα στους λεπούς και στους ανάπηρους.

Η επιθυμία της να 'αρέσει' είναι, λοιπόν, απεριόριστη. Ενώ ο ερωτικός της πόθος συγκρατείται σ' ένα μόνο άτομο.

Η γυναίκα που είναι 100% γυναίκα, δεν κάνει εξαίρεση. Επιθυμεί να 'αρέσει' σ' όλους: στο δασκαλό της στο μαθητή της στους πελάτες της στους προμηθευτές της στους διαβάτες που συναντάει στο δρόμο στους συνταξιούχους της μέσα στο τρένο ή στο τρένο στον τεχνίτη που πηγαίνει στο σπίτι της για να επιδιορθώσει τα έπιπλα της κτλ.

Το ότι δεν πρόκειται να ξανασυναντήσει ποτέ τους αυτούς τους ανθρώπους, της είναι αδιάφορο. Άρκει ότι τράβηξε έστω και για μια στιγμή την προσοχή τους. Αυτό την κάνει ευτυχισμένη γιατί το ενδιαφέρον τους της δείχνει ότι αξίζει. Αν άξιζε δε ή όχι η ίδια δεν

το ξέρει κι ούτε μπορεί να το εξακριβώσει μόνη της. Περιμένει από τους άλλους να της το πουν. Κι αισθάνεται την ανάγκη να της το λένε κάθε τόσο, όσο το δυνατόν συχνότερα.

Αλλά θα ήταν πλάνη να νομίσουμε ότι αισθάνεται ενδιαφέρον ή επιθυμεί να αγαπηθεί από τους ανθρώπους, στους οποίους, ωστόσο, ποθεί μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της να 'αρέσει'.

Ο πόθος της να 'αρέσει' είναι τόσο μεγάλος που νοιώθει τον εαυτό της δυστυχισμένο όταν δεν την προσέχουν. Ο πιο ταπεινός ζητιάνος είναι στα μάτια της ένας άντρας, που πρέπει να την θαυμάσει. Για τον ίδιο λόγο η προσοχή που της δείχνει ο γκρουμ του ασανσέρ ή ένας άλλος της του δρόμου την κολακεύει και την κάνει να γαϊρεύει.

Αν η γυναίκα τρελλαίνεται για τις κοούρες για το θέατρο, για το χορό, για τις τελετές, για τις κοσμικές συγκεντρώσεις κτλ., είναι γιατί ξέρει πως εκεί θα της δοθεί η ευκαιρία να ικανοποιήσει την επιθυμία της να 'αρέσει', γιατί θα βρει ή άλλα λόγια θαυμαστάς σ' αυτό το περιβάλλον.

Αυτή η επιθυμία είναι η άσων νόμος στον οποίο στέφεται ολόκληρη η ζωή της γυναίκας.

Το πέρασμα της νέας από την παιδική στην εφηβική ηλικία εκδηλώνεται με μια άκατανίκητη φιλαρέσκεια. Η κοπελλίτσα δε που αισθάνεται την επιθυμία να 'αρέσει', έπασσε πια να 'είναι παιδί'.

Ότε η αρωστικότητα, ούτε η ηλικία, ούτε ο θάνατος δεν τβύνουν αυτό τον πόθο στη γυναίκα.

Ο πόθος της ανάρτησης σβίνει κάποτε. Ο πόθος να 'αρέσει', όμως, δεν εξαφανίζεται ούτε μετριοιάζεται ποτέ.

Οι γονείς στα διάφορα άσυλα καλλωπίζονται και στολίζονται για να 'αρέσουν' στο διευθυντή, στο μάγειρο ή στους σπάγιους επισκέπτες. Οι γυναίκες που νοσηλεύονται στα νοσοκομεία και στις κλινικές θέλουν να είναι όμορφες για τους γιατρούς και τους νοσοκόμους. Οι φυλακισμένες κάνουν σαν τρελλές από τη ναοά τους όταν τους πάν κανείς ένα κουτί ποντίνα ή ένα ρούζ, που θα τις κάνει να φαίνονται όμορφότερες. Ακόμη και οι έτοιμοθάνατοι ενδιαφέρονται πολύ για τα

ρούχα που θα τους φορέσουν όταν πεθάνουν. Οι γυναίκες που αυτοκτονούν, προτιμούν τα μέσα που δεν παραμορφώνουν το πρόσωπό τους. Κι αυτές ακόμη οι άγιες δεν παύουν να είναι φιλαρέσκειες. Η άγία Κολόμπα ζήτησε από τις αδελφές της στο μοναστήρι να την σκεπάσουν με πέταλα ρόδων για να 'αρέσει' περισσότερο στον ουράνιο σύζυγό της.

Αυτός λοιπόν ο πόθος να 'αρέσει', δίνει στη γυναίκα την ξεχωριστή γάρη της και την κάνει να προσέχει τόσο πολύ τον καλλωπισμό της, το ντυσίμό της την όμιλία της τις κινήσεις της. Ο ίδιος πόθος την κάνει κάποτε να είναι προκλητική, κυνική κι 'αδιαντροπή, υπορρί να πη κανείς!

Χωρίς αυτό τον πόθο η γυναίκα είναι όλα τα άλλα, καλή νοικοκυρά, υποδειγματική κι 'αδιαντροπή, υπορρί να πη κανείς!

Ας μην την παραγνωρίζουμε λοιπόν κι 'ας μην την κατηγορούμε. Η φιλαρέσκειά της δεν είναι αδυναμία της, αλλά η μεγάλη κι 'ακαταγνώστη δύναμή της!

Ακούμε πολλές φορές γυναίκες να λένε ότι δεν επιθυμούν να 'αρέσουν'. Αυτές οι γυναίκες υποκρίνονται ή δεν είναι γυναίκες... Ένα από τα δύο.

Μόνο σε μια περίπτωση η φιλαρέσκειά της γυναίκας να 'αρέσει' στους άλλους είναι εξασφαλισμένη ολότελα: Όταν αγαπά! Ο πόθος της να 'αρέσει' γίνεται τότε έντονότερος, αλλά συγκρατείται σ' έναν μόνο άντρα. Για να γίνει αυτό, όμως, πρέπει η αγάπη της να είναι πολύ μεγάλη. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις βρίσκει τον καλύτερο τρόπο για να συμβιβάσει την αγάπη της με τη φιλαρέσκειά της.

Είπε άραγε σωστό σε μια γυναίκα που αγαπάει, να επιζητεί να 'αρέσει' και σε άλλους άντρες (χωρίς βέβαια, την επιθυμία να αγαπηθεί απ' αυτούς); Οι περισσότερες γυναίκες, όταν τους θέσει κανείς αυτό το ερώτημα, απαντούν αρνητικά. Κι' ωστόσο, με την πρώτη ευκαιρία που θα τους παρουσιαστεί, θα ξεχάσουν την απάντησή τους και θα ξαναθυμηθούν πως είναι γυναίκες που δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς να 'αρέσουν'!

ΒΑΓΙΛΟΤ ΝΟΕΡΣ

© ©

Πατέρας 14 χρόνων!

Ένας νέος 14 ετών παρουσιάστηκε στο Δημαρχείο της Βιτσέντζα (Ιταλία) και ζήτησε από το δήμαρχο να του εκδώσει άδεια γάμου. Ο υποψήφιος γαμπρός δήλωσε επίσης ότι επιθυμούσε να νομιμοποιηθεί ένα αγόρακι που είχε αποκτήσει τον περασμένο χρόνο από την νέα με την οποία πρόκειται τώρα να συζευχθεί.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Το μεθύσι που σώζει!...

— Ένας κύριος μπαίνει στις δύο πειτα από τα μεσάνυχτα σ' ένα μπαρ.
— Ένα υπηρέτης κονιάκ! παραγγέλλει βιαστικά.

— Θα το πάρετε μαζί σας; ρωτάει ο μπαρμπα.

— Όχι, θα το πω εδώ!

— Αλλά, κύριε, λέει ο μπαρμπα, θα μεθύσετε!

— Αυτό θέλω! απαντάει ο πελάτης. Γιατί, αν γυρίσω στο σπίτι μου, χωρίς να είμαι μεθυμένος, η γυναίκα μου θα νομίζει πως είχα ραντεβού με τη φιλενάδα μου!...

— Μπορείς να μαντέψεις, Πετρούκη, λέει η γιαγιά στον έγγονό της, πόσα χρόνια είμαστε παντρεμένοι με τον παππού σου;

— Σαραντά, απαντάει άμέσως ο Πετρούκης.

— Και πώς το μαντέψες;

— Άκουσα ένα σωρό φορές τον παππού μου να λέει: «Σαραντά χρόνια μου ψήνει το ψάρι στα χείλη αυτή η φάλανα!».

— Η μοδίστρα είπε στην καλλιτέχνηδα πουχε έρθει στο καμαρίνι της, για να της προβάει ένα φόρεμά της:

— Έξω περιμένει ένας κύριος, που επιμένει να περάσει μέσα.

— Ζήτησες το επισκεπτήριο του; ρώτησε η καλλιτέχνηδα.

— Μάλιστα... Αλλά εκείνος γέλασε και θέλησε να με φιλήσει.

— Ω! έκανε η ηθοποιός. Αφησέ τον να περάσει... Είναι ο άντρας μου!...

— Λοιπόν, γιατρέ μου, πως βρήκατε το παιδάκι μου;

— Μην ανησυχείτε!... Στο συμβούλιο που κάναμε με το συνάδελφό μου, μείναμε σύμφωνοι σ' όλα.

— Μπράβο! Και τί αρωστικότητα έχει;

— Αυτή δεν την ορίσαμε ακόμα!...

— Η σούζυ γος: Ήταν βλακεία αυτό που είπατε στους φίλους μας, ότι πήραμε αυτοκίνητο. Όταν θα μας επισκεφθούν, θ' αποδειχθούμε ψεύτες!

— Ο σούζυ γος: Βάλε στο χέρι σου έναν επίδεσμο... Εγώ πάλι θα πάρω δεκατίκια... Να είσαι τότε βεβαία, ότι έτσι δεν θα υποπτευθούν τίποτα!...

— Έκείνη: Ο κόσμος είναι γεμάτος παληανθρώπους. Σήμερα το πρωί, ο γαλατάς μουδωσε ένα δεκάρικο, που του λείπει ένα κομμάτι.

— Έκείνος: Πού είναι; Δώσε μου το να το δω.

— Έκείνη: Δεν το έχω! Το πέρασα, ευντυχώς, στο χασάπη!...

— Με αυτό το καπέλλο φαίνομαι δέκα χρόνια νεότερη.

— Πόσο χρόνων είστε;

— Τριάντα!

— Έννοω χωρίς το καπέλλο!...

— Ο δόφθαλμολόγος: Η όρασή σας δεν είναι καλή, επειδή πίνετε. Τα οίοναυματώδη ποτά ερεθίζουν τα νεύρα και αδυνατίζουν την όραση.

— Ο πελάτης: Περίεργο! Εγώ, κάθε φορά που πίνω, τα βλέπω όλα διπλά!...



Έκείνη: Δεν μιλώ ποτέ με ανθρώπους που δεν γνωρίζω!...
Έκείνος: Είμαι πρόθυμος, δεσποινίς, να σας δείξω το πιστοποιητικό της υγείας μου!...

ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ μητέρα τῆς Φλώρας πηγαίνει συχνά στὸ σπίτι ἐνὸς σοφοῦ, τοῦ Φιλίππου Ζερβαί, ποὺ εἶναι γειτόνιστάς της. Ὁ Ζερβαί προσπαθεῖ νὰ πεῖ πρὸς αὐτήν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μισητῇ τὴν Φλώρα, γιατί ἀπ' αὐτὴν θὰ μάθῃ ποὺ βρίσκεται ἡ χαμένη κόρη της. Ἡ τρελλὴ τοῦ κλέβει μιά μερά ἕνα μπουκαλάκι, ποὺ περιέχει ἕνα ναρκωτικό. Καθὼς προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ Ζερβαί ἡ βασίλισσα Ἰζαμπώ, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸν Σακραμάν. Ἡ βασίλισσα δὲν εἰσέρχεται γιὰ τὴν τρελλή.

17^{ον} Τὸ χαμόγελο εἶχε φύγει τώρα ἀπὸ τὰ γέφυρα τῆς Ἰζαμπώ. Τὸ ὄψος τῆς ἔγινε προστακτικό.

— Θέλω νὰ μάθω τὸ ἀληθινὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς γυναίκας, εἶπε.

Ὁ Ζερβαί διάταξε γιὰ μιά στιγμή. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς βασίλισσας ἔκυψε μιά ἀπειλή, ποὺ τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Κι' αὐτὸ τὸ ἤξερε.

— Ἄλλοτε ἀπάντησε, οἱ ἄνθρωποι τὴν ἔλεγον κόμηςσιν ντὲ Σουπερνόν. Ζούσε στὸ κράτος τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας ποὺ λεγόταν τότε κόμης τοῦ Νεδέρ.

— Ἀ! ἔκαμε ἡ Ἰζαμπώ σὰν τὰ λόγια αὐτά νὰ τῆς εἶχαν ἐναρμόσει κάποια παλαιὰ ἱστορία στὸ μυαλό.

— Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς πρόσθεσε:

— Ἀφηνήθητε μου, ὅτι ξέρετε γι' αὐτήν.

Τὰ λόγια ποὺ ἐβγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς εὐοίαζαν μὲ διατάνες.

— Τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς γυναίκας ὁ δούκας τῆς Βουργουνδίας τὴν ξέρε ἰσχυρὰ καλύτερα ἀπὸ μένα, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ζερβαί. Θὰ μπορέσω νὰ σὰς τὴν ἀφηνήθῃ σ' ὅλες τῆς τίς λεπτομέρειες ποὺ ἐγὼ ἀγνοῶ. Ἀν βέβαια, θὰ ἔχῃ τὸ θάρος νὰ μιλήσῃ.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ἡ βασίλισσα. Πέστε μου μόνον ὅ,τι ξέρετε...

— Ὅσα ξέρω εἶνε πολὺ λίγα, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ζερβαί. Ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν περιέργειά σας... Νά, λοιπόν, τί λένε οἱ ἄνθρωποι στὴν Βουργουνδία... Ὁ κόμης τοῦ Νεδέρ ἦταν τρελλὸ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόμηςσιν ντὲ Σουπερνόν. Μ' ὅλες τῆς προσπάθειές του, ὅμως, δὲν κατάφερε νὰ κατανηκίῃ τὴν ἀντίστασίν της. Γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴ ἦταν πολὺ ἐντιμὴ καὶ δὲν ἤθελε νὰ προδώσῃ τὸν ἀντρά της. Ὁ κόμης ἔκαμε τότε μιά ἀποτρόπαιη πράξη. Ἐκλεψε τὸ κοριτσάκι τῆς

κόμηςσας καὶ τὴν ἀπέλυσε πὺς θὰ τὸ σκότωνε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ἀνδρὸς δὲν παραινόμενος στὴς ἐπιθυμίες του...

— Καὶ τί ἔκαμε ἡ κόμηςσιν;

— Ἀναγκάστηκε νὰ υποκύψῃ, κυρία.

— Ἐπειτα;

— Ἀπὸ τὴ βάνουση αὐτὴ συμπεριφορὰ τοῦ κόμης τοῦ Νεδέρ γεννήθηκε ἕνα κοριτσάκι...

— Ζή;

— Κανείς δὲν τὸ ξέρε, κυρία. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἐξαφανίστηκε... Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ὁ κόμης ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸ σκοτώσουν.

— Καὶ ἡ μητέρα;

— Εἶδατε τὴν κατάστασίν της, κυρία.

Ἡ δυστυχισμένη ἔνασε τὸ λογικὸ της.

— Καὶ τί ἀπόγινε τὸ κοριτσάκι ποὺ τῆς εἶχε κλέβει ὁ κόμης τοῦ Νεδέρ;

— Οὕτε αὐτὸ τὸ ξέρε κανείς, κυρία.

Ἡ μητέρα τοῦ τὸ ζητοῦσε πάντα.

Ἡ Ἰζαμπώ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένη.

— Καὶ πὺς τὰ ξέρετε ὅλα αὐτά; ρώτησε ἔπειτα.

— Εἶχα πάει ἄλλοτε στὴ Βουργουνδία καὶ γνώρισα ἐκεῖ τὴν κόμηςσιν ντὲ Σουπερνόν, ἀπάντησε ὁ Ζερβαί. Πάνε ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ τύχη ἔληξε νὰ τὴν ξαναβρῶ κοντὰ στὸ σπίτι μου. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄλλοτε μιά περὶ φανὴν πυργόδεσποινα ζῇ τώρα ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ κόσμου. Τὴν λυπήθηκα, φυσικά... Στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἀναγνωρίσω... Ἀλλ', ἀπὸ μερικὲς λέξεις ποὺ τῆς ξεφύγουν κάπου-κάπου μάντεψα ὅτι εἶχε νὰ κάμω μὲ τὴν κόμηςσιν ντὲ Σουπερνόν...

Ὁ Ζερβαί δὲν μπόρῃσε νὰ καταλάβῃ ποῖα ἦταν τὰ ἐλατήρια ποὺ εἶχαν παρακινήσει τὴ βασίλισσα νὰ τοῦ ζητήσῃ αὐτὲς τίς πληροφορίες.

Ἦταν ἀναμφισβήτητο, ὅτι κάποια ὑπόψια εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἀλλὰ ποῖα;

Δὲν ἦταν χωρὶς κίνδυνον τὸ νὰ περάσῃ μιά ὑπόψια ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς Ἰζαμπώ. Γιὰ τὴν βασίλισσα ἦταν ἀπὸ τίς γυναῖκες ποὺ δὲν διατάζουν μπροστὰ σὲ τίποτε γιὰ νὰ παραμερίσουν ἕνα ἐμπόδιο.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὁ Ζερβαί προσπάθησε νὰ βγάλῃ αὐτὴ τὴν ὑπόψια ἀπὸ τὸ μυαλό της. Καὶ φάνηκε πρόθυμος νὰ τῆς δώσῃ κάθε δυνατὴ ἐξήγησι.

— Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι λεγόταν Φλώρα;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τὸ φουστάνι

Φροσί, μιλᾷς πολὺ ζεστὰ γιὰ τ' ἀνοξιότατα φουστὰ — καὶ δὲν μοῦ καλορέσει. Σὲ ἀνηφόρα προχωρεῖς καὶ πρόσκει ὅσο μπορείς στὰ μαλακά νὰ πᾶς!

Ἐλπίζω νὰ καταλαβαί — πὺς γιὰ φορέματα κουβέ — δὲν τίς πολυγυναικίους. Μὰ δὲν ἀλλάζεις τὸν ντορό ποὺ τὸν κακοῦ σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ψυχρὸ σου φλόρο!

Πᾶς λοιπὸν νὰ μὴ κολλᾷς καὶ γιὰ φουστάνια μὴ μιλᾷς, ἀν θέλῃς τὸ καλὸ σου. Βολέψου, Φρόσω, ἐκ τῶν ἐνδοκαὶ γιὰ φουστάνι ἐα — (οἶνο) βάλ' τό... βασιτιστικό σου!

Πάντως, κουβέ — (περὶ φορέ) γιὰτι ἀλλοίως θὰ σὲ (βαρέ) κί' ἀπ' τὰ τοῖκλά σο — (πάκια) θὲ ν' ἀποκτῇ — χω — (οἶς μιλᾷ, φόρεμα φῖνο) Ἀπο — (λιά) —

με... γάζες καὶ μπα — (υπανάκι)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ρώτησε σὲ λίγο ἡ βασίλισσα.

— Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἡ μητέρα του. Ἀπάντησε ὁ Ζερβαί. Καὶ φαντάζομαι, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος σχετικὰ μὲ τὸ ὄνομα τῆς κόμηςσιν.

Δὲν μίλησαν κάμποσα λεπτά. Ἡ βασίλισσα σκεφτόταν. Ἀνασῆκωσε τέλος τὸ κεφάλι καὶ κυττάζοντας κατὰματα τὸ συνομιλήτῃ της, ρώτησε:

— Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι εἶναι ἡ Φλώρα Μερσερό;

Ὁ Ζερβαί δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή. Προσποιεῖτο τὸν αἰσθητὸν τὸν ἐκπληκτό. Κι' ἔπαιξε τόσο καλὰ τὸ ρόλο του, ποὺ ἡ βασίλισσα δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα.

— Δὲν καταλαβαίνω ποῖα σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ κοριτσάκι τῆς κόμηςσιν ντὲ Σουπερνόν μὲ τὴν Φλώρα Μερσερό, ἀπάντησε. Δέκα τοῦλάχιστον μάρτυρες θὰ μπορούσαν νὰ βεβαιώσουν, ὅτι ἡ νέα γιὰ τὴν ὁποῖαν μιλᾷτε, εἶναι κόρη τοῦ Μερσερό. Τὸ κοριτσάκι τῆς κόμηςσιν θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ πεθάνει. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.

— Τότε, ρώτησε ἡ Ἰζαμπώ, ποὺ δὲν εἶχε πεισθῇ ὁλότελα, γιατί τὴν ἀφίνετε νὰ πιστεῖτε τὸν παῖδι τῆς ζῇ κί' ὅτι θὰ τὸ ξαναβρῇ;

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Ζερβαί, ἡ ἀλήθεια θὰ σκότωνε αὐτὴ τὴν δυστυχισμένη. Γι' αὐτὸ, προσπαθῶ νὰ μὴ τὴν ἀπελπίζω. Ἀλλὰ κί' ἀν ἀκόμη τίς ἐλέγα πὺς ἡ κόρη της πέθανε δὲν θὰ μὲ πιστεῖτε!

— Πιθανὸν νὰ ἔχετε δίκην, εἶπε ἡ βασίλισσα μὲ συλλογισμένο ὄψος. Γιὰτί, ὅμως, εἶπατε σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα πὺς ἡ Φλώρα Μερσερό θὰ τὴν κάμῃ νὰ ξαναβρῇ τὴν κόρη της;

Ὁ Ζερβαί χαμογέλασε.

— Ἡ τρελλή, ἀπάντησε, ἄγνωστο γιὰ ποῖο λόγο, μισεῖ θανάσιμα αὐτὴ τὴ νέα, μ' ὅλο ποὺ ἡ Φλώρα Μερσερό μόνον καλὸ τῆς ἔχει κάμει ὡς τώρα. Ἐπενόησα λοιπόν, αὐτὸ τὸ παραμῦθι, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μετριάσω τὸ μίσος τῆς τρελλῆς ἐναντίον της καὶ γιὰ νὰ προλάβω κανένα δυστύχημα... Μ' ἔναν ἀνθρώπον ποὺ δὲν εἶχε τὸ λογικὸ του, ὅλα πρέπει κανεὶς νὰ τὰ φοβάται...

— Καὶ νομίζετε πὺς ἡ τρελλὴ θὰ σεβασθῇ τὴ ζωὴ ἐκείνης ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ξαναβρῇ τὴν κόρη της;

Ὁ Ζερβαί ἔκαμε μιά ἀόριστη κίνησι. Ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε.

Κάτι σὰν μιά σκιά πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Ἰζαμπώ.

— Ἐνδιαφέρεσθε, λοιπόν, γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ Μερσερό; ρώτησε μ' ἕναν παράξενο τόνο στὴ φωνή.

— Ὅχι περισσύτερο ἀπὸ ὅ,τι γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλην νέα, ἀπάντησε ὁ Ζερβαί μὲ ἀδιαφορία ποὺ δὲν ἦταν προσωπική. Τὴν ἔχω ἰδῇ μόνον δύο ἢ τρεῖς φορές στὸ δρόμο. Ἀν ἐνδιαφερόσασθε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶναι γιὰτί βρῖσκα πὺς εἶναι πολὺ ἀσχημὸ νὰ κάνῃ κανεὶς κακὸ ἀκόμη κί' ὅταν ἐνεργῇ ἀσυνείδητα σ' ἕναν ἄνθρωπον ποὺ τὸν ἔχει εὐεργετήσῃ. Κί' ὅπως σὰς εἶπα, ἡ Φλώρα Μερσερό ἔχει εὐεργετήσῃ τόλλες φορές τὴν τρελλή.

Τὸ ὄψος τοῦ φανέρονε εἰλικρινεία.

Ἡ Ἰζαμπώ τὸν πίστεψε. Τὰ λόγια τοῦ Ζερβαί δὲν βρῖσκαν, ὡστόσο, ἀπῆλθον μὲ σὰ στὴν ψυχὴ της.

— Τὰ φιλόδοξα αὐτὰ αἰσθήματα σὰς τιμοῦν, τοῦ εἶπε. Δὲν νομίζω, ὅμως, πὺς ὁ Σαίτανο ἔδλεπε τὰ πράγματα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο.

— Ὁ Σαίτανο πέθανε, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ζερβαί μὲ παγερὸ ὄψος. Νομίζω πὺς εἶναι τὴν τιμὴ νὰ τὸ πῶ στὴ μεγαλειότητά σας.

— Ἀργίζω νὰ τὸ πιστεῦω στὰ σοβαρά, εἶπε ἡ Ἰζαμπώ. Λίγο ἐνδιαφέρε ἄλλωστε. Μ' εὐχαριστεῖ τὸ ὅτι ἡ Φλώρα Μερσερό σὰς εἶναι ἀδιάφορη γιὰτί ἀκοίως γι' αὐτὴν ἦρθε νὰ σὰς μιλήσῃ.

Σταμάτησε μερικὲς στιγμὲς σὰν νᾶθελε νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις της κί' ἔπειτα εἶπε:

— Ὅπως κί' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, νομίζω πὺς μπορεῖτε νὰ μοῦ φανῇτε χρήσιμος ὅσον ἄλλοτε καὶ ὁ μακαρίτης Σαίτανο.

Ὁ Ζερβαί ὑποκλίθηκε σὰν νὰ τοῦ εἶχε κάμει ἕνα φιλοφρόνημα καὶ περίμενε τίς

ἐξηγήσεις της. Φαινοταὶν ἡρεμὸς καὶ ὑπομένε τὸ βλέμμα της, χωρὶς νὰ δειχνῇ καμμιὰ ταραχή. Ἦταν, ὡστόσο, πολὺ ἀνήσυχος, γιατί εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὴν εἶδε μπροστὰ του, τί σκόπευε νὰ τοῦ ζητήσῃ.

Ἡ Ἰζαμπώ εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ διαστανμό:

— Ἡ νέα αὐτὴ μὲ ἐνοχλεῖ. Πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ!

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν ἀπλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἦταν πῶς ἀποτρόπαια.

Ἡ βασίλισσα ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτά.

— Μοῦ χρειάζεται ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φάρμακα ποὺ ἤξερε νὰ φτιάχνῃ ἀριστουργηματικὰ ὁ Σαίτανο, συνέχισε. Τὸ φάρμακο αὐτὸ πρέπει νὰ στείλῃ στὸν τάφο μέσα σὲ μερικὲς ἐβδομάδες, ἐκείνον ποὺ θὰ τὸ πιῇ. Μοῦ χρειάζεται αὐτὸ τὸ θαυμασιό νερό, ποὺ δὲν ἀφίνει τὸ βασιλῆα νὰ ξαναβρῇ τὸ λογικὸ του.

Εἶχε φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμή, ποὺ τόσο φοβόταν ὁ Ζερβαί. Μὲ τὴν Ἰζαμπώ δὲν μποροῦσε ν' ἀστεινεύῃ. Ἦξερε καλὰ πὺς ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ἀμέσως: ἢ θὰ ἐκτελοῦσε τὴ διαταγὴ της ἢ θὰ δινόταν μὲ ἑγκράτησι τὸ θάνατο. Δὲν χωροῦσε ὑπεκφυγῇ.

Προσπάθησε, ὡστόσο, ν' ἀντισταθῇ καί, σκύδοντας μὲ ταπεινότητα, εἶπε:

— Κυρία, σὰς πρόσφερα ἄλλοτε κάποιες ἐκδολεύσεις, Γι' ἀντάλλαγμα, μοῦ ὑποσχεθήκατε πὺς θὰ μὲ ξεχνούσατε καὶ πὺς δὲν θὰ ἀπειθυνώσατε ἄλλη φορὰ σὲ μένα.

Ἡ βασίλισσα τὸ ἀναγνώρισε πρόθυμα.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησε. Καὶ κράτησα τὸ λόγο μου δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Ἦξερα, ὡστόσο, ποὺ μπορούσα νὰ σὰς βρῶ. Ἡ σημερινὴ ἐπίσκεψίς μου σὰς τὸ δείχνει... Μάθετε, λοιπόν, πὺς ἂν παραβῶν τὸ λόγο μου, εἶναι γιὰτί δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά...

— Κυρία, εἶπε ὁ Ζερβαί, ὅταν σὰς παρακάλεσα νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἐλευθερία μου, σὰς ἐξήγησα μὲ εἰλικρινεία πόσο βαθεῖα ἦταν ἡ μεταβολὴ ποὺ εἶχε γίνει μέσα μου. Σὰς εἶπα καὶ θὰ μοῦ ἦταν πῶς ἀδύνατο νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, γιατί, ἔπειτα ἀπὸ μιά περιπέτεια, ποὺ θεωρῶ περὶττὸ νὰ σὰς ἀφηνήθῃ τώρα καὶ ποὺ λίγῳ ἔλειπε νὰ κάμῃ τὸ μυαλό μου νὰ σαλέψῃ, καταλαβὰ πὺς μὴ ἀνθρώπων ὑπαρξὴ εἶναι κάτι τὸ ἱερὸ καὶ πὺς μόνον ὁ Θεὸς ἔχει δικαίωμα ν' ἀποφασίζῃ γι' αὐτήν. Τὰ αἰσθήματα αὐτά, ποὺ ἦταν τότε ὁλότελα καινούργια γιὰ μένα, τὰ καταλόβετε καὶ τὰ ἐπιδιοκιμάσατε. Αὐτὰ τὰ αἰσθήματα, κυρία, ἀντὶ νὰ ἐξασθενήσουν, ἔγιναν πῶς ἰσχυρὰ μὲ τὸν καιρὸ. Δὲν σὰς εἶπα, λοιπόν, ψέμματα. ὅταν σὰς ἐβεβαίωσα πὺς ὁ Σαίτανο εἶχε πεθάνει. Ὁ Ζερβαί εἶναι τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι ἦταν ὁ Σαίτανο. Ἐκείνο ποὺ ἔκανα ἄλλοτε, δὲν μπορῶ πῶς νὰ τὸ κάμω σήμερα.

— Σὰς καταλαβαίνω, ἀπάντησε ἡ Ἰζαμπώ μὲ ἡρεμὸ ὄψος, μὲ γλυκύτητα σχεδόν. Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε τὸ περίμενα, Σὰς ἐξανατονίζω, ὅμως, ὅτι ἦρθε σὲ σὰς γιὰτί οἱ περιστάσεις δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ κάμω διαφορετικά. Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω ἄλλη φορὰ. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου σὰν γυναῖκα καὶ σὰν βασίλισσα.

Μ' ὅλο τὸν ἡρεμὸ τόνο της ἦταν φανερό πὺς γιὰ τίποτε στὸν κόσμον δὲν θὰ ἀλλάζε γνώμη. Ὁ Ζερβαί τὸ κατάλαβε. Καὶ σταμάτησε νὰ παρακαλῇ. Σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸ τόνο:

— Κί' ἂν ἀκόμα ἤθελα νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω, κυρία, δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ κάμω. Γιὰτί δὲν ἔχω κανένα ἀπὸ τὰ φάρμακα ποὺ μοῦ χρειάζονται.

Ἡ βασίλισσα δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή.

— Θὰ σὰς δώσω εἰκοσιτέσσερις ὥρες προθεσμία γιὰ νὰ τὸ βρῇτε. ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιον ἡρεμὸ τόνο.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω πῶς κανένα ἀπὸ τὰ ὀργανα ποὺ μοῦ χρειάζονται, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, εἶπε ὁ Ζερβαί. Κί' αὐτὸ εἶναι εὐκολὸ νὰ τὸ πιστοποιήσετε καὶ μόνι σας.

Τὰ μάτια τῆς Ἰζαμπώ ἐλαμψαν. Χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της χωρὶς νὰ κάμῃ καμμιὰ κίνησι, εἶπε μὲ τὴν ἴδια ἡρεμὴ φωνή ὅπως καὶ προηγουμένως:

— Σακραμάν, τί θὰ κάμῃς ἀν φύγω ἀπὸ δῶ, χωρὶς νὰ ἔχω ἐκεῖνο ποὺ ἦρθε νὰ ζητήσω;

Ὁ Σακραμάν φάνηκε σὰν νὰ ἐξυπνοῦσε ἀπὸ λήθαργον. Κί' ὡστόσο δὲν εἶχε γάσει οὔτε λέξιν ἀπὸ τὴν ὁμίλια μεταξὺ τῆς βασίλισσας καὶ τοῦ Ζερβαί.

— Θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ φρουρήσω αὐτὸ τὸν καλὸ ὑπῆκοο τῆς μεγαλειότητός σας, ἀπάντησε.

— Ἐπειτα;

— Θὰ τὸν παραδώσω στὸν ἀρχιδικαστὴ Λεδῶ ντὲ Μπάρν ποὺ θάρθῃ νὰ τὸν ζητήσῃ.

— Ἐπειτα;

— Διάβολε! ἀπάντησε ὁ Σακραμάν ποὺ ἐξαοδίστηκε στὰ γέλια. Νομίζω ὅτι ὁ ἀρχιδικαστὴς θὰ τὸν παραδώσῃ στὸν ἀρχιδικαστὴ κί' ὁ τελευταῖος ἀφ' οὗ τὸν περιποιήθῃ ὅπως τοῦ ἀξίζει στὸ δέμιο. Μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ γίνοντο ὅλα πολὺ διαφορετικά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ βασίλισσα γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ κολοσσοῦ καὶ τοῦ χαμογέλασε.

— Λοιπόν; ρώτησε τὸν Ζερβαί ξαναγυρίζοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος του.

— Ὑποτάσσομαι εἰς τὴν βία, ἀπάντησε ὁ οἰκοδεσπότης ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψιν.

Ἡ Ἰζαμπώ δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Τὸ πρόσωπο της διατήρησε τὴν προηγουμένη ἀπάθειά του.

Ὁ Ζερβαί πῆγε τότε σ' ἕνα ντουλάπι ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἀνοίξε ἕνα μυστικὸ συρτάκι κί' ἐβγάλε ἀπὸ κεῖ ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι κί' ἕνα ἄλλο μεγαλύτερον.

— Πότε τὰ δηλητήρια ποὺ μοῦ ζητήσατε, εἶπε στὴν Ἰζαμπώ ξαναγυρίζοντας κοντὰ της. Εἶναι τὰ τελευταῖα ποὺ ἔχω.

Μοῦ χρειάζονται γιὰ τὰ πειράσματά μου. Δὲν εἶχα φαντασθῇ ποτὲ ὅτι θὰ χρῆσιμωνα σ' ἕνα καινούργιο ἐγκλημα. Τὴν εὐθύνη γι' αὐτὸ θὰ τὴν ἔχετε σῆς καὶ μόνο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ δὲν ἔδειχνε, ὡστόσο, καμμιὰ συγκίνησι. Κί' ἕνας προσεχτικὸς παρατηρητὴς θὰ μπορούσε ἴσως νὰ διακρίνῃ σ' αὐτὸ κάποια εἰρωνικὴ ἐκφρασι.

Ἡ βασίλισσα, ὅμως, δὲν πρόσθεξε τίποτα. Πῆρε τὰ δύο μπουκαλάκια καὶ σηκώθηκε. Καὶ τώρα ἀκόμη ποὺ εἶχε πιτύχει ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε τὸ πρόσωπο της δ

χισε να κάνει το σταυρό του ενώ ταυτόχρονα ψιθύριζε κάποια προσευχή που θυμόταν από τα παιδικά του χρόνια.

Η 'Ιζαμπώ που ήταν περισσότερο εξοικειωμένη με τα πράγματα του 'Υπερπέρσας, δεν αισθάνθηκε τον ίδιο τρόμο. 'Αλλ' η φωνή της είχε γάσει πιά το σταθερό τόνο της.

—Τί είναι αυτό; ρώτησε

—'Ενα ασήμαντο πραγματάκι, κυρία, απάντησε ο Ζερβαί. Είναι το χέρι του δούκα της Βουργουνδίας που έπεσε κάποτε πάνω στο πρόσωπό μου.

Αυτά τα λόγια δεν είχαν τίποτε το τρομερό. Κι' ωστόσο, έκαιαν πολύ βαθειά εντύπωση στην 'Ιζαμπώ. Τα μινιγίσι της γυμνούσαν δυνατά κι' ένοιωσε μια ζάλη στο κεφάλι. Προσπάθησε, ωστόσο, να ηρεμήσει και είπε με φωνή που ήταν πιο σταθερή από πριν:

—Αυτό το... χέρι, λοιπόν, σας λέει ότι ο 'Ιωάννης της Βουργουνδίας θα πεθάνει γρήγορα;

—Ναι, κυρία. Αυτό και κάτι άλλο ακόμη...

—Ποιό είναι αυτό το άλλο;

Το πρόσωπο του Ζερβαί είχε τώρα μια σατανική έκφραση. Δεν απάντησε.

Η 'Ιζαμπώ ένοιωσε το βλέμμα του να γνέεται ως τα κατάβραθα της ψυχής της κι' έκοψε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο για να μπορεί να συνέλθει.

«Αυτός ο άνθρωπος είναι τρολλός, σκεφτόταν. Τρολλός για δέσμο. Τό είχα καταλάβει από καιρό. Και γι' αυτό είχα προσπαθήσει όλα αυτά τα χρόνια να μην τον ξαναδώ... Έκαια άσχημα που ήρθα σ'ή'ερα...»

Θάλασσε πώς ο Ζερβαί μάντευε τις σκέψεις της. Γιατί την κύτταξε με μια έκφραση αφάνταστα εironική. Ήταν σαν να την προκαλούσε.

Αυτή η σιωπηλή είρωνεία την έκανε να ξαναδοθή την αυτοκυριαρχία της. Και του είπε δυνατά:

—Νομίζω πως κάνετε λάθος. Ένας μόνον άνθρωπος θα μπορούσε να σκοτώσει τον 'Ιωάννη της Βουργουνδίας, ο ιππότης ντε Πασσαβάν. Κι' αυτός πέθανε...

(Η επίσκεψη αυτή της 'Ιζαμπώ στο Φίλιππο Ζερβαί είχε γίνει μια μέρα πριν από εκείνη που η βασίλισσα έφυγε μαζί με τον 'Ιωάννη της Βουργουνδίας για να πλένε προύπαντρησιν τον Δελφίνο στο πύργο της Γκάν. Άγνωστες, λοιπόν, ότι ζούσε ο Πασσαβάν).

—Δεν κάνω εγώ λάθος αλλά σεις, κυρία, απάντησε με το παγερό του ύφους ο Ζερβαί. Υπάρχει ένα άλλο χέρι πιο δυνατό και πιο αδυσώπητο από εκείνο του ιππότη ντε Πασσαβάν. Αυτό το χέρι θα σκοτώσει τον 'Ιωάννη της Βουργουνδίας.

Η 'Ιζαμπώ μ' όλη την ψυχραιμία της, ανατοίχισε και πάλι. Προσπάθησε, ωστόσο, να εirωνευθεί τον Ζερβαί.

—Θα ένοητε ίσως το χέρι του ανθρώπου που στο μάγουλό του βρίσκεται αυτό το ματωμένο σημάδι, του είπε. Δεν είναι αλήθεια;

—Όχι, κυρία, απάντησε ο Ζερβαί. Να το αυτό το χέρι...

Και, σκύβοντας με ύποκριτικό σεβασμό μπροστά της, έδειξε το χέρι της 'Ιζαμπώ.

Χωρίς να το καταλάβει η βασίλισσα σήκωσε το χέρι της και το κύτταξε με προσοχή, σαν να προσπαθούσε να βρει πάνω σ' αυτό κάποιο σημάδι, που θα της επιβεβαίωνε την προσοχή του Ζερβαί.

—Αυτό το χέρι, είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της, που έσπρωξε τον 'Ιωάννη της Βουργουνδίας προς την παντοδυναμία, είναι δυνατόν να σταφεί εναντίον του, για να τον στείλει στον τάφο; 'Αλλ' είναι τρολλά! Ποιό έγκλημα θα κάμει, λοιπόν, ο 'Ιωάννης της Βουργουνδίας για να μ' αναγκάσει ν' αποφασίσω το θάνατό του;

—Θα μιμήθι το παράδειγμα του 'Ιούδα, κυρία, απάντησε ο Ζερβαί. Προτού περάσει πολλές καιρές, ο 'Ιωάννης της Βουργουνδίας θα σας προσέχει ποταπά και άναυδοι.

Η 'Ιζαμπώ κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι της.

—Αν είναι έτσι, είπε, μπορώ να είμαι ήσυχη. Ο 'Ιωάννης της Βουργουνδίας δεν θα πεθάνει ποτέ από το χέρι μου!

Τό ύφος της έγινε περιφρονητικό.

—Χαίρετε, παλιέ μου φίλε, συνέχισε. Είτε ο 'Ιωάννης της Βουργουνδίας πεθάνει είτε όχι, δεν θα ξαναϊδωθούμε ποτέ. Δεν μπορούμε πιά να συνεννοηθούμε. Έλα, Σακραμάν.

—'Επειτα από μια στιγμή, έδινε με το αργό και μεγαλόπρεπο βήμα της από το γραφείο του Ζερβαί.

Ο σοφός την παρακολούθησε με το ίδιο αινιγματικό βλέμμα. Σκεφτόταν:

«Δεν θέλει να με ξαναϊδωθούμε! Με νομίζει τρολλά. Κι' όμως θα ξαναϊδωθούμε! Θα πάω εγώ να την βρώ. Τό γύψμα που της προετοιμάζω θα είναι τόσο σκληρό που θα καταρασθί τη στιγμή που με γνώρισε».

Όταν έφτασε στο κατάφωλι της πόρτας, η 'Ιζαμπώ τον άποχαιόνησε και πάλι με μια κίνηση του χεριού.

—Χαίρετε, παλιέ μου φίλε, του ξαναείπε τονίζοντας με ξεχωριστό τρόπο τις λέξεις της.

Και, γυαίς να βιασθί, γώηκε στο άμαξι της, ενώ ο Σακραμάν πηδούσε στο άλογο του.

Ο Ζερβαί είχε σταθί στο κατάφωλι του σπιτιού του, με τό κορεμ λυγισμένο στο δώο. Άκουσε τότε την 'Ιζαμπώ να ψιθυρίζει κάτι στο Σακραμάν.

Ο Γερμανός έτρεξε στον άμαξά και του είπε σιγά:

—Στό μικρό σπιτάκι του Κλό-Μαργκό.

Ένα σατανικό σχέδιο

Ο Ζερβαί δεν είχε ακούσει τί είπε η βασίλισσα στο Σακραμάν. Άκουσε όμως πολύ καθαρά τί είπε ο πιστός ακόλουθος της 'Ιζαμπώ στον άμαξά.

«Τί είναι αυτό το σπιτάκι του Κλό-Μαργκό; ψιθύρισε ενώ έβλεπε το άμαξι ν' απομακρύνεται. Πρέπει να τό μάθω».

Ξαναγύρισε άμέσως στο γραφείο του, άνοιξε τό ντουλάπι όπου έβαζε τά φαμακά του, πήρε τό μπουκαλάκι που τον είδαμε να νησιμοποιή και κάποια άλλη φορά, έβρεξε ένα πανί και τό έβαλε πάνω στην ούλη που είχε στο μάγουλό του.

—Είμαι καλύτερα τώρα... ψιθύρισε έπειτα από μια στιγμή.

Περίμενε ακόμη λίγο κι' έπειτα πήγε να κυτταχί στον καθρέφτη του.

Τό ματωμένο σημάδι είχε άρχισί να εξαφανίζεται.

Ο Ζερβαί πέταξε τότε την κουμπρέσα



Η «ΜΙΣ ΤΑΜΠΟΥ»

Η Παριζιάννα Έλένη Μισό έξελέγη πρό ημερών «μίσ Ταμπού» στο όμώνυμο νυχτερινό κέντρο της γαλλικής πρωτεύουσας. Μετά την έκλογή μερικοί θαυμαστές της την περιέφεραν θριαμβευτικά στους ώμους τους!...

και τυλίχτηκε ως τα μάτια μέσα σ' έναν εύρυνωρο μανδύα.

—'Επειτα από ένα λεπτό, βρισκόταν στο δρόμο.

Όταν έφτασε στη γωνιά της οδού του Μπόν-Πυί, είδε το άμαξι της 'Ιζαμπώ που απομακρύνονταν σιγά προς τό μέρος της οδού του 'Αγίου Βίκτωρος.

Στό μέρος αυτό της πόλεως, οι δρόμοι ήταν πολύ στενοί και βρίσκονταν σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Γι' αυτό, ένα άμαξι δεν μπορούσε να προχωρήσει γονορώτερα από έναν πεζό.

—Δεν υπάρχει λόγος να βιάζωμαι, ψιθύρισε ο Ζερβαί.

Καθώς περνούσε έξω από τό σπιτάκι της Μαρίας της τρολλής, σκέφτηκε να υπή μέσα.

—'Αν πήγαινα να ιδώ τί κάνει;», σκέφτηκε.

—'Αλλ' άμέσως άλλαξε γνώμη.

«Είμαι αλήθεια, μονολόγησε, ότι η 'Ιζαμπώ έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για την κόμηση ντε Σομπερνόν. 'Αλλά πώς ν' μπορούσε να συνεννοηθί με την τρολλή; Και τό κάτω-κάτω τί μ' ενδιαφέρει;...»

—'Οχι, είναι καλύτερα ν' ακολουθήσω τη βασίλισσα...».

Δυνάμωσε τό βήμα του και σε λίγο βρισκόταν κοντά στο άμαξι της 'Ιζαμπώ.

Τό μυαλό του στραβωνίζε άδιάκοπα στα γεγονότα που τον άπασχολούσαν.

«Ο Πασσαβάν, σκεφτόταν, θα καταστρώσει τό ένα έπειτα από τό άλλο όλα τά σχέδια του δούκα. 'Εγώ, τουλάχιστον, δεν άμφιδάλλω καθόλου γι' αυτό. 'Αλλά με τον ιπποτικό χαρακτήρα που έχει και τό μεγαλοψυχία του, θα φτάσει ως τό σημείο να σκοτώσει τον πατέρα της αγαπημένης του Ροζελύ;... Νά κάτι για τό όποιο δεν μπορώ να είμαι βέβαιος. Δεν είναι, λοιπόν, καλύτερο ν' άποτελειώσω η 'Ιζαμπώ τό έργο του Πασσαβάν και να σκοτώσει αυτή τον 'Ιωάννη της Βουργουνδίας;».

Είχε προσπεράσει τώρα τό σπιτί της τρολλής και προχωρούσε σε μικρή άπόσταση, πίσω από τό άμαξι της βασίλισσας.

—'Αλλά τό άμαξι δεν διευθυνόταν πιά προς τό Κλό-Μαργκό. Είχε πάρει τούναντιον έναν πλαγίον δρόμο που τό έφερε στην άριστερή όνθη του Σηκουάνα. 'Από κεί συνέχισε την πορεία του προς τό άνάκτορο Σαιν-Πιάλ. Όταν έφτασε εκεί, άκολούθησε τη δυτική πλευρά του άνακτόρου και εξαφανίστηκε πίσω από μια μεγάλη πόρτα, που άνοιξε άμέσως, σαν κάποιος να περίμενε πίσω άπ' αυτήν τό γυρισμό του.

Στό σπιτί της τρολλής

Ο Ζερβαί είχε σταθί στη μέση του δρόμου, προσπαθώντας να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Ήταν βέβαιος, ότι είχε ακούσει τον Σακραμάν να λήι στον άμαξά να διευθυνθί στο Κλό-Μαργκό. 'Αλλά γιατί, λοιπόν, η βασίλισσα είχε αλλάξει γνώμη κι' είχε ξαναγύρισε στα άνάκτορα;

Κι' ωστόσο, η 'Ιζαμπώ δεν είχε ξαναγύρισε στα άνάκτορα.

Καθώς περνούσαν έξω από τό σπιτάκι της τρολλής, σκέφτηκε να την έπισκεφθί και φώναξε στον Σακραμάν που προχωρούσε πλάι στην πόρτα του άμαξιού, να δώση έντολή στον άμαξά να σταματήσει.

Πήδησε τότε από τό άμαξι και γώηκε μέσα στην τρώγλη της τρολλής. Ο Σακραμάν βόδιζε πίσω της.

Τό άμαξι συνέχισε, κατόπιν τό δρόμο του, σύμφωνα με τις έντολές που είχε δώσει ο Γερμανός στον άμαξά και ξαναγύρισε έπειτα από λίγη ώρα στα άνάκτορα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Άρραβώνες

Φοίτος Μιχ. Μαρινάκης — "Ηθι Μιχ. Οικονομίδου ήρραβώθησαν.

Γόμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους τους κ. Γεώργιον Κυριακόπουλον μετά της χαριτωμένηςίδος 'Ηλέκτρας Πατρικοπούλου, εύχόμεθα κάθε εύτυχίαν.

Μ, και Κ. Κουρ.

Τα 225 γιλιόμετρα, που συνδέουν την Πάτρα με την 'Αθήνα, με τον ασφαλτοστρωμένο και καλά συντηρημένο δρόμο, δίνουν την ευκαιρία στον ταξιδιώτη ν' απολαύσει μια θαυμάσια διαδρομή δίπλα στη θάλασσα του Σαρωνικού, κι' έπειτα του Κορινθιακού κόλπου.

Κι' είναι πραγματική απόλαυση η διαδρομή με τό αυτοκίνητο από την Κόρινθο ως την Πάτρα. άνάμεσα άπό γαρούμενα χωριά και άπό μια κατάφυτη ειδυλλιακή φύση, στην όρεια κυριαρχεί τό πεύκο, η έληά και τ' άμπέλια της σουλαίννας. Δεξιά άπό τό δημόσιο δρόμο άπλώνεται ο Κορινθιακός κόλπος, που τά νερά του αλλάζουν χίλια χρώματα στο φώς της ήμερας, άπό τό ζωηρό πράσινο ως τό σκούρο της βιολέτας. Και πιο πέρα, ως όντο του κόλπου, στέκουν επιβλητικά τά ψηλά βουνά της Βοιωτίας και της Ρούμελης. Τό δε τέμα του ταξιδιού είναι η σημερινή πολιτεία της Πάτρας. Τό δεύτερο μετά τόν Πειραιά έλληνικό λιμάνι με τό μεγάλη έμπορική και βιομηχανική κίνηση, που κρατάει όμως και τώρα άξιόλογη παραδοσι άπό τά παλαιότερα χρόνια και κοντά στον κερδών 'Ερση, καλλιεργεί τις μουσες και τά γραμματα. Γιατί, η Πάτρα, στα 100 και πλέον χρόνια της έλευθερίας της, δεν διακρίθηκε μόνο στο έμποριο και στη βιομηχανία, αλλά είχε πάντα άξιόλογη πνευματική κίνηση και κοινωνική ζωή. Έχει λαμπρά θέατρα, πνευματικά και φιλανθρωπικούς συλλόγους, έκπολιτιστικά σωματεία και έδωσε εξαιρετικούς έπιστήμονες, πολιτικούς και ανθρώπους των γραμμάτων.

—'Ας μ' ξεχνούμε δε ότι, στα τελευταία, μονάχα χρόνια, τρεις έπιφανείς πρωθυπουργοί της 'Ελλάδος ήσαν Πατρινοί.

Και τό σπουδαιότερο για έναν ξένο που θα φθάσει σήμερα στην Πάτρα, είναι πως θα βοή πρώτης τάξεως ξενοδοχεία ύπνου και φαγητού, που ικανοποιούν και τον πιο ιδιότροπο τουρίστα.

Φημισμένες είναι και οι πατρινές έξοχές, οι 'Ιτιές, τό Ρίο, τό Μιντιλόγλι, ο Γλαύκος, η 'Εγλυκάδα και τό Γκροκομέδο. ένα παλιό βυζαντινό μοναστήρι, γτισμένο στο πλάτωμα ενός κατάφυτου ύψους, με άφθονα τρεχούμενα νερά και θαυμάσια θέα.

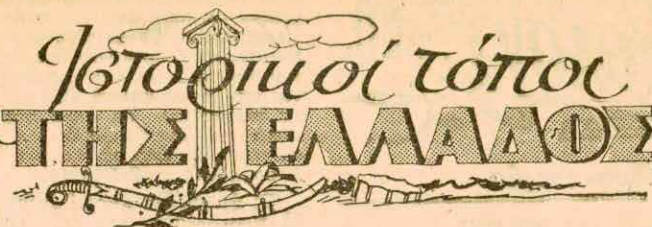
—'Αλλά κι' ένας περίπατος μέσα στην πολιτεία δίνει την ευκαιρία να θαυμάση κανείς την άριστη ρυμοτομία, με τό σκεπαστά — θολωτά πεζοδρόμια που προφυλάσσουν από τη βροχή και τον ήλιο, τις άξιόλογες έκκλησίες, του Παντοκράτορα, της Εύαγγελιστριάς και του 'Αγίου 'Ανδρέα, που είναι και ο πολιούχος της πόλεως.

Ο πρωτόκλητος αυτός Απόστολος του Χριστού ήθε στην Πάτρα επί αυτοκράτορος Κλαυδίου (41—54 μ.Χ.) και έδωσε πρώτος τό Χριστιανισμό. Καταδινώθηκε όμως και άφου λίθοβολήθηκε, στο τέλος θανατώθηκε καρφωμένος ανάποδα έπάνω σε σταυρό. Τό λείψανό του 'Αγίου 'Ανδρέα μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολι από τό γιοιό του Μ. Κωνσταντίνο, τον Κωνσταντίνο, και θάφτηκε στην έκκλησία των 'Αγιων 'Αποστόλων (358 μ.Χ.).

Στην έπάνω πόλι βρίσκεται, στη συνοικία Τάσι, και τό παλιό τουρκοβενετσιάνικο κάστρο. Άπό εκεί η θέα άπλώνεται μεγαλόπρεπη και μαγευτική, άπό τη Ζάκυνθο και την Κεφαλονιά, που λάμπουν μέσα τά γαλανά νερά του 'Ιονίου ως τά άντικρινά βουνά της 'Ακαρνανίας. Και τό μάτι φτάνει πέρα άπό τη Ναύπακτο, ενώ κάτω ο Κορινθιακός κόλπος ξετυλίγεται σαν ένα παμμένο ποτάμι. Μιά άλλη άξιόλογη θέα είναι άπό τις 'Ιτιές, όταν δώ ο ήλιος, που βυθίζεται στα νερά της θάλασσας του 'Ιονίου σε μια γροσπορφωρη άτμόσφαιρα.

—'Αν όμως η σημερινή Πάτρα είναι μια καινούργια πολιτεία, που άρχίζει να χτίζεται στα χρόνια του Καποδίστρια και του 'Οθωνα, γιατί η παλαιότερη καταστράφηκε στην 'Επανάσταση το 21, ωστόσο η ιστορία της είναι παλαιότερη και γάνεται στα βάθη των αιώων.

Πελασγοί φαίνεται πως ήσαν οι πρώτοι κάτοικοί της. Έπειτα ήρθαν οι 'Ιωνες και τελευταίοι οι 'Αχαιοί, που μάχωνταν

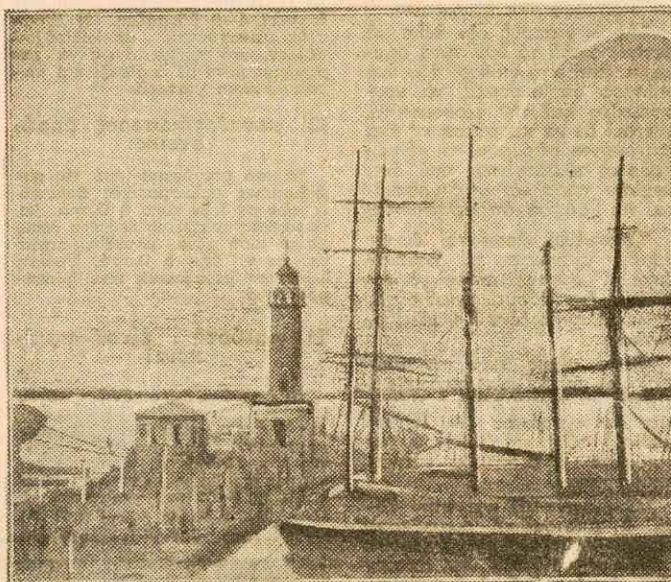


Η Πάτρα

νε που, ενώ ήταν Ιερεία, έπιασε έρωτικές σχέσεις, αλλά μετέβαλε σε έρωτική φωλιά, τό ιερό της θεάς. Η 'Αρτέμιδα, που ήταν ήθικη και άστυρη, όταν είδε τό ναό της να μεταβάλλεται σε τόπο έρωτικών όρνων, έοριξε ένα φοβερό θανατικό σε ανθρώπους και γεννήματα. Οι Πατρινοί τότε πήγαν και ζήτησαν τη συμβουλή του Μαντείου των Δελφών, κι' εκείνο τους είπε πως έπρεπε όχι μόνο, να θυσιάσουν στην 'Αρτέμιδα την Κουαίθω και τό φίλο της, αλλά κάθε χρόνο να προσφέρουν θυσία στη θεά μια άμορφη παρόνα κι' έναν ώραιο νέο.

Και οι θυσίες αυτές διενεργήθηκαν για πολλά χρόνια κατόπιν, η δε πανάρχαια Πατρινή νεότης πλήρως άκριβία τό... προπατορικό άμάρτημα της Κουαίθω και του Μελάνιππου.

—'Αν, βέβαια, η Κουαίθω τό είχε παρακάνει — ίδίως για τό τόπο που είχε διαλέξει για τις έρωτικές της συνεντεύξεις — όμως και οι κατοπινές άπόγονοί της δεν ύστερούσαν σε γλάντια. Τά άρχαία κείμενα μάς πληροφορούν πως η Πάτρα ήταν έφάμιλλη σε διασκεδάσεις και ώρσιες γυναικες με την Κόρινθο. Ίσως αυτό να ώφείλετο και στο μεγάλο πλούτο που



Τό λιμάνι των Πατρών και τό Κρουενέρι στο βάθος, σε παλιά φωτογραφία.

και είχε έλθει μαζί του στην Πάτρα (747 μ.Χ.). Η Δανηλς, που φαίνεται πως είχε και έρωτικές σχέσεις με τό Βασίλειο, άν και ήταν πολύ νεώτερος της, τότε περιέβαλε όταν άρώστησε βαρεία και τότε βοήθησε κατόπιν όσο μπορούσε με τά νοήματα της.

Όταν ο Βασίλειος έγινε αυτοκράτορας του Βυζαντίου, η Δανηλς πήγε στην Κωνσταντινούπολι να τον ιδή με δώρα τόσο πλούσια, «οί α ούδεις σχεδόν μέχρι τούδε προς Βασιλέα Ρωμαίων έπήγαγεν». Και τά δώρα αυτά ήταν πολύτιμα χαλιά, έξοχης τέχνης μεταξωτά ύφασματα, χρυσά και άσημένα σερίσιμα, μεγάλοι άοιθιός δούλων και... ώραιότερες γυναίκες!

Στην Κωνσταντινούπολι της έγινε Βασιλική ύποδοχή. Ο αυτοκράτορας της έδωσε τον τιμητικό τίτλο της «Βασιλομήτορος», και όταν η Δανηλς πέθανε, άφησε όλη την κολοσσιαία περιουσία της στο γιοιό του παλιού αγαπημένου της Βασιλείου, τό Λέοντα τό Σοφό.

Η έμπορική άκμή της Πάτρας κράτησε και στα χρόνια της τουρκοκρατίας, αλλά η πόλις καταστράφηκε και έρημώθηκε στην 'Ελληνική 'Επανάσταση, όταν ο γαλλικός στρατός του Μαΐζωνος την έλευθέωσε στα 1828, δε βόλκε παρά έρείπια. Η Πάτρα ήταν τότε σχεδόν τελείως άκατοίκητη. τά στίπια της όλα γκρεμισμένα ή καμμένα.

—'Από τά έρείπια όμως αυτά, σαν φοίνικας άπό την τέφρα του, ξαναγίνε η σημερινή μεγάλη κι' ώρσία πολιτεία, τό σπολίδι της Πελοποννήσου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΑΣ

Η άμοιβαδική δυσεντερία

Θεραπεύεται ριζικά με τα νέα φάρμακα

Σήμερα μπορεί να θεραπευθεί η άμοιβαδική δυσεντερία, η ασθένεια που είναι πιο γνωστή με το κοινό όνομα «άμοιβάδες». Οι γιατροί διαθέτουν νέα και ισχυρότερα φάρμακα, τόσο γι' αυτή την ίδια πάθηση, όσο και για τις συχνές επιπλοκές της. Απαραιτήτως όμως προϋπόθεση είναι ν' αρχίσει εγκαίρως η θεραπεία.

Γι' αυτό, πρέπει να ξέρει κανένας ν' αναγνωρίσει τα συμπτώματα, ώστε ν' απευθυνθεί αμέσως στο γιατρό.

Η άμοιβαδική δυσεντερία προκαλείται από τα μικροσκοπικά εκείνα πρωτόζωα, που ονομάζονται άμοιβάδες. Μεταδίδεται δε από ένα άνθρωπο σε άλλον με το πιάσιμο των φαγητών με ακάθαρτα χέρια, από μολυσμένο νερό ή γάλα, από λαχανικά ποτισμένα με τέτοιο νερό, ή από τις μυϊγές.

Συχνά, ένα πρόσωπο μολυσμένο από άμοιβάδες δεν παρουσιάζει συμπτώματα για ένα χρονικό διάστημα. Άλλοτε, όμως, οι άμοιβάδες αρχίζουν να πολλαπλασιάζονται και να προκαλέσουν διαταραχές, λόγω ή γρήγορα.

Όταν η εξέλιξη της ασθένειας είναι άρνη και ύπουλη, ο ασθενής δεν θυμάται συνήθως πότε άρχισε να νοιώθει τα συμπτώματά της. Άλλοτε έχει λίγη διάρροια ή δυσκοιλιότητα, άλλοτε κάποια δυσπεία ή μία γενική αδυναμία.

Κάποτε, η ασθένεια περνάει μόνη της, χωρίς να την αντιληφθεί κανείς. Άλλοτε χειροτερεύει συνεχώς, κι' αρχίζουν δυνατοί πόνοι στην κοιλιά και διάρροια.

Στις περιπτώσεις οξείας άμοιβαδικής δυσεντερίας, ο ασθενής έχει εύθους άμεσως ακάθαρτη διάρροια, επί 2-4 ημερών. Αισθάνεται μεγάλη αδυναμία. Μπορεί επίσης να έχει ναυτία, έμετους κι' ένα δξύ πόνο στο κάτω δεξιό μέρος της κοιλιάς.

Τα συμπτώματα αυτά μοιάζουν με πολλών άλλων ασθενειών. Όταν όμως ο γιατρός υποπτευθεί άμοιβαδική δυσεντερία, θα διατάξει να γίνει εξέταση κοπράνων, με την οποία θα εξακριβωθεί κατά πόσον υπάρχουν άμοιβάδες. Αν η εξέταση αποδείξει άρνηση, πρέπει να επαναληφθεί άλλες δύο ή τρεις φορές, γιατί μπορεί την πρώτη φορά, να έλθουν μόνο λίγα άμοιβάδες.

Αν ο γιατρός υποπτευθεί άμοιβαδική δυσεντερία, πρέπει να ελεγχθεί η κατάσταση του ήπατος, να τραβηχτεί μ' αυτήν λίγο πύον του άποστήματος και να το εξεταστεί.

Άλλοτε οι γιατροί εφημέριζαν τη χειρουργική άνοιξη για τα άμοιβαδικά άποστήματα του ήπατος. Σήμερα, έχουν δυο μεθόδους πολύ καλύτερες: "Αν το

κολούθουν να χρησιμοποιούν το συνδυασμό δύο κλασσικών φαρμάκων: της «εμετίνης» και της «καρβαλοφάνης».

Η εμετίνη είναι πολύ δραστηριοποιείται κατά των παρασίτων. Πρέπει όμως να χορηγείται με μεγάλη προσοχή, γιατί άλλως μπορεί να προκαλέσει δηλητηριάσεις. Η επιτρεπόμενη ποσότητα της είναι 10-12 κόκκοι το πολύ, δίδεται δε με ενέσεις. Για να ολοκληρωθεί η θεραπεία, πρέπει να συνδυάζεται με καρβαλοφάνη, που χορηγείται από το στόμα, επί αρκετές βδομάδες. Άλλα και το φάρμακο αυτό περιέχει άρσενικό. Πρέπει λοιπόν να παρακολουθείται ο ασθενής προσεκτικά από το γιατρό, σ' όλο το διάστημα της θεραπείας.

Αν ο γιατρός δεν βρει να μεταχειρισθεί τα δυο αυτά φάρμακα, έχει στη διάθεσή του δυο νεότερα αντιδωτικά: τη χρυσόμοικίνη και την τερομοικίνη. Μπορεί δε να προσθέσει κι' ένα καινούριο φάρμακο, τη «διφθοροσφορική χλωροκίνη», που έχει αρχίσει τώρα να χρησιμοποιείται με λαμπρά αποτελέσματα.

Όσοι ασθενείς έχουν άποστήματα δεν ανησυχούν τα αντιδωτικά. Σ' αυτούς μπορεί να χορηγηθεί ένα φάρμακο ιωδιούχο, όπως το «γιατρέν» ή η «διωδοκίνη».

Τρεις μήνες μετά τη συμπλήρωση αυτής της θεραπείας, πρέπει να επαναληφθεί η εξέταση των κοπράνων. Αν εξακολουθούν τότε να υπάρχουν άμοιβάδες, η θεραπεία επαναλαμβάνεται.

Όπως είπαμε και στην αρχή, η άμοιβαδική δυσεντερία μπορεί να προκαλέσει σοβαρές επιπλοκές, μία από τις οποίες είναι η «άμοιβαδική ηπατίτις», δηλαδή το άποστήμα του ήπατος από άμοιβάδες. Άλλοτε, η πάθηση αυτή θεωρείται θανατηφόρος, σήμερα όμως μπορεί να θεραπευθεί.

Όταν ο γιατρός υποπτευθεί τέτοιο άποστήμα, αναζητεί αμέσως άμοιβάδες στα κόπρανα του ασθενούς. Η παρουσία τους, συνδυασμένη με τα άλλα συμπτώματα, τον οδηγεί στη διάγνωση.

Το άμοιβαδικό άποστήμα προκαλεί συνήθως ισχυρά ρίγη και υψηλό πυρετό, όπως η ελονοσία. Κάποτε όμως, ο πυρετός είναι μικρός. Άλλα συμπτώματα είναι: πόνοι και διόγκωση του ήπατος και λειτουργικές διαταραχές του.

Αν ο γιατρός υποπτευθεί άποστήμα και θέλει να βεβαιωθεί μπορεί να εισαγάγει μια βελόνη στο ήπαρ, να τραβήξει μ' αυτήν λίγο πύον του άποστήματος και να το εξεταστεί.

Άλλοτε οι γιατροί εφημέριζαν τη χειρουργική άνοιξη για τα άμοιβαδικά άποστήματα του ήπατος. Σήμερα, έχουν δυο μεθόδους πολύ καλύτερες: "Αν το

άποστήμα είναι μεγάλο, ο γιατρός εισάγει μια βελόνη και αφαιρεί το πύον. Μπορεί επίσης να μεταχειρισθεί εμετίνη ή διφθοροσφορική χλωροκίνη (που έχει την ιδιότητα να συγκεντρώνεται στο ήπαρ και να εξοντώνει τα παρσίτα). Τα άλλα φάρμακα για την άμοιβαδική δυσεντερία δεν ωφελούν κατά του άποστήματος του ήπατος.

Οι άμοιβάδες μπορεί επίσης να προκαλέσουν μία ήπιωτερη πάθηση την «άμοιβαδική κωλίτιδα». Αυτή έχει συμπτώματα όμοια με της κοινής κωλίτιδας: έντερικες διαταραχές, χρονικά κόπωση και πυρετό. Η θεραπεία είναι η ίδια με της δυσεντερίας, αλλά με μικρότερες δόσεις φαρμάκων. Στά 85% δέ των περιπτώσεων, δεν χρειάζεται να επαναληφθεί και για δεύτερη φορά.

Μία περίεργη ασθένεια

Υπάρχει μία ασθένεια από μύκητες, που μεταδίδεται στον άνθρωπο από τα αλογα και τα βόδια. Συνήθως, ο μύκητας αυτός εισχωρεί στο δέρμα από μία πληγή ή ένα εγκαύμα. Γύρω απ' το σημείο της μόλυνσης, γίνεται ένα εξάνθημα, κάπως σκληρό, που διαρκεί 4-8 βδομάδες. Η θεραπεία επιταχύνεται με ιωδιούχο καλίου, που πρέπει όμως να χορηγείται μόνο με υπόδειξη και παρακολούθηση γιατρού.

Οι μεταδοτικότερες άρρώστειες

Η πιο μεταδοτική από τις συνηθισμένες μελυσματικές ασθένειες των παιδιών είναι η ιλαρά. Η παρωτίτις κρατεί τη δεύτερη θέση, με τη μισή μόνο μεταδοτικότητα απ' όσην έχει η ιλαρά. Ακόμη λιγότερο μεταδοτική είναι η ανεμόλογια.

Η γιαιούρτη... είναι πανάκεια!

Οι άρμόδιες αμερικανικές αρχές απαγόρευαν σ' ένα κατασκευαστή γιαιούρτης να διαφημίσει «απόλυτα χαρίσματα» του προϊόντος του. Πράγματι, κατά τις δοκιμές που έκανε, η γιαιούρτη «διατηρεί τη νεότητα, παρατείνει τη ζωή, διορθώνει το στομάχι ή τις

γαστρικές διαταραχές, τακτοποιεί τις κενώσεις, δεν παχαίνει, ωφελεί πολύ στην ύγεια και στην ενεργητικότητα, θεραπεύει τα έλκη, την έντερικη κωλίτιδα, την πείση, τους ρευματισμούς, την άνορεξία, τους πονοκεφάλους, την κόπωση και τη νευρασθένεια»!

Επιχειρηματικό και κυρίως αμερικανικό πνεύμα.

Οι βαρστανιστικές νευραλγίες

Η νευραλγία του τριδύμου νεύρου χαρακτηρίζεται από ένα διαπεραστικό πόνο, που απλώνεται σ' όλο το πρόσωπο. Ο πόνος αυτός επαναλαμβάνεται κάθε φορά που ο πάσχων πλένεται, ξυρίζεται ή οπωσδήποτε άγγιζει το πρόσωπό του. Τώρα λοιπόν ένας Αμερικανός χειρουργός-δοντιάτρος ανακοινώνει ότι η τόσο βαρστανιστική αυτή νευραλγία μπορεί να οφείλεται σ' ελαττωματική διαμόρφωση των δοντιών των σιαγόνων, που διορθώνεται με κατάλληλη επέμβαση ή με προσθετική. Η νευραλγία του τριδύμου είναι συχνότερη στις γυναίκες, στους άνδρες των 40 ετών και σε ανθρώπους που τους λείπουν μερικά δόντια.

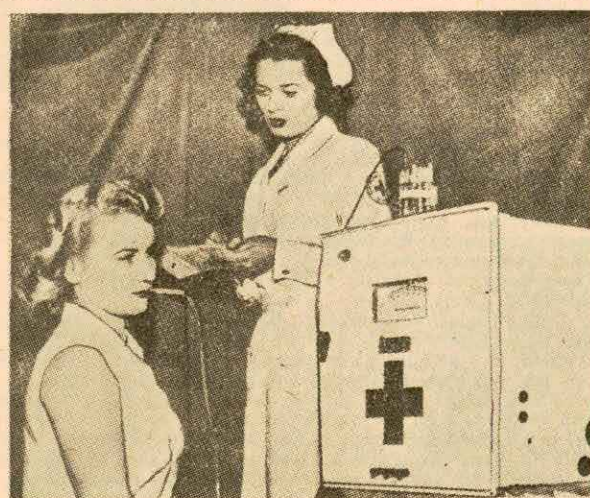
Φάρμακα για την πείση

Όπως εξακριβώθηκε με νεότερες έρευνες, οι παράγοντες που προκαλούν την αρτηριακή υπέρταση (πείση) προέρχονται από το νευρικό σύστημα κι' από τα νεφρά. Τα νεφρά συστέλλουν τα αιμοφόρα αγγεία. Και οι νεφροί εκκρίνουν μία ουσία, τη «φωσφορική», που αυξάνει την πείση του αίματος. Συνεπώς, η θεραπεία της υπέρτασης πρέπει να εξουδετερώνει και τις δυο αυτές επιδράσεις. Γι' αυτό το σκοπό χρησιμοποιούνται δυο νέα φάρμακα, το «εξαμεθόνη» και η «υδραζινοφθαλίνη». Πρέπει όμως να χορηγούνται συχνά, γιατί δεν διαρκεί πολύ η επίδρασή τους στον ανθρώπινο οργανισμό.

Η ενέργεια των ενέσεων του «εξαμεθόνη», για την ελάττωση της πίεσης του αίματος, μπορεί να παραταθεί επί 5-8 ώρες, αν το φάρμακο αυτό συνδυασθεί με «δεξτράνη» και με «εφεδρίνη».

Το βουβάρδισε με ηλεκτρονία

Ένας Άγγλος επιστήμων, ο καθηγητής Χαννάν κατέβηκε να διατηρήσει σε άριστη κατάσταση επί 12 περίπου μήνες ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, βομβαρδίζοντας το με ηλεκτρονία.



ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

Στά αμερικανικά νοσοκομεία άρχισε να χρησιμοποιείται ένα νέο ηλεκτρονικό θερμόμετρο, που δείχνει με απόλυτη ακρίβεια και μέσα σε 4½ δευτερόλεπτα την θερμοκρασία του άρρώστου. Μία άκρη της συσκευής τοποθετείται στο στόμα του ασθενούς και σχεδόν αμέσως ένα ειδικό πλαίσιο δείχνει την ακριβή θερμοκρασία του.

ΠΟΝΟΙ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

από τους στεναγμούς

Τα περιεργά συμπτώματα του «συνδρόμου υπεραερισμού»

Κανονικά, η αναπνοή είναι μία λειτουργία του οργανισμού μας, που γίνεται χωρίς συνειδητή προσπάθεια. Δεν λέμε δηλαδή στον εαυτό μας: «Τώρα πρέπει να εισπνεύσω και τώρα πρέπει να εκπνεύσω». Αναπνέουμε μηχανικά σ' όλη μας τη ζωή. Και μόνον όταν παρουσιασθεί κάποια ανωμαλία στην αναπνοή μας, αρχίζουμε ν' αντιλαμβανόμαστε για πρώτη φορά ότι έχουμε αναπνευστικά όργανα.

Η κοινότερη λοιπόν ανωμαλία της αναπνοής είναι ο άνασθενσμός. Είναι κι' αυτός συνήθως μία πράξη αναισθητική, που ρυθμίζεται εν μέρει από τη συναισθηματική κατάσταση του ατόμου. Μπορεί ν' αποτελέσει εκδήλωση μελαγχολίας, κόπωσης ή άνειας. Πάντως, είναι σχεδόν πάντοτε μία ένδειξη νευρώσεως — που μπορεί να την προκαλέσουμε άκομα κι' οι ίδιοι.

Αν λοιπόν οι στεναγμοί συνεχισθούν επί πολλές ώρες, μπορεί να φέρουν πόνους στο στήθος, δυνατούς σαν της πλευρίτιδας, της πνευμονίας ή της στηθάγχης. Κι' όμως, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει η παραμικρή πάθηση της καρδιάς ή των πνευμόνων.

Οι επιστημονικές έρευνες, οι σχετικές με την αναπνοή, διευκλύνθηκαν σημαντικά με μία συσκευή μετρήσεως που επινόησε ο Αμερικανός δόκτωρ Κού του Πανεπιστημίου Κολομβίας. Μ' αυτήν εξακριβώθηκε πόσο βαθειά αναπνέουμε υπό κανονικές συνθήκες, πόσος αέρας μπαίνει στους πνευμόνες μας, πόσο διαρκεί η κάθε εισπνοή και εκπνοή μας, κλπ. Διαπιστώθηκε ακόμη ότι ο τρόπος αναπνοής του κάθε ανθρώπου διατηρείται αμετάβλητος σ' όλη του τη ζωή.

Σ' ένα στεναγμό, δηλαδή σε μία πολύ βαθειά αναπνοή, εισάγουμε στους πνευμόνες μας περίπου διπλό αέρα από το συνηθισμένο. Οι περισσότεροι άνθρωποι παίρνουν μία τέτοια αναπνοή κάθε 3 λεπτά (κατά μέσον όρον). Στις γυναίκες η συχνότης είναι μεγαλύτερη παρά στους άντρες.

Όταν κανείς αναπνέει βαθιά, συχνότερα από κάθε 3 λεπτά της ώρας, αυτό σημαίνει ότι βρίσκεται σε νευρική υπερένταση — κι' όχι, όπως νομίζουν πολλοί, ότι οι πνευμόνες του χρειάζονται περισσότερο οξυγόνο. Οι γιατροί ονομάζουν αυτό το σύμπτωμα «σύνδρομο υπεραερισμού».

Ποιές είναι οι συνέπειές του; Μπορούμε να τις αντιληφθούμε μ' ένα απλό πείραμα: "Αν αναπνεύσουμε δηλαδή όσο πιο γρήγορα και όσο πιο βαθειά μπορούμε, επί λίγα λεπτά της ώρας, θα αισθανθούμε ζάλη, βουητό σ' αυτιά, μούδιασμα και μυρμηκιάσεις στα χέρια και στο πρόσωπο, στέγνωμα του στομάχου και άκαμψία των μυών. Ένα ευαίσθητο μάστιγα άτομο μπορεί ακόμη και να λιποθυμήσει. Όλες αυτές οι ενόχλησεις οφείλονται σε υπερβολική αύξηση των καύσεων του οργανισμού και σε απόβολή το-

λύ μεγάλης ποσότητας ανθρακικού οξέος.

Το «σύνδρομο υπεραερισμού» εμφανίζεται συχνότατα, στην αρχή σαν μία εφελκυστική αντίδραση οφειλόμενη σε τρόμο, θλίψη ή άλλη συναισθηματική διαταραχή. Παίρνει δε συνήθως τη μορφή πραγματικής δυσπνοίας, που φαίνεται ανησυχαστική. "Όστόσο, ο γιατρός μπορεί να κάνει τη σωστή διάγνωση, αφού εξετάσει την καρδιά, τους πνευμόνες και την αρτηριακή πίεση και τα βρή όλα εν τάξει.

Υποβάλλοντας τότε τον πελάτη του σε κατάλληλες ερωτήσεις, ο ανακαλύψει τη συναισθηματική πρόκληση που του έχει προκαλέσει μία λαυθάουσα νευρώση, και θα βεβαιωθεί έτσι ότι οι ενόχλησεις του δεν είναι παρά τα συμπτώματα του «συνδρόμου υπεραερισμού».

Μ' άλλα λόγια, ο άνθρωπος αυτός δεν αναπνέει πολύ βαθειά γιατί έχει δυσπνοία, αλλά αντίθετως έχει πάθει δυσπνοία επειδή αναπνέει πολύ βαθειά και συχνά. Η δυσπνοία τον κάνει ν' αναπνέει ακόμη βαθύτερα και γρηγορότερα, κι' έτσι δημιουργείται φαύλος κύκλος.

Το χαρακτηριστικό είναι ότι η ανώμαλη αυτή αναπνοή δεν συμβαίνει ενώ το άτομο επιδιώκει να κάνει έντατική σωματική ή πνευματική εργασία, αλλά ενώ όνειροπτολεί, ή την ώρα που κάνει κάποια συνήθισμένη δουλειά της ρουτίνας (πλύσιμο πιάτων, συγύρισμα του σπιτιού, κλπ.).

Εκτός απ' τη δυσπνοία, ενδέχεται να εμφανισθούν και πόνοι στο στήθος, άλλοτε οξείες σαν μαχαιριές, κι' άλλοτε αμβλίες σαν ένα απλό «σφίξιμο» ή βάρος κάτω από το στήθος του στήθους.

Δεν έχει εξακριβωθεί με βεβαιότητα τι είναι εκείνο που προκαλεί αυτούς τους πόνους. Ίσως να οφείλονται σε υπερκόπωση των μυών του στήθους από την υπερβολική αναπνοή.

Ο γιατρός μπορεί να υποπτευθεί στην αρχή πλευρίτιδα, πνευμοθώρακα ή στηθάγχη. "Αν όμως έχει κάποια πείρα, θα αποκλείσει γρήγορα αυτές τις πιθανότητες, εφόσον δεν θα υπάρχουν τα άλλα χαρακτηριστικά συμπτώματα των παθήσεων των πνευμόνων και της καρδιάς (π. χ. η κυάνωση των χειλέων και των παρειών).

Στις περισσότερες περιπτώσεις, για να θεραπεύσει τον πελάτη του, αρκεί μόνο να τον καθησυχάσει, εξηγώντας του ότι οι ενόχλησεις του δεν έχουν τίποτα το σοβαρό. Μπορεί επίσης να του συστήσει να προσέχει ώστε να μην αναπνέει πολύ βαθειά και συχνά και ν' αποφεύγει τους στεναγμούς.

Τελευταίως, δυο Αμερικανοί γιατροί παρήγαγαν ότι οι πόνοι του στήθους που έχουν αυτή την προέλευση, μπορεί ν' ανακουφισθούν με ενδοφλέβιες ενέσεις «γλυκοκινικού ασβεστίου» (του τόσο γνωστού «κάλτσιου»). Συνήθως, τα αποτελέσματα έρχονται ταχύτατα και είναι ικανοποιητικά. Μετά τη σειρά των ενέσεων, χορηγούνται και δισκία του ίδιου φαρμάκου από το στόμα, μαζί με Βιταμίνη D.

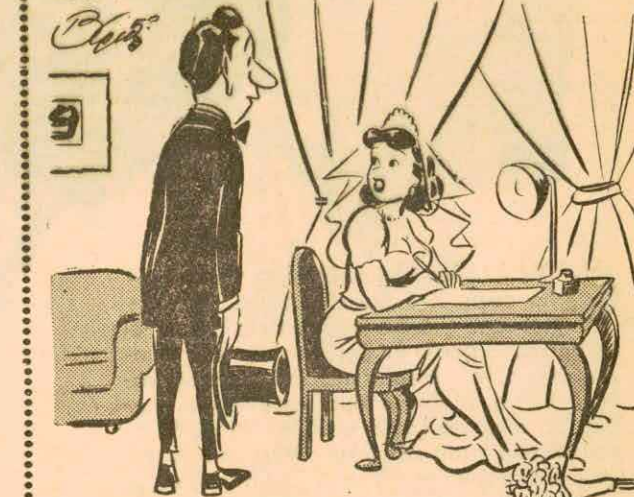
Τα φαρμακευτικά όμως αυτά μέσα χρησιμοποιούνται μόνο σε εσχάτη ανάγκη, όταν δεν αρκεί για τη θεραπεία ή δύναμη της βελήσεως του πάσχοντος.

Γελωτοθεραπεία

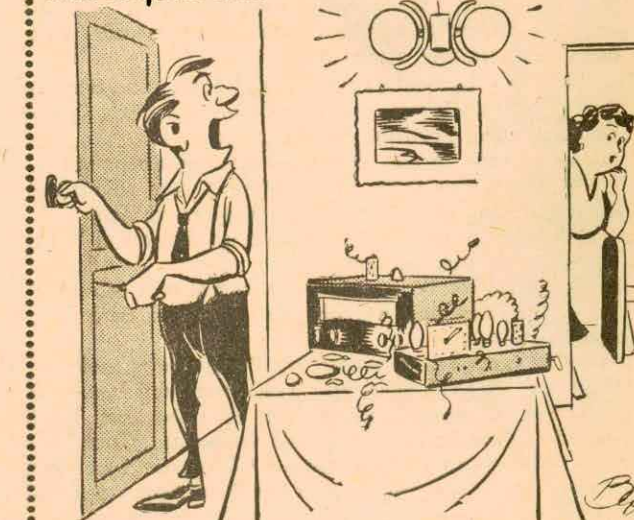
(Του Β. Χριστοδούλου)



— Αυτό θα πη ετυχία στο γάμο, Σαραντο μου! Να πάρης γυναίκα που να συμφωνήσε σε όλα!...



— Θα λογαριάσουμε τι και τι ξόδεψες και θα μού δώσης τα υπόλοιπα. Πρέπει να το πάρης απόφαση πώς από σήμερα είσαι παντρεμένος!...



— Βοήκη γιατί δεν έπαιξε το ραδιόφωνο, 'Ιουλίττα μου. Είχαμε διακοπή ρεύματος!...



Ανέλεστη Σύζυγιά

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Καταλαβαίνω, ψιθύρισε η Έλεν, αποβολωμένη απ' την απόκρυψη. Είστε μόνος;

—Ναί... ακούστηκε ότι σ' αλυγμός.
—Θα ήθελα, πρόσθεσε η Έλεν ενώ τα μάτια της βούρκωσαν μαζι με το κλό που σ' έκανε ή μουσική σου να σ' ανακουφίσει και ή παρουσία μου. Μου λένε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας...

—Μηχανικός Βάλτερ Γκάρφιλντ, κλινική Ιατρού Χόλτ, 5η οδός...

Η Έλεν, ντυμένη στα λευκά, γεμάτη καλωσύνη, ξεκίνησε την άλλη μέρα για την κλινική. Σε λίγο ή νοσοκόμος την έμπασε στο θάλαμο του Γκάρφιλντ που φορώντας μια σκούρα ρόμπα καθόταν οντά στο παράθυρο, που έδλεπε στον κήπο της κλινικής. Ένας μαύρος επιδεσμός έκρυβε το επάνω μέρος του προσώπου του. Η Έλεν είπε με κάποιο δισταγμό:

—Εδώ είμαι...

Και ή φωνή της φάνηκε σαν ν' άκουγθε από μακριά.

—Ω, σ' ευχαριστώ!... ευχαριστώ... ψιθύρισε ο νέος.

Δεν κατάφερε να πη τίποτ' άλλο, μονάχα την ευχαριστούσε συγκινημένος. Η Έλεν πρε μια καρέκλα και κάθησε κοντά του. Σιγά, σιγά ο Βάλτερ πήρε θάρρος και άρχισε να της μιλά για την εργασία του, για το ατύχημά του, για τα σκοτάδια όπου ζούσε εδώ και πέντε μήνες, και ή Έλεν τον άκουγε με συγκίνηση, νοιώθοντας κάτι ν' αναστατώνη την ψυχή της.

—Ήμουν τόσο λυπημένος χτές το βράδυ, της είπε τόσο απογοητευμένος που για μια στιγμή ή αυτοκτονία μου φάνηκε σαν λύτρωση. Αλλά δεν έρω πώς, από κάποια θεία έμπνευση, άνοιξα το ραδιόφωνο, τη στιγμή ακριβώς που αρχίζατε να παίζετε. Το ήρεμο και συγκινητικό τραγούδι του βιολιού σας πλημύρισε μέσα στη νυχτερινή σιωπή την απελπισμένη ψυχή μου. Δεν ήταν μονάχα μουσική, ήταν και φώς, ελπίδα, θάρρος. Έτσι ή μουσική σας γέννησε μέσα μου την επιθυμία να σ' ευχαριστήσω, γιατί δίχως να το ξέρετε με είχατε σώσει... Σας τηλεφώνησα λοιπόν. Τα υπόλοιπα τα ξέρετε.

Η Έλεν σηκώθηκε αναστατωμένη από τη συγκίνηση. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, γιατί ή παρουσία και ή γλυκειά φωνή του Βάλτερ την συγκλόνιζαν.

—Φεύγετε; τη ρώτησε εκείνος.

Η Έλεν τον κύτταξε δίχως ν' απάντηση και εξαφινικά δίχως ν' αντιληφθί και ή ίδια τί έκανε, τον πλησίασε και τον φίλησε. Έπειτα έφυγε σαν να χελιδόνι δίχως να προσφέρει λέξη.

Ξαναγύρισε όμως την άλλη μέρα, καθώς και όλες τις άλλες μέρες...

Έφτανε πάντα στην κλινική με τα χέρια γεμάτα λουλούδια, με μάτια γεμάτα λάμψη, μ' ένα χαμόγελο ευσυχίας στα χείλη της. Μέρα με τη μέρα ή μελαγχολική καλ-

λιτέχνιδα μεταμορφωνόταν σ' ένα πλάσμα πλημμυρισμένο από φώς, χαρά, τρυφερότητα. Ήταν ευτυχισμένη και δεν ανασρωτιόταν τί όνομα έπρεπε να δώσει στο αίσθημα, που την έσπρωχνε κάθε μέρα προς τον Βάλτερ. Πότε, πότε έπαιρνε μαζί το βιολί της κι έπαιζε τα κομμάτια που του άρεσαν.

Μια μέρα καθώς έπαιζε ένα «Νυχτερινό» του Σοπέν, ή Έλεν είδε πώς ο Βάλτερ έκλαιγε. Αφησε το βιολί της και τον πλησίασε. Εκείνος την έβαλε να καθήση στα γόνατά του, την αγκάλιασε σφιχτά και της είπε όλα τα έρωτικά λόγια που εδώ και τόσες μέρες του έκαιγαν τα χείλη:

—Σ' αγαπώ, Έλεν σ' αγαπώ, περισσότερα κι' απ' τη ζωή μου, περισσότερο κι' απ' τα μάτια μου που βρίσκονται τώρα στο σκοτάδι!... Η σκέψη πώς μπορεί να σε χάσω με τρελαίνει. Δεν είδα ποτέ τ' ωραίο σου πρόσωπο, γιατί θα είναι ωραίο, όπως ωραία είναι και ή ψυχή σου. Μου φαίνεται πώς σε γνωρίζω από τότε που γεννήθηκα. Σ' αγαπώ Έλεν, αλλά... κλαίς; Γιατί κλαίς;...

—Ναί, κλαίω κι' εγώ Βάλτερ. Νοιώθω κάτι να με πνίγει, νοιώθω κάτι να πλημμυρίζει την ψυχή μου. Αφήσε με να κλάψω, Βάλτερ, μέσ' την αγκαλιά σου, μου κάνει τόσο καλό, τόσο καλό!...

Την άλλη μέρα ή Έλεν βρήκε το Βάλτερ μελαγχολικό. Στα χείλη του διαγραφόταν ένα πικρό χαμόγελο. Κι' ή φωνή του είχε έναν τόνο λυπητερό.

—Τί έχεις, αγαπημένε μου; τον ρώτησε με αγωνία, σφίγγοντάς τον τρυφερά στην αγκαλιά της. Εκείνος προσπάθησε να την απομακρύνει, αποφεύγοντας τα φιλιά της.

—Μα τί έχεις; Τί έπαθες, Βάλτερ; απόρησε ή Έλεν, νοιώθοντας την καρδιά της να σφίγγεται από τον πόνο. Ο Βάλτερ σήκωσε το κεφάλι του, σαν να ήθελε να την κυττάξει με τα μάτια του, που ήταν σκεπασμένα με το μαύρο επίδεσμο.

—Έλεν... ψιθύρισε με συγκίνηση. Νομίζω πώς θα ήταν καλύτερα και για τους δυο μας να μ' αφήσεις...

Η νέα χλωμίασε, ενώ από τα μάτια της κύλησαν δυο θερμά δάκρυα.

—Τί θέλεις να πής;... ψιθύρισε με ραγισμένη φωνή.

—Μα δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν; συνέχισε ο Βάλτερ. Τα μάτια μου... Αυτό το σκοτάδι... Πώς θα μπορέσης να ζήσης μ' ένα τυφλό;...

—Μα δεν είσατε τυφλός, Βάλτερ! ακούστηκε να λέη μια φωνή, πίσω τους.

Ήταν ο γιατρός της κλινικής, που έστεκε στο κατώφλι του θαλάμου και τους κύτταζε χαμογελώντας.

—Υπομονή μόνο να κάνετε, Βάλτερ, και τα μάτια σας θα γιατρευτούν!... πρόσθεσε.

Έπειτα; Η Έλεν πέρασε στο δάχτυλό της μια χρυσή βέρα, όπου ήταν χαραγμένα τα λόγια «πάντα ενωμένοι». Και όταν, τρία χρόνια αργότερα τα μάτια του Βάλτερ ξαναείδαν επί τέλους το φώς της ημέρας, συνάντησαν το στοργικό βλέμμα της Έλεν, που τα γαλανά της μάτια καθρέφτιζαν όλη την καλωσύνη της μεγάλης ψυχής της.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΜΟΥΡ



Ο ΛΗ ή 'Αμερική μιλούσε για την κοπέλα αυτή. Καί δεν είχε άδικο, γιατί έπρόκειτο για ένα πλάσμα εξαίσιο, μ' ένα πρόσωπο ωραίο κι' έκφραστικό που τόκαναν ακόμα πιο έκφραστικό δυο μεγάλα γαλανά μάτια κι' ένα στόμα κατακόκκινο καθώς και πλούσια ξανθά μαλλιά. Ήταν ή Έλεν Ουώρντ: μια κοπέλλα είκοσι χρόνων, λίγε μελαγχολική που όλη ή ζωή της ήταν μουσική.

Έπαιζε βιολί από πέντε χρόνων και τώρα χάρις στις εμφανίσεις της στις κυριώτερες πόλεις του κόσμου είχε αποκτήσει μεγάλη φήμη. Έρμηνευε κατά τον πιο αξιολάμβαστο τρόπο τις ωραιότερες σελίδες της μουσικής φιλολογίας με βαθεία συγκίνηση, που μάγευε τους ακροατές της. Δεν είχε έρωτευθί ποτέ της, μ' όλες τις έρωτικές έκδηλώσεις που άκουγε κάθε τόσο, γιατί πάνω απ' όλα ήταν έρωτευμένη με την τέχνη της.

Η Έλεν είχε γυρίσει εκείνο το βράδυ στο ξενοδοχείο της, έπειτα απ' το ρεσιτάλ που είχε δώσει στην αίθουσα Σοπέν της Νέας Υόρκης. Μόλις είχε πλαγιάσει στο κρεβάτι, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

—Έμπρός, ποιός είναι; ρώτησε με κουρασμένη φωνή.

—Ένας άγνωστος, που θέλει να σ' ευχαριστήση, γιατί τον έμποδισατε να κάνει μια άνοησία... γιατί του σώσατε τη ζωή.

—Με ποιό τρόπο; ρώτησε με περιέργεια ή Έλεν.

—Με τη μουσική σας!...

—Δεν καταλαβαίνω κύριε. Ήσατε στο ρεσιτάλ;

—Όχι, δεν μου επιτρέπεται να βγώ από την κάμαρά μου. Είσατε όμως σπουδαία!...

Η κούρσι και ή νύστα της Έλεν υποχωρούσαν σιγά-σιγά ακούοντας τη σοβαρή και γλυκειά φωνή του αγνώστου, που έκρυβε ωστόσο και κάποια αγωνία.

—Σας ευχαριστώ κύριε, για τα καλά σας λόγια, απάντησε ή Έλεν. Είπατε πώς δε μπορείτε να βγίτε από την κάμαρά σας. Είσατε μήπως αρρωστος;

—Βρίσκομαι σε μια κλινική εξ αιτίας ενός ατυχήματος. Έργαζόμουν κοντά σ' ένα μηχανήμα, που του είχα αφιερώσει τρία χρόνια μελέτης και πειραμάτων. Η μοιρα θέλησε να με χτυπήσει την παραμονή της νίκης μου με τον πιο τρομερό γούπο... στα μάτια! Έδώ και πένε μήνες λοιπόν βασανίζομαι...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λωραίν εξήγει με κυνισμό στη γυναίκα του τα σχέδιά του και της ζητάει να του παραχωρήσει τα υπολείμματα της περιουσίας της. Εκείνη τον διώχνει μ' αγανάκτηση. Αποφασίζει ύστερα να πάει να μείνει με τη γιαγιά της, μαζί με το γιό της. Οι άνθρωποι όμως του Λωραίν την εμποδίζουν, και διαταγών του, να πάρει το παιδί. Ο Ροσκώφ κι' ο Λωραίν μονομαχούν, για τα μάτια του κόσμου. Κι' ο Λωραίν βρίσκει την ευκαιρία να πληγώσει σοβαρά το μιστό συνοδό του.

9ον «Επειτα από μια καινούργια, προσεκτική εξέταση, ο γιατρός δήλωσε:

— Το σπαθί χτύπησε σε μια πλευρά. Φρονώ, πως δεν έχει προκαλέσει καμιά σοβαρή εσωτερική βλάβη.

Ο Λωραίν ανατρίχισε.

— Αυτή ήταν κι' η δική μου γνώμη, του είπε ο Ροσκώφ. Θα πληρώσεις ακριβά αυτό που έκανες!...

Υστερα λιποθύμησε απ' την αιμορραγία.

Ενώ δλόκληρο το Παρίσι συζητούσε γι' αυτή τη μονομαχία και για το σκάνδαλο που την είχε προκαλέσει, η Ζερμαίν πήγε στο Μπρ-Φερράν. Φοδόνταν δικαίως μήπως η γιαγιά της μάθη απ' αυτού τα γεγονότα και τη θεωρήσει ένοχο.

Εμπιστεύθηκε, λοιπόν, το μικρό Ζεράρ στην Κατερίνα κι' έφυγε ήσυχη.

Την καθησυχάζει προ πάντων η σκέψη πως ο Λωραίν δεν θα επιχειρούσε ποτέ τίποτε εναντίον του παιδιού τους, εφ' όσον ζούσε αυτή.

Πραγματικά, μετά το θάνατο της Ζερμαίν θα κληρονομούσε ο γιός της τα λείψανα της πατρικής της κι' ο πατέρας του θα γινόταν αυτόματος διαχειριστής της περιουσίας του. Αν, αντίθετος, πέθαινε ο Ζεράρ πριν απ' τη μητέρα του, τότε η περιουσία της θα περνούσε, κατά το νόμο, στη γιαγιά της.

Ο Ζαν Λωραίν το ήξερε, βέβαια. Έπομένως, δεν κινδύνευε καθόλου η ζωή του Ζεράρ.

Όταν η Ζερμαίν αφηγήθηκε στη γρηά κόρησα τη δυστυχισμένη ζωή που περνούσε από πολλά χρόνια, και την αίσχρη πλεκάνη του Ζαν Λωραίν εναντίον της, η πρώτη σκέψη της αγαθής εκείνης γυναίκας ήταν να τρέξει να ειδοποιήσει τους δικαστές, να τους προφυλάξει απ' την απάτη. Μα η έγγυνή της την εμποδίσσε.

— Πώς μπορείς ν' ανεχθείς τέτοια ατίμωσι; της είπε τότε η κόρησα. Πώς μπορείς να σκύβεις το κεφάλι, αντί ν' αμυνθείς, να παλέψεις; Πιστεύεις λοιπόν πως οι δικαστάι θαχουν λιγώτερη εμπιστοσύνη σε σένα, παρά στον άντρα σου;

«Εξαπατηθήκαμε όλοι απ' αυτό τον άνθρωπο... Θα τους ανοίξουμε τα μάτια, θα τους εξηγήσουμε ποιος είναι! Θα κάνουμε τ' αδύνατα δυνατά. "Αν χρειαστή θα ξεδέψω όλη μου την περιουσία, μέχρι τελευταίας πεντάρας! Μα θέλω να πετάξω τη μάσκα αυτού του κακούργου και ν' αποδείξω πως είσαι άθωα!

— Άχ, γιαγιά μου, άδικα θα κοπιάζετε... Τι αποδείξεις μπορείτε ναχετε; Ποιος θα με πιστέψει, όταν τα πράγματα βρούν εναντίον μου; Νομίζετε πως θα καλύτερένω τη θέσι μου, αν τα διηγηθώ όλα στους δικαστές; Θα χαμογελάσουν απλά... κι' ίσως να με νομίσουν τρελή. Δεν θα το δείξουν ίσως, από ευγένεια, αλλά θα μου ζητήσουν να παρουσιάσω κι' εγώ γεγονότα, αποδείξεις, μάρτυρες.

«Πού θα τα βρώ όμως, όλ' αυτά;... Θα χειροτερένω μόνο τη θέσι μου, ακόμα πιο πολύ... Όχι, όχι, το ξέρω, είμαι ναμένη! Το δικαστήριο θα με καταδικάσει θ' ατιμάσω. Η ζωή μου έχει συντριβή για πάντα. Ο μοναδικός της σκοπός θάνατο στο εξής ή σωτηρία του Ζεράρ κι' η εκδίκησή μου!

Η κόρησα έσκυψε το κεφάλι της. Καταλάβαινε πως είχε δίκιο η Ζερμαίν... πως ήταν πια πολύ άσφα για να παλέψει με το Ζαν Λωραίν.

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ



ΖΥΛ ΜΑΡΥ

Η Ζερμαίν δεν ξαναγύρισε στο Παρίσι. Έμεινε στο Μπρ-Φερράν, περιμένοντας την απόφασι του δικαστηρίου. Η Κατερίνα της έγραφε συχνά, την κρατούσε ενημερη για το παιδί της.

Οι τόσες συγκινήσεις την είχαν εξασθενήσει σε τέτοιο σημείο, ώστε λίγες μέρες μετά την άοιξή της στο Μπρ-Φερράν, έπεσε στο κρεβάτι. Χρειάστηκε, λοιπόν, να πάει στον πύργο για να πάρει την κατάθεσί της ο ανακριτής του Λανύ.

Στις ερωτήσεις που της έκανε, αυτή απάντησε λακωνικά:

— Είμαι άθωα! Ποτέ δεν σκέφθηκα να παραβώ τα καθήκοντά μου.

Κι' επειδή ο ανακριτής επέμενε να εξακριβώσει ωρισμένα γεγονότα, η Ζερμαίν πρόσθεσε:

— Ξέρω πως κάνετε το καθήκον σας... ένα καθήκον όδυνόρη, πολλές φορές. Δεν μπορώ λοιπόν ναμαι δυσχεστημένη για την επιμονή σας.



ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Οι δύο πρωταγωνιστάι της νέας ελληνικής ταινίας «Το δίλημμα μιας όρφανης» ή Μπίλλυ Κωνσταντοπούλου και ο Ηλίας Σταματίου, σε μια σκηνή του έργου. Το σενάριο έγραψε ο Ρένος Γραικός, ή δέ σκηνοθεσία όφείλεται στον Σπύρο Νικολαΐδη.

«Ωστόσο, κάθε ερώτησι που μου κάνετε, είναι μια βρισιά εναντίον μου. Επιδιώκω να μην σας απαντήσω.

Ήταν τόσο περήφανο, απλό κι' εύγενικό το ύφος της, ώστε ο ανακριτής επηρεάστηκε.

— Αφού ισχυρίζεσθε πως είσθε άθωα, κυρία, της είπε με συμπάθεια, δώστε μου το μέσον να βεβαιωθώ κι' εγώ.

— Α, θέλετε αποδείξεις! Μα δεν έχω, δυστυχώς...

Κι' η Ζερμαίν βγήκε απ' το σαλόνι, δίχως να προσθέση τίποτ' άλλο.

Ο ανακριτής έμεινε συλλογισμένος μερικές στιγμές. Υστερα ανασήκωσε τους ώμους του κι' έγραψε στην έκθεσί του, ότι η Ζερμαίν είχε άρνηθι ν' απαντήσει.

Όταν έγινε ή δική, στο Παρίσι, η Ζερμαίν δεν μπόρεσε να παρουσιασθί στο δικαστήριο, γιατί ήταν άρρωστη ακόμη.

Ο Ζαν Λωραίν είχε στραφή μόνον εναντίον της, κι' όχι κατά του Ροσκώφ. Ο τελευταίος αυτός είχε κληθί ως μάρτυς στη δική.

Είχαν περάσει δυο μήνες απ' τη μονομαχία. Το τραύμα του είχε κλείσει πιά. Ωστόσο, ο γιατρός που τον θεράπευε, τούδωσε ένα πιστοποιητικό πως ήταν πολύ αδύνατος ακόμη, κι' έτσι δεν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο.

Η υπόθεσι εκδικάστηκε δίχως κανένα άπρόοπτο. Οι ψευδομάρτυρες έδωσαν τις καταθέσεις τους, διαβάστηκαν τα πλαστά γράμματα, ο άστυνόμες βεβαίωσε τη σύλληψι επ' αυτοφώρ.

Καμμιά αμφιβολία, λοιπόν, δεν μπορούσε να υπάρξει. Κι' η Ζερμαίν καταδικάστηκε σε τριών μηνών φυλάκισι — το ελάχιστο όριο της ποινής που πρόβλεπε ο νόμος.

Συγχρόνως, ο μικρός Ζεράρ παραδόθηκε στο Λωραίν, γιατί ή μητέρα του κηρύχθηκε ανάξια να φροντίζει για την ανατροφή του.

Αυτή είναι ή ανθρώπινη δικαιοσύνη.

Η άλλη, ή δικαιοσύνη του Θεού, άργει συνήθως...

ΙΘ'

Την ημέρα που εξέδόθη ή απόφασι, ή Ζερμαίν ένοιωσε καλύτερα τον εαυτό της. Είχε σηκωθεί λοιπόν από νωρίς το πρωί κι' είχε άπασχοληθί όλη την ημέρα με διάφορες δουλειές, για να στρέψη άλλοι τις σκέψεις της.

Αργά τ' απόγεμα, έφτασε στο Μπρ-Φερράν ή Κατερίνα και της ανακοίνωσε την απόφασι του δικαστηρίου.

Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν είχε τη δύναμι ούτε να κλάψι. Κλείστηκε, τρέμοντας, στο δωμάτιό της ολομόναχη. Γονάτισε και προσπάθησε να προσευχηθί, αλλά δεν μπόρεσε, κι' έπεσε ξαφνικά λιπόθυμη...

«Εμεινε αρκετή ώρα σ' αυτή την κατάσταση. Όταν συνήλθε, δεν σηκώθηκε άμέσως. Ακούμπησε το κεφάλι της στον άγκώνα της κι' άρχισε να κλαίει σιγανά.

Απ' το άνοιχτο παράθυρο της κάμαρας της φαίνονταν τα δέντρα του πάρκου. Έν' άηδόνι κελαιούσε στις φυλλωσιές. Το χλιαρό αεράκι έφερε τ' άρώματα της εσυχής και των λουλουδιών του κήπου. Ένα σύννεφο σκέπαζε κάθε τόσο το φεγγάρι, και τότε το σκοτάδι γινόταν πυκνό.

Η Ζερμαίν σηκώθηκε με κόπο και πήγε ως το παράθυρο.

Ο ούρανος συνέφιαιζε όλοένα, ή ατμόσφαιρα γινόταν βαρεία. Άστραπές μακρινές ακόμη, αυλάκωναν τον ορίζοντα.

Η νέα γυναίκα ανατρίχισε ξαφνικά. Είχε δη μια βάρκα να πλεονίζει στην όχθη του ποταμού, προς το μέρος της μικρής πόρτας του λαχανόκηπου. Δυο άντρες βγήκαν απ' αυτήν και προχώρησαν δίπλα στον τοίχο του πάρκου, προσπαθώντας να μείνουν κρυμμένοι. Έρχονταν προς το μέρος της Ζερμαίν.

Η νέα γυναίκα τους έχασε για λίγο απ' τα μάτια της. Υστερα, στη λάμψι μιας άστραπής, τους είδε να σκαρφαλώνουν στον τοίχο του πάρκου!

Θέλησε να φωνάξι, μα ένας άλλος κότερος τρόμος παράλυσε τη θέλησί της. Η φωνή της πνίγηκε. Ακουμπώντας με τα δύο της

χέρια στο παράθυρο, έσκυβε μπροστά τρέμοντας σύγκορη και προσπαθούσε να δη. Μα δεν διέκρινε πιά τίποτε.

— Θα γελάστηκα ίσως... ψιθύρισε.

«Όχι, είχε δη καλά... Οι δυο άντρες είχαν πλησιάσει περισσότερο. Η Ζερμαίν τους διέκρινε άσχετα καθαρά παρ' όλο το σκοτάδι.

Λάβαιναν όλες τις προφυλάξεις για να μην τους άκούη κανείς. Οι πατημασιές τους δεν έκαναν τόν παραμικρό θόρυβο, στον άμμο της δεινροστοχίας.

Η νέα γυναίκα θέλησε να φωνάξι, και το κατάφερε τη φορά αυτή:

— Βοήθεια!...

Μα ή φωνή της έσβυσε σχεδόν, και δεν πόλαβε να ξαναφωνάξι.

Οι δυο άντρες είχαν στήσει μια σκάλα στον τοίχο, κι' ενώ ο ένας τους έμενε κάτω για να επιβλέπτι, ο άλλος ανέβηκε τα σκαλοπάτια, εύκιντος σαν γάτα, πήδησε μέσα απ' το άνοιχτο παράθυρο, και της έφραξε βάνουσα το στόμα. Ωστόσο εκείνη πάλι έβοήθησε.

— Δεν έχετε να φοβηθίτε τίποτε από μένα... Δεν μ' αναγνωρίζετε ακόμη;

— Ο Ροσκώφ!

— Ναί, εγώ είμαι.

— Τι θέλετε από μένα; Δε σας φτάει, νουν δσα κάνετε: Έρχεσθε τώρα για ν' άπελευθερώ την άπόγνωσι του θύματός σας... Ξέρω την άπόφασι του δικαστηρίου εναντίον μου. Δεν έχετε πιά τίποτε να μου ανακοινώστε. Τι έρχεσθε λοιπόν να κάμετε εδώ, τέτοια ώρα, κρυφά σαν κακούργος;

«Σίγουρα, θάναε φοβερόι οι σκοποί σας, άφού παίρνετε τόσα προφυλακτικά μέτρα, για να μη γίνι άντιληπτή ή παρουσία σας... Γιατί σωπαίνετε;

Ο Ροσκώφ έκλεισε το παράθυρο κι' απάντησε ύστερα:

— Μπάρκα έτσι κρυφά, γιατί ήξερα πως δεν θα με δεχόσαστε.

— Βεβαίως!

— Μα εγώ ήθελα να σας μιλήσω.

— Τι κοινό ύπαινοει μεταξύ μας; Τι έχετε να μου πíte;

— Δεν το μαντεύετε, λοιπόν;

— Όχι!

— Πρέπει δηλαδή να σας μιλήσω σαφώςτερα: Έστω... Ξέρετε τώρα πως κράτησα το λόγο μου και πως δεν σας γελοώσα όταν σας έλεγα πως ήσαστε ναμένη αν δεν δεχόσαστε να γίγτε δική μου! Να που άτιμασθήκατε, κι' αυτό από δικό σας σφάλμα!

«Ωστόσο, δεν έλαττώθηκε καθόλου ο έρωτάς μου για σας. Απεναντίας, μάστιγα, μεγάλωσε... Σας λυπάμαι και πάλι κι' έρχομαι να σας προτείνω να παρουσιάσω στους δικαστές, να προσφέρω τον εαυτό μου θυσία για χάρι σας, να όμολογήσω την αλήθεια και να προσκαλέσω έτσι την αναθεώρησι της δικής σας... Συμφωνείτε;

— Ζητάτε πάντα την ίδια άμοιβή;

— Ναί!

— Δεν δέχομαι!

— Το περίμενα. Δεν θα χάσω τον καιρό μου προσπαθώντας να σας μεταπειλώ.

Είπε τόσο δυνατά το αίσθημά μου για σας, ώστε δεν θα διατάσω να φτάσω ακόμη και στο έγκλημά! Μα θα γίγτε δική μου, όπωσδήποτε!

— Μόνον άφού πεθάνω!

Ο Ροσκώφ γέλασε κι' απάντησε:

— Αυτό που λέτε και πού θα μπορούσε να φανή σ' άλλους σήμα λόγου, είναι αληθέστερο απ' όσο νομίζετε!

Η Ζερμαίν, έντρομη, έκαμε δυο βήματα πίσω, νικημένη κι' όλας απ' τη μαγνητική ματιά του Ροσκώφ που είχε καρφωθεί πάνω της...

— Φυσικά, δεν σκοπεύω να σας σκοτώσω, πρόσθεσε εκείνος. Μπορώ όμως να κατορθώω να σας θεωρήσουν για πεθαμένη. Τότε θα σας κάνω πιά ό,τι θέλω! Κι' επειδή, παρ' όλη τη δύναμι του χαρακτήρος σας, θα σας είναι αδύνατο να μου άντισταθίτε, θα σας απαγάγω πολύ μακριά από δώ, μακριά απ' όλους εκείνους που σας έέχουν και πού θα μπορούσαν να σας ανακτήσουν.

«Ξέρω πόσο έπικίνδυνο είναι αυτό το σχέδιό μου... Μα το κεφάλι μου ήδη δεν

στέκεται πολύ καλά στη θέσι του! Λίγο με νοιάζει αν θα πέση για ένα ή για δυο έγκλημάτα!

Η Ζερμαίν δεν άμυνόταν πιά. Ο Ροσκώφ την είχε πιάσει από τα δυο μπράτσα και την κρατούσε κοντά του, με τα μάτια του βυθισμένα πάντα μέσα στα δικά της.

Εκείνη έτρεμε, προσπαθούσε να ξεφύγι, μα ένοιωσε πως μια δύναμι άκατανίκητη την τραβούσε προς το Ροσκώφ, κι' έχασε σιγά-σιγά τη συνείσθησι του περιβάλλοντος...

Κατάφερε ωστόσο να μουρμουρίσι:

— Λυπηθήτε με!... Τι κακό σας έκανα; Λυπηθήτε με!

Υστερα έμεινε άκίνητη, άναίσθητη, βυθισμένη σε καταλήψια.

Ο Ροσκώφ την έσήκωσε στα χέρια του, την κίτταξε μια στιγμή γελώντας άγρια και ψιθύρισε:

— Κοιμήσου, μικρή μου!

Την έάπλωσε στο κρεβάτι της που βρισκόταν στο βάθος της κάμαρας.

«Αφουγκράστηκε, για να βεβαιωθί πως όλοι κοιμόνταν στον πύργο. Άνοιξε άθόρυβα το παράθυρο, έσκυβε έξω και σφύριξε σιγανά και συνθηματικά. Ο σύντομος του του άπάντησε από κάτω με τον ίδιο τρόπο, πληροφορώντας τον έτσι πως δεν ύπνηνε κανείς φόδος...

Ο Ροσκώφ άφησε το παράθυρο άνοιγτό. Κάθισε έμπρος, στο μικρό γραφείο της Ζερμαίν, ήσυχα-ήσυχα, σαν στο σπίτι τ'ου. Πήρε πένα και χαρτί κι' άρχισε να γράφει.

Σε πέντε λεπτά είχε τελειώσει. Είχε άπομιλήθι στην έντέλεια το γράψιμο της Ζερμαίν, τόσο που μπορούσε να γελαστή καθένας. Κι' είχε γράψει τις έξης λίγες γραμμές:

«Πήρα δηλητήριο. Να μην κατηγορηθί κανείς για το θάνατό μου. Είχα βαρεθί τη ζωή. Μου ήταν αδύνατο να ζωω μετά την άτιμωτική καταδίκη μου. Άντιο, άναπημένη μου γιαγιά! Συχωρέσε με για τον πόνο που σου προξέω. Υποφέρω τόσον καιρό τώρα, πού κι' ο Θεός ακόμη θα με συχωρέση γιατί λιποψύχησα πιά κι' έχασα το βάρος μου. Φρόντισε, γιαγιά μου, για το παιδί μου, το μικρό μου Ζεράρ!...

Ζερμαίν».

Ο Ροσκώφ άφησε το πλαστό αυτό γράμμα πάνω στο τραπέζι, έτσι ώστε να φαίνεται άμέσως. Υστερα έβγαλε από την τσέπη του ένα υποκαλάκι κι' έσοιξε μερικές σταγόνες απ' το περιεχόμενό του σ' ένα ποτήρι. Έβαλε το ποτήρι αυτό πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο γράμμα, άδειασε το υπόλοιπο υγρό στη στάχτη του τζακιού κι' άφησε το άδειανό υποκαλάκι πάνω στο γραφείο.

Αφού τελείωσε αυτή τη σκηνοθεσία της αυτοκτονίας, πήγε ως το παράθυρο, για να κατεβή απ' την έξωτερική σκάλα.

Τη στιγμή εκείνη, κάποιος χτύπησε την πόρτα της κάμαρας. Κι' άκούστηκε απ' έξω ή φωνή της κόρησας ντε Μπρ-Φερράν:

— Κοιμάσαι, παιδί μου; Μήπως είσαι άρρωστη;

Μ' ένα πρήγμα ο Ροσκώφ βρέθηκε στον κήπο, δίχως καν να γοησιοποιήσι τη σκάλα.

Στο πάρκο, γρήγορα! ψιθύρισε.

Ο σύντομός του φορτώθηκε τη σκάλα, και γάθηκαν κι' οι δυο στο σκοτάδι.

Ξαφνικά, έξασπασε ή μπόρα που προετοιμαζόταν από ώρες. Χοντρές σταλαγματιές βροχής άρχισαν να πέφτουν με κρότο πάνω στα φύλλα των δέντρων.

Η κόρησα ξαναχτύπησε την πόρτα.

— Σαν ν' άκουσα βήματα στην κάμαρά σου Ζερμαίν! Φώναξε. Άνυσήνισα μήπως είσαι άδιάθετη κι' ήρθα να δώ... Κοιμάσαι, μικρή μου;

Κι' επειδή δεν έπαινε άπάντησι, δοκίμασε ν' ανοίξι την πόρτα. Την βρήκε έκλειδωτη. Την άνοιξε, αλλά δεν υπήκε άμέσως στο δωμάτιο.

Είχε διακρίνει στο τρεμουλιαστό φως του καντηλιού, τη Ζερμαίν έαπλωμένη στο κρεβάτι της ντυμένη.

«Θ' άποκοιμήθηκε, φαίνεται, δίχως να το καταλάβει», συλλογίστηκε.

Πήγε ως το παράθυρο, πατώντας στα νύχια, και τώκλεισε άθόρυβα.

— Πρέπει να την έυνθησω, ψιθύρισε.

«Αν περάση όλη τη νύχτα έτσι, αύριο θάναε άρρωστη.

Πλησίασε λοιπόν στο κρεβάτι και φώναξε:

— Ζερμαίν! Ξύπνησε, παιδί μου!... Είμ' εγώ, ή γιαγιά σου... Μη φοβάσαι, μικρή μου!

Βλέποντας πως δεν κουνιόταν, άκούμπησε το χέρι της στον ώμο της και την κούνησε έλαφρά.

— Ζερμαίν!... Ζερμαίν! πρόσθεσε.

Υστερα πρόσεξε την αλλόκοτη κλωμάδα της έγγονής της και τσαύλισε:

— Θεέ μου! Σαν θάναε λιπόθυμη... Άναψε ένα κερί. Και τότε μόνον είδε το γράμμα πάνω στο τραπέζι.

Το άρπαξε και το διάβασε σε μια στιγμή. Είχε να προσφέρει με δύναμι που χητηκε πάνω στη Ζερμαίν, μ' άνοιχτή την άγκαλιά και την ανασήκωσε με δύναμι που δεν θα περιέμενε ποτέ κανείς απ' τα γεροντικά μπράτσα της.

Η Ζερμαίν έέφυγε απ' τα χέρια της, ξανάπεσε στο κρεβάτι κι' έμεινε πάλι άκίνητη.

Η γερόντισσα ξαναδιάβασε το γράμμα, τρέμοντας σύγκορη. Είπε το ποτήρι, πάνω στο τραπέζι, που περιείχε ακόμη μερικές σταγόνες.

Πέθανε!... Πέθανε! ούρλιασε μ' άπελτισία.

Έτρεξε στο παράθυρο, τ' άνοιξε κι' έ-

Τη στιγμή εκείνη, κάποιος χτύπησε την πόρτα της κάμαρας. Κι' άκούστηκε απ' έξω ή φωνή της κόρησας ντε Μπρ-Φερράν:

— Κοιμάσαι, παιδί μου; Μήπως είσαι άρρωστη;

Μ' ένα πρήγμα ο Ροσκώφ βρέθηκε στον κήπο, δίχως καν να γοησιοποιήσι τη σκάλα.

Στο πάρκο, γρήγορα! ψιθύρισε.

Ο σύντομός του φορτώθηκε τη σκάλα, και γάθηκαν κι' οι δυο στο σκοτάδι.

Ξαφνικά, έξασπασε ή μπόρα που προετοιμαζόταν από ώρες. Χοντρές σταλαγματιές βροχής άρχισαν να πέφτουν με κρότο πάνω στα φύλλα των δέντρων.

Η κόρησα ξαναχτύπησε την πόρτα.

— Σαν ν' άκουσα βήματα στην κάμαρά σου Ζερμαίν! Φώναξε. Άνυσήνισα μήπως είσαι άδιάθετη κι' ήρθα να δώ... Κοιμάσαι, μικρή μου;

Κι' επειδή δεν έπαινε άπάντησι, δοκίμασε ν' ανοίξι την πόρτα. Την βρήκε έκλειδωτη. Την άνοιξε, αλλά δεν υπήκε άμέσως στο δωμάτιο.

Είχε διακρίνει στο τρεμουλιαστό φως του καντηλιού, τη Ζερμαίν έαπλωμένη στο κρεβάτι της ντυμένη.

«Θ' άποκοιμήθηκε, φαίνεται, δίχως να το καταλάβει», συλλογίστηκε.

Πήγε ως το παράθυρο, πατώντας στα νύχια, και τώκλεισε άθόρυβα.

— Πρέπει να την έυνθησω, ψιθύρισε.

«Αν περάση όλη τη νύχτα έτσι, αύριο θάναε άρρωστη.

Πλησίασε λοιπόν στο κρεβάτι και φώναξε:

— Ζερμαίν! Ξύπνησε, παιδί μου!... Είμ' εγώ, ή γιαγιά σου... Μη φοβάσαι, μικρή μου!

Βλέποντας πως δεν κουνιόταν, άκούμπησε το χέρι της στον ώμο της και την κούνησε έλαφρά.

— Ζερμαίν!... Ζερμαίν! πρόσθεσε.

Υστερα πρόσεξε την αλλόκοτη κλωμάδα της έγγονής της και τσαύλισε:

— Θεέ μου! Σαν θάναε λιπόθυμη... Άναψε ένα κερί. Και τότε μόνον είδε το γράμμα πάνω στο τραπέζι.

Το άρπαξε και το διάβασε σε μια στιγμή. Είχε να προσφέρει με δύναμι που χητηκε πάνω στη Ζερμαίν, μ' άνοιχτή την άγκαλιά και την ανασήκωσε με δύναμι που δεν θα περιέμενε ποτέ κανείς απ' τα γεροντικά μπράτσα της.

Η Ζερμαίν έέφυγε απ' τα χέρια της, ξανάπεσε στο κρεβάτι κι' έμεινε πάλι άκίνητη.

Η γερόντισσα ξαναδιάβασε το γράμμα, τρέμοντας σύγκορη. Είπε το ποτήρι, πάνω στο τραπέζι, που περιείχε ακόμη μερικές σταγόνες.

Πέθαν

δαλε τις φωνές, ζητώντας βοήθεια.

Κ'.

Την ίδια στιγμή, μια βάρκα απομακρυνόταν απ' την όχθη του ποταμού, μεταφέροντας το Ροσκώφ και το σύντροφό του...

Οι φωνές της κόμησης έμπησαν τους υπηρέτες. Έτρεξαν όλοι κι έκαναν ό,τι μπορούσαν για να συνεισφέρουν τη Ζερμαίν. Μά του κάκου: 'Η νέα γυναίκα έμενε ακίνητη και παγωμένη, σαν νεκρή.

Ένας υπηρέτης έβγαλε άμέσως για το Λαυύ, για να ειδοποιήσει ένα γιατρό. Σε μια ώρα, είχε ξαναγυρίσει. Μά ο γιατρός που τον άκολουθούσε, δεν υπόσχεσε να κάνει τίποτε κι αυτός.

Ξεγελασμένος απ' τα εξωτερικά συμπτώματα, θεώρησε νεκρή τη Ζερμαίν.

— 'Υπάρχει καμιά ελπίδα; τον ρώτησε η κόμηση με λαχτάρα.

— Καμμία, δυστυχώς! 'Η έγγυνή σας δηλητηριάστηκε με λάβδανο.

Ο Ροσκώφ είχε γυρίσει τη νύχτα στο Παρίσι. Άνησυχώντας όμως και θέλοντας να μάθει τι είχε συμβεί στο Μπρύ-Φεράν μετά την άναχώρησή του, ξαναπήγε εκεί την άλλη μέρα και περιτλανήθηκε γύρω στον πυγό.

Ο θάνατος της Ζερμαίν είχε καταλυτήσει όλους τους γωρικούς που τη λάτρευαν. 'Επί δύο ημέρες, ο πυργός νέμιζε απ' όλους εκείνους που θυμόνταν τις ευεργεσίες της και την εύγλωτο αιώνα απ' τα βάθη της καρδιάς τους.

Το πρωί της τρίτης ημέρας, έγινε η κηδεία της. Την έβαλαν στον οικογενειακό τάφο, που βρισκόταν στο παρεκκλήσι του πυργού, στο βάθος του πάρκου, κοντά στο ποτάμι.

Η γοπή κόμηση φαινόταν άγνωστη σαν νανε γεράσει ξαφνικά κατά δέκα χρόνια. Τη νύχτα εκείνη, όταν είχαν αποκοιμηθεί όλοι στον πυγό, βγήκε απ' το δωμάτιό της, κατέβηκε στο πάκο και πήνε να προσευνηθεί και πάλι πάνω στον τάφο της άναμμένης της έγγυνής.

Γονάτισε δίπλα του, Βαθεία συγκινημένη απ' την ερμηία και τη σιωπή που την τριγύριζε. 'Ενα καντήλι άναμμένο κάτω άπ'όνα σταυρό, φώτιζε γλυκά το θλιβερό έκείνο γώρο. Άθωνα στεφάνια φαίδρυναν κάπως με την πολυχρωμία τους τόν παγερό τάφο, ποκκλινε για πάντα το σώμα της πολυαναμμένης της Ζερμαίν...

Σιγά-σιγά, η κόμηση άρχισε να ζαλίζεται απ' τη μυρωδιά των λουλουδιών.

Είχε άκουμπήσει τα υπράτα της στον τάφο και προσευχόταν, με το κεφάλι σπινριμένο στα γέρια της. Δεν προσπαθούσε ν' αντιδράση στη νάρκη που την κυριεύε, και μάλιστα χαϊρόταν κάπως γιατί άχανε την αίσθησι της πραγματικότητας.

Μακάρι να ενε πάντα έτσι ναρκωμένη, στη ζωή που θα περνούσε στο έξης, μόνη, με την άνάμνησι της άτιμώσεως και του τραγικού θανάτου της έγγυνής της!...

Δεν μπορούσε ούτε να κλάψι καν — τέτοια ήταν η κατάσταση της... Μόνο ένας βαθύς στεναγμός φύσκωνε κάπου-κάπου το στήθος της.

Είχε άφψει άνοιχτή την πόρτα της κρύπτης, πούβλεπε στο πάκο. Το νυκτερινό αεράκι έφερνε το μωρμουρητό των δέντρων, σαν προσευνη κάποιου άγγέλου για την άνάπαυσι της ψυχής της Ζερμαίν.

Μισοναρκωμένη, η κόμηση δεν άκουσε κάτι πατημασιές γύρω απ' την κρύπτη, που πλησίαζαν κι άπομακούνταν πάλι...

Ξαφνικά άνοιξε σιγά-σιγά η πόρτα. Ένας άνθρωπος πέρασε το κεφάλι του απ' το άνοιγμα, έριξε μια ματιά μέσα στην κρύπτη κι είδε την κόμηση.

Δίστασε μια στιγμή, μά ύστερα τόν καθούσασε η άκίνησι της γοπής κυρίας. Κατέβηκε σιγά-σιγά τα σκαλοπάτια της στενής σκάλας, που οδηγούσε στην κρύπτη.

Το καντήλι φώτισε τότε το πρόσωπό του: 'Ήταν ο Ροσκώφ!

Τόν άκολουθούσε και κάποιος άλλος. Αυτός είχε μια φυσιογνωμία άποτρόπαια, μάτια σδυμένα και ξεθωριασμένα, στόμα μισανοικτό, με γλωμά νείλη. νοντρό σβέρο-κα τούρου και ώμους τεράστιους. 'Η σωματική του διάπλασι, πρόδιδε έξαιρετική δύναμη, αλλά δίχως αντίληψι.

'Ήταν ένα όπλο τυφλό κι άναίσθητο

στα γέρια του Ροσκώφ.

Λεγόταν Πασκάλ κι ήταν μισοηλίθιος, άνίκανος να ξεχωρίσι το καλό απ' το κακό. Πιστός σαν σκύλος στο Ροσκώφ, έσκυβε το κεφάλι του μπροστά του, σαν σκλάβος μπροστά στον άφεντη του.

Να πως είχε άρτίσει ο σύνδεσμός τους: Μια νύχτα, καθώς ο Ροσκώφ περνούσε από κάποιο άπόκεντρο σταυροδρόμι, ένας κολοσσός πετάχτηκε από μια σκοτεινή πόρτα και χύπηε πάνω του. Πριν προλάβει να φωνάξει ένα γέρι τοούσιζε το λαιμό, ενώ έν' άλλο χοντόταν στις τσέπες του για να του πάση το πορτοφόλι και το ρολόι.

Τη στιγμή εκείνη όμως, φάνηκαν δυο άστυφύλακες. Είδαν τη σκηνή κι έτρεξαν να πιάσουν το ληστή.

'Εκείνος κατάλαβε πως ήταν χαμένος. Έσκυψε λοιπόν το κεφάλι του και δεν έφερε καμιά αντίστασι.

Ο Ροσκώφ πήγε μαζί τους στην άστυνομία, για να δώση κατάθεσι.

Ξαφνικά όμως — είτε από μια άλλόκοτη ιδιοτροπία, είτε γιατί φοβόταν κι αυτός τις έρευνες της άστυνομίας — έπλασε μια όλόκληρη ιστορία. Είπε δηλαδή, ότι αυτός κι ο άπάχης γνωρίζονταν, ότι είχαν βγή μαζί από μια ταβέρνα κι ότι είχαν μαλώσει καθώς περνούσαν απ' το σταυροδρόμι.

Έτσι, τους άφησαν έλεύθερους. Όταν βγήκαν απ' το άστυνομικό τμήμα, ο Ροσκώφ χτύπησε έλαφρά στον ώμο τόν Πασκάλ και του είπε:

— 'Ε, Βλάμη, σε γλύτωσα απ' το φρέσκο!

— Ναί, αλήθεια...
— Να μη σε ξαναπιάσουν όμως πιά...
— Μά γιατί με λυπηθήκατε;
— Γιατί φαίνεσαι μάλλον δυστυχισμένος, παρά κακούργος.
— Αλήθεια, πεινούσα πολύ... Είν' η πρώτη φορά που άποφάσισα να κάνω κακό...

— Και δεν φάνηκες τυχερός! Γειά σου λοιπόν, κι ο διάβολος άς σε λυπηθεί κι άς σου δώση να φας και να πιής!
— Όχι, δεν θέλω να φύγω, άφεντικό...
— Τι έννοεις;
— Είμαι δυνατός, εγώ. Μπορώ να σας έξυπηρετήσω... Δεν με παίονετε ύπνρέτη σας:

Το καντήλι εξακολουθούσε να φωτίζει άμυδρά τη σκηνή αυτή. Απ' την άνοιχτή πόρτα έμπαιναν οι ευώδεις του δάσους, κι άκουγόταν σε μίση και να πιής!

Ο Ροσκώφ παραμέρισε βιαστικά τα μπουκέτα και τα στεφάνια, τα σωρευμένα πάνω στο φέρετρο.

— Τι πρέπει να κάνω, άφεντη: τόν ρώτησε ο Πασκάλ.

ΚΑ'.

— Δεν έγωμε καιρό να ξεκαρλώσουμε το φέρετρο, άπάντησε ο Ροσκώφ. Μπορεί ν' άκούσουνε τόν κρότο και να μάς πιάσουνε. Ξέρω πως το σπíti του κηπουρού και του φύλακα του πάρκου δεν άπέχει πολύ από δω...

— Ναί, το είδαμε ποδ όλίγου που περνούσαμε. Σάν να διέκρινα μάλιστα και φως άνάμεσα στα δέντρα...

— Τόσο το χειρότερο λοιπόν! 'Ας μην άνογούμε! Μπορείς να σηκώσης το φέρετρο;

Ο κολοσσός έσκυψε, άγκάλιασε το φέρετρο με τα δυο του γέρια και το άνασήκωσε από μίαν άκρη του δίχως δυσκολία.

— Άν με βοηθήστε να το φορτωθώ στη ράχη μου, είπε, σας άκολουθώ όπου θέλετε.

— Έχεις τόση πεποίθησι στον έαυτό σου;

— Και βέβαια! Είμαι ο γερότερος χαμάλης του Σπκουάνα. Κανείς δεν μου βνάνει πέρα!

— Εμπρός, λοιπόν!

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένας θόρυβος στο βάθος της κρύπτης. 'Ήταν η κόμηση που βονγούσε και κυλιόταν ναύω.

— Δέσε της τα πόδια, είπε ο Ροσκώφ στο βοηθό του. Κι' άσοι έκτελέσθηκε άμέσως η διαταγή του, πρόσθεσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεται.

Ο Ροσκώφ έσκασε στα γέλια και φώναξε:

— Άγνοεία έντιμώτατε άντεροβγάλη μου, πως είμαι κι εγώ άπένταρος και πως ή φειτινή γρονιά μου πήνε σταβά κι' άνάποδα!

— Μά δεν σας ζητάω τίποτα... Όταν όμως θα με χρειάζεσθε, θα με βρίσκετε πάντα έτοιμο... Μπρεϊ μια μέρα νάχετε άνάγκη να με χρησιμοποήσετε... Πριν από λίγο άρόκωσε μια λέξι σας για να με στείλετε στη φυλακή. Μά σεις προτιμήσατε να με γλυτώσετε. Οέλω να σας άποδείξω πως μπορώ κι εγώ ναύαι καλός. Δεν υπορείτε να μ' έμποδίστε να σας εύνωμονώ.

— Όπως σ' άρέσει, άγαπητέ συνάδελφε! Όπως άνάπα... Δεν άποκρούω τις ύπηρεσίες σου και σου ύπόσχομαι να μη σε ξεγασώ όταν παροστή άνάγκη.

Αυτός λοιπόν ήταν ο άνθρωπος που είχε βοηθήσει τόν άπαισιο Ροσκώφ στην τελευταία έγκληματική μινανοσοφία του κατά της άτυχνης Ζερμαίν.

Στάθηκε όρθιος στο τέλος της σκάλας, περιμένοντας να του κάνει νόημα ο άφεντης του. 'Εκείνος πλησίασε στον τάφο, άθουρβα και με πολλές προφυλάξεις, κι άγγιξε στον ώμο τόν κόμηση.

Η γοπή κυρία δεν έκαμε την παραμικρή κίνησι. Φαινόταν σαν νεκρή. Τότε ο Ροσκώφ γύρισε στον κολοσσό και τόν κάλεσε με μια χειρονομία.

'Εκείνος πήνε κοντά. Κρατούσε ένα σακκί. Τό άνοιξε και το πέρασε ξαφνικά στο κεφάλι της κόμησης.

Η τελευταία συνήθε άμέσως και, παραχαλίσμενη απ' την έπιθεση, έμπηξε μια φωνή τρόμου. Άμέσως όμως έννοισε δυο γέρια να της σφίγγουν το λαιμό, ενώ συγχρόνως το σακκί δυνόταν μ' ένα σκονιί γύρω απ' το σώμα της, ώστε να της φυλακίση κεφάλι και γέρια.

Άφου άντιστάθηκε για μια στιγμή μόνο, έμεινε ύστερα άκίνητη.

Ο Πασκάλ την πήρε τότε στην άγκαλιά του μ' ευκολία πούδειχνε πως είχε δύναμη ήράκλεια, και την μετέφερε στο βάθος της κρύπτης. Ύστερα ξαναγύρισε κοντά στο Ροσκώφ.

Το καντήλι εξακολουθούσε να φωτίζει άμυδρά τη σκηνή αυτή. Απ' την άνοιχτή πόρτα έμπαιναν οι ευώδεις του δάσους, κι άκουγόταν σε μίση και να πιής!

Ο Ροσκώφ παραμέρισε βιαστικά τα μπουκέτα και τα στεφάνια, τα σωρευμένα πάνω στο φέρετρο.

— Τι πρέπει να κάνω, άφεντη: τόν ρώτησε ο Πασκάλ.

ΚΑ'.

— Δεν έγωμε καιρό να ξεκαρλώσουμε το φέρετρο, άπάντησε ο Ροσκώφ. Μπορεί ν' άκούσουνε τόν κρότο και να μάς πιάσουνε. Ξέρω πως το σπíti του κηπουρού και του φύλακα του πάρκου δεν άπέχει πολύ από δω...

— Ναί, το είδαμε ποδ όλίγου που περνούσαμε. Σάν να διέκρινα μάλιστα και φως άνάμεσα στα δέντρα...

— Τόσο το χειρότερο λοιπόν! 'Ας μην άνογούμε! Μπορείς να σηκώσης το φέρετρο;

Ο κολοσσός έσκυψε, άγκάλιασε το φέρετρο με τα δυο του γέρια και το άνασήκωσε από μίαν άκρη του δίχως δυσκολία.

— Άν με βοηθήστε να το φορτωθώ στη ράχη μου, είπε, σας άκολουθώ όπου θέλετε.

— Έχεις τόση πεποίθησι στον έαυτό σου;

— Και βέβαια! Είμαι ο γερότερος χαμάλης του Σπκουάνα. Κανείς δεν μου βνάνει πέρα!

— Εμπρός, λοιπόν!

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένας θόρυβος στο βάθος της κρύπτης. 'Ήταν η κόμηση που βονγούσε και κυλιόταν ναύω.

— Δέσε της τα πόδια, είπε ο Ροσκώφ στο βοηθό του. Κι' άσοι έκτελέσθηκε άμέσως η διαταγή του, πρόσθεσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεται.

Μια μέρα του 1868, ο «Κήρυξ της Νέας 'Υόρκης», άνήγγειλε, ότι τα βρετανικά στρατεύματα του σέρ Ρόμπερτ Νάπιερ, είχαν καταλάβει τα Μαγδάλα, το τελευταίο όχυρό των Άδυσσυνών κι ότι ο άυτοκράτωρ Θεόδωρος, έπειτα από την παναλήτρια του στρατού του, άυτοκτόνησε, για να μην πέση ζωντανός στα χέρια του νικητού.

Η είδησις αυτή τηλεγραφήθηκε άμέσως στο Λονδίνο, όπου οι Άγγλοι γέλασαν με την καρδιά τους. Κι' οι έφημερίδες βρήκαν την ευκαιρία να ειρωνεύθουν τους Άμερικανούς δημογράφους και τις μεθόδους τους. «Κάθε Άγγλος, έγραφαν οι «Τάιμς», θα εύχόταν να ήταν αυτή η είδησις αλήθινη. Άλλά δεν είναι. 'Η κυβέρνηση της Άλτης Μεγαλειότητας, δεν έχει καμιά σχετική πληροφορία».

Άλλ' έπειτα από τρείς ημέρες, έφτασε στο Λονδίνο το τηλεγράφημα του σέρ Ρόμπερτ Νάπιερ, που άνήγγειλε τη μεγάλη νίκη.

Οι Άγγλοι ζήτησαν τότε να εξακριβώσουν ποιος ήταν ο άνθρωπος που είχε στείλει στην άμερικανική έφημερίδα την είδησι της νίκης πριν από την έπίσημη άναφορά του στρατηγού τους. Κι' έμαθαν τότε πως έπρόκειτο για ένα νεαρό συμπατριώτη τους, τόν Στάνλεϋ, που ήταν πολεμικός άναποκρίτης του «Κήρυκος της Νέας 'Υόρκης». Κι' έμαθαν άκόμη με ποιο τέχνασμα είχε κατορθώσει να μεταδώση την είδησι αυτή στην έφημερίδα του με τόσο μεγάλη διαφορά χρόνου από τόν Άγγλο στρατηγό.

Ο Στάνλεϋ είχε παρακολουθήσει όλες τις φάσεις της έκστρατείας κι' όταν έπεσαν τα Μαγδάλα, επιδιδάσθηκε σ' ένα πλοίο, που έφνε για το Σουέζ και που μετέφερε έπιση της άναφορά του Άγγλου στρατηγού, για να μεταδοθή από εκεί τηλεγραφικά στο Λονδίνο. (Στην Άδυσσυνία ο τηλεγράφος ήταν άκόμη άγνώστος).

Όταν έφτασαν, λοιπόν, εκεί, βγήκε κολυμπώντας έξω, έτρεξε στο τηλεγραφείο κι' άρχισε να μεταδίδει το τηλεγράφημά του.

Σε λίγο, τελείωσε τη μετάδοσί του. Τη στιγμή εκείνη, όμως, φάνηκαν στο βάθος του δρόμου οι Άγγλοι άγγελιαφόροι, που έφεραν τα τηλεγραφήματα του σέρ Ρόμπερτ Νάπιερ. Ο Στάνλεϋ είχε τότε μια φωτεινή ιδέα. 'Εβγαλε από την τσέπη του τη Βίβλο του κι' άρχισε να κώδη τις σελίδες της και να τις δίνι στον τηλεγραφήτη.

Την έποχή εκείνη, οι δημόσιες ύπηρεσίες δεν είχαν κανένα δικαίωμα προτεραιότητας, όπως συμβαίνει σήμερα. Οι Άγγλοι άγγελιαφόροι δεν μπορούσαν, λοιπόν, να κάμουν τίποτα. Έτσι ο Στάνλεϋ κατάφερε να κρατήσει τη γραμμή ως το βράδυ.

Στο τέλος, άποφάσισε να παραχωρήση τη θέσι του στους Άγγλους. Άλλά, στο μεταξύ, το μηχανήμα είχε πάθει κάποια βλάβη και δεν λειτουργούσε. Όσπου να επιδιορθωθεί αυτή η βλάβη, πέρασαν τρείς όλόκληρες ημέρες. Και να γιατί οι Άγγλοι έμαθαν τόνον άργα τη νίκη των στρατευμάτων τους.

Ο Έρρίκος-Μόρτον Στάνλεϋ ή Τζών Ρόουλαντς, όπως ήταν το άληθινό του όνομα, πέρασε τα παιδικά του χρόνια σ' ένα όρφανοτροφείο κοντά στο Λονδίνο, χωρίς να ξέρη ποιοι ήταν οι γονείς του και χωρίς κανείς να είναι σε θέσι να του το πη. Το δελτίο της είσαγωγής του μέσα σ' αυτό το ίδρυμα έγραφε μόνο ότι είχε γεννηθ στο Ντέμινγκ της Ουαλλίας, το 1841, κι' ότι ήταν παιδί κάποιου Ρόμπερτ Ρόουλαντς. Τίποτ' άλλο.

Ο νεαρός Ρόουλαντς κατάφερε, ώστόσο, να τερματίση τις σπουδές του, δουλειώντας τη νύχτα κι' άφου εργάσθηκε για λίγο καιρό σε μια ή δυο έφημερίδες του Λονδίνου, χωρίς έπιτυχία, έφυγε για την Άμερική, όπου πήρε το όνομα Στάνλεϋ. Άλλά και στην καινούργια ήπειρο, δεν είχε καλύτερη έπιτυχία. Το μόνο που κατάφερε ήταν να εξασφάλισι μερικές συνεργασίες σε έπαρχιακές έφημερίδες.

Άλλά, κατά το 1868 — ο Στάνλεϋ ήταν τότε 27 χρόνων — ο Άγγλος στρατηγός σέρ Ρόμπερτ Νάπιερ διετάχθη από την κυβέρνηση του να επιχειρήσι μια έκστρατεία έναντίον της Άδυσσυνίας, που έμποδίζει το πέρασμα από το έδαφος της καραβαίων μισ έμπορεύματα, που προορίζονταν για την Άγγλία. Η επιχείρησις αυτή ήταν έξαιρετικά δύσκολη. Τα άγγλικά στρατεύματα έπρεπε να ξεκινήσουν από τις άνατολικές άκτές της Άφρικής, ν' ακολουθήσουν μια άγρια όρεισιρά και να φθάσουν στα άιθιοπικά όροπέδια. Γι' αυτό, οι Άγγλοι, μ' όλο που άναγνώριζαν την σκοπιμότητα αυτής της επιχείρησεως, άμφέβαλλαν για την έπιτυχία της και είχαν καταληφθή από αίσθημα άγωνίας.

Ο Στάνλεϋ σκέφθηκε τότε πως η ευκαιρία ήταν κατάλληλη για ν' άναδειχθ. Παρουσιάσθηκε, λοιπόν, στο δυναμικό διευθυντή του «Κήρυκος της Νέας 'Υόρκης» Τζάιμς Γκρόντον Μπέννερ το νεώ-



Στάνλεϋ, ο εξερευνητής της Μαύρης 'Ηπειρου

Και, στο τέλος, του άνέθεσε αυτή την άποστολή, που είδαμε με ποιο τρόπο ο νεαρός και άσημος ως τότε δημοσιογράφος έφερε εις πέρας.

Άλλ' η άποστολή αυτή έξυπνησε ταυτόχρονα ένα άλλο ένστικτο μέσα στην ψυχή του Στάνλεϋ: το ένστικτο του εξερευνητού.

Η Άφρική ήταν εκείνη την έποχή άγνώστη σχεδόν. Οι λευκοί κατείχαν μερικά σημεία στις άκτές της. Άλλά κανείς δεν είχε προχωρήσει στο έσωτερικό της. Ο Στάνλεϋ άποφάσισε, λοιπόν, ν' άσχοληθι με την εξερεύνησι της. Και σ' αυτήν αφιέρωσε την ύπόλοιπη ζωή του.

Είχε άποκτήσει τώρα παγκόσμια φήμη και δεν δυσκολεύθηκε να βρη τα άπαραίτητα χρήματα. Μ' αυτά, ώργάνωσε την πρώτη εξερευνητική άποστολή του, που, έπειτα από άφάνταστες περιπέτειες και κινδύνους, τόν έφερε ως τα βάθη της κεντρικής Άφρικής. Έπειτα, με τον ίδιο ζήλο και την ίδια περιφέρηση προς τόν κίνδυνο εξερεύνησε το Κογκό, που τα άπέραντα δάση του κατοικούτο από άγριες φυλές άνθρωποφάγων.

Την έποχή εκείνη, ένας άλλος Άγγλος, ο περίφημος ιεραπόστολος και εξερευνητής Λίδινγκστον, άσχολείτο έπίσης με την εξερεύνησι της Άφρικής. Άλλά, ξαφνικά, χάθηκε η χηνη του και μερικές άγγλικές έφημερίδες έγραψαν, μάλιστα, και νεκρολογίες του, πιστεύοντας, ότι είχε βρη το θάνατο μεταξύ των άγρίων.

Ο Στάνλεϋ όμως ήταν άποφασισμένος να τόν βρη ζωντανό ή νεκρό. Κι' έπεχείρησε τότε μια καινούργια εξερεύνησι, που τόν έφερε ως τις άκτες της λίμνης Ταγκανίκας. Κι' εκεί συνάντησε τόν Λίδινγκστον που είχε άποκλεισθ σε μια έλώδη περιοχή και κινδύνευε να πεθάνη από την έλλειψι έπαρκούς τροφής, τις κακουχίες και τους πυρετούς.

Ο Στάνλεϋ έπεχείρησε κατόπιν δυο άλλες εξερευνησεις προς το μέρος της κεντρικής και της νοτιοανατολικής Άφρικής. Γύρισε, τέλος, στο Λονδίνο, όπου επιδόθηκε στη σύνταξι των «Άπομνημονευμάτων» του και, ταυτόχρονα, ίδρυσε μια εταιρεία για τη μελέτη της Μαύρης 'Ηπειρου και την ώργάνωσι του εκπολιτισμού των κατοίκων της. Στη μέση αυτών των προσπαθειών, τόν βρήκε ο θάνατος, το 1904. 'Ήταν τότε 63 χρόνων. Η κηδεία του έγινε δημοσία δαπάνη κι' οι Άγγλοι τόν έθρήνησαν ως έθνικόν ήρωα. Αυτή η τιμή του άξιζε, γιατί ο Στάνλεϋ ήταν ένας από τους πιο μεγάλους κατακτητές του Άγνώστου.

Ο Στάνλεϋ έβγαλε τη Βίβλο του και άρχισε να κώδη τις σελίδες της και να τις δίνι στον τηλεγραφήτη...

τιμή του άξιζε, γιατί ο Στάνλεϋ ήταν ένας από τους πιο μεγάλους κατακτητές του Άγνώστου.

τερο, και του είπε:

— Δυο πράγματα μπορεί να συμβούν. 'Η οι Άδυσσυνοί θα σφάξουν τους άνδρες του άγγλικού έκστρατευτικού σώματος μέχρι και το τελευταίου, ή οι Άγγλοι θα δώσουν ένα σκληρό μάθημα στους Άδυσσυνούς. Και στις δυο περιπτώσεις θα έχετε μια ένδιαφέρουσα είδησι για την έφημερίδα σας. Σκέφτηκα πως θα δυσκολευθήτε να βρητε έναν τρελλό, για να παρακολουθήση αυτή την έκστρατεία, παίζοντας κορόνα-γράμματα τη ζωή του. Άλλά δεν θα τρελλός είμαι εγώ!

Ο Μπέννερ δίστασε στην άρχη. Άλλ' η εύγλωττία κι' η άυτοπειθήσι του Στάνλεϋ, τόν ένεθουσίασαν.

Και, στο τέλος, του άνέθεσε αυτή την άποστολή, που είδαμε με ποιο τρόπο ο νεαρός και άσημος ως τότε δημοσιογράφος έφερε εις πέρας.

Άλλ' η άποστολή αυτή έξυπνησε ταυτόχρονα ένα άλλο ένστικτο μέσα στην ψυχή του Στάνλεϋ: το ένστικτο του εξερευνητού.

Η Άφρική ήταν εκείνη την έποχή άγνώστη σχεδόν. Οι λευκοί κατείχαν μερικά σημεία στις άκτές της. Άλλά κανείς δεν είχε προχωρήσει στο έσωτερικό της. Ο Στάνλεϋ άποφάσισε, λοιπόν, ν' άσχοληθι με την εξερεύνησι της. Και σ' αυτήν αφιέρωσε την ύπόλοιπη ζωή του.

Είχε άποκτήσει τώρα παγκόσμια φήμη και δεν δυσκολεύθηκε να βρη τα άπαραίτητα χρήματα. Μ' αυτά, ώργάνωσε την πρώτη εξερευνητική άποστολή του, που, έπειτα από άφάνταστες περιπέτειες και κινδύνους, τόν έφερε ως τα βάθη της κεντρικής Άφρικής. Έπειτα, με τον ίδιο ζήλο και την ίδια περιφέρηση προς τόν κίνδυνο εξερεύνησε το Κογκό, που τα άπέραντα δάση του κατοικούτο από άγριες φυλές άνθρωποφάγων.

Την έποχή εκείνη, ένας άλλος Άγγλος, ο περίφημος ιεραπόστολος και εξερευνητής Λίδινγκστον, άσχολείτο έπίσης με την εξερεύνησι της Άφρικής. Άλλά, ξαφνικά, χάθηκε η χηνη του και μερικές άγγλικές έφημερίδες έγραψαν, μάλιστα, και νεκρολογίες του, πιστεύοντας, ότι είχε βρη το θάνατο μεταξύ των άγρίων.

Ο Στάνλεϋ όμως ήταν άποφασισμένος να τόν βρη ζωντανό ή νεκρό. Κι' έπεχείρησε τότε μια καινούργια εξερεύνησι, που τόν έφερε ως τις άκτες της λίμνης Ταγκανίκας. Κι' εκεί συνάντησε τόν Λίδινγκστον που είχε άποκλεισθ σε μια έλώδη περιοχή και κινδύνευε να πεθάνη από την έλλειψι έπαρκούς τροφής, τις κακουχίες και τους πυρετούς.

Ο Στάνλεϋ έπεχείρησε κατόπιν δυο άλλες εξερευνησεις προς το μέρος της κεντρικής και της νοτιοανατολικής Άφρικής. Γύρισε, τέλος, στο Λονδίνο, όπου επιδόθηκε στη σύνταξι των «Άπομνημονευμάτων» του και, ταυτόχρονα, ίδρυσε μια εταιρεία για τη μελέτη της Μαύρης 'Ηπειρου και την ώργάνωσι του εκπολιτισμού των κατοίκων της. Στη μέση αυτών των προσπαθειών, τόν βρήκε ο θάνατος, το 1904. 'Ήταν τότε 63 χρόνων. Η κηδεία του έγινε δημοσία δαπάνη κι' οι Άγγλοι τόν έθρήνησαν ως έθνικόν ήρωα. Αυτή η τιμή του άξιζε, γιατί ο Στάνλεϋ ήταν ένας από τους πιο μεγάλους κατακτητές του Άγνώστου.

Ο Στάνλεϋ έβγαλε τη Βίβλο του και άρχισε να κώδη τις σελίδες της και να τις δίνι στον τηλεγραφήτη...

τιμή του άξιζε, γιατί ο Στάνλεϋ ήταν ένας από τους πιο μεγάλους κατακτητές του Άγνώστου.

Όρκοι και κατάρες της Κεφαλληνίας

Άπό τους όρκους και τις κατάρες που συνηθίζονται στην Κεφαλληνία, παίρνουμε τις πιο χαρακτηριστικές, που δεν άπαντώνται και τόσο στ' άλλα μέρη της 'Ελλάδος:

ΟΡΚΟΙ

Η θάλασσα να μου βγάλι το ποκάμισο. Έτοίτο το φωμί σε πόρτα φυλακής να μου το δώκης. Κάλλιο να πέσουν τα μάτια μου στην άπλοχερία μου. Το φωμί σου να μου γενή ζώβα και κακή κατάντια. Μά την ώρα που μάς παραστέκει και τη μέρα που ζημερώνει. Μά τ' άγια που σηκώθηκαν σήμερα. Μά του 'Ιουδα την ψυχή να κριθώ.

ΚΑΤΑΡΕΣ

Να σε δώ και να πονέσι η καρδιά μου. Να πέσης και να φας το μυαλό σου. Να πας όπου είναι το πρώτο μου παπούτσι. Όσα μουφάγες, σε γιαιτρικά να τα χαλάσης. Σκόρδα και παλουκία στα μάτια σου. Να λυσάξης και να φας τα παιδιά σου. Να πέσι το στόμα σου.



Σημεία κινδύνου ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΣΟΚΟ- ΠΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕ- ΝΟΥΣ, ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Στη μεσαία και στην προχωρημένη ηλικία, δεν επιτρέπεται να παραμεληθεί οποιαδήποτε ασθένεια, γι' αυτό δεν υπάρχει κανένας κάποιος φανερός λόγος. Αυτός ο κανόνας ισχύει ιδιαίτερα προκειμένου για ανθρώπους που πέρασαν όλη τους τη ζωή υγιέστατοι και ξαφνικά άρχισαν να νοιώθουν τα συμπτώματα κάποιας αόριστης ασθένειας. Όσοι δεν έδωσαν σημασία σε τέτοια συμπτώματα, μετάνιωσαν.

Μια υποεκκώπωση ή άλλη ταλαιπωρία του οργανισμού μπορεί να βγάλει στην επιφάνεια τα συμπτώματα κάποιας αρρώστειας που υποδόσκει. Στους ηλικιωμένους, ακόμη κι' όταν η καρδιακή τους λειτουργία και η εξασθένηση φαίνεται να δικαιολογούνται από μια μεγάλη ηλικία ή να ατύχημα, επιβάλλεται να γίνεται ιατρική εξέταση. Γιατί ένας άνθρωπος που πάσχει από καρκίνο, δίχως να το υποπτεύεται ή από πίεση ή από εξέλεγκση και πίεση των ατόμων μπορεί να παρουσιάσει τα πρώτα συμπτώματα της παθολογίας του όταν περάσει κάποιον δεινπάθμα, σωματικό ή ψυχικό.

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχή κανείς υπερβολικά αν ζητήσει να κάνει ασφαλεία ζωής, κι' η ασφαλιστική εταιρεία δεν δεχθεί, μετά τη σχετική ιατρική του εξέταση. Γιατί οι γιατροί που κάνουν αυτές τις εξετάσεις, είναι συνήθως πολύ αυστηροί στις διαγνώσεις τους και αποδίδουν δικαιολογητή σημασία σ' ένα «ψιθυρό» της καρδιάς, σ' ένα μικρό ήγνη λευκάματος στα ούρα ή σ' ένα ελαφρύ σύστημα της «πίεσης». Υπάρχουν λοιπόν πολλοί άνθρωποι, που δεν υπέθεσαν ν' ασφαλισθούν από 30 ετών «για λόγους υγείας», κι' όμως είναι ακόμη σήμερα ζωντανοί και γεροί!

Λεύκωμα στα ούρα.—

Πολλοί υγιείς άνθρωποι ανησυχούν, όταν βρεθεί λίγο λεύκωμα στα ούρα τους. Μπορεί ωστόσο ν' ανήκουν στην κατηγορία εκείνων που παρουσιάζουν λεύκωμα μόνο όταν στεκούνται όρθιοι. Όταν πέσουν στο κορβάτι, το λεύκωμα εξαφανίζεται τελείως. Οι άνθρωποι που παρουσιάζουν αυτή την ιδιομορφία, ζουν όσο κι' όλοι οι άλλοι. Υπάρχουν όμως και εκείνοι που έχουν λεύκωμα στα ούρα όταν κοιμούνται ή στενοχωρηθούν, και για μια μέρα μόνο. Το σύμπτωμα αυτό δεν είναι ανησυχητικό.

Αντίθετα, αποτελεί σημαντικό κίνδυνο η παρουσία πολλών ερυθρών αιμοσφαιρίων στα ούρα. Γιατί είναι συχνά σύμπτωμα καρκίνου, που δεν έχει εκδηλωθεί ακόμη με πόνο ή με άλλα σημεία. Γι' αυτό είναι ανάγκη να γίνει σ' αυτή την περίπτωση εξέταση από έναν ειδικό γιατρό.

Γρήγορη αύξηση βάρους.— Είναι σήμα κινδύνου το ν' αρχίσει ν' αυξάνει με ταχύτατο ρυθμό το βάρος ενός μεσοκόπου ή ηλικιωμένου ανθρώπου. Οσοί λοιπόν ν' ακολουθήσουν μέτρια κατανάλωση διαίτης και ν' αποταθή σ' ένα καλό γιατρό, που θα εξετάσει μήπως υπάρχει κάποια ανωμαλία των αδένων ή σωστή έκκριση. Οι παχύσαρκοι, άντρες και γυναίκες, κινδυνεύουν ιδιαίτερα από παθήσεις της καρδιάς, των αγγείων και των νεφρών. Έχουν επίσης μεγαλύτερες πιθανότητες να πάθουν διαβήτη, αρθρίτιδα, καρκίνο, κιρσούς και πλάτυπια. Ζουν δε συνήθως λιγότερο χρόνια από τους αδύνατους.

Και τώρα ας περάσουμε σε μια άλλη κατηγορία σημείων κινδύνου: εκείνα που αφορούν αποκλειστικά τις γυναίκες.

Ινομύωμα της μήτρας.— Είναι ινώδεις όγκοι, αποτελούμενοι από μικρό ιστό, όπως και τα τοιχώματα της μήτρας. Συνήθως, έχουν χαρακτήρα καλοήγη και είναι άβλαβείς. Υπολογίζεται ότι τέτοιοι όγκοι, μικροί ή μεγάλοι, υπάρχουν στα 30% των γυναικών. Σήμερα, οι γυναικολόγοι φρονούν ότι δεν πρέπει να τους πειράζει ο γιατρός. Η αφαίρεσή τους επιβάλλεται μόνον όταν μεγαλώσουν γρήγορα και προκαλούν αιμορραγίες.

Εξωμήτριος κύστις.—

Είναι σοβαρό σημείο κινδύνου όταν μια γυναίκα έπειτα από διακοπή των εμμηνίων επί ένα ή δύο μήνες αισθανθεί ένα δυνατό πόνο στο ένα πλευρό του κάτω μέρους της κοιλιάς, καθώς και αδυναμία, ναυτία και μια γενική κακοδιαθεσία. Πρέπει αμέσως ν' αποταθή σ' ένα καλό γυναικόλογο ή χειρουργό, γιατί πρόκειται πιθανότατα για εξωμήτριο κύστι. Στις περιπτώσεις αυτές, το ωάριο, που γονιμοποιείται κανονικά μέσα στις σάλπιγγες και μένει εκεί, αντί να κατεβεί προς τη μήτρα. Το έμβρυο που σχηματίζεται, προκαλεί τη διαστολή των λεπτών τοιχωμάτων των σαλπίγγων, που φέρνει έσωτερική αιμορραγία. Κινδυνεύει δε τότε η ζωή της γυναίκας, αν δεν υποβληθεί αμέσως σ' έγχυση. Δεν επιτρέπεται η παραμικρή καθυστέρηση σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Αρχή αποβολής.— Είναι σήμα κινδύνου το να εμφανισθεί αιμορραγία σε μια γυναίκα έγκυο, κατά τους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης. Πρόκειται πιθανότατα για άσχημη αποβολή.

Βρογχόκλη.— Παρουσιάζεται κυρίως στις γυναίκες. Είναι δε κάπως επικίνδυνη γιατί μπορεί μια μέρα να εξελιχθεί σε καρκίνο.

Κι' όταν η αποβολή ή η πάσχωση, θάνατος πολλή άσχημη για την τελεία αφορέσει του όγκου. Έξ' άλλου, η βρογχόκλη συνοδεύεται από νευρικότητα, τρεμούλες και ανησυχία. Η γυναίκα νοιώθει τότε ζέστη, όπως πετάει τη νύχτα τα σκεπάσματά της. Ίδρωται υπερβολικά και χάνει βάρος, μολονότι τρώει μ' εξαίρετική όρεξη. Ο σφυγμός της χτυπάει πολύ γρήγορα και ακανόνιστα. Δεν κοιμάται καλά. Το δέρμα της παίρνει ένα σκούρο κόκκινο χρώμα και τα μάτια της πετάνε απ' τις κόγχες. Όταν λοιπόν παρατηρήσει τα συμπτώματα αυτά, πρέπει ν' αποταθή χωρίς άρνηση σ' ένα ειδικό γιατρό. Αν χρειάζεται, θα της αφαιρέσουν ένα μέρος του θυροειδούς αδένος. Η έγκληση αυτή έχει γίνει σήμερα σχεδόν ακίνδυνη.

Κύστεις των ωοθηκών.— Σε μερικές περιπτώσεις, η κοιλιά μιας γυναίκας γεμίζει σιγά-σιγά με υγρό. Αν το υγρό αυτό έχει χεχυνθεί, λευθερα μέσ' στο έσωτερικό της κοιλιάς, μπορεί να οφείλεται σε κίρρωση του ήπατος ή σε καρκίνο των ωοθηκών. Στην πρώτη περίπτωση επιβάλλεται δίαιτα και στη δεύτερη έγχυση. Αν όμως το υγρό βρίσκεται μέσα σε μια φούσκα στο κάτω μέρος της κοιλίας, πρόκειται πιθανότατα για μια μεγάλη κύστη της ωοθήκης, όχι πολύ επικίνδυνη.

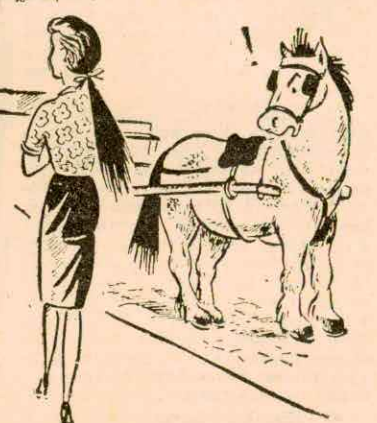
Εμμηνορροία.— Η οριστική διακοπή των εμμηνίων αποτελεί μια φυσιολογική μεταβολή του γυναικείου οργανισμού. Αν όμως συνοδεύεται από κατάπτωση και νευρωσικές διαταραχές, χρειάζεται πιθανότατα μια ειδική θεραπεία από ψυχίατρο, με 2—3 ηλεκτροσόκ.



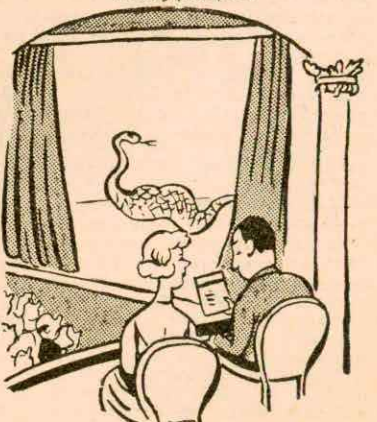
Φορητά ραδιόφωνα!...



Κι' όταν ημουν μικρός, με βά-
ζανε τιμωρία επειδή έγραφα στους
τοιχούς!...



Αντιζηλίες!...



Δεν μπορώ να καταλάβω τι γί-
νεται... Το πρόγραμμα γράφει: «Η
χορεύτρια με το φερίδι»...

Η περιεργή ιστορία ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗΣ

Οι πρώτες «γεροδεμένες» δακτυ-
λογράφει...

Το 1880 ο «Χριστιανικός Σύλλογος Νεανιών» της Νέας Υόρκης, άναγγελλε ότι θ' άνοιξε μια σειρά μαθημάτων για την εκμάθηση μιας νέας μηχανής, που θα εκπομπιμοποιείτο στα γραφεία και που όνομαζόταν γραφομηχανή. Προέκρινε δε συγχρόνως διαγωνισμό για την έγγραφη 8 κοριτσιών. Μεταξύ των προσόντων που έπρεπε να έχουν οι υποψήφιες την πρώτη θέση είχε η σωματική δύναμη, δεδομένου, ότι κορίτσια μέσης σωματικής διαπλάσεως και δυνάμεως, δεν θα μπορούσαν να μεταχειρισθούν με ευχέρεια τους μαχούς και τα πλήκτρα της μηχανής!...

Πολλοί είρωνεύθηκαν αυτήν την πρωτοβουλία και για τις κοριές του Χριστιανικού Συλλόγου Νεανιών, άκούστηκαν λόγια πολύ λίγο κολακευτικά. «Γυναίκες μέσα στα γραφεία! Αυτό είναι εξωφρενικό!», «Όσο, σε έξη μήνες, οι όχτ' γεροδεμένες κοπέλλες, τελείωσαν την εκπαίδευσή τους και βοήκαν αμέσως δουλειά, κερδίζοντας δυο φορές περισσότερα απ' ό,τι κέρδιζαν πριν.

Αυτές τώρα οι νεαρές πρωτοπόροι του επαγγέλματος της δακτυλογράφου δεν φανταζόταν ότι από εκείνη τη στιγμή καταδικάζαν στην άφραση τους γραφείς με τον καλλιγραφικό χαρακτήρα, που μέχρι τότε διεκτεροίαν την αλληλογραφία των επιτηροήσεων με ταχύτητα 15—20 λέξεων στο λεπτό. Επίσης δεν υπωπτεύονταν ποτέ πως κατά τα μέσα του ερχομένου αιώνα, εκατομμύρια γυναίκες σ' όλο τον κόσμο, θα δούλευαν στις γραφομηχανές με ταχύτητα 40—100 λέξεων στο λεπτό!...

Η πρώτη μηχανή με πρακτική αξία, ο πρόδρομος της σημερινής γραφομηχανής, κατασκευάστηκε το 1867, από το μηχανικό Κάρολος Κλίντον και τους τυπογράφους Χριστόφορο Σώλε και Σαμουήλ Σουλέ. Μετά από πειράματα 6 χρόνων, ο Σώλε, που έμεινε από μετ' αυτού μόνος, γιατί οι άλλοι δυο άποθαν, ούνηθηκαν και τον έγκατέλειψαν, έφτιαξε μια μηχανή που ανταποκρινόταν στις τότε ανάγκες και που έμοιαζε κάπως με ραπτομηχανή.

Ο Σώλε όμως, πολύ γρήγορα, και με την οικονομική βοήθεια του βιομηχανού πετρελαίων Ντάνσμπορ, τελειοποίησε τη γραφομηχανή του και την παρουσίασε στο περίφημο έργοστάσιο μηχανών Ρέμινγκτον. Ο διευθυντής της Εταιρείας αυτής, κατάλαβε αμέσως τη σημασία και το λαμπρό μέλλον της έφευρέσεως του Σώλε και ανέλαβε την κατασκευή και την πώληση της μηχανής.

Έτσι, άφου έγιναν και άλλες τελειοποιήσεις, το 1874, έμφανίστηκε στην αγορά η πρώτη νοσηφομηχανή Ρέμινγκτον.

Στις άρχες, ωστόσο, το κοινό έδειξε μεγάλη άδιαφορία για την καινούργια έφευρεση. Μέσα σε 7 χρόνια, πουλήθηκαν μόνο 12.000 γραφομηχανές. Έκείνη την εποχή, μια Ρέμινγκτον σκόινε 120 δολάρια και οι επιτηροήματιες προτιμούσαν την πένα, που πουλιόταν ανέδον τζάμπα! Έξ' άλλου οι υπάλληλοι άπειλούσαν να κηρύξουν άπεργία, αν έμπαινε στα γραφεία αυτό τ' «άτιμο έρναλίο».

Παο' όλα αυτά, η γραφομηχανή άρχισε σιγά-σιγά να προκαλή το ενδιαφέρον του κοινού. Ο μεγάλος

συγγραφέας Μάρκ Τουάιν, άγρόρασε μια και ήταν ο πρώτος που έστειλε σε έκδοτη δακτυλογραφημένο χειρόγραφο ενός έργου του. Με τον καιρό κατόπιν, η ζήτηση της γραφομηχανής έγινε μεγαλύτερη. Η Εταιρεία άναγκάστηκε ν' άρχισουν δωρεάν μαθήματα γραφομηχανής, για να εκπαιδεύουν δακτυλογράφους.

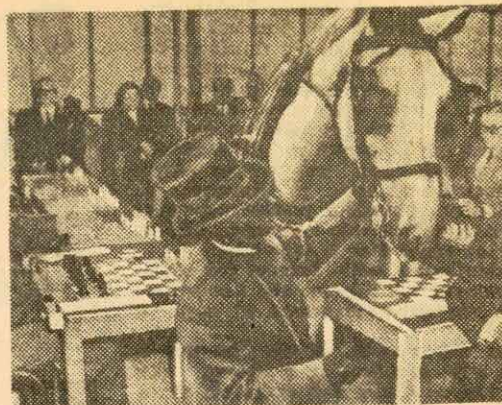
Οι πρώτοι δακτυλογράφοι χτυπούσαν τα πλήκτρα της μηχανής, μόνο με τα δυο τους δάχτυλα, έως ότου ένας υπάλληλος συμβολαιογράφου, ο Φράνκ Κούριν, σκέφθηκε να χρησιμοποιήσει και τα δέκα δάχτυλα. Αυτή η καινοτομία ήταν σποδιστάτη για τη διάδοσή της γραφομηχανής. Άλλά η μια ιδέα έφανε την άλλη. Μια μέρα ο προϊστάμενος του Φράνκ Κούριν, που διασκεδάζε βλεπόντας τον να γράφει με τόση... ανία στη μηχανή και τον πείραζε διαρκώς το έπτε πως στο γραφείο ένος συναδέλφου του, υπήρχε μια κοπέλλα που έγραφε στη μηχανή, κυττάζοντας συγχρόνως έξω από το παράθυρο. Ο Φράνκ Κούριν πειράχτηκε πολύ απ' τα λόγια αυτά του προϊσταμένου του.

Από κείνη την ημέρα βάλθηκε να πετύχει να γράφει στη μηχανή χωρίς να κυττάει στο «κλαδί». Έμαθε λοιπόν από μνήμης τη θέση των πλήκτρων και άνοιξε συστηματικές και πολύωρες άσκήσεις. Σε λίγο καιρό, πέτυχε το σκοπό του, χτυπώντας 90 λέξεις στο λεπτό, έπίδοσι καταπληκτική για μια μηχανή τόσο βαρεία και δυσκίνητη όπως ήταν η πρώτη Ρέμινγκτον. Το κατόρθωμα του Κούριν έγινε άμέσως γνωστό και η Εταιρεία Ρέμινγκτον τον προσέλαβε στην υπηρεσία της για να κάνει επιδείξεις της μεθόδου του. Ίδρύθηκαν μάλιστα και σχολές που έδίδασκαν το «σύστημα Κούριν» και τα διάφορα γραφεία προσέλαβαν νιλιάδες δακτυλογράφους που έφάουζαν τη μέθοδο αυτή.

Η πρώτη ηλεκτρική γραφομηχανή, παρουσιάστηκε το 1925. Από τότε, έγιναν πολλές τελειοποιήσεις, και τα σημερινά μοντέλα, έξασφαλίζουν στις μηχανές αυτές δυνατότητες ταχύτητας πολύ πιο άνωτερες από τις συνηθισμένες μηχανές. Η πίεση που χρειάζεται για να γυμνηθεί ένα πλήκτρο στις συνηθισμένες γραφομηχανές, κυμαίνεται από 110—200 γραμμάρια, ενώ στις ηλεκτρικές δεν ξεπερνάει τα 70!...

Το «κλαδί» που έφευρε κι' έφτιαξε ο Σώλε δεν υπέστη από τότε βασικές τροποποιήσεις. Με το κλαδί όμως αυτό, το άριστερό χέρι κουράζεται πολύ και η δακτυλογράφος είναι υποχρεωμένη να μετακινή πάρα πολύ τα δάχτυλά της. Σήμερα γίνονται πολλές προσπάθειες για να κατασκευασθεί ένα νέο κλαδί. Ο Α. Ντρόρακ, κτηνητής του Πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον, έφτιαξε ένα κλαδί με καινούργιο σύστημα, όπου οι μετακινήσεις των δακτύλων θα είναι πολύ μικρές. Χάρις σ' αυτό οι μαθηταί ήιας σχολής που έφάμοσε τη νέα μέθοδο, κατώρθωσαν να συναγωνισθούν στην ταχύτητα με έπιτυχία παλαιούς και έμπειρους δακτυλογράφους.

Ο Χριστόφορος Σώλε ο έφευρε ης της γραφομηχανής πέθανε τ 1890 φτωγός. Τα συνολικά κέρδη του δεν ήταν παρ' 12.000 δολάρια. Έζησε όμως αρκετά και είδ' την έπαυστάση που προκάλεσε η έφευρέση του στη δουλειά των γραφείων.



ΑΛΟΓΟ—ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

Το άλογο αυτό είναι ο Ρεμού, που έχει άποδειχθεί κατ' επανάληψη ότι είναι ένας δεινός... σκακιστής. Στη φωτογραφία μας βλέπετε τον Ρεμού να παίη σκάκι με 8 σκακιστές συγχρόνως! Τα πόδια κινεί ο άφεντικός του, αλλά ο Ρεμού έγκρίνει ή όχι τις κινήσεις αυτές με χλημντρίσματα και άνάλογες κινήσεις της κεφαλής του. Πρόκειται, φυσικά, για ένα έξυπνο τέχνασμα, αλλά τόσο καλά ώργανομένο, ώστε προκαλεί πάντα μεγάλη έντυπωσι στους θεατάς!...



ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Έφευρέτης του πρακτικού αυτού οικογενειακού ποδηλάτου είναι ο Άγγλος Τζίμμο Φόστερ. Ο Τζίμμο ήταν άνεκαθεν μανιόδης ποδηλάτης. Όταν παντρεύτηκε του πρόσθεσε μια δεύτερη θέση για την γυναίκα του. Τώρα που έχει και πέντε παιδιά, έπειδή δεν ένοιε να διακόψει τις κυριακάτικες εκδρομές του, έφτιαξε ένα μεγαλύτερο και τριθέσιο ποδήλατο κι' έπί πλέον για την μεταφορά των υπολοίπων μελών της οικογένειας του χρησιμοποιεί μια μικρή ρυμουλκα, άρκτη για τα τέσσερα παιδιά του.



ΧΕΙΜΑΡΡΟΙ ΛΑΣΠΗΣ

Η Νέα Υόρκη βασανίζεται πότε από κύματα ψύχους, πότε από άφώρητες ζέστες και πότε από τρομερές θύελλες. Η φωτογραφία αυτή δείχνει ένα δρόμο του Κρός Άιλαντ, προσάτιου της Νέας Υόρκης, οι δρόμοι του οποίου ύστερα από μια καταιγίδα που κράτησε 24 ώλόκληρες ώρες μετέβλησαν σε χειμάρρους λάσπης. Όπου άποδεικνύεται ότι κι' η πιο συγχρονισμένη άκόμη πόλις δεν μπορεί ν' άποφύγει τις θεομηνίες.

ΣΟΤΙΕΝ "ΣΙΛΟΥΕΤ"
*ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΦΟΡΜΕΣ
*ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤ/ΜΑΤΑ



Ηταν ένα απ' τα σπάνια διαλείμματα ειρήνης μεταξύ του Βασιλιά Κόνου του Ούλστερ και της αμαζόνια-βασιλίσσας Μέβε του Κόνου, που κυβερνούσαν τις δυο αυτές γειτονικές περιοχές της Ιρλανδίας, στις αρχές του Χριστιανισμού. Κι' ο Κόνου επωφεληθήκε απ' την προσωρινή αυτή διακοπή του αλληλοφαναγματος, για να δώσει μια μεγάλη γιορτή στην πρωτεύουσά του, το Άουμαγκ, με ιπποδρομίες, τραγούδια βάρδων, κονταρογυμνάσματα και γενναίο φαγοπότι, στο οποίο πήρε μέρος όλος ο λαός του.

Η Βασιλίσσα Μέβε έστειλε ένα πλούσιο κτηματία του Κόνου, τον Κρούντσον, για να την αντιπροσωπεύσει σ' αυτή τη γιορτή.

Όλα πήγαν καλά, ως την ώρα που ξετρεξαν στις ιπποδρομίες τ' αλογα του Κόνου και κέρδισαν όλα ανεξαιρέτως τα βραβεία.

Η γυναίκα μου Μάσα μπορεί να τρέξει πιο γρήγορα απ' το καλύτερο αλογα του Βασιλιά! είπε τότε ειρωνικά ο Κρούντσον — που είχε πιά, φαίνεται, πολύ δυνατή μπύρα ή είχε χάσει πολλά λεφτά στις κούρσες.

Τα λόγια τρυ αυτά έφτασαν στ' αυτιά του Κόνου. Κι' ο Βασιλιάς διέταξε να τον

Η ευδαιμονία της βασιλίσσας ΜΙΕΙΒΙΕ

Ιστορικό διήγημα

Πτοκαμωμένα, τα πόδια της λευκά και άσπρα, σαν τον άφοδ του ώκεανού...

— Περμένε ώσπου να γεννηθί το παιδί μου, Βασιλιά μου! Ικέτευε γονατιστή τον Κόνου.

Μά εκείνος σούφωσε τα φρύδια του και διέταξε:

— Να κάνετε εκατό κομμάτια τον άντρα σας, που μάς εξαπάτησε!

— Καλά, θα τρέξω! φώναξε η Μάσα μ'



Παρ' όλη την κατάσταση της, η Μάσα έτρεξε και νίκησε στον παράξενο αυτόν αγώνα...

άπελπισία. "Ας φέρον το καλύτερο αλογα σου!..."

Και πραγματικά, παρ' όλη την κατάσταση της η Μάσα έτρεξε και νίκησε στον παράξενο αυτό αγώνα. Άμέσως κατόπιν, έφερε στον κόσμο δίδυμα. Και καταράστηκε τον Κόνου για τη σκληρότητά του — υιοθετώντας εκείνος είχε κρατήσει την υπόσχεσή του κι' είχε αφήσει ελεύθερο τον άντρα της.

Όταν η Βασιλίσσα Μέβε έμαθε πως είχε φερθεί ο Κόνου στον αντιπρόσωπό της, το γλωσσό της πρόσωπο σκατείνισε. Μάθησε μια τούφρα απ' τα κτηνολογικά της και πρόφερε με σφιγμένα δόντια:

— Πόλεμος στο Ούλστερ!

Η απάντησι του Κόνου δεν άργησε: Πέρασε τα σύνορα μαζί μ' εκατό πολεμιστές του, κι' άρχισε τις σφαγές και τις λεηλασίες. Τό ποτάμι Σόνον σταμάτησε για λίγο την προέλασή του. Στην αντίκρουση γύνη του είχαν στρατοπεδεύσει οι μικρές δυνάμεις της Βασιλίσσας Μέβε, άνικανες ν' αντιμετωπίσουν τον ισχυρό έχθρό.

Καθισμένη στη σκηνή της, το πρωί έκείνο η Βασιλίσσα έπαιζε σκάκι με τον Κέτ, τον άσσο της σφεντόνας του Κόνου, ένα γενναίο πολεμιστή με ξανθά μαλ-

λιά κι' ανοιχτογάλα ματία. Μά δεν είχαν το νου τους στο παιχνίδι, αλλά στην τιμωρία που άειζε ο σκληρός Βασιλιάς Κόνου...

— Έχουν μαζευτεί στην απέναντι όχθη καμιά χιλιάδα στρατιώτες. Έτοιμοι για αίφνηςιασμό... είπε κάποια στιγμή ο Κέτ, σκυθρωπός.

Η Βασιλίσσα σήκωσε τα μάτια της απ' τη σκακίερα και τον κύτταξε με παράξενη έκφρασι.

— Αν μπορούσες να γυμνήσης με τη σφεντόνα σου το Βασιλιά τους... ψιθύρισε.

— Μά δεν παρουσιάζεται ποτέ. Είναι πολύ πονηρός. Άκούμε την φωνή του, αλλά δεν τον βλέπουμε. Άν έδωγαζε το ασκημόμουρτο του ανάμεσα στους θάμνους κι' είχα έτοιμη τη σφεντόνα μου... Βάζω το κεφάλι μου στοίχημα πως θα τον πετύχαινα!

— Πώς θα τον κάνουμε να παρουσιασθή;... μουρμούρισε η Μέβε σκεπτική. Ποιά είναι τα δολώματα για τους άντρες; Χοήμα, κρασί, γυναίκες...

— Ο Κόνου είναι μια παμπόνηρη αλεπού! Ξανάτε ο Κέτ, κουνώντας το κεφάλι του. Έγω άκούσει ώσπου πως του αρέσουν οι νέες κι' όμορφες γυναίκες...

Η Βασιλίσσα έβρινε συλλογισμένη για πολύ. Και, ξαφνικά, είπε:

— Στείλε μου άμέσως τις τρεις κόρες μου, την Έταν, τη Ντέιντορε και τη Ντεύκα. Είναι κι' οι τρεις όμορφες σαν νεράιδες...

— Μά... ποιά σκοπό έχεις; ρώτησε με έκπληξι ο Κέτ.

— Θα σου εξηγήσω άργότερα... Πήγαινε τώρα να υπολογίσεις ακριβώς την απόστασι απ' τη μια ως την άλλη όχθη του ποταμού. Άστερα εξασκήσου με τη σφεντόνα σου για να τελειοποιηθής... Έγω σου λέω πως θα βγάλω όπωσδήποτε το κεφάλι του μέσ' απ' τους θάμνους ο καταραμένος Κόνου!...

Ο Κέτ δεν κατάλαβε το σχέδιο της Βασιλίσσας. Όστόσο, υπάκουσε στις διαταγές της.

Την άλλη μέρα, ο Βασιλιάς Κόνου πήγε να επιθεωρήσει ένα ρηχό μέρος του ποταμού, απ' όπου έλπιζε να περάσει άντικου. Στην επιστροφή του, πρόσεξε ότι οι στρατιώτες του έδειχναν μια άσυνήθιστη έξωσι.

— Τι συμβαίνει με τους άνδρες; ρώτησε μ' άπορία έναν αξιωματικό του.

— Μερικές κοπέλλες κάνουν το υπάνιο τους στο ποτάμι, γυνέες, του εξήγησε εκείνος. Κι' οι στρατιώτες δεν γοσταίνουν να τις κουφοκυτάζουν!

Πραγματικά, ακούγονταν δροσερά κοριτσιάτικα γέλια απ' την αντίκρουση όχθη. Οι τρεις κόρες της Βασιλίσσας Μέβε έπαιζαν μέσ' στο νερό, σαν ξέγνοιαστα παιδιά, τραγουδούσαν και κυνηγούσαν η μια την άλλη.

Ο Κόνου τις κύτταξε αγόστανα, πίσω, απ' τους θάμνους. Ποτέ δεν είχε ξαναδεί τέτοιες τέλειες γραμμές, τόσο λείο κι' άσπρο δέμα...

— Αντίκρου, ο Κέτ περίμενε, έτοιμος, με τη σφεντόνα στο χέρι. "Ήξερε πως δεν έπρεπε να λαθέω. Άπ' την επιδεισιότητα του χεριού του κρεμόταν η ζωή τόνων ανθρώπων...

Ξαφνικά, οι τρεις γυνέες κοπέλλες πήδησαν έξω απ' το νερό κι' έτρεξαν να χωθούν στο δάσος. Ο Κόνου τις παρακολούθησε με τα μάτια, ελπίζοντας να ξαναφανούν. Άκούγε τα γέλια τους, τις κουβέντες τους...

Μια απ' όλες, παρουσιάστηκε μια στιγμή, για να ξαναγαθί άμέσως.

Ο Κόνου δεν μπορούσε πιά να κρατηθή. Παραμέρισε, τους θάμνους για να βλέπη καλύτερα. Άνσσηκώθηκε, με λαγνάρια...

Αυτό περίμενε ο Κέτ! Η πέτρα έφυγε απ' τη σφεντόνα του. Βρούζοντας σαν μέλισσα, και βρήκε τον Κόνου ανάμεσα στα μάτια. Κι' ο Βασιλιάς του Ούλστερ σωριάστηκε νεκρός!

Οι τρεις κοπέλλες είχαν τελειώσει την αποστολή τους. Ντύθηκαν γρήγορα, πήδησαν στ' αλογα τους κι' έτρεξαν στη μέρα τους, για να της αναγγείλουν πως ο Βασιλιάς του Ούλστερ είχε πληρώσει με τη ζωή του την προσβολή που της έκανε. Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

ΤΟ δξύ οίδημα του πνεύμονος είναι μια από τις τρομερότερες ασθένειες που γνωρίζει η επιστήμη. Σε περίπτωσης οξείας σκληροειδίτιδος ή περιτονίτιδος, ο χειρουργός έχει ένα περιθώριο μερικόν ώρων για να επέμβη. Το δξύ οίδημα του πνεύμονος, όμως, μόλις δίνει στο γιατρό μια προθε-

Τρόπος ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΟ ΟΙΔΗΜΑ

Η διαταραχή μετ αξύμικρης και μεγάλης κυκλοφορίας

σμία μερικόν λεπτόν από τη στιγμή που εξέδηλωση ή κρίσις, για να προσπαθήσει να σώση τον άσθενή.

Η άσθενεια αυτή προδίδει μια διαταραχή της ισορροπίας μεταξύ της μεγάλης και της μικρής κυκλοφορίας (πνευμονικής) ή με απλούστερα λόγια μεταξύ της άριστερης και της δεξιάς κοιλίας.

Το δξύ οίδημα του πνεύμονος εμφανίζεται συνήθως σε άτομα που πάσχουν από ανεπάρκεια της άριστερης κοιλίας της καρδιάς, δηλαδή σε άσθενεις από υπέρταση ή που παρουσιάζουν βλάβη της άορτης.

Η δεξιά κοιλία εργάζεται κανονικά και στέλνει στους πνεύμονες την απαιτούμενη ποσότητα του αίματος. Άλλ' η άριστερη κοιλία είναι κουρασμένη και δεν μπορεί να εκτελέσει την αποστολή της, που συνίσταται στο να εξααστείλν στη μεγάλη κυκλοφορία το αίμα που προερχεται από τους πνεύμονες.

Έγουμε ληλαθί μια δεξιά κοιλία που εργάζεται κανονικά και "ια άριστερη που δεν μπορεί να εκπληρώσει το ρόλο της. Το αίμα τότε συγκεντρώνεται στην περιοχή των πνευμόνων (το αίμα φτάνει κανονικά σ' αυτούς, αλλά δεν έκρέει με τον ίδιο ρυθμό) και αυτή η συγκεντρωσι προκαλεί μια συμφορητική κατάσταση, που εκδηλώνεται με συμπτώματα βίαια και δραματικά. Ο άσθενής δεν μπορεί να αναπνεύσει. Πνίγεται στην κυριολεξία. Το συγκεντρωμένο αίμα, αυτό που πλεονάζει θα μπορούσαμε να πούμε, έρεθίζει τις πνευμονικές κυμελίδες και τους βρόγχους και προκαλεί βίαια άσφυκτικά φαινόμενα.

Έφ' όσον το πλεονάζον αίμα είναι λίγο, ο άσθενής δεν αισθάνεται τίποτα. Όταν όμως η ποσότης του ξεπεράσει κάποιο όριο, ή έπειτα από μια αιτία, όπως αυτές που θ' αναφέρουμε κατωτέρω, εμφανίζεται η κρίσις.

Αυτές οι κρίσεις παρουσιάζονται κυρίως τη νύχτα. Σε μερικές περιπτώσεις, προτού εκδηλωθί ή κρίσις ο άσθενής αισθάνεται μια έντονη στενοχώρια. Άναπνεύει με δυσκολία κι' έχει την εντύπωσι πως ένα τεράστιο βάρος του πιέζει τους ώμους.

Άλλοτε, όμως, ή προσβολή είναι κεραυνόβολος και ο άσθενής δεν αισθάνεται καμιά έννοχλησι πριν απ' αυτήν.

Το κυριώτερο χαρακτηριστικό της κρίσεως είναι η δύσπνοια, που φτάνει μέχρις όρθοπνοίας (ο άσθενής μόνο όρθιος άνακουφίζεται κάπως). Σε πολλές περιπτώσεις τινάζεται, ξαφνικά, στον ύπνο του, με την εντύπωσι πως πνίγεται. Τα μάτια του πετώνονται από τις κόγχες τους, το πρόσωπό του γίνεται πελιδνό και το σώμα του πλημμυρίζει από ιδρώτα.

Έπειτα από μερικά λεπτά εμφανίζεται μια άφθονη απόχρεμψι. Ο άσθενής μπορεί να βγάλη σε διάστημα μερικόν μόνον λεπτόν μισό κιλό ή και ολόκληρο κιλό πτύελα, που έχουν συνήθως κόκκινο χρώμα.

Το άποτελεσματικώτερο φάρμακο εναντίον του οξέος οίδηματος του πνεύμονος είναι ή μορφίνη. Άλλ' οι υποδόριες ένεσεις ενεργούν πολύ άργα και δεν επιφέρουν κανένα άποτέλεσμα. Χρειάζονται, τουναντίον, ένδοφλέβιες ένεσεις 1—2 έκατοστογραμμών ύδροχλωρικής μορφίνης, που έχουν άμεση επίδρασι στην καρδιά.

Το άποτέλεσμα είναι τότε κεραυνόβολο. Ο βήχας, ή απόχρεμψι και ή δύσπνοια σταματούν έπειτα από μερικά λεπτά και ο άσθενής αισθάνεται μεγάλη άνακούφισι. Σε περίπτωσης που οι ένεσεις μορφίνης δεν φέρουν το επιθυμητό άποτέλεσμα, πρέπει να γίνουν στον άσθενή ένδοφλέβιες ένεσεις ούα-

μπαίνης, που είναι το κατ' έξοχην φάρμακο εναντίον της καρδιακής ανεπάρκειας.

Η άφαίμαξι άποδίδει επίσης πολύ καλά άποτέλεσματα. Πρέπει, όμως, ν' άφαιρεθούν από τον άσθενή τουλάχιστον 250 γραμμάρια αίματος. Η άφαίρεσι πρέπει να είναι ταχυτάτη.

Η άφαίμαξι είναι ένα ήρωικό μέσον θεραπείας, που μπορεί, όμως, να έχη μερικά δυσάρεστα έπακόλουθα. Μπορεί π.χ. να προκαλέση άναιμία ή ήμιπληγία, όταν πρόκειται για άτομα που πάσχουν από αρτηριοσκληρωσι.

Μια άλλη μέθοδος, που μπορεί να άντικαταστήση την άφαίμαξι είναι ή τοποθέτησι έλαστικών ιμάντων στο σημείο όπου άρχίζουν τα χέρια και τα πόδια.

Οι ιμάντες αυτοί παρεμποδίζουν την έπιστροφή του φλεβικού αίματος στη δεξιά καρδιά και έτσι μετοιάζουν την υπέρτασι της μικρής κυκλοφορίας.

Όπως είδαμε, το δξύ οίδημα του πνεύμονος όφείλεται σε ανεπάρκεια της άριστερης κοιλίας της καρδιάς, που προκαλείται πάλιν ή από αρτηριακή υπέρτασι ή από βλάβες της άορτης.

Σε άλλες περιπτώσεις, το δξύ οίδημα του πνεύμονος καμυφλάει μια πάθησι του μυοκαρδίου ή μια στένωσι της μπροσειδούς βαλβίδος.

Μπορεί, τέλος, να μην έχη σχέση ούτε με την καρδιά ούτε με τα αίμοφορα άγγεία. Μια μολυσματική πνευμονική άσθενεια, μια τοξική γρίπη, διάφορες δηλητηριάσεις από φάρμακα, αλλά και ώρισμένες νευρικές άσθενειες μπορούν να προκαλέσουν το σχηματισμό οίδηματος. Επίσης οι δυνατός συνκινήσεις, ένας μεγάλος κόπος κτλ.

Μετά την πάροδο της κρίσεως, ο άσθενής πρέπει να μείνι ένα τουλάχιστον μήνα στο κρεβάτι. Η τροφή του θα είναι έλασθη, χωρίς αλάτι και άσον το δυνατόν λιγώτερο ύδαρής. Τα καρδιονωτικά (διζιταλίνη ή ούαμπαιν) καθώς και τα καταπραυντικά ένδεικνυνται επίσης για την άνακούφισι του άσθενούς.

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, το οίδημα είναι υπερόξύ. Η κρίσις επέχεται, δηλαδή, με τρόπο κεραυνόβολο και ή επέμβασι του γιατρού, όσον γρήγορη και άν είνα, ύπόκειν κίνδυνος να μείνι χωρίς άποτέλεσμα.

Άλλοτε, τέλος, παρατηρούνται διάφορα προειδοποιητικά συμπτώματα: αίσθημα πνιγμού, φλόγωσι του λάρυγγος, πτύελα κτλ. Οι μορφές αυτές έπιτρέπουν την πρόληψι της κρίσεως αν έφασιμισθί έγκαιρώς ή κατάλληλη θεραπευτική άγωγή, που συνίσταται κυρίως στην άναπαυσι και την τόνωσι της καρδιάς με τα διάφορα καρδιονωτικά.

Το δξύ οίδημα του πνεύμονος είναι, λοιπόν, καρδιακή πάθησι που έχει άμεσο αντίκτυπο στα άναπνευστικά όργανα. Γι' αυτό και ή θεραπεία του συνίσταται κυρίως στην τόνωσι αυτού του όργάνου.

Στην εποχή μας το δξύ οίδημα του πνεύμονος, όπως και τα άλλα νοσήματα της καρδιάς, παρουσιάζεται με πολύ μεγαλύτερη συχνότητα από άλλοτε.

Κατά τους επιστήμονες αυτό όφείλεται στο βίαιο ρυθμό και τις δυσχερείς ζωής. Φαίνεται επίσης ότι ή συχνότης του είναι πολύ άνωτερη στα μεγάλα άστικά κέντρα παρά στην ύπαιθρο.

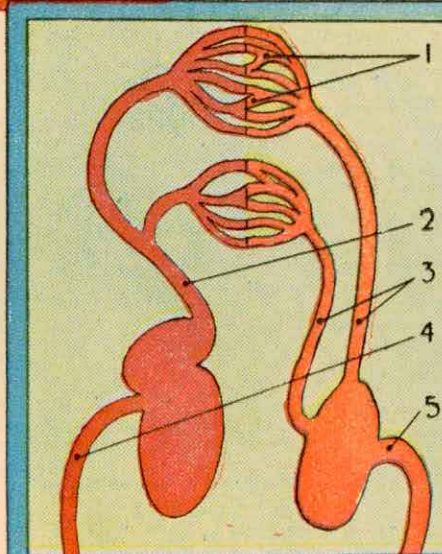


Ίατρικές συμβουλές

* Σας δάγκωσε μέλισσα ή σφήκα; Βγάλτε πρώτα το κεντρί, κι' άκουμπήστε άμέσως άπάνω μισό κρεμμύδι κομμένο στα δύο.

* Όταν τα ούλα σας είνε έρεθισμένα, μη χρησιμοποιήτε βούτστα. Πλένετε το στόμα σας με τρεις σταγόνες ιωδίου μέσα σε μισό ποτήρι νερό. Επίσης μασάτε λίγη κανέλλα σε «μασούρι» κι' άποφύγετε τις διάφορες σκόνες οδόντων.

* Έχετε το νου σας — κι' αυτό το γράφουμε για τους πλουσίους — μεταξύ του κρασιού και της σαμπάνιας, να πίνετε ένα ποτήρι νερό του Βισού.



- 1) Πνεύμονες. 2) Πνευμονική άρτηρία. 3) Πνευμονικές φλέβες. 4) Κοίλες φλέβες. 5) Άορτή.
- Όταν ή άριστερη κοιλία της καρδιάς (κόκκινο άνοιχτό χρώμα) δεν μπορεί να εκτελέση τον προορισμό της, το αίμα λιμνάζει στον άριστέρό κόλλο και κατόπιν στις πνευμονικές φλέβες και τους πνεύμονες. Κατά το διάστημα αυτό, ή δεξιά καρδιά (κόκκινο σκούρο χρώμα) εξακολουθεί να στέλνι προς τους πνεύμονες την κανονική ποσότητα αίματος, που προστίθεται σ' εκείνο που λιμνάζει εκεί. Έτσι δημιουργείται μια υπέρβολη συγκεντρωσι αίματος που μπορεί να προκαλέση κρίσι.

- 1) Βρόγχοι. 2) Άρτηρία. 3) Κυμελίς. 4) Φλέβα. Το αίμα φτάνει κανονικά από τη μικρή άρτηρία ως το έπίπεδο των κυμελίδων των πνευμόνων. Άλλ' οι μικρές φλέβες, από όπου έπρεπε να εκρεύσει κανονικά είνε υπερχρηστές. Έτσι αυξάνεται ή πίεσι του αίματος. Αυτό περνάει τότε στο έσωτερικό των κυμελίδων και έκρεει με δυσκολία από τους βρόγχους. Για το λόγο αυτό ο άσθενής έχει το αίσθημα ότι πνίγεται. Βήχει και βγάζει άφθονα πτύελα.

Άστυνομικό διήγημα

Ο Μπάγκ είχε δύο σπουδαίες αρετές: παρατηρητικότητα και μνήμη. Γι' αυτό οι συναδελφοί του τον ζήλευαν λίγο στην άστυνομία.

Το απόγευμα της 5 Απριλίου γυρίζοντας, ύστερ' απ' τη δουλειά του, σπίτι του, πέρασε μπρός απ' το ατελιέ του διάσημου γλύπτη Φράνκ Κουρτέλ. Μηχανικά σήκωσε τα μάτια του προς τα παράθυρο. Τα τζάμια ενός παραθύρου, δίπλα στο α-

ελλών και το γκαρσόνι του βαγκόν-ρεστωράν είπαν στο Μαρτώ πως είχαν δει ένα τέτοιο άτομο στο τραίνο. Ο γλύπτης λοιπόν είχε φύγει. Γιατί όμως δεν είχε φτάσει στο Ντινάν και πώς μπορούσε να δικαιολογηθεί η παράξενη λεπτομέρεια του διαβατηρίου του;

— Ίσως ο Φράνκ να συνάντησε στο ταξίδι του κάποια άμορφη γυναίκα, είπε ο Μαρτώ χαμογελώντας πονηρά. και τώρα γλεντάει μαζί της στην εξοχή, ίσως στην Όστανδη.

Τα τζάμια που προδίδουν

τελιέ, ήταν βολά από ύδρατμούς. Εκεί δίχως άλλο, θα βρισκόταν το λουτρό κι' ο Κουρτέλ θα πήγαινε το μπάνιο του. Η ιδέα αυτή αποτυπώθηκε στη μνήμη του Μπάγκ, αργότερα όμως έχασε αυτή τη λεπτομέρεια.

Ο άστυνομικός τράβηξε για το σπίτι του, κάπως απογοητευμένος, γιατί δεν είχε ανακαλύψει τίποτα το σπουδαίο εκείνη την ημέρα. Αντίθετα, ο άστυνόμες Μαρτώ, ο προϊστάμενος του Μπάγκ, δεν μπορούσε να παραπονιέται για αδράνεια.

Η άστυνομική διεύθυνση του, χε ζητήσει λεπτομερείς πληροφορίες για τη ζωή του γλύπτη Φράνκ Κουρτέλ. Η βελγική άστυνομία είχε βρή το διαβατήριο του, μπουσκεμένο απ' τη βροχή, σ' έναν εξοχικό δρόμο, δέκα χιλιόμετρα έξω απ' τις Βρυξέλλες. Ο Μαρτώ προτίμησε να πιά ο ίδιος στο ατελιέ του καλλιτέχνη. Το βρήκε όμως κλειστό. Πληροφορήθηκε τότε απ' τους γείτονες ότι η θεωρησία του διαβατηρίου του για την αναχώρησή του απ' τη Γαλλία είχε γίνει στις 5 Απριλίου. Έπρεπε τώρα να εξακριβωθεί αν ο Κουρτέλ, τη νύχτα της 4 Απριλίου, είχε κοιμηθεί ή όχι στο ατελιέ του.

Ο Μαρτώ δεν δυσκολεύτηκε να μάθει πως την παραμονή της αναχώρησής του ο γλύπτης είχε δεχτεί στο ατελιέ του μερικούς φίλους του με γυναίκες. Έτσι ο Μαρτώ πήγε και βρήκε δυο-τρία απ' τα πρόσωπα που είχαν λάβει μέρος στο νυστερίνο εκείνο γλέντι.

Η Πωλίνα, η φιλενάδα του Κουρτέλ, είπε όταν την ανάκριναν πως ο Φράνκ έπρόκειτο να πάει στο Ντινάν γι' α κάποια προτομή, απ' από τότε πούχε φύγει δεν είχε λάβει κανένα γράμμα του. Έπειτα εξετάστηκαν οι γλύπτες Πιέρ Ντυράν κι' ο ζωγράφος Ζαν Μερσιέ, στενός φίλος του Κουρτέλ. Αυτοί είχαν φύγει τελευταίοι απ' το ατελιέ το βράδυ του γλεντιού. Και οι δυο τους βεβαίως αν πως ο γλύπτης φαινόταν ευδιάθετος και πως σκόπευε να περάσει εκεί τη νύχτα του με τη φιλενάδα του και το πρωί της άλλης μέρας να ξεκινήσει για το ταξίδι του.

—Θάφυγε ασφαλώς, είπε με πεποίθησι ο Μερσιέ.

Ο Μαρτώ φάνηκε τότε πείστηκε.

Οι επιβλητικές σωματικές διαστάσεις και τα καστανά γένεια του Κουρτέλ, τούθιναν όμως όψη χαρακτηριστική. Έτσι ο έλεγκτης του εξπρές των Βρυ-



Το βλέμμα του Μαρτώ έπεσε σ' ένα αντικείμενο σκεπασμένο μ' ένα πανί...

Ο Μαρτώ σταμάτησε τις έρευνες και γύρισε στο γραφείο του. Ο Μπάγκ εξ' άλλου δεν είχε ακούσει να γίνεται λόγος γι' αυτή την υπόθεση, γιατί όλη την ημέρα έλειπε απ' το άστυνομικό τμήμα. Τη διάβασε, το βράδυ, σπίτι του, στις εφημερίδες. Κι' αμέσως τούκανε εντύπωση η λεπτομέρεια της αναχώρησής του γλύπτη.

—Αν ο Κουρτέλ είχε φύγει το πρωί της 5 Απριλίου, πως αυτός είχε δει το απόγευμα τα τζάμια του λουτρού του βολά απ' τους άτμούς; Όλη τη νύχτα το συλλογιζόταν, προσπαθώντας να λύσει αυτό το μυστήριο. Το άλλο πρωί παρουσιάστηκε αμέσως στο Μαρτώ.

Αυτός τον άκουσε μ' ενδιαφέρον.

—Διάβασα στις εφημερίδες, είπε ο Μπάγκ, πως ο Κουρτέλ έφυγε με το πρωινό τραίνο στις 5 του μηνός.

—Ακριβώς! Με το τραίνο των 10 και 17' του άπάντησε ο Μαρτώ. Μάθαμε από το γαλάτα πως έφυγε απ' το ατελιέ του στις 7. Θα πήρε επομένως το πρώτο τραίνο. Φεύγοντας κλείδωσε το διαμέρισμά του και κανείς δε μπήκε σ' αυτό κατά την απουσία του...

—Όστόσο κάποιος έπαιρνε εκεί το μπάνιο του κατά τις 5 τ' απόγευμα, της ίδιας μέρας παρατήρησε ο Μπάγκ.

—Πως το ξέρεις αυτό; ρώτησε έκπληκτος ο Μαρτώ.

—Περνούσα από εκεί, γυρίζοντας σπίτι μου και είδα άτμούς στα τζάμια ενός μικρού

βαρεινού παράθυρου, στο δωμάτιο του λουτρού...

—Είσαι βέβαιος πως ήταν άτμοι;

—Βεβαίως!

Ήταν αδύνατο ο Κουρτέλ να έπαιρνε το μπάνιο του εκείνη την ώρα, αφού ταξίδευε απ' το πρωί. Έπρεπε λοιπόν να εξακριβωθεί ποιος βρισκόταν στο ατελιέ του. Εξετάστηκαν ξανά οι φίλοι του, αλλά ισχυρίστη-

στεύ να κρυφεί ο Κουρτέλ το κρανίο στον πηλό.

—Πως το συμπεριμένεις αυτό;

—Έχω δη έργα που δε διαφορετικές τεχνολογίες απ' αυτό το πρόπλάσμα του κεφαλιού. Εγώ υποθέτω μάλλον πως το κρανίο αυτό είναι το δικό του.

—Ποιος έφτιαξε τότε το πρόπλάσμα; Ο Πιέρ Ντυράν; Δεν αποκλείεται! Ίσως να χης δίκιο, Μπάγκ.

Ο Μαρτώ κι' ο Μπάγκ πήγαν σε λίγο στο κοινό ατελιέ του Ντυράν και του Μερσιέ. Βρήκαν μόνο το Μερσιέ.

—Με συγχωρείτε που σας άνησυχώ, είπε ο άστυνόμες. Που είναι ο φίλος σας;

—Λέπει, απάντησε ο ζωγράφος.

—Σε ταξίδι;

—Γιατί με ρωτάτε;

—Θα σας εξηγήσω... Μπορώ να ρίξω μια ματιά στα χαρτιά σας;

Ο Μερσιέ έβγαλε διασταχτικά το πορτοφόλι του. Μέσα σ' αυτό είχε ένα διαβατήριο.

Ο Μερσιέ το εξέτασε με προσοχή.

—Βλέπω ότι τελευταία ταξιδεύσατε στο εξωτερικό... του είπε.

—Ναι, αεροπορικώς.

—Το διαβατήριό σας έχει θεωρηθεί στην επιστροφή στις 7 Απριλίου. Πως δεν είν' όμως θεωρημένο για την αναχώρησι;

—Θάκαναν ίσως λάθος στον έλεγχο...

Ο Μαρτώ έχωσε το διαβατήριο στην τσέπη του και είπε:

—Πολύ καλά. Θα το εξετάσω...

καν πως δεν ήξεραν τίποτα.

Τότε μια κι' ο γλύπτης δεν είχε ακόμη φανή, ο Μαρτώ άποφάσισε να σπείσει την πόρτα του ατελιέ του και να κάνει μια έρευνα. Φυσικά πήρε μαζί του και τον Μπάγκ.

Το πρώτο βλέμμα που έριξε μέσα τον απογοήτευσε. Στο μεγάλο δωμάτιο δεν υπήρχαν παρά αγάλματα και προπλάσματα. Η κρεβατοκάμαρα και το λουτρό δεν έδειχναν τίποτα το ύποπτο.

Ενώ ο Μαρτώ κύτταζε γύρω του μέσ' στο ατελιέ, το βλέμμα του έπεσε ξαφνικά σ' ένα τραπέζι, όπου βρισκόταν ένα αντικείμενο, σκεπασμένο με πανί. Ήταν πρόπλάσμα ενός ανθρώπινου κεφαλιού. Μόλις το ξεσκέπασε, ο άστυνόμες έκανε ένα μορφασμό.

—Μυρίζεις σαν πτώμα καμμένο, είπε.

Σε λίγο, οι άστυνομικοί είχαν σπείσει το ξερό στρώμα του πηλού και βρήκαν από μέσα αυτό που περίμεναν: ένα ανθρώπινο κρανίο. Τα υπόλοιπα μέλη του πτώματος ήταν κρυμμένα κατά τον ίδιο τρόπο σε άλλα προπλάσματα.

—Να γιατί τόνεσε ο Κουρτέλ, φώναξε ο άστυνόμες. Σκότωσε κάποιον και σκέπασε το σκελετό του με πηλό για να τον κρύψει... Έπειτα όμως τα νεύρα του δεν άνθεξαν και τόνεσε.

—Και τί έκανε τις σάρκες του θύματός του; ρώτησε ο Μπάγκ.

—Θα τις έκαψε ασφαλώς σ' αυτή τη μεγάλη θερμάστρα...

—Με συγχωρείτε, κύριε άστυνόμε, είπε ο Μπάγκ. Δεν πι-

στεύ να κρυφεί ο Κουρτέλ το κρανίο στον πηλό.

—Πως το συμπεριμένεις αυτό;

—Έχω δη έργα που δε διαφορετικές τεχνολογίες απ' αυτό το πρόπλάσμα του κεφαλιού. Εγώ υποθέτω μάλλον πως το κρανίο αυτό είναι το δικό του.

—Ποιος έφτιαξε τότε το πρόπλάσμα; Ο Πιέρ Ντυράν; Δεν αποκλείεται! Ίσως να χης δίκιο, Μπάγκ.

Ο Μαρτώ κι' ο Μπάγκ πήγαν σε λίγο στο κοινό ατελιέ του Ντυράν και του Μερσιέ. Βρήκαν μόνο το Μερσιέ.

—Με συγχωρείτε που σας άνησυχώ, είπε ο άστυνόμες. Που είναι ο φίλος σας;

—Λέπει, απάντησε ο ζωγράφος.

—Σε ταξίδι;

—Γιατί με ρωτάτε;

—Θα σας εξηγήσω... Μπορώ να ρίξω μια ματιά στα χαρτιά σας;

Ο Μερσιέ έβγαλε διασταχτικά το πορτοφόλι του. Μέσα σ' αυτό είχε ένα διαβατήριο.

Ο Μερσιέ το εξέτασε με προσοχή.

—Βλέπω ότι τελευταία ταξιδεύσατε στο εξωτερικό... του είπε.

—Ναι, αεροπορικώς.

—Το διαβατήριό σας έχει θεωρηθεί στην επιστροφή στις 7 Απριλίου. Πως δεν είν' όμως θεωρημένο για την αναχώρησι;

—Θάκαναν ίσως λάθος στον έλεγχο...

Ο Μαρτώ έχωσε το διαβατήριο στην τσέπη του και είπε:

—Πολύ καλά. Θα το εξετάσω...

ΟΙ ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΤΩΝ ΠΟΡΤΩΝ

Καταστρέφουν το 1/4 της παραγωγής

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ειδικών, περισσότεροι από το 1/4 της συγκομιδής των γεωργικών προϊόντων σ' όλο τον κόσμο καταστρέφεται κάθε χρόνο από τα παράσιτα.

Εκείνος που φταίει γι' αυτό, μάς λένε επίσης οι ειδικοί, είναι ο άνθρωπος. Στα πολύ παλιά χρόνια υπήρχε στη φύσι μια ισορροπία μεταξύ των ωφελίμων και των βλαβερών οργανισμών. Αυτή την ισορροπία, όμως, την κατέστρεψε ο άνθρωπος με τις μεταναστεύσεις του και τις μεταφορές προϊόντων από χώρα σε χώρα και από ηπειρο σε ήπειρο. Γιατί μαζί με τον άνθρωπο και τα διάφορα προϊόντα ταξιδεύουν και τα παράσιτα. Την ισορροπία, διαδέχτηκε, λοιπόν, μια αναρχική κατάσταση. Τα παράσιτα που ζούσαν πριν σ' έναν περιορισμένο κύκλο και που εξουδετερωνονταν από άλλα ωφέλιμα, διασκορπίστηκαν σ' όλο τον κόσμο, πολλαπλασιάστηκαν και ισχυροποιήθηκαν.

Ο άνθρωπος όμως δεν έμεινε ποτέ με σταυρωμένα τα χέρια έναντι των παρασίτων. Άλλα, μ' όλα τα μέσα που χρησιμοποίησε σ' αυτό τον αγώνα, δεν κατάφερε ποτέ να τα εξολοθρεύσει τελείως. Γιατί τα παράσιτα έχουν μιάν καταπληκτική ζωτικότητα. Έξοικειώνονται ταχύτατα με το περιβάλλον, συνηθίζουν βαρβαρικά και στα πιο δραστικά δηλητήρια και πολλές φορές αλλάζουν μορφή για να συνεχίσουν το καταστροφικό έργο τους.

Πολλά απ' αυτά, όπως η φυλλοξήρα, που καταστρέφει τα κλήματα, ήταν άγνωστα στην Ευρώπη ως τον παρελθόντα αιώνα.

Φαίνεται πιθανόν ότι η φυλλοξήρα εισήχθη μεταξύ των ετών 1820 και 1850 από την Αμερική. Ο πρώτος δε που την έμελετσε ήταν ο Γάλλος Πλανσόν.

Το παράσιτο αυτό πήρε από την πρώτη στιγμή τη μορφή αληθινής μαστίγας, που απλώθηκε ταχύτατα σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης, όπου καλλιεργείται η αμπέλος. Οι καταστροφές που προεξήχθησαν απ' αυτό, ίδιες κατά τα πρώτα έτη της εμφάνισής του, όποτε οι άνθρωποι άγνοούσαν τα μέσα της καταπολέμησής του, ήταν τεράστιες.

Στη μεσημβρινή Γαλλία και στη βόρεια Ιταλία, όλκληρες περιοχές ξεραθηκαν τελείως σαν να είχε περάσει από πάνω τους ο καυστικός λίβας των αφρικανικών εορήμων.

Για την καταπολέμησι της φυλλοξήρας χρησιμοποιείται σήμερα με άριστα αποτελέσματα το D.D.T.

Το ίδιο αποδείχτηκε επίσης αποτελεσματικό έναντι των πολλών άλλων παρασίτων, όπως είναι η κάμπια που καταστρέφει τα μήλα και τ' αχλάδια, ο μύμηξ της Αργεντινής, που καταβρονθίζει τα φύλλα διαφόρων φυτών κτλ.

Καταστρεπτικώτατο παράσιτο είναι επίσης η πυραλίς, που προσβάλλει τον αραβοσίτο, το κριθάρι, την κάνναβη, το ζαχαροκάλαμο και άλλα φυτά. Οι χωρικοί για την καταπολέμησή του, πλένουν με ειδική διάλυσι τα στελέχη του φυτού κατά τον χειμώνα ή τα καυθαρίζουν.

Άλλα και οι πατάτες έχουν το ειδικό παράσιτό τους, το δορυφόρο. Το παράσιτο αυτό προσβάλλει επίσης τις τσιουάτες και τις καπνοφυτείες. Η καταπολέμησή του γίνεται με άρσε-

νικόυχα παρασκευάσματα. Τρομερός έχθρος των δημητριακών είναι ένας μικροσκοπικός μπουμπουλάς που οι κάμπιες του μένουν επί τέσσερα συνεχή χρόνια κάτω από το έδαφος ως που να γίνουν τέλεια έντομα. Τον πύππο

χρόνο κάνουν μια τρύπα και βγαίνουν για να ριχτούν πάνω στα δημητριακά σιτάρι, αραβοσίτο, κριθάρι, βρώμη κτλ.

Τα αμπέλια, εκτός από τη φυλλοξήρα, έχουν και έναν άλλον επικίνδυνο έχθρο, την κόκκινη άραχνη, που καταστρέφει επίσης και τα διάφορα όπωροφόρα δέντρα. Για την καταπολέμησή της χρησιμοποιούνται διάφορα φωσφορούχα παρασκευάσματα.

Δεν θα πρέπει επίσης να ξεχάσουμε τις ακρίδες, που είναι από τις τρομερότερες μαστίγες που γνώρισε ο άνθρωπος. Καταστρέφουν τα πάντα στο πέρασμά τους: δημητριακά, καρποφόρα δέντρα, άνηθ κτλ.

Άλλ' εκτός από τα ζωικά παράσιτα, τα φυτά έχουν και άλλα που προέρχονται από το δικό τους κόσμο, είναι δηλαδή φυτικά.

Στην κατηγορία αυτή ανήκει ο αμπελοφυτικός περονόσπορος που προσβάλλει τις αμπέλους.

Υπάρχουν όμως και πολλά άλλα είδη που προσβάλλουν διάφορα φυτά. Ο περονόσπορος είναι ένα είδος μύκητος που αναπτύσσεται πάνω στα φύλλα του φυτού και τα καταστρέφει με τις εκκρίσεις του (αυτές οι εκκρίσεις έχουν γράμμα υπόλευκο ή κιτρινωπό).

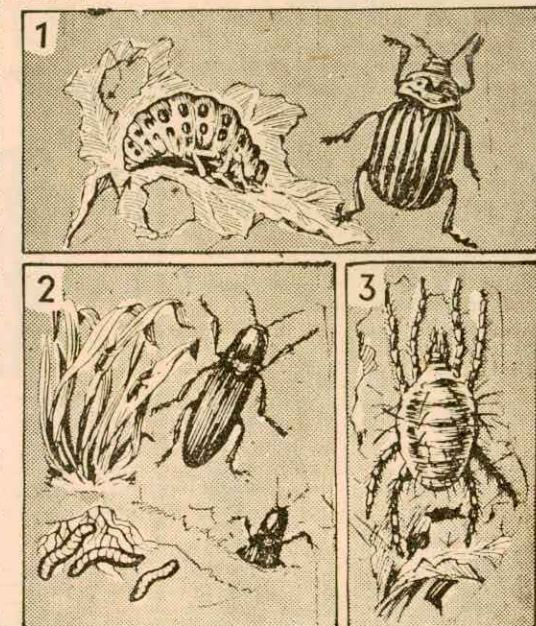
Στην ίδια κατηγορία ανήκει το ώιδιον που είνε κι' αυτό ένας μικροσκοπικός μύκης. Προσβάλλει όλα τα πράσινα όργανα των όπωροφόρων δέντρων, διάφορα άνηθ και τις αμπέλους.

Όπως βλέπετε, τα φυτά περιστοιχίζονται από αναρίθμητους έχθρους που καραδοκούν την περιοδο της ανάπτυξής τους για να ριχτούν πάνω τους και να τα εξολοθρεύσουν.

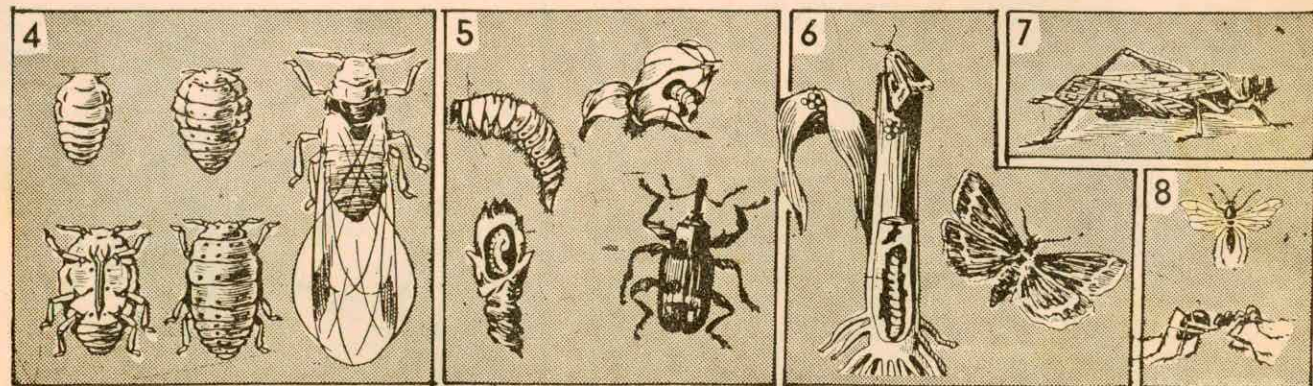
Άλλ' οι καταστροφές δεν περιορίζονται μόνο σ' αυτό το σημείο. Άλλα παράσιτα αναπτύσσονται μέσα στις άποθηκες, όπου συγκεντρώνονται τα γεωργικά προϊόντα, για να διογετευθούν από εκεί στις αγορές καταναλωτών. Το 1/8 των συγκομιζόμενων προϊόντων, μάς λένε και πάλι οι ειδικοί, καταστρέφεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μέσα στις άποθηκες. Έτσι στην κατανάλωσι φθάνει μόνον κάτι περισσότερο από το μισό.

Αν, προσθέτουν, τα παράσιτα εξαφανίζονταν τελείως, η ζωή θα γινόταν πολύ φτηνότερη και η γη μας θα ήταν σε θέση να θρέψει τουλάχιστον 1/4 παραπάνω από το σημερινό πληθυσμό της.

Να γιατί παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον οι καινούργιες — μεταπολεμικές — έρευνες για την ανακάλυψι νέων και ισχυρών έντομοκτόνων φαρμάκων, που θα σκοτώνουν τα παράσιτα και τους μύκητες, χωρίς όμως να βλάπτουν τον άνθρωπο, τα ζώα και τα ωφέλιμα έντομα. (Έδώ πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι το D.D.T. μειονεκτεί κάπως από την άποψι αυτή, γιατί η συχνή χρήσις του πειράζει το νευρικό σύστημα του ανθρώπου. Έξ' άλλου, το έντομοκτόνο αυτό σκοτώνει και χρήσιμα έντομα, π. χ. τις μέλισσες).



1) Δορυφόρος της πατάτας. 2) Μπουμπουλάς των δημητριακών. 3) Κόκκινη άραχνη.



4) Φυλλοξήρα της αμπέλου. 5) Κάμπη των αχλαδιών και των μήλων. 6) Πυραλίς του αραβοσίτου. 7) Ακρίδα. 8) Μύμηξ της Αργεντινής.



Θ. ΔΡΑΚΟΥ



Μια μικρούλα στους δρόμους

Συχνά, πολύ συχνά το Δικαστήριο 'Ανθλίκων αναγκάζεται να εξετάσει ένα σωρό περιπτώσεις που είναι αδύνατον να περιγραφούν. Αυτές οι «υπόθεσεις ήθους» είναι καμμία φορά άπιστευτες! Μου αναφέρθηκε έχαστος ή ακόλουθη έντυπωσιακή περίπτωση:

Ένα αντράγγυνο απέφασε μια ημέρα να διακόψει την μονοτονία της ζωής του και να πάρει ένα μικρό όρφανο κοριτσάκι για να το μεγαλώσει και να το υιοθετήσει.

Το κοριτσάκι σε λίγο βρέθηκε. — «Αν είσαι καλό και αξιοί θα σε υιοθετήσουμε του δήλωσαν. Επίσης θα σε σπουδάσουμε και θα σε κάνουμε κληρονόμο μας...»

Κι' αλήθεια λίγο αργότερα ο σύζυγος το υιοθέτησε και το κοριτσάκι αυτό άρχισε να ζει ευτυχισμένο. Μά ξαφνικά ο θετός πατέρας του αρρώστησε βαρεια, μα αργότερα άρχισε να την στενοχωρή η μοναξιά της και έκανε διάφορες νυοιμιές. Έπειδή δε είχε αρκετά λεπτά, δεν της ήταν δύσκολο, μέσα στον κύκλο των γνωριμιών της, να βρη έναν νέο άντρα, που να δεχτή να την παντρευτή.

Η μικρή που λάτρευε τον θετό πατέρα της, δεν είδε με καλό μάτι αυτόν τον ξένο, που μπήκε στο σπίτι. Ίσως από την έμφυτη διαίσθησι που έχουν τα παιδιά, κατάλαβε ότι αυτός ο άνθρωπος θα την έκανε να υποφέρει. Μα κι' ο δεύτερος σύζυγος δεν είδε με καλό μάτι τη μικρή.

— Αυτό το κορίτσι έλεγε στην γυναίκα του, έχει κάτι έρευνητικά κι' ενοχλητικά μάτια που μου δίνουν στα νεύρα. Κάθε φορά που το βλέπω, καταλαβαίνω ότι είμαι ανεπιθύμητος σ' αυτό το σπίτι...

Μη σκοτίζεσαι γι' αυτά τα πράγματα, του απαντούσε εκείνη. Παιδί είναι. Το παρεξήγησε. Θα δης ότι θα σ' αγαπήσει κι' εμένα!

Μά η μικρή, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο αντιπαθούσε περισσότερο αυτόν τον άνθρωπο. Έκείνος όμως τώρα άρχισε να την βλέπει μ' άλλο μάτι. Η ηλικιωμένη γυναίκα του ήταν ο χειμώνας, ο παγερός χειμώνας και η μικρούλα αυτή η Άνοιξη. Άρχισε λοιπόν να την πολιορκεί στενά, να προσπαθή να την ξεγελάσει κι' όσο αυτή αγωνιζόταν να ξεφύγει, τόσο εκείνος γινόταν πιο επιθετικός.

Και μια νύκτα, ενώ η μικρούλα κοιμόταν βαθεία, πέτυχε το σατανικό σχέδιό του...

Όταν το πρωί εκείνη ξύπνησε, ένοιωσε ότι είχε ζήσει ένα φοβερό, έναν άπαισιο έφιαλτη. Τομοκρατική άρχισε να κλαίει πικρά, καθώς έκαιγε από τον πυρετό.

— Τί έχεις; Τί έπαθες; Πώς αρρώστησες έτσι ξαφνικά; άπορώσε η θετή μητέρα της.

— Ο άντρας σας... έκανε να όμολογήσει εκείνη, μα δίστασε, γιατί είδε μία λάμψη μίσους στο βλέμμα της.

— Πώς τολμάς! της φώναξε εξαλλή εκείνη. Φαγώθηκες πια με τον άντρα μου! Γιατί λοιπόν δεν είχα δικαίωμα να παντρευτώ έναν άλλον άντρα; Νέα δεν ήμουν ακόμη! Άρεκα δεν έκλαψα τον μακαρίτη; Σε παρακαλώ, δεν θέλω να φαίνεσαι αγάριστη! Μην ξεχνάς πως σε μαζέψαμε γυμνή και κουρελιασμένη!

Μά η κατάστασι της μικρής, αντί να υποχωρή χειρότερη. Έφεραν λοιπόν το γιατρό. Έκείνος την εξέτασε και κούνησε περίλυπος το κεφάλι του.

— Πολύ φοβόμυαι ότι δεν θα γλυτώσει... είπε. Μά τί της συνέβη; Φαίνεται ότι έχει υποστή ένα φοβερό ψυχικό κλονισμό! Σπαράζει ολόκληρη! Μόνο ο Θεός μπορεί να την σώσει...

Και της έκανε μια ένεσι για να μπορέσει να την βυθίσει στον ύπνο και να ήσυχάσει τα νεύρα της.

Ήσυχασε λίγο, μα τόν, άλλη νύχτα ο ύπνος της ήταν γεμάτος τρομακτικούς έφιαλτες. Άλλοτε έδλεπε μία μεγάλη μαύρη άρχνη, που την αγκάλιαζε με τα μαλλιαρά πόδια της και την έσφιγγε με δύναμη στο λαιμό της και την πνίγι. Κι' άλλοτε πάλι, μία πελώρια νυχτερίδα τη σκέπαζε με τις μαύρες φτερούγες της, κάρφωνε τα μυτερά δόντια της στο στήθος της και σιγά-σιγά, όλη τη νύκτα, της ρουφούσε το αίμα!

Η άρρωστη, τρέμοντας σπασμωδικά, ξυπνούσε ούρλιαζοντας από το τρόμο και τη φρίκη της και παρακαλούσε το Θεό να τη γλυτώσει από το φοβερό μαρτύριό της.

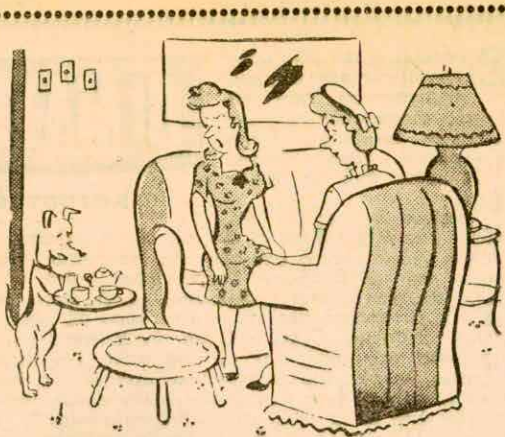
Σε λίγες ημέρες η τοαγική μικρούλα αδυνατίσε υπερβολικά, ενώ τα μάτια της είχαν μια έκφρασι τρέλλας. Ο γιατρός, προσπαθούσε με διάφορες ένεσεις να καταπραύνει αυτούς τους παροξυσμούς των νευρών της. Μόλις όμως η άρρωστη αντίκρουζε το δεύτερο σύζυγο της θετής μητέρας της, οι νευρικές κρίσεις ξαναρχίζαν.

Η μικρή σηκώθηκε ύστερ' από ένα μήνα από το κρεβάτι. Λόγι όμως στάθηκε στα πόδια της, στην πρώτη ευκαιρία, έσπευσε να το σκάσει από το σπίτι. Η μόνη της επιθυμία ήταν να φύγει... Να φύγει όσο μπορούσε πιο μακριά.

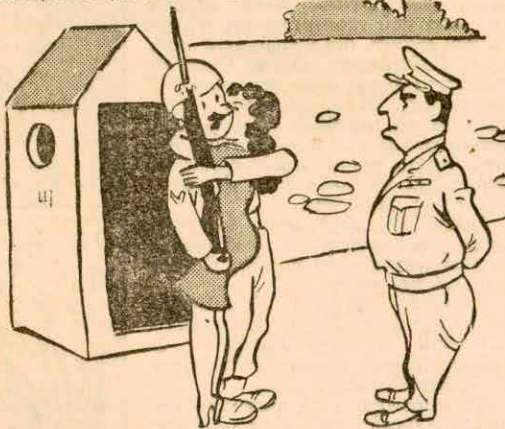
Κι' άρχισε να γυρίζει σαν τρελή μέσα στους δρόμους. Τη νύχτα, κατάκοπη, γώθηκε σε μία σπηλιά για να κοιμηθ. Έκει όμως σε μία «παγώνα» της, την ανέκαλυψε η ύπηρεσια περισυλλογής αλτηών. Μάλιστα οι αστυνομικοί προσπαθούσαν να την πείσουν να τους όμολογήσει τί της συνέβη. Το κορίτσι αυτό είχε κυριευθ από μία στυγνή μεγαχολία! Το παρέδωσαν λοιπόν στην Έταιρεία Προστασίας Ανθλίκων. Έκει τότε απέκαλύθη σιγά-σιγά το δράμα της. Κατώρθωσαν να κάνουν αυτή τη μικρούλα να συνείδη και την έκλεισαν στο άναυοφορτικό σχολείο των κοριτσιών. Όσο για την μητριά της και τον άντρα της διάψευσαν με κνισιό κάθε κατηγορία της και τη χαρακτηρίσαν ως αγάριστη και τρελή...

Ήταν ένα θύμα των μεταπολεμικών συνθηκών.

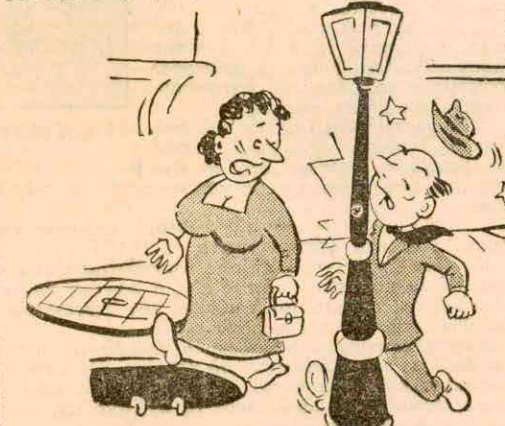
Θ. ΔΡΑΚΟΣ



Με τη σημερινή κρίσι των ύπηρετριών, βολενύμασε με τον Φλόξ!



Έσείς μια φορά, κύριε ταγματάρχα, τη χαιρετούρα σας την έχετε!...



ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ...

Να μάθης άλλη φορά να βλέπης μπροστά σου!...



Έρχονται οι καλύτεροι πελάτες μου...

ΠΟΤΕ Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΔΟΤΙΚΩΤΕΡΗ

Το καλύτερο τονωτικό φάρμακο

Η εργασία είναι μια από τις βασικές εκδηλώσεις της ζωής. Οι βιολόγοι μας λένε μάλιστα ότι η σημασία της για τον οργανισμό μας είναι η ίδια μ' εκείνη του ύπνου και της τροφής. Για να διατηρούμε ακμίες τις δυνάμεις μας πρέπει να εργαζόμαστε.

Η εργασία είναι, ωστόσο, ένα δικόπο μαχαίρι. Το πάν εξαρτάται από το πως την παίρνουμε. Έτσι μπορεί να είναι πιο ωφέλιμη κι' από το καλύτερο φάρμακο ή αντίθετα να έχει για τον οργανισμό μας πιο καταστροφικά αποτελέσματα κι' από το πιο τοξικό μικρόβιο.

Κατά τους επιστήμονες, η «ωφέλιμωτερη» εργασία είναι εκείνη, που μας δημιουργεί το συναίσθημα της ευθύνης, εκείνη, δηλαδή, που το αποτέλεσμα της δεν μας είναι αδιάφορο, γιατί τα συμφέροντά μας, η επαγγελματική μας αξιοπρέπεια, ή θέσι μας βρίσκονται σε στενό σύνδεσμο μαζί της. Όσοδηποτε βαρεια κι' αν είναι αυτή η εργασία δεν μας κουράζει.

Από τ' άλλο μέρος, μια έλαφρη εργασία, που την εκτελούμε μηχανικά και ανόρεχτα μας κουράζει, μας εξαντλεί και μας φθείρει.

Για τον άνθρωπο που εργάζεται πρόσχα και με συνέπηση της ευθύνης και η εργασία αποτελεί το καλύτερο τονωτικό φάρμακο.

Στους δύο αντίθετους πόλους απ' αυτόν βρίσκονται εκείνος που μισεί την εργασία του και ο σκλάβος της δουλειάς (ο «ενέγρος», όπως τον αποκαλούν οι Γάλλοι).

Η άποστροφή προς την εργασία μπορεί να οδηγήσει σε μια ειδική νευρωσι, την καλουμένη εργοφοβία. Έκείνος που πάσχει απ' αυτή τη νευρωσι προσπαθεί με κάθε τρόπο ν' αποφυγή την εργασία (όπως ο πάσχων από κλειστοφοβία αποφεύγει τους κλειστούς χώρους).

Ο διάσημος ψυχίατρος Ρόμπινς παρατηρεί ότι ο άνθρωπος που πάσχει από εργοφοβία δεν έπαναστατεί φανερά εναντίον της εργασίας, ούτε αρνείται μια έντολη που του αναθέτουμε, αλλά δέχεται τα πάντα με φαινομενική προθυμία. Από τη στιγμή αυτή, όμως, θα γίνουν δυο πράγματα: η-δεν θα εκτελέσει την εργασία που του αναθέσαμε ή θα την εκτελέσει με τόσο δυσφορία και αγανάκτησι, που στο τέλος θα πέσει άρρωστος.

Ο «σκλάβος» είναι επίσης ένας άρρωστος. Γι' αυτόν η εργασία αποτελεί τη φυσική του κατάστασι. Δεν μπορεί να κάνει τίποτ' άλλο από το να εργάζεται. Δεν σταματάει καθόλου, άδιαφορο δόλετα για τον έαυτο του (είνε π.χ. αξύριστος και ακάθαρτος) και την οικογένειά του και είναι πραγματικά δυστυχισμένος τις ημέρες της άογίας.

Θα μπορούσαμε να τον παραβάλουμε μ' ένα μανιακό χαρτοπαίκτη, που δεν μπορεί ν' απομακρυνθ από το τραπέζι του παιχνιδιού. Έτσι κι' ο «σκλάβος» δεν αίσθάνεται πως ζή παρά μόνο όταν εργάζεται.

Όσον αφορά την απόδοσι της εργασίας, διάφορα πειράματα που έγιναν στην Άγγλία και στην Άμερική απέδειξαν ότι η απόδοσι του ανθρώπου που εργάζεται μόνος του μέσα σ' έναν κατάλληλο γι' αυτό το σκοπό χώρο (γραφείο, εργαστήριο κλπ.) μπορεί να είναι άνωτερη έως 50% σχετικά μ' έναν όμιλο ανθρώπων που εργάζονται όλοι μαζί στον ίδιο χώρο και επιβιβόνται σε διαφορετικές εργασίες ο καθένας.

Για να είναι ικανοποιητική η απόδοσι της εργασίας, η θερμοκρασία του περιβάλλοντος δεν πρέπει να υψίσταται διακυμάνσεις. Η καταλληλότερη για το κάθε είδος εργασίας θερμοκρασία είναι:

15 βαθμοί για μια βαρεια χειρωνακτική εργασία.

18 βαθμοί για μια μετρία χειρωνακτική εργασία.

Για τους εργαζόμενους σε γραφεία η χειμερινή θερμοκρασία πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ 20 και 22 βαθμών και η θερινή μεταξύ 24 και 26 βαθμών.

Σε ποιες ώρες η εργασία είναι άποδοτικωτερη; Έχει αποδειχθ με πολλά πειράματα ότι οι πρωινές ώρες από τις 8 ως τις 12 είναι οι πιο άποδοτικές. Κατά την πρώτη ώρα, όμως, δηλαδή από τις 8 ως τις 9, παρατηρείται κάποια δυσχέρεια προσαρμογής, που μειώνει την απόδοσι της εργασίας. Έπειτα ο ρυθμός αυξάνει και φτάνει στο ύψιστο σημείο του γύρω στις 11.

Μετά το μεσημέρι, ο ρυθμός χαλάρωνεται και πάλι. Πολλοί άνθρωποι συνηθίζουν να εργάζονται επί μισή ή μια ώρα άμείως έπειτα από το φαγητό.

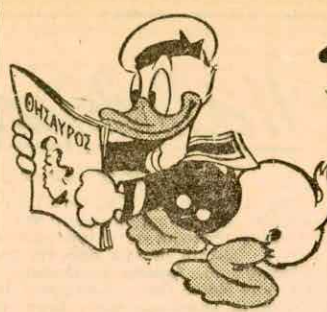
Κατά την περίοδο αυτή, ο οργανισμός βρίσκεται πρσγματι σε μια κατάστασι «υπερλειτουργίας», που μας παρέχει την ψευδαίσθησι ότι οι δυνάμεις μας πολλαπλασιάζθηκαν. Μόλις άρχισή, όμως, η διαδίκασια της χωνεύσεως, η δυναμικότητά μας πέφτει απότομα. Κατά τις 4—5 παρατηρείται μια καινούργια άναλαμπή. Έπειτα απ' αυτή την ώρα, η κόυρασι υπερσχύει και η απόδοσί μας περιορίζεται κατά πολύ.

Οι πειραματιστάι θέλησαν επίσης να εξακριβώσουν ποιά είναι η στάσι του σώματος που κάνει άποδοτικωτερη την εργασία. Άν πάρωμε ως δείκτη το 100 για έναν άνθρωπο που κάθεται μπροστά στο γραφείο του, η απόδοσί του θα γίνη 115 αν ξαπλώσει σ' ένα κρεβάτι ή σ' ένα ντιβάνι και 125 αν σηκώσει τα πόδια του πιο ψηλά από το κεφάλι.

Το κακό είναι ότι τα συμπεράσματα αυτά έχουν θεωρητική μόνον αξία. Γιατί, φυσικά, δεν μπορούμε να εργαζόμαστε ξαπλωμένοι πάνω σε κρεβάτι ή σε ντιβάνια.

Και τώρα ένα τελευταίο ζήτημα. Ποιός είναι ο καλύτερος τρόπος άναπαύσεως; Έπειτα από μια μυική εργασία, το καλύτερο που έχουμε να κάμωμε είναι να ξαπλωθούμε στο κρεβάτι μας.

Δεν πρέπει, όμως, να κάμωμε το ίδιο και προκειμένου για την πνευματική εργασία. Στην περίπτωση αυτή, ο καλύτερος τρόπος άναπαύσεως είναι ένας μικρός περίπατος, μια μετρία φυσική άσκηση κλπ. Η μουσική, μια ευχάριστη συζήτησι κλπ. ξεκουράζουν επίσης.



Η «ΔΥΝΑΜΙΣ»

του περιβάλλοντος

«Αν ζητήσετε πληροφορίες άπ' όποιοδήποτε φίλο μου για το ταπεινό μου άτομο, θα λάβετε την ακόλουθη άπάντησι:

Καλό παιδί ο 'Ισίδωρος, αλλά άσφατος χαρακτήρας...

Έτσι μ' έχουνε χαρακτηρίσει. Και άσφατος μ' ανεβάζουνε, άσφατος μ' κατεβάζουνε...

Άλλά εγώ δεν συμφωνώ μαζί τους. Εγώ έχω τη βεβαιότητα πως για τη στάθειά μου — την έρωτική αστάθεια, βέβαια — είναι άπόλυτα υπεύθυνη η «δύναμις του περιβάλλοντος» όπως άποκαλώ την τρέλασι επιρρη που έξασκει άπάνω μου το μέρος, όπου βρίσκομαι και οι άνθρωποι που είναι γύρω μου.

Φυσικά, την ίδια άποφι υποστηρίζω και στους τακτικούς καυγάδες, που άνοιγουμε με τη Στάσα. Στάσα δε έστι η πρώτη και μοναδική μου άγάπη, που θα ήταν προ πολλού ο έπίσημος σύντροφος της ζωής μου, αν δεν μ' έκανε κάθε τόσο άνω-κάτω αυτό το σατανικό «περιβάλλον».

Την πρωτογνώρισα σ' ένα μικτό Γυμνάσιο, όπου μ' είχαν έγγραφει οι δικαί μου, με την έλπιδα ότι θα άπιθώσα καλά στο μυαλό μου. Άλλεςδες, Άντιγόνες, συνημίτονα, Στερεομετρίες, Λυσίου λόγους, Ψυχολογίες Λατινικά και θα γίνω χρήσιμος στην κοινωνία.

Στην άρχή, την περνούσα τρεις τάξεις. Σιγά-σιγά, όμως, μ' έφτασε. Δηλαδή, τέσσερα ολόκληρα χρόνια, ποιά ήταν, παρακαλώ, το «περιβάλλον» μου; Θρανία, μαυροπίνακες, μελανοδοχεία, καθηγηταί, κώδωνες, κινωλίες βιβλία, τετράδια, κόλλες διαγωνισμού και η Στάσα. Το αποτέλεσμα, λοιπόν, ήταν άναποφευκτο! Άγάπησα...

Στην άρχή, την περνούσα τρεις τάξεις. Σιγά-σιγά, όμως, μ' έφτασε. Δηλαδή, τέσσερα ολόκληρα χρόνια, ποιά ήταν, παρακαλώ, το «περιβάλλον» μου; Θρανία, μαυροπίνακες, μελανοδοχεία, καθηγηταί, κώδωνες, κινωλίες βιβλία, τετράδια, κόλλες διαγωνισμού και η Στάσα. Το αποτέλεσμα, λοιπόν, ήταν άναποφευκτο! Άγάπησα...

Ξαναπέρασα σε πέντε μέρες. Έπειτα ξαναπέρασα σε τέσσερις. Ύστερα σε τρεις. Μετά σε δυο, σε μία, κάθε μέρα, ώπουοι έγιναν μόνιμος ένοικος στο πολιτικό γραφείο του.

Και να το πάλι το περίφημο περιβάλλον. Βουλευταί, πολιτευόμενοι, ρουσφετοκννηγοί, δημοσιο-

γράφοι...

— Άχ! να βγώ για ν' άναπνεύσω λιγάκι... καθαρό άέρα!

(Του Άρχέλου)

Ενθρηνη Ιστοριογλα

παράφορα τη Στάσα, που ξεχώρισε μοιραίως μέσα σ' εκείνο το περιβάλλον, γιατί, φυσικά, δεν μπορούσα να χάσω την καρδιά μου σε κανένα συμμαθητή μου, ή στον καθηγητή της 'Ιστορίας, ή στον έπίστατή του σχολείου.

Περάσαμε περίφημα εκείνο το σχολικό έτος. Η Στάσα με βοηθούσε στα μαθήματα κι' εγώ τη βοηθούσα να βρίσκη όμορφα φέμματα για να τα σερβίρη στον άγριο πατέρα της, όποτε τύχαινε να παρασυρθούμε άνα παιδιά που ήμασταν και ν' άρχην να γυρίσθ στο σπίτι της.

Για να έδραίσω την άνεπίωτη ευτυχία μου, της υποσχεθήκα, ότι θα την παντρευόμουν, μόλις έπαιρνα το άπολυτήριο του Γυμνασίου κι' εύρισκα μια καλή δουλειά.

Δυστυχώς, το πρώτο μέρος του ρωμαντικού μου σχεδίου, άπέτυχε. Δηλαδή δεν το πήρα το άπολυτήριο, γιατί, ως φαίνεται, οι καθηγηταί μου με συμπαθούσανε και θέλανε να με κρατήσουνε πολύν καιρό κοντά τους. Ήμουν, όμως, έκτεθειμένος άπέναντι της Στάσας και δεν μπόρεσα να τους κάνω το χατήρι. Κι' άρχισα να ψάχνω για μια δουλειά καλή στην άρχή, με τρια άργότερα και όποιοάδηποτε στο τέλος.

Κι' όταν κατάλαβα, ότι η προσωπική αξία δεν παίζει κανένα ρόλο σ' αυτή την ψευτική κοινωνία, όπου βασιλεύουνε τα «αίεσα», πλεύρισα ένα βουλευτή, στον όποιο μ' εξαστείλει για να με ξεφορτώθω, ένας μπάρμπας μου.

Προς το παρόν, δεν έχω ποτα ύπ' όφι μου, είπε ο κ. βουλευτής, όταν πληροφορήθηκε το σκοπό της έπισκέψέως μου. Πέρασε σε τρεις-τέσσερις μέρες...

Ξαναπέρασα σε πέντε μέρες. Έπειτα ξαναπέρασα σε τέσσερις. Ύστερα σε τρεις. Μετά σε δυο, σε μία, κάθε μέρα, ώπουοι έγιναν μόνιμος ένοικος στο πολιτικό γραφείο του.

Και να το πάλι το περίφημο περιβάλλον. Βουλευταί, πολιτευόμενοι, ρουσφετοκννηγοί, δημοσιο-

γράφοι...

— Άχ! να βγώ για ν' άναπνεύσω λιγάκι... καθαρό άέρα!

(Του Άρχέλου)

42

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Τριαντάφυλλο κλειστό: Το ωραίο ψευδώνυμο που διαλέξατε υποσχεται τόσα πολλά, ώστε δεν δικαιολογείται η απελπισία σας. Μα σοβαρά το λέτε ότι βρίσκει την κατάστασή τραγική, γιατί στα είκοσι χρόνια σας δεν συναντήσατε ακόμη τόν έρωτα;

Ξεχνάτε πως ζήτε τις πιο δυστυχισμένες ημέρες της ζωής σας, περιμένοντας τον: "Επωφελήθητε από αυτή την εξαιρετική περίοδο κι' άφηστε τον να αυτοαποκατασταθεί να απολαύσει τη χαρά της ζωής. Νά είστε ευθυμική, γελαστή, γεμάτη ζωή, όπως ταίριαζε στα νεύρα σας και κάποια μέρα εκεί που δεν το περιμένετε, θα έρθει ο φτερωτός θεός."

Όσο για την παλιά αντίληψη: «Κάλλιο κακοπαντρεμένη, παρά άυπαντρητή», θεωρώ περιττό να σας πω ότι την βρισκό αδημονητή και αυτό που σας τη θυμίζουμε για να σας τρομάξουν και να σας κάνουν να πάρετε καμιά απόφαση όπως - όπως, δεν σκέπτονται σωστά. Η ζωή είναι μπροστά σας και έχετε όλο τον καιρό να περιμένετε και να διαλέξετε.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Πολύ χαριτωμένη ή φεικτική παιδική μόδα με ζωηρά χρώματα, με λουλουδιές, με σχέδια δολικά, που αφήνουν ελεύθερες τις κινήσεις. Κι' αν ξεχνάμε πως πρέπει να διαλέγουμε πάντα ύφασμα εύκολα στο πλύσιμο και στο σιδέρωμα, ή μόδα έρχεται να μας το θυμίσει, γιατί λανσάρεται ύφασματα «λαβήλα» πρακτικώτατα.

Αλλά, δε αρχίσουμε με τη σειρά: Τά κοριτσάκια των 4-7 χρόνων: Φορούν φορε-



ματάκια μονοκόμματα χωρίς μανίκια με δύο όβελ τσέπες από τη μία μεριά και την άλλη στη φούστα. Για την κατασκευή τους χρησιμοποιούμε ένα τομπράλκο, μία βατίστα ή ένα σεμιζέ ριγέ σε ζωηρά χρώματα: άσπρο με κόκκινο, ή κόκκινο με μπλε, μπλε με κιτρινωπό και τοποθετούμε τις ριγές διαφορετικά στο κορσάκι από τη φούστα. Μία στενή ζώνιτσα από το ίδιο ύφασμα δένει πίσω.

Αλλο σχέδιο έχει μπουστό που κουμπώνει μπροστά, μανικάκια τρούα κάρ με ρεβέρ για γιαντάκι μικρό γυριστό. Η φουστίτσα είναι κλός. Τα καντριγιέ δίνουν καί παίρνουν και πολλά έμπριμέ. Οι αντίθεσεις δεν παραλείπονται

και στα φορεματάκια αυτά. Δηλαδή σ' ένα καρδέατο φόρεμα, βλέπουμε κουμπιά και ζώνη κόκκινα. Συνήθιζαν και τα πουσκωτά μανικάκια πολύ κοντά, που σφίγγουν με λάστιχο.

Όσο προχωρούμε στα χρόνια, τα παιδικά φορεματάκια άρχίζουν να μεταβάλλονται. Αποκτούν κάποια φόρμα στο μπουστό, σχηματίζουν μέση και να άμεσως όλη ή εμφάνισή τους αλλάζει.

Στο φορεματάκι προσθέτουμε ένα μικρό μολυβό πολύ κοντό που δεν σκεπάζει καλά-καλά το στήθος. Είναι μάλλον διακοσμητικό, παρά πρακτικό. Κουμπώνει με ένα μόνο κουμπί τοποθετημένο στον λαιμό και το άλλο μέρος του μολυβού αφήνεται ελεύθερο με ένα στρογγύλεμα κάτω. Γίνεται από το ίδιο ύφασμα και κάποτε έχει ένα πικετένιο γιακαδάκι γυριστό.

Αλλο κοστούμι χαριτωμένο είναι η πλισσεδωτή φουστίτσα με όμοιες μπρετέλλες, που φοριέται με άσπρες σεμιζέ μπλουζίτσες. Έχουν γιακαδάκια μύτερα και μανίκια μακρύτερα με πουνιέ. Για να κάμουμε αυτές τις φουστίτσες διαλέγουμε ζωηρά χρώματα με έπι κεφαλή το κόκκινο που έχει τα σκίπτρα: Κόκκινο σκέτο, κόκκινο με άσπρες πικώ, κόκκινο με άσπρες φαρδιές φάσες, κόκκινο

1) Φουστίτσα και μπουστός χωρίς μανίκια. 2) Φορεματάκι για μεγαλύτερο κοριτσάκι. 3) Όμορφα μολυβό που συμπληρώνουν το σύνολο. 4) Φουστίτσα κλός και μπουστός με γυμνή πλατίτσα. 5) Η μόδα της άσπρης φάσας που αποτελεί χαριτωμένο γανιρίσισμα. 6) Παντελόνι κορσαίρ και «μαρινιέρ» για την έξοχή.

με άσπρα λουλουδιά. Σ' ένα χαριτωμένο σχέδιο που είδαμε, όλο το φορεματάκι ήταν κόκκινο της φωτιάς και είχε μόνο μία φαρδιά φάσα στο τέλος του ποδόγυρου καθώς και άσπρη στενή ζώνιτσα. Ένα άλλο είχε λευκή ζώνιτσα. Ένα άλλο είχε λευκά φάσες τοποθετημένες τριγωνι-

κά στο μπουστό και στις τσέπες της φούστας.

Τά πιο μικρά κοριτσάκια

Για πιο μικρή ηλικία, θα έχουμε όπ' όψι μας τα κυλίσματα στην άμμο, τα παιχνίδια, τις τραμπάλλες, τις κούνιες και όλα αυτά που προϋποθέτουν ελεύθερες κινήσεις και πρό πάντων κοστούμια, που δεν διατρέχουν τον κίνδυνο ούτε να λερωθούν ανεπανόρθωτα, ούτε να σχισθούν με το πρώτο τέντωμα.

Για όλους αυτούς τους λόγους η πρώτη μας φροντίδα θα είναι να διαλέξουμε ένα ύφασμα εύκολο στο πλύσιμο και στο σιδέρωμα. Το τομπράλκο, ή κρετόν, ή ποπλίνο, ακόμη και το τσίτι είναι πολύ κατάλληλα ύφασματα για να κάμουμε ωραιότερες μαριμποτέ ή φορεματάκια. Διαλέγουμε πάντα ύφασμα φανταζι με λουλουδάκια, με μικρά καρδιά, με βουλίτσες ή σκουτέζικα.

Τη μαριμποτέζ την ξέρουν καλά οι περισσότερες μαμάδες. Αλλά για όσες δεν την ξέρουν, έξηγούμε ότι είναι ένα πολύ πουσκωτό και πολύ κοντό παντελόνάκι και ένας μπουστός που πότε έχει μανικάκια, πότε μόνον μπρετέλλες και πότε όλος ο μπουστός συνιστάται σε δύο σταυρωτές μπρετέλλες πίσω και ίσιες μπροστά. Δεν συνιστούμε ωστόσο την έλλειψη μπουστός, γιατί οι καυστικές ακτίνες του ήλιου μπορούν να προεξηγήσουν ένγκαμματα στα τρυφερά σωμάτια.

Αν προτιμήσουμε τα φορεματάκια, τότε δε μη ξεχνάμε ότι το σχέδιο είναι απλό: Ένας νομής και όλο το άλλο φόρεμα μονοκόμματο με κουφώπιες ή κλός, χωρίς ζώνη, χωρίς τίποτα.

Άγοράκια 3-6 χρόνων

Σ' αυτή την ηλικία τ' αγοράκια μπορούν να φορέσουν κι' αυτά μαριμποτέζ, αλλά το ύφασμα που

θα διαλέξουμε γι' αυτήν θα είναι μονόχρωμο. Για πιο καλό όμως ντυσιμο έχουμε μπλουζίτσες άσπρες μεταξωτές ή λινωμεταξές ή ποπλίνα και κυλοτίτσα κοντή από λαινάς γκρι ή μπέζ ή και από άσπρη φανέλλα. Το σχέδιο της μπλουζίτσας είναι σεμιζέ με κοντά μανικάκια και με τοπούλα στο στήθος, πάνω στην οποία είναι κεντημένα τα αρχικά του μικρού. Μία ζωνίτσα από το ίδιο ύφασμα της κυλόττας και για συμπλήρωμα ένα ζακατάκι κοντό από το ίδιο επίσης ύφασμα.

Πέδιλα ξωράφα και μαλακά με καλτσάκια που να έναρμονιζούνται σε χρώμα με το σύνολο και ένα κασκετάκι, που φοριέται, όταν είναι απαραίτητο.

Αν θέλουμε, αντί ζακατετούλας,

κάνουμε παλτουδάκι από ελαφρό λαινάς, που γίνεται σταυρωτό και ριχτό με ψηλό γιακαδάκι.

Νεανική μόδα

Σ' αυτήν περιλαμβάνονται οι κοπέλλες που έχουν πιά εγκαταλείψει τα παιδικά χρόνια και που όπως είναι έπομένο, επιδιώκουν ντυσιμο πιο γυναικείο. Έδώ όμως χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ας μη βιασθούν να φορέσουν ό,τι φορούν οι κυρίες. Είναι τόσο χαριτωμένη ή ηλικία τους, τόσο χαρούμενα τα νεύρα τους! Ας μην τα επισκιάζουν με ντυσίματα μεγάλων. Είναι γνωστό ότι οι κοπελίτσες έχουν πάντα τη μανία να φαίνονται μεγάλες. Ας μη τού δίνουν όμως ποτέ με το ντυσίμό τους, γιατί γελοιοποιούνται, όταν ντύνονται σαν κυρίες.

Και πρώτ' απ' όλα, ας μην επιδιώκουν τα σκοτεινά χρώματα, που είναι τόσο άταρτασιαστα με τη νεανική τους φρεσκάδα.

Εφέτος η μόδα λανσάρε τόσα χαριτωτά και φωτεινά χρώματα!... Όλα τα χρώματα της έξοχης, του βουνού, της θάλασσας, χρυσόξανθα στέγας, μπλε, παπαρόνες, γλάνη καταπράσινη.

Η γραμμή επιδιώκει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη εκτέντηση της σιλουέτας. Το επιτυγχάνουμε αυτό με πολύ εφορμωτό μπουστό και με τοποθετητή ταλίκια λίγο πιο χαμηλά. Αυτό όμως χωρίς να δοθεί στο σύνολο η εντύπωση του μακροτάλλου.

Η εκτέντηση της σιλουέτας επιτυγχάνεται και με κάτι άλλο: Με το άνοιγμα του λαιμού έμπρος που είναι ή μύτερή ή οβάλ πολύ σκαμμένη.

Την εντύπωση αυτή μπορούμε να την επιτύχουμε και μ' ένα ντραπέ, που σχηματίζει μπρετέλλες.

Επίσης με μεγάλο νεκοτέ στην πλάτη, που προχωρεί στις μασχάλες και ως ψηλά στον ώμο.

Για να μη δινη δέ το φόρεμα την εντύπωση της τουαλέτας, το μύτερό άνοιγμα του λαιμού συμπληρώνεται με ένα γιακά γυριστό από άσπρο πικέ μεταξωτό ή βαμβάκερο, αναλόγως του ύφασματος, από το οποίο είναι καμωμένο το φόρεμα.

Στη μέση τοποθετούμε πότε φαρδιές και πότε στενές ζώνες ντραπέ ή ίσιες.

Τα περισσότερα φορέματα δεν έχουν μανίκια, αλλά για συμπλήρωμα έχουν χαριτωμένα μολυβό, που φοριούνται σαν είδος μπερτούλας, χωρίς κουμπάκια. Έχουν κοντά μανίκια και είναι στρογγύλα κάτω, καμωμένα από το ίδιο ύφασμα.

Άλλες νεανικές εμφανίσεις

Αλλά κοστούμια που λεπταίνουν είναι τα ντέ-πιές με την τόσο νεανική εμφάνιση.

Θα σας περιγράψουμε μερικά: Ένα από αυτά δίνει την εντύπωση του ταγιέρ, χωρίς να είναι. Αποτελείται από δύο κομμάτια: Μία φούστα μάλλον στενή, ή δέ μπουστός σχηματίζει ένα είδος ζακέττα, χωρίς όμως να είναι εντελώς ζακέττα. Καταλήγει σε λευκά παρυμν.

Ένα άλλο ντέ-πιές έχει κοντά επίσης μανίκια, κορσάκι κίμονο, που καταλήγει σε μπασκές στρογγυλές και έχει ζωνίτσα στη μέση. Νά και ένα άλλο ντέ-πιές, που αποτελείται από μία λευκή μαρινιέρ και μία κόκκινη πλισσέ φούστα.

Επίσης, ένα άλλο με βέστα έφαρμωστή και μεσάτη, με μεγάλο άσπρο γιακά από βουλά πικέ. Η βέστα με τρούα κάρ μανίκια, μικρή μπάσα μύτερη και φούστα στενή.

Για όλα αυτά τα ντέ-πιές μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ύφασμα «όνι» ή φανταζι σε χρώματα φωτεινά. Τα περισσότερα έμπριμέ περιορίζονται σε πασιλίες ή τριγωνικά σχέδια.

Το χαρακτηριστικό των ντέ-πιές είναι ή άσπρη μαρινιέρ, ριχτή ή έλαφρώς έφαρμωστή. Το είδος αυτό της βέστας είναι πολύ κομψό και έχει μία σφέλεια, που ταιριάζει ιδιαίτέρως στα νεανικά κορμιά.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Δ Δ

Συγκινητικό διήγημα

Τ Α καλοκαιρινά άπογεύματα στο Χίντον, μια μικρή πόλη μεταξύ της 'Οκλαχάμα και του Τέξας είναι υπερβολικά ζεστά, γεμάτα σκόνη και μυρωδιά από πετρέλαιο. Η Άντελλα Τόμας έβλεπε τόν άνδρα της να κάθεται σε μία πολυθρόνα και να αερίζεται δι' ώχνοντας συγχρόνως τα ένοχλητικά έντομα. Πότε-πότε τόν έβλεπε επίσης να δακρύζει.

—Γιατί κλαίει όλη την ώρα;



«Αγαπητοί μου, έγραφε ή Σίρλεϋ, το γράμμα μου θα σας δώσει μεγάλη χαρά...»

τόν ρώτησε. Για σένα μόνα ή κόρη μας υπήρχε στόν κόσμο, ή Σίρλεϋ.

—Θάπρεπε να τόν είχα σκοτώσει, άπάντησε ή Πήτερ.

—Η Σίρλεϋ τότε θα σκότωνε κι' εμένα! Τόν αγαπούσε

πιο πολύ από μένα, ενώ εκείνος της φερόταν πούστουχα.

—Δέν έπρεπε να τή στείλωμε, έπτε ή Πήτερ, να δουλεύη

σ' εκείνο το υπόρο. Ήταν δουλειά που δέν της άρεσε...

—Μήπως τού γιουί μου τού Τζέρε του άρέσει να πουλάει

έφημερίδες; Μήπως έμένα μ' άρέσει να πλένω πιάτα; Η δου-

λειά της δέν ήταν κουραστική, την πλήρωναν καλά και ακόμη

έτρωγε στο υπόρο.

—Μιλάς για τήν κόρη μας σαν να τή μισή, άναστέναξε ή

Πήτερ. Η Σίρλεϋ ήταν ένα φρόνιμο και υπάκουο κορίτσι...

—Ναί, αλλά της πήρε τα μυαλά αυτός ή Ζάν Ντελαί. Ένας

γελοίος σνόμπ και ή κόρη μας ξετρολλάθηκε μαζί του, γιατί

είχε πιστέψει στις υποσχέσεις του. Όταν ή Σίρλεϋ τού έπτε

να παντρευτούν, αυτός ή έγωιστής της άπάντησε πως δέν

μπορούσε να πάρη μία γυναίκα, που δούλευε σ' ένα υπόρο!

Βλέπεις τού λόγου του είναι Γάλλος, πλούσιος και δέν κατα-

δέχεται μία φτωχή κοπέλλα. Τότε ή Σίρλεϋ τσάκασε και τού

γράψε, πως θα γυρίση στο Χίντον, όταν θα γίνη αντίξιά του.

—Αν έγραψε τουλάχιστον που βρίσκεται, άναστέναξε ή

πατέρας, θα μπορούσαμε να της γράψουμε πως ή Ζάν είναι

μελαγχολικός από τότε που έφυγε και πως δέν πάει μ' άλλα

κορίτσια...

—Προτιμώ να σου πώ Πήτερ ότι έγω τή θεωρώ νεκοή και

δέν με νοιάζει που βρίσκεται...

Έκείνη την ώρα μπήκε στο σπίτι τρέχοντας ή νυιός τους

ή Τζέρε:

—Μαμά, μπαμπά, φώναξε, ένα γράμμα απ' τή Νέα 'Υόρκη!

Μάς γράφει ή Σίρλεϋ! Αναγνώρισα τού γραφικό της χαρα-

κτάρη!...

Οι δύο γέροι άρχισαν να κλαίει από συγκίνηση και με

γέρια που έτρεμαν ή Πήτερ άνοιξε τού γράμμα και διάβασε:

«Αγαπημένοι μου, έγραφε ή Σίρλεϋ, τού γράμμα μου θα

Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΥ

σας δώσει μεγάλη χαρά κ' έλπίζω να με συγχωρέσετε, γιατί έφυγα από τού σπίτι. Δέν μπορούσα πιά να μένω στο Χίντον και να δουλεύω στο υπόρο. Ήμουν πολύ τυχερή, γιατί με βρήκανε πολύ νόστιμη και μου δώσανε ένα ρολάκο σε μία έπιθεώρησι, στο Μπροντγουάι. Την τρίτη βραδυά, που έπαιζα στο θέατρο, με είδε ένας κινηματογραφικός παραγωγός

και μου πρότεινε να παίξω στο φίλμ που θα γυρίση στην Ευρώπη και μάλιστα στη Γαλλία, για την οποία τόσες φορές μου μιλούσε ή Ζάν. Νά τού πτήε πως υπέφερα πολύ γι' αυτόν, αλλά τώρα ή καρδιά μου κούωσε. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει τώρα είναι ή καριέρα μου και ή έπιτυχία μου. Έλπίζω ναρθω στο μέρα, ύστερ' από δύο, τρία χρόνια να σας πάρω από τού Χίντον και τούς τρεις σας μ' ένα ωραίο αυτοκίνητο για να ζήσουμε όλοι σε μία πολυτελή βίλλα στην Καλιφόρνια.

Σας φιλώ γλυκά και τούς τρεις. Η Σίρλεϋ σας»

Οι δύο γέροι πήγαιναν να πετάξουν από τή καρδιά τους Δέν έκλαιγαν πιά.

—Τώρα που θα γίνη πλούσια, έπτε ή Άντελλα αυτός ή προκομένος θα θέλη να τήν παντρευτή!

—Ποτέ δέ θα γίνη αυτό! φώναξε ή Πήτερ. Θα τού φωνάξω κατάμουτρα πως ή κόρη μου έγινε σπουδαία και ότι δέν τόν θέλει πιά!...

—Σε ποιόν θα τού φωνάξετε αυτό; Τα ξέρω όλα από τού Τζέρε! άκούστηκε να λήη μία φωνή.

Και γυρίζοντας με μιάς, οι δύο γέροι είδαν μπροστά τους τόν Ζάν.

Ήταν πολύ ώχρος, αλλά ντυμένος πάντα με γούστο.

—Τί γυρεύεις δώ; φώναξε ή Άντελλα. Έξ αίτιας σου έφυγε ή κόρη μας από τού σπίτι μας. Έξω από εδώ!...

—Τώρα κατάλαβα, έπτε ή Ζάν, πως, από τότε που έφυγε ή Σίρλεϋ, την αγαπώ...

—Τώρα που πλούτισε άνακάλυψε πως την αγαπάς: τόν είρωνεύθηκε ή Άντελλα.

—Ναί, άπάντησε ή Ζάν. Πριν να φύγη για τήν Ευρώπη θα της προτείνω αν με θέλη να παντρευτούμε.

—Δέν θα σ' άφήσω να καταστρέψης πάλι τή ζωή της! φώναξε ή Άντελλα. Δέν θα πάς στη Νέα 'Υόρκη να τή βρής ούτε και θα σου δώσουμε τή δι' ευθυμίας της!...

Ο Ζάν, δίχως να πτή τίποτα, έφυγε λυπημένος και τράβηξε για τού σπίτι του.

Τήν άλλη μέρα όμως δέχτηκε εκεί τήν έπίσκεψη τού Πήτερ.

—Ήρθα να σου ζητήσω συγγνώμη τού έπτε ή Ζάν. Δέν έπρεπε να σου μιλήσω, όπως σου μίλησε γιές ή γυναίκα μου...

—Δέν έδωσα σημασία, κύριε Πήτερ, άπάντησε.

—Είσαι άποφασισμένος να πας να τή βοηθί;

—Ναί, γιατί τήν αγαπώ. Και θα φύγω σύντομα!...

★

Όταν ή Ζάν βρέθηκε στη Νέα 'Υόρκη, παρά τις άναζητήσεις του, δέν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη τή ίχνη της Σίρλεϋ.

Ένα άπόγευμα μπήκε σε κάποιο υπόρο, Σχεδόν μηχανικά ρώτησε, όπως ρωτούσε παντού, τόν υπάουαν:

—Μήπως γνωρίζετε ή μήπως δούλευε εδώ σε σάς κάποια κοπέλλα από τού Χίντον; Λεγόταν Σίρλεϋ Τόμας. Έχει μέ-

τριο ανάστημα, γαλανά μάτια, μακροά ξανθά μαλλιά...

—Σίρλεϋ Τόμας; έκανε ή ιδιοκτήτης με άμχανία. Α! ναί κάτι θυμάμαι τώρα... Κάθην. φώναξε μία από τις κο-

πέλλες που σεβδίαζαν, έχεις ακόμη τήν έφημερίδα που είχε τή φωτογραφία της;...

Ο Ζάν είχε γλωμιάσει. Ο υπάουαν όμως συνέχισε:

—Έπτεσε ή καυμένη απ' τή γέφυρα τού Μπρούκλιν και πνίγηκε... Της είχαν υποσχεθή κάποιο ρολάκο σ' ένα φίλμ, αλλά τήν τελευταία στιγμή της τόν άρνήθηκαν. Είχε κουραστή ν' άγωνίζεται για να ζήσει. Πότε πότε έρχόταν εδώ κ' έτρωγε με πίστωση. Τή λυπόμουν και μία μέρα της πρότεινα να έο-

γαστή εδώ... «Δέν ήρθα στη Νέα 'Υόρκη για να δουλεύω σε υπόρο, μου είχε πτή. Προτιμώ να πεθάνω!» Προτίμησε λοιπόν να πεθάνη... Και όμως κοντά μου θα είχε εξασφαλίσει τή ζωή της...

Η Κάθην στο μεταξύ έφερε τήν έφημερίδα και ή Ζάν κυ-

τάζοντας με θλίψη τού αγαπημένο, μα πολύ άδυνατισμένο προ-

σωπάκι της Σίρλεϋ ψιθύρισε:

—Όχι, όχι δέν είναι αυτή, έκανε λάθος...

★

Με τήν καρδιά θλιμένη και με δάκρυα στα μάτια, ή Ζάν

πήγε στο ταχυδρομείο και έγραψε στόν πατέρα της Σίρλεϋ

«Αγαπητέ κ. Πήτερ, να είστε ήσυχος. Βρήκα τή Σίρλεϋ και

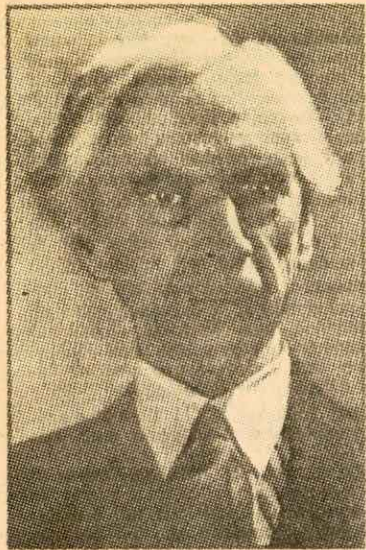
όλα είναι όπως σας έγραψε. Σε λίγο θα φύγουμε μαζί για τήν Ευρώπη και θα παντρευτούμε εκεί. Μην άνησυχείτε στο

σπίτι, αν δέν λάβετε για κάμποσο καιρό γράμμα με. Νό σκέπτεστε μόνο πως ή Σίρλεϋ είναι πολύ εύτυχισμένη».

Υπέγραψε τού γράμμα, αλλά χροιάστηκε ν' αλλάξη τέσσε-

ρις φακέλους, γιατί τα δάκρυά του έβρεχαν και θάμψαναν τή διευθύση.

ROMPIET ENTOPYNT



Ο Άγγλος φιλόσοφος Μπέρτραν Ράσελ.

Η ζωή ξαναρχίζει στα 70 χρόνια!..

Τα γερατειά είναι μια καινούρια
για νεότητά;

Τα γερατειά είναι μια ηλικία παραγνωρισμένη. Σχεδόν όλοι θεωρούμε το γέρο, τον άνθρωπο που πέρασε τα εβδομήντα του χρόνια, σαν κάτι το άχρηστο στη ζωή. Νομίζουμε πως εξεπλήρωσε τον προορισμό του, πως δεν του μένει πια παρά να είναι έτοιμος να παραδοθεί στο πνεύμα, και τον συμβουλευουμε να φροντίσει να εξασφαλίσει μια καλή θέση στην αιώνια ζωή, αφού η επίγειά ζωή δεν έχει πια κανένα νόημα γι' αυτόν.

Και όμως, πόσο αδιόριστοι είμαστε, και πόσο ψεύτικο είναι αυτό το όριο που βάζουμε στη ζωή του ανθρώπου!

Υπάρχουν στη ζωή άνθρωποι που πέρασαν τα εβδομήντα τους χρόνια και όμως ζουν και εργάζονται σαν να ήταν 40 ή 50 χρόνων. Γι' αυτούς η δημιουργική ζωή διαρκεί όσο και η ίδια ή υπαρκτή τους και δεν υπάρχουν έπισης γι' αυτούς όρια άκμης και παρακμής. Φυσικά, αυτά δεν συμβαίνουν σε όλους τους γέροντες, σήμερα όμως υπάρχουν πολλοί, πάρα πολλοί πρωτοπόροι γέροντες που δημιουργούν έναν καινούριο τύπο ηλικιωμένου ανθρώπου. Και γρήγορα, καθώς υποστηρίζουν οι ειδικοί, το φαινόμενο αυτό θα γενικευθεί και θα γίνει από εξαιρεσι κανόνας!...

Στην Ιταλία π.χ. ζή ο δόκτωρ Ραφαέλ Μπεσιανέλι, ένας χειρουργός διεθνούς φήμης, που είναι προικισμένος με μια άπιαστη ζωτικότητα. Αν και είναι ηλικίας 88 χρόνων χειρουργεί 3 φορές τη βδομάδα, οδηγεί μόνος του το αυτοκίνητό του, δέχεται τους αρρώστους του κάθε μέρα στο ιατρείο του και κάνει επίσης πειράματα στο εργαστήριό του. Ο Μπεσιανέλι πάσχει από το στομάχι του και από αρθρίτιδα, από ηλικίας 30 χρόνων και όμως είναι ευθυμής σαν κυπαρίσι, διαβάσει χωρίς γυαλιά και τα χέρια του δεν τρέμουν ποτέ.

Στην Ιταλία επίσης ζή ο μεγάλος Ιστορικός της Τέχνης Περνάρ Μπέρνσον. Είναι ηλικίας 87 ετών και καθετα σε μια επαλήθευση στην Φλωρεντία, τριγυρισμένος από τους πιο λαμπρούς πίνακες της Ιταλικής τέχνης, από ώρια γλυπτικά έργα και από μια βιβλιοθήκη με 50.000 τόμους θαυμαστά ταξινομημένους. Τώρα, ετοιμάζεται να εκδώσει ένα βιβλίο για το έργο του ζωγράφου Καραβάτζιο. Ο Μπέρνσον εκμεταλλεύεται όχι μόνο τις μέρες του, αλλά και τις ώρες και τα λεπτά που

περνούν, κάποτε δε δήλωσε στους δημοσιογράφους τα εξής:

— "Αν μπορούσα, θα καθόμουν στη γωνία ενός δρόμου, θα άπλωνά το καπέλλο μου και θα ζητούσα από τους περαστικούς να ρίχνουν μέσα τις ώρες που σπαταλούν!..."

Στη Γαλλία πάλι ο 'Εδουάρδος 'Ερρίω πλησιάζει τα 80 χρόνια. Σηκώνεται στις 7 η ώρα το πρωί, παίρνει το πρόγευμά του στο κρεβάτι και εργάζεται κατόπιν μέχρι τις 10-12. Τρεις φορές την εβδομάδα προεδρεύει στην 'Εθνική Εξέταση. Είναι επίσης πρόεδρος του ριζοσπαστικού κόμματος. Δέχεται εξ άλλου αναρίθμητες επίσημες επισκέψεις.

Κάθε Σάββατο πρωί φεύγει με αυτοκίνητο για τη Λυών, όπου είναι δήμαρχος. 'Επειτα περνάει την Κυριακή του με την γυναίκα του σ' έναν παλιό πύργο. Τη Δευτέρα, βρίσκεται στο δημαρχείο της πόλεως, τριγυρισμένος από το δημοτικό συμβούλιο.

Την Τρίτη, ξαναγυρίζει στο Παρίσι. Γράφει δυο άρθρα το μήνα, ετοιμάζει το δεύτερο τόμο των απομνημονεύματων του, το δε 1949 τελειώνει ένα βιβλίο για το έργο του μεγάλου γλύπτου Ροντέν.

Ο 'Ερρίω είναι λάτρης της μουσικής και του θεάτρου. Πηγαίνει δύο φορές το μήνα στη Γαλλική Κωμωδία και η πιο μεγάλη του ευχαρίστηση είναι να παρακολουθεί ταχτικά τις παραστάσεις του τσίρκου με συντροφιά μικρά παιδιά. Και όλα αυτά, παρά τη χρονία βρογχίτιδα, από την οποία πάσχει και τη φλεβίτιδα του άριστερου του ποδιού.

Στην Αγγλία, εξ άλλου, ζή ο υποκόμης Σάμουελ, πρώην ύπατος αρμοστής στην Παλαιστίνη, ηλικίας 82 χρόνων, που ετοιμάζει τώρα ένα βιβλίο που θ' ασχοληθεί με τις σχέσεις της επιστήμης, της φιλοσοφίας και της θρησκείας.

Στην Αγγλία επίσης, μπορεί κανείς να θαυμάσει το φιλόσοφο Μπέρναρ Ράσελ, ηλικίας 80 χρόνων, που ετοιμάζει την αυτοβιογραφία του και που παραπονείται ότι κουράζεται εύκολα γιατί δεν μπορεί να κάνει μια πορεία πάνω από 8 χιλιόμετρα μονομιά!

Αλλά και ο λόρδος Χάρντερ, γιαντρός της βασιλικής οικογένειας δεν πάει πίσω. Είναι ηλικίας 80 χρόνων, εργάζεται 12 ώρες την ημέρα και στα διαλείμματα της δουλειάς του γράφει ποιήματα και καλλιεργεί τον κήπο του.

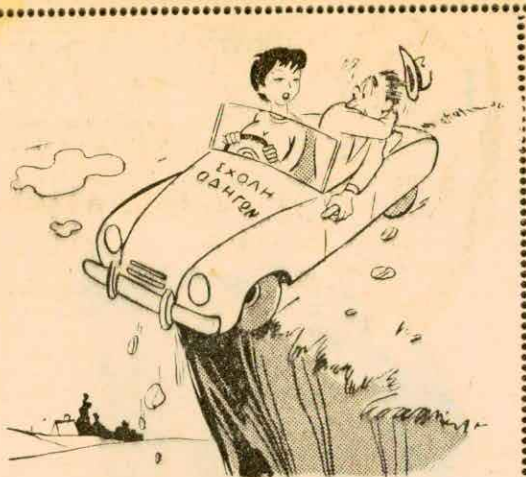
Επίσης μεταξύ των γυναικών βρίσκει κανείς πολλές ηλικιωμένες, που αισθάνονται άπειρη ζωτικότητα. Η "Ελεν Μπόιλ, ηλικίας 82 χρόνων, εργάζεται ως ψυχίατρος στο Λονδίνο και στο Μπράιτον και αυτές τις ημέρες ασχολείται με την ίδρυση ενός κέντρου συνεργασίας του κλήρου και των γυναικών. Η κ. Μπόιλ τρώει, ό,τι της αρέσει, πίνει τσάι σε υπερβολικές ποσότητες και κοιμάται πάντα στις 2 μετά τα μεσάνυχτα!...

Χιλιάδες λοιπόν, γέροντες, σ' όλα τον κόσμο, στις πόλεις και στα χωριά, πλούσιοι και φτωχοί, όχι μόνο ζουν και δουλεύουν ακατάπαυστα, αλλά και δημιουργούν πραγματικά, με την τέχνη ή την επιστήμη τους. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι απολαμβάνουν τις χαρές της ζωής πολύ περισσότερο από τους μεσοκόπους και κανέναν τους δεν φοβάται το θάνατο.

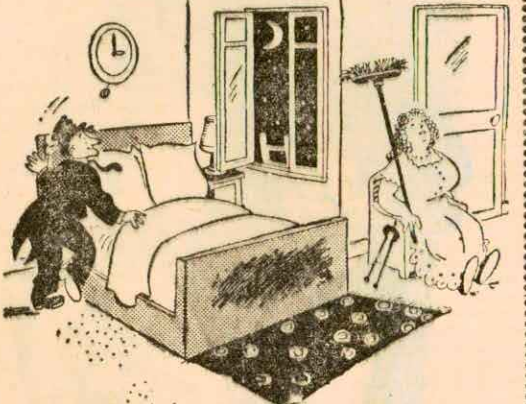
Κανείς απ' αυτούς δεν έχει εκείνη την ιδιαίτερη πικρία και το οπισθοδρομικό πνεύμα που χαρακτηρίζει συνήθως τους ηλικιωμένους. Όλοι τους είναι αξιογάπητοι, φιλόφρονες και εύαισθητοι. Είναι μοντέρνοι στην κυριολεξία της λέξεως και ποτέ τους δεν εκφράζουν στενές αντιλήψεις. Ποτέ δεν αφήνουν το πνεύμα τους να χαλαρωθεί, μορφώνονται διαρκώς και καλλιεργούν τον εαυτό τους με κάθε τρόπο και κάθε θυσία. Με μια λέξη ζουν ολοκληρωτικά και χαίρονται τη ζωή τους.

Εξετάζοντας κανείς το φαινόμενο αυτό των ανθρώπων σχηματίζει την εντύπωση πως τα γερατειά προκαλούν την ανάγκη της δημιουργίας και προικίζουν τον άνθρωπο με μια δόξα και ιδιαίτερη και εξαιρετική δημιουργική δύναμη. 'Ετσι, μπροστά στην άσβεστη δίψα των γέροντων αυτών για τις έρευνες και τις γνώσεις ηλικιακή κρίνει άγνωστους θησαυρούς που σήμερα είναι χαμένοι μέσα στην άσβεστη και την αβυσσότητα των περισσοτέρων ανθρώπων. Μήπως, πραγματικά, η ζωή ξαναρχίζει στα 70 χρόνια; Μήπως τα γερατειά είναι μια καινούρια νεότητά;...

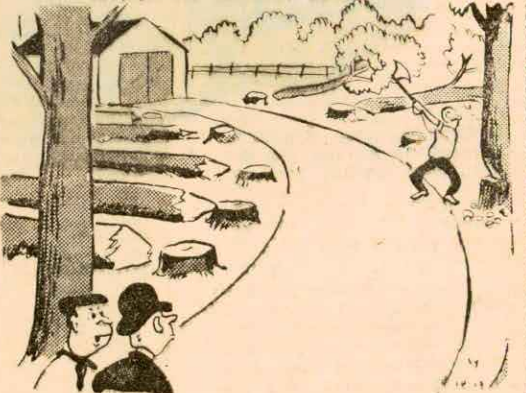
ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12
και 5-7 ως και επί συναντεύσει. Χάρ.,
Τριχούλη 113 - Τηλ. 613 610.



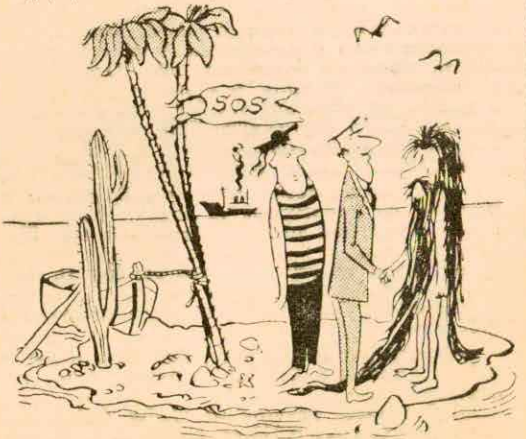
Μη φοβάστε! Θα κάνω άμεσα ως όπισθεν!...



Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΞΕΝΥΧΤΗ
Περιμένεις κανένα, γυναικα μου!



Τσελλάθηκε;
— Όχι, αλλά η γυναίκα του αποφάσισε να
δωθήκη το αυτοκίνητό της!...



Είπε καιρός που είσατε εδώ;...



ΤΖΑΚ 'ΑΛ' ΟΝΣ

Αίμα
στον ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΛ

— Ρώτησε μόνο αν επιστρέψατε.

— Πολύ καλά. 'Αφισέ με μόνο τον Κ. Χόλμς.

— Ούτε τον Κ. Κούμελ;

— Ούτε κι αυτόν.

— Ούτε τον άλλον... τον κύριο Βίλιγκτον;

— Ο Πίνκερτον ανασκίρτησε, ακούγοντας το όνομα εκείνο. Σκέφθηκε κι' απάντησε:

— Αυτόν θα τον δεχθώ 'Αφισέ με τώρα, γιατί έχω να ερωτασθώ.

Μόλις βγήκε ο Τόννυ, ο Πίνκερτον πήγε να κλειδώσει την πόρτα του γραφείου του κι' ύστερα ξαναγύρισε στη θέση του κι' άρχισε ν' ανοίγει τα διάφορα γράμματα που είχαν φτάσει κατά την απουσία του.

Μα ο Πίνκερτον αυτός, δεν ήταν ο Πίνκερτον! Ήταν ο Στρόφερ, ο καινούριος αρχηγός του «Ματωμένου Χεριού»!

Πριν από λίγες μέρες ο πραγματικός Νάτ Πίνκερτον είχε καταστρώσει αυτή τη συμμορία κι' είχε συλλάβει εκατοντάδες μέλη της, στα ύπογεια του μεγάρου του 'Ινδού πρίγκηπος 'Ιντρα 'Ιμάρ. Είχε μεταφέρει έτσι το σχέδιο της απαγωγής της Μίρκας Βίλιγκτον, της αγαπημένης του πρίγκηπος.

Το «Ματωμένο Χέρι» είχε αρχίσει προηγουμένως χίλια εκατομμύρια δολάρια απ' τη Μίρκα, που τα είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα της, το μαχαράτζα της Λαχώρης. Ο σύζυγός της, ο τραπέζιτης Βίλιγκτον, είχε βοηθήσει αυτή τη ληστεία. 'Επειτα όμως είχε μετανοήσει κι' είχε προσφέρει τη συνεργασία του στον Νάτ Πίνκερτον και στο Σέρλοκ Χόλμς, για την ανάκαλυσή και τη σύλληψή των ενόχων.

Η Μίρκα Βίλιγκτον είχε καταφύγει στο μεταξύ στο μεγάλο αγάπημένο της, του πρίγκηπος 'Ιμάρ. Κι από εκεί, είχε ζητήσει τηλεγραφικά τη βοήθεια της αδελφής της, της πρίγκηπισσας Νέδας 'Αμέως ή πρίγκηπισσα ξεκίνησε απ' τις 'Ινδίες για την 'Αμερική, μαζί με μια πολυάριθμη ακολουθία από Στραγγαλιστές και φακίρες, που θα τους μεταχειριζόταν στον πόλεμο κατά του «Ματωμένου Χεριού» για να πάρη πίσω τα εκατομμύρια της αδελφής της.

Η συμμορία είχε καταστρώσει τότε το σατανικό σχέδιο ν' απαγάγη τη Μίρκα και να βάλη στη θέση της μια γυναίκα που της έμοιαζε καταπληκτικά, τη Τζέννυ Μέρρις, για να μαθαίνει έτσι τους σκοπούς και τις κινήσεις των αντιπάλων της. Μα, όπως είπαμε, ο Πίνκερτον ανέκαλυσε το σχέδιο αυτό κι' επενέβη κεραυνόβολα.

Μετά την πανωλεθρία εκείνη του «Ματωμένου Χεριού», ο υπέρτατος αρχηγός της συμμορίας είχε αναθέσει τη συνέχισή

του αγώνος στο Στρόφερ, που τον είχε ως τότε σε δυσμένεια.

Αυτός ο Στρόφερ ήταν αληθινά δαιμόνιος άνθρωπος. Κατέστρωσε λοιπόν την πλεκτάνη που αφήγηθήκαμε, κι' έτσι μπόρεσε ν' απομακρύνει τον Πίνκερτον και να πάρη αυτός τη θέση του, αφού απομνημόθηκε στην έντελεια τη φυσιογνωμία του, το ντύσιμό του, όλα—τόσο ώστε να ξεγελαστή ακόμα κι' ο πιστός κι' άφωτισμένος Τόννυ.

Β'.

— Αφού διάβασε τα γράμματα και τα έγγραφα που υπήρχαν πάνω στο γραφείο, νά να κατατοπισθή πάνω σε κάθε ζήτημα, ο ψευτο-Πίνκερτον πήρε στο τηλέφωνο το διευθυντή της αστυνομίας.

— Μπα! του είπε εκείνος. Δεν αναγνώρισα τη φωνή σας. Χόντρουνε λοιπόν;

— Όχι, αλλά κρουλόγησα στο Μπουάλο.

— Πώς γυρίσατε έτσι γρήγορα;

— Τελείωσα τη δουλειά μου: Συνέλαβα ένα κατεργάρη, που παρουσιαζόταν με τ' όνομά μου για να σκαρώνη διάφορες απάτες.

— Περίφημα! Σε συγχαίρω, αγαπητέ μου Πίνκερτον.

— Τώρα πρέπει να σάς μιλήσω για μια άλλη υπόθεση. 'Ηθελε αυτή τη στιγμή στο γραφείο μου κάποιος Τζωτζ Χάλεϋ. Είναι έμπορος, εδώ στη Νέα 'Υόρκη.

— Δεν τον γνωρίζω.

— Τον γνωρίζω εγώ. Είναι εντιμώτατος κύριος. Μου κατήγγειλε λοιπόν ένα σοβαρό έγκλημα, μυστηριώδες και καταπληκτικό. Και μου κίνησε τόσο πολύ το ενδιαφέρον μου, ώστε αποφάσισα ν' αναλάβω ο ίδιος την υπόθεση.

— Όπως νομίζεις αγαπητέ μου...

— Ακούστε όμως με ποιόν τρόπο... 'Επειδή είχα αντίληψη

ψή ότι η εγκληματικότητα δρμάζεζε στο Μπουάλο, κι' έπειτα, εξ άλλου βιαζόμουν να γυρίσω στη Νέα 'Υόρκη, άφισα εκεί ένα βοηθό μου, αφού τον μεταμόρφωσα σε Πίνκερτον! 'Ετσι, οι κακοποιοί του Μπουάλο θα νομίζουν πως είμαι εγώ και θα συλλαμβάνονται. Ως που να κάνουμε από δω τις καταλλήλες ενέργειες για να σταματήσουμε οριστικά τη δράση τους.

— Μα είσαι αξιοθαύμαστος, φίλε μου! Σε συγχαίρω άλλη μια φορά.

— Ευχαριστώ... Τώρα λοιπόν θα τηλεγραφήσω εξ ονόματός σας σ' αυτό το βοηθό μου, το δόνη Νάτ Πίνκερτον, να πάη άμέσως στο Μίντλετον και να συναντήσει εκεί τον Κ. Χάλεϋ. Θα στείλω επίσης δεύτερο τηλεγράφημα στον αστυνομικό σταθμάρχη του Μίντλετον.

— Καλά, κάνε όπως νομίζεις.

— 'Εγώ έχω στο μεταξύ ένα θαυμάσιο σχέδιο! Κι' αν επιτύχη, όπως το ελπίζω, θ' ανακαλύψουμε τότε τις κατακόμβες, με τα θησαυροφυλάκια του «Ματωμένου Χεριού»! 'Εκεί κάτω έχουν κρύψει αυτοί οι κακοποιοί τα χίλια εκατομμύρια που άρπαξαν απ' τη Μίρκα Βίλιγκτον.

— Καλά είπα εγώ πως είσαι αξιοθαύμαστος! Πότε θέλεις να συναντηθούμε πάλι οι δύο μας;

— Στις 4. Θάρω στο γραφείο σας, Καλημέρα σας, κύριε διευθυντά.

Κι' ο ψευτο-Πίνκερτον έκλεισε το τηλέφωνο, χαμογέλασε σατανικά και ψιθύρισε:

— Πάει αυτός! 'Εχωψε όσες ψευτιές του σεοδύρισα... 'Ας στείλουμε τώρα τον αληθινό Πίνκερτον στο Μίντλετον, για να τον παραλάβουν οι άνθρωποι μου.

— 'Ετοίμασε άμεσα το Γ' ο τηλεγράφημά και τα παραδώσε στον Τόννυ, για να φωνηθή να σταλούν στις 10 το

Μυριές Γεγορίες

Η έξυπνάδα του 'Αζόρ

Ο κ. Κουτίδης είχε ένα σκυλί, πού, όπου βρισκόταν κι' όπου στεκόταν, το καμάρωνε και το έπαινοσε. Και νάταν κανένα της προκοπής! Μα ο 'Αζόρ ήταν ένα βρωμερό και κακομούτσουνο παλιόσκυλο, που δεν είχε το ταίρι του!...

Την περασμένη Κυριακή ο κ. Κουτίδης είχε προσκαλέσει μερικούς φίλους του να περάσουν μαζί τη βραδιά τους. 'Αφού έφαγαν κι' έχορεψαν, οι ένοιοι έφυγαν. Η κ. Κουτίδη κράτησε μόνο τον παιδικό φίλο του άντρός της τον κ. Πίπη, που ήταν εργένης, να κοιμηθή σπiti τους.

Την άλλη μέρα ο κ. Κουτίδης κι' ο κ. Πίπης κατέδθηκαν στο περιβόλι.

— Δεν μπορείς να φαντασθής τί έξυπνος που είναι ο 'Αζόρ μου! Άρχισε να λέη ο κ. Κουτίδης. Περνάει και το καλύτερο λυκόσκυλο!

— Σώπα καύμενε! του είπε ο κ. Πίπης. 'Αφού είναι τόσο έξυπνος, πές του να πάη άπάνω να μου φέρη τα γάντια μου.

Ο κ. Κουτίδης φώναξε άμεσα κοντά του τον 'Αζόρ.

— Πίπη, είπε στο φίλο του, δός του τα χέρια σου να μυρίση και να δής πως θα καταλάβη άμέσως και θα πάη να σου τα φέρη.

Ο 'Αζόρ λοιπόν αφού μύρισε δυο-τρεις φορές τα χέρια του κ. Πίπη, έφυγε τρεχάτος. Σε δυο λεπτά είχε κι' όλας γυρίσει. Κρατούσε όμως στο στόμα του την... κομπιναζόν της κουνιάδας του κ. Κουτίδη!...

Βράδυ απ' τὸ τηλεγραφείο τοῦ δημοτικοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

—Θὰ πῶ ὅτι προέρχονται ἀπὸ σὰς; ρώτησε ἐκεῖνος.
—Ὁχι, ἀντίθετα. Ἀπ' τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας... Κι τὰς λοιπὸν σὲ ποιὸν ἀπευθύνεται τὸ ἐνὶ τηλεγράφῳ!

Ὁ Τόννου διάβασε τὴν διευθυνσι καὶ φώναξε, κατὰ πληκτικῶς:

—Κύριε ἐλέησον! Τηλεγραφεῖτε στὸν ἑαυτὸ σας, κύριε Πίνκερτον;

—Ἔτσι φαίνεται, χοντροτόννου μου. Σοῦ φαίνεται παράξενο;

—Μὰ βέβαια...
—Αὐτὸ δὲ καὶ στὸ ἐξῆς, δὲν πρέπει νὰ σὲ παραξενεύει τίποτα ἀπ' ὅσα κάνουν... Φρόντισε λοιπὸν γιὰ τὰ τηλεγράφηματά, κι' ἔλα ὕστερα νὰ μοῦ πῇς ἂν διαβιβάσθηκαν κανονικά στὸν προορισμὸ τους.

—Μάλιστα, κύριε Πίνκερτον. Ὁ Τόννου πῆρε τὰ δύο τηλεγράφηματά καὶ δῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο. Ὁ ψευτο-Πίνκερτον ἀναψε τότε μίαν πίπα κι' ἄρχισε νὰ καπνίζει καὶ νὰ σκέπτεται ποῖες θὰ ἦσαν οἱ ἐπόμενες ἐνέργειές του...

Γ

Σκέφθηκε περὶ τὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας. Ὑστερα ἀναζήτησε τὸ φακέλλο τῆς υποθέσεως τῆς Μίρκας Βίλιγκτον. Μελέτησε ἐπὶ μισή ὥρα τὸ περιεχόμενό του. Ὑστερα χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ρώτησε τὸν Τόννου:

—Γιὰ πῆς μου, πῶς λέγεται ἐκεῖνος ὁ ὑπάλληλος ποὺ διευθύνει τὸ τμήμα τῶν φυλακῶν τοῦ τμήματος; Ὅλο ξεχνᾶω τ' ὄνομά του.

—Μὰ ἔχετε δίκην εἶναι τὸ σο δὲν ἔχετε ὄνομα!... Λέγεται Κρίζκουρ.

—Ἄ, ναι! Πήγαμε νὰ μοῦ τὸν στείλῃς ἀμέσως ἐδῶ.

Σὲ λίγα λεπτά, ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ Πίνκερτον ὁ Κρίζκουρ, ἕνας τύπος παλιὸ ἀστυνομικοῦ ποὺ εἶχε γεράσει στὴν ὑπηρεσία. Χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὸν ψευτο-Πίνκερτον καὶ κάθησε μὲ συστολή στὴν καρέκλα ποὺ τοῦ ὑπέδειξε.

—Ἀκούσε, Κρίζκουρ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶχα διατάξει νὰ

κρατηθοῦν στὶς φυλάκες τοῦ τμήματος μερικά ἀπ' τὰ ἀνώτερα στελέχη τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ».

—Μάλιστα, κύριε προϊστάμενε. Ὁ ὑπαρχηγὸς Τζάκ Χίλντρεν, ἡ γυναῖκα μὲ τὰ φειδία, ἡ Τζέννυ Μέρρις... Τους ὑλάω δὲλους σὰν τὰ μάτια μου!

—Ὡστε δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ δραπετεύσουν;

—Ἀδύνατον!

—Ἀκούσε τί θὰ κάνης τώρα. Θὰ μοῦ ἐτοιμάσης ἕνα ὀνομαστικὸ κατὰλογο ὧν τῶν μελῶν τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ» ποὺ συλλαβόμεν τελευταῖως. Ὑπολογίζω πῶς θάναί πολλά.

—Διακόσια, ἀπάνω-κάτω.

—Θὰ φέρης ἐδῶ τὸν κατὰλογο αὐτὸ καὶ θὰ μοῦ τὸν παραδώσης στὰ χέρια μου... Καὶ τώρα πῆγαίνα νὰ μοῦ στείλῃς, μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία, τὸν ὑπαρχηγὸ Τζάκ Χίλντρεν.

—Μάλιστα κύριε Πίνκερτον. Θὰ σὰς τὸν φέρω ἐνῶ ὁ ἴδιος, σὲ πέντε λεπτά.

Σ

Μόλις μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ Πίνκερτον, ὁ Χίλντρεν τὸν κύτταξε μὲ ζωηρὰ φρόντι.

—Τί μὲ θέλεις πάλι; τὸν ρώτησε.

—Ὅτὰ τὸ μάθης ἀμέσως, Χίλντρεν.

Ὁ ψευτο-Πίνκερτον διέταξε νὰ τοὺς ἀφίσουν μόνους, κλειδῶσε τὴν πόρτα, πλησίασε τὸν κρατούμενο καὶ τοῦ εἶπε:

—Κακόμοιρε Χίλντρεν! Οὔτε τοὺς φίλους σου λοιπὸν δὲν ἀναγνωρίζεις;

—Τοὺς φίλους μου; Ποτέ δὲν θὰ γίνῃ φίλος μου ἕνας Πίνκερτον!

—Γιὰ κύτταξέ με καλὰ. Δὲν μὲ γνωρίζεις;

—Ἀστενεύεσαι μαζί μου ἀναθεματισμένε;

—Τὸ μίσος σου γιὰ τὸν Πίνκερτον δὲν σ' ἀφίνει νὰ δῇς καθαρά... Ἀκούσε λοιπὸν!

Κι' ὁ ψευτο-Πίνκερτον ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε στ' αὐτὸ τοῦ Χίλντρεν:

—Κράτησε τὴν ψυχραιμία σου καὶ τὴν ἀταραξία σου. Μὴ δείξης ἐκπληξί, μὴ φωνάζεις! Δὲν εἶμαι ὁ Πίνκερτον. Ἀλλὰ ὁ Στρόφερ!

—Ὁ... ὁ Στρόφερ;... Μὰ βέβαια, τώρα σὲ γνώρισά! Κι' ὁ Πίνκερτον;

—Φρόντισα νὰ τὸν ἐξουδετερώσω... Μὰ πρόσεξε τί θὰ σοῦ πῶ τώρα, Χίλντρεν, γιατί μπορεῖ νὰ μὴν κατορθώσω νὰ σὲ ξεναδῶ ὥσπου ν' ἀποφυλακισθῇ.

—Ν' ἀποφυλακισθῶ, εἶπες;

—Ναί. Σήμερα τὸ βράδυ θὰ σ' ἀφίσουν ἐλεύθερο, κατὰ διαταγὴν μου. Πρέπει ὅμως νὰ συνεννοηθῶ προηγουμένως γι' αὐτὸ μὲ τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, γιατί μιά μονομερὴς ἐνέργειά μου θὰ μπορούσε νὰ παρεξηγηθῇ.

—Κι' ἂν ὁ διευθυντὴς δὲν συγκατατεθῇ;

—Μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτό. Εἶμαι βέβαιος μάλιστα πῶς θὰ δώσῃ μόνος του τὴν διαταγὴν τῆς ἀποφυλακιστέως σου.

—Ἀς τὸ ἐλπίζουμε...

—Ὑστερα θὰ φύγῃς ἀμέσως γιὰ τὸ Μίντλετον. Ἐκεῖ, θὰ συναντήσης τὸν Τζάκ Λόρεντ. Μένει στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μίντλετον, μὲ τὸ ψευδώνυμο Τζῶντς Χάλεϋ. Αὐτὸς θὰ σοῦ ὑποδείξῃ πῶς θὰ παγιδεύσῃς τὸν Πίνκερτον, γιὰ νὰ τὸν συλλαβέτε καὶ νὰ τὸν φυλακίσῃς στὴν ὑπόγειαν σπηλιά τοῦ βουνοῦ. Ἐσὺ θὰ γίνῃς ὁ δεσμοφύλακός του.

—Σ' εὐχαριστῶ, Στρόφερ! Σ' εὐχαριστῶ...

—Τί τὰ θέλεις, Χίλντρεν, τὸν φοβέσθηκαν αὐτὸν τὸν Πίνκερτον. Σκέφθηκαν λοιπὸν πῶς κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φυλάξῃ καλύτερα ἀπὸ σένα.

—Δὲν ἐσκέφθηκες ἀσχημα!

—Κι' ὅταν ἀργότερα ἀποφασισθῇ ἡ ἐκτέλεσίς του, ὁ δῆμιός του θάσαι ἐσὺ καὶ πάλι. Στὸ μεταξὺ, θὰ σοῦ στείλω καὶ κάποιον ἄλλον στὴ σπηλιά τοῦ Μίντλετον.

—Ποῖον δηλαδή;

—Τὸν Σέρλοκ Χόλμς. Θέλω νὰ τὸν περιποιηθῇς κι' αὐτὸν ὥπως πρέπει!

Ὁ Χίλντρεν χαμογέλασε ἀπαίσιμα κι' ἀπάντησε:

—Ἐννοια σου, Στρόφερ. Ἐξέρω τὴ δουλειά μου...

—Θὰ πάρῃς τίς ὑπόλοιπες ὁδηγίες μου ἀπὸ μιά γρηά, ποὺ τὴν λένε «μὰγισσα τοῦ Μίντλετον»... Ξέρεις ποῖα εἶναι ἡ γρηά αὕτη;

—Ποῦ νὰ ξέρω;

—Εἶναι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὅταν τὴν γνωρίσης μὲ τὴν πραγματικὴ τὴν μορφή, μπορεῖ νὰ τὴν ἐρωτεύηται! Καὶ τώρα γύρισε στὸ καλλί σου καὶ προσπάθησε νὰ μὴν ξεχάσης καμμιὰ ἀπ' τίς ὁδηγίες ποὺ σοῦ δώσα.

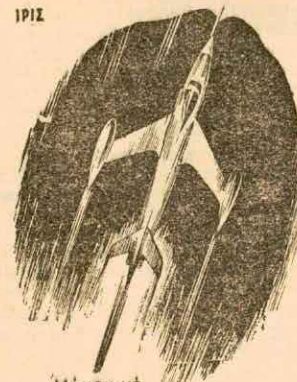
Κι' ὁ ψευτο-Πίνκερτον ξεκλειδῶσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ διέταξε νὰ ὁδηγήσουν πάλι τὸν Χίλντρεν στὴ φυλακὴ του.

Δ

Ἀμέσως κατόπιν, ὑπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ χοντροτόννου.

—Κύριε προϊστάμενε, εἶπε, ἦρθε ἡ Μαλβίνα.

Ὁ Στρόφερ δὲν ἤξερε ποῖα ἦταν ἡ Μαλβίνα. Ἀγνοοῦσε πῶς ἦταν ἡ πιστὴ κι' ἀφωσιωμένη ὑπηρετίστριά του Πίνκερτον, μίαν δευτέρην μητέρα του. Δὲν ἤξερε ἀκόμη πῶς ὁ ντεκτεκτιβ δὲν ἔδωκε ποτέ τὴ Μαλβίνα, ὅταν πῆγαίνα στὸ γραφεῖο του, ἀλλὰ τὴν δεχόταν ἀμέσως, ὅσο



Μόνον μὲ ἀεριοπροσθούμενο μπορεῖ νὰ συγκριθῇ ἡ ταχύτητάς της.

"SILVER"

Σε 1. Βράζετε ἄρακά
"3" "3" Πατότες
"5" "5" Ψωρίο
"30" "30" Φασόλια
"15" "15" Φακές
"15" "15" Ἀρνί
"15" "15" Κατεψυγμένο

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΥΣΙΜΩΝ • ΤΑΧΥΤΗΤΗ
ΥΕΩ • ΕΚΚΛΙΝΕΤΕ • ΝΟΕΤΙΜΟ ΦΑΙΝΤΟ
Ζητήσατέ την στὰ καλὰ κατ'τα

ΕΡΕΥΝΕΣΤΕ Μ. ΣΙΓΑΛΑ
Ἐρμού 161 Τηλ. 53.310
ΑΘΗΝΑΙ

σοβαρὴ δουλειά κι' ἂν εἶχε.

Ὑποθέτοντας λοιπὸν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ἐνοχλητικὴ ἐπισκέπτρια, διέταξε τὸν Τόννου:

—Πῆς τὴν νύφη. Εἶμαι ἀποσχιζόμενος τώρα.

—Νὰ τῆς πῶ νὰ φύγῃ; ρώτησε ἐκεῖνος, σαστισμένος. Τῆς Μαλβίνας;

—Ναί. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ.

—Δὲν μπορεῖτε νὰ δεχθῆτε τὴ Μαλβίνα; Ὡ, ἂν σὰς ἀκούγε, θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμον ἀπ' τίς φωνές!

Ὁ πονηρὸς Στρόφερ μυρίστηκε καὶ κι' ἄρχισε νὰ ἀνακρίνει ἐπιτήδεια τὸν Τόννου, γιὰ νὰ μάθῃ ποῖα ἦταν τελοσπάντων αὐτὴ ἡ Μαλβίνα.

—Λές νὰ φωνάζῃ, Τόννου;... τοῦ εἶπε χαμογελώντας.

—Μὰ φυσικά. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τῆς... Μὴν ξεχνᾶτε πῶς, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ σὰς ὑπηρετεῖ, ἔχει ἀποκτήσει δικαιώματα ἐπάνω σας, σὰν μητέρα σας.

—Ναί, βέβαια...

—Αὕτη φροντίζει γιὰ τὴν ὑγεία σας, γιὰ τὸ φαγητό σας, γιὰ τὸ νοικοκυριό σας. Αὕτη διαχειρίζεται τὸ μισθό σας...

Σὰς λατρεῖ, σὰν παιδί τῆς. Δίχως νὰ λογαριάσουμε δὲ πῶς σὰς βοήθησε τόσες φορές στὴ δουλειά σας...

Ὁ Στρόφερ εἶχε καταλάβει πῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Γέλασε λοιπὸν κι' ἀπάντησε:

—Ἐπιτήδεις σοῦ - εἶπα ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ δῶ ἂν ἐκτίμας καὶ σὺ τὴ Μαλβίνα κι' ἂν ἀναγνωρίζῃς πῶς μοῦ προσφέρει πολὺ τιμὴς ὑπηρεσίας.

—Μὰ δὲν ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό!

—Καλὰ-καλὰ, φίλε μου. Πῆς μου, τί θέλεις ἡ Μαλβίνα;

—Ἦρθε νὰ ρωτήσῃ ἂν στείλατε καμμιὰ εἰδησιὴ ἀπ' τὸ Μπουάφαλο. Ὅταν τῆς εἶπα πῶς γυρίσατε, δάκρυσε ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς καὶ φώναξε: «Δόξα σοι ὁ Θεός! Γιατί εἶχα μεγάλη ἀνησυχία... Καὶ μοῦλεγε πῶς ἐκεῖ στὸ Μπουάφαλο τὸν περιμέναν μεγάλες καὶ τρομερές περιπέτειες...»

—Ὡ, τὴν καλὴ μου τὴ Μαλβίνα! Ἐφουγε τώρα;

—Ὁχι. Εἶν' ἐξω ἀκόμη. Θέλει νὰ σὰς δῇ, νὰ σὰς μιλήσῃ.

—Ἀς ἔρθῃ λοιπὸν. Τόννου... Καί, ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ ψευτο-Πίνκερτον ψιθύρισε:

—Διάβολε! Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ τώρα... Αὕτη ἡ Μαλβίνα μπορεῖ νὰ υποψιασθῇ κατὰ... Πρέπει νὰ προσέξω!

Μὰ ὁ φόβος του δὲν ἐπαλήθευε. Μόλις μπήκε, ἡ Μαλβίνα τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε στὰ δύο μάγουλα καὶ τοῦ εἶπε τρυφερά:

—Καλὸς ὦρισες, κύριέ μου!

—Τί μοῦ εἶπε ὁ Τόννου, Μαλβίνα; Ἀνησυχούσε γιὰ μένα;

Μὰ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί ἐκείνη, ἡ Μαλβίνα φώναξε, τρομαγμένη:

—Θεέ μου! Ἡ φωνή σου...

—Ε, τί ἔκανε ἡ φωνή μου;

—Γιατί χόντρυνε ἔτσι;

—Βράχνισα λίγο, γιατί κρυολόγησα στὸ Μπουάφαλο.

—Ὡ, Θεέ μου! Κουλολόγησες; Κι' ἀντὶ νόρθῃς σπιτάκι σου, νὰ πῇς ἕνα ζεστό, νὰ πέσης στὸ κρεβάτι, νὰ ἀναπαυθῇς, ἐσὺ μὴν ἦρδες στὸ γραφεῖο σου.

—Μὰ ἦταν ἀνάγκη, Μαλβίνα.

—Δὲν τ' ἀκούω ἐγώ, αὐτά! Σοῦ τόχω πῇ τόσες φορές; Πρέπει νὰ φροντίζῃς λίγο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Μὰ ἐσὺ δὲν θές

νὰ μ' ἀκούσης. Ἀποφάσισα λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ μεταχειριστῶ βία!

—Δηλαδή; Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

—Δὲν φεύγω μόνη μου ἀπὸ δῶ! Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, στὸ σπῆτι, θὰ σὲ βάλω στὸ κρεβάτι, θὰ φωνάξω τὸ γιστῶ...

Ὁ ψευτο-Πίνκερτον γέλασε.

—Καλὴ μου Μαλβίνα! εἶπε. Ἀντὶ νὰ χάνῃς τὴν ὥρα σου ἐδῶ, καλύτερα νὰ γυρίσης στὸ σπῆτι καὶ νὰ μαγειρέψῃς κανένα νόστιμο φαγητό. Ἐχω μιά ἀρετὴ διαβολικὴ!

—Δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶρὸς ἔχεις νὰ φῶς μὲ δεξί... Ὅ, φέρῃς κανένα μαζί σου;

—Ἰσως τὸν κύριο Σέρλοκ Χόλμς.

—Τότε λοιπὸν θὰ ἐτοιμάσω φαγητό γιὰ τέσσερες. Γιατί εἶναι στὸ σπῆτι κι' ὁ ἄλλος, ὁ Βίλιγκτον.

—Συμφωνοῖ. Θὰ μαγειρέψῃς ὅμως γιὰ τὸ βράδυ, γιατί τὸ μεσημέρι θὰ φῶς ἐξω. Ὑστερὰ ἔχω ραντεβού μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Ὅταν τελειώσω, σοῦ ὑπόσχομαι νάρθω σπῆτι, νὰ πῶς στὸ κρεβάτι καὶ νὰ μὴ σηκωθῶ ὡς αὐριο τὸ πρωί.

Ἡ Μαλβίνα ἔφερε μερικὲς ἀντιρροήσεις ἀκόμη, στὸ τέλος ὅμως ὑποχώρησε κι' ἔφυγε.

—Ἀεὶ στὸ διάβολο, γρηά-στρίγγα! Μουρμουροῖσε τότε ὁ Στρόφερ. Ἐπρεπε νὰ ἦν εἶμαι ὑποχωρημένος νὰ περνώω γιὰ Πίνκερτον, καὶ θὰ σὲ συγυρίζα τότε!

Ε

Ὁ Στρόφερ προτιμοῦσε νὰ μὴ κυκλοφορῇ πολὺ ἐξω, γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ ἀπεροίσιμος μπροστὰ σὲ καμμιὰ ἀσχημὴ ἐκπληξί. Ἐφουγε λοιπὸν προχεῖρα στὸ γραφεῖο του, ἀναπαύθηκε ὡς τις 3 κι' ὕστερα δέχθηκε τὸν Κρίζκουρ, ποὺ τοῦ παρέδωσε τὸν κατὰλογο τῶν φυλακισμένων συμμοριτῶν τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ».

Στὶς 4 ἀκριβῶς, ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐκεῖνος τὸν χαιρέτησε μὲ δισταχτικὴ καὶ τοῦ πρόσφερε καθίσμα. Φλυαροῦσαν λίγο γιὰ διάφορα θέματα. Ὁ ψευτο-Πίνκερτον ξαναδιηγήθηκε, λεπτομερῶς, τὴν περιπέτειά ποὺ τοῦ εἶχε συμβῇ δῆθεν στὸ Μπουάφαλο. Ὑστερὰ εἶπε:

—Τώρα θὰ πῶς τὸ φίλο μου Σέρλοκ Χόλμς, θὰ μεταμφιεσθῶμε κι' οἱ δύο, θὰ πάμε στὸ Μίντλετον καὶ θ' ἀνακαλύψουμε τὴν ἀλήθεια. Γιατί μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἀνακατεμένο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν τὸ «Ματωμένο Χέρι».

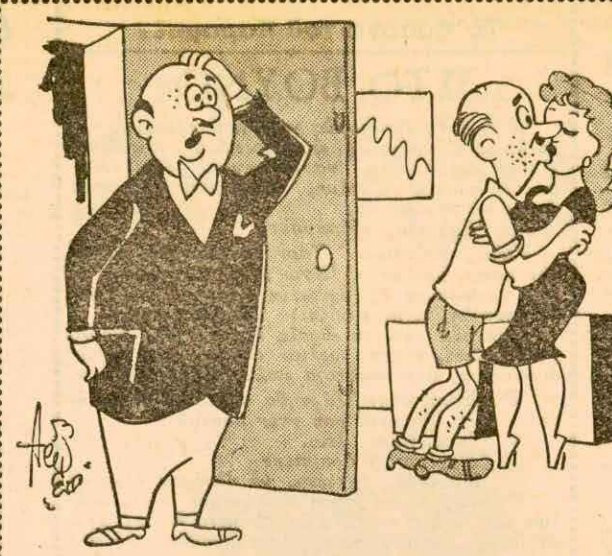
—Μοῦ τηλεφώνησε πῶς ἔχεις καταστρώσει ἕνα περίφημο σχέδιο, εἶπε ὁ διευθυντής.

—Ναί. Κι' ἂν ἐπιτυχῇ, τότε θὰ καταφέρουμε ἕνα θανατηφόρο χτύπημα κατὰ τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». Θὰ συλλαβόμεν δηλαδὴ ὅλους τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἀπίστης συμμορίας καὶ θ' ἀνακαλύψουμε τίς κατακορύβες καὶ τὰ θησαυροφυλάκιά της.

—Μακάρι! Μὰ ποῖο εἶν' αὐτὸ τὸ σχέδιό σου, ἀγαπητέ μου Πίνκερτον;

Εἶχε φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμή γιὰ τὸν ψευτο-Πίνκερτον, ποὺ ἐπιδίωκε τὴν ἀποφυλάκισιν ὅλων τῶν συντρόφων του.

Γιὰ νὰ πείσῃ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας ν' ἀποφυλακίσῃ πᾶν ἀπὸ διακόσιους κακούργους, ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ ὅλη τὴν πονηρίαν, νὰ τοῦ παρουσιάσῃ ἐπιχειρήματα



—Βρὲ νὰ πάρῃ ἡ ὁργή, πῶς μεγάλωσε δ... μικρὸς τοῦ γραφείου καὶ δὲν τὸ εἶχα προσέξει!...

(Τοῦ Ἀρχελαίου)

ἀκαταμάχητα, νὰ τὸν κάμῃ νὰ παραδεχθῇ ὅτι δυσκολευτόταν ἡ ἀποτελεσματικὴ κατὰδίωξις τῆς συμμορίας ἐφόσον ἔμειναν στὴ φυλακὴ ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἦδη συλληφθῇ.

«Ἐμπρὸς λοιπὸν. Ἄς ἀρχίσουμε!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Κι' ἀπάντησε ἡσυχά στὴν ἐρώτησιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας:

—Τὸ σχέδιό μου εἶναι ἀπλό, ἀπλούστατο. Θέλω νὰ οἰκίσω στάχτη στὰ μάτια τῶν ἀρχηγῶν τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». Θέλω νὰ τοὺς κάνω νὰ πιστέψουν ὅτι ἀπογοητεύθηκαν, ὅτι ἀπελπίσθηκαν κι' ἐγκαταλείπω τὸν ἀγώνα. Μ' ἄλλα λόγια, θέλω νὰ πιστέψουν πῶς ὁ Νάτ Πίνκερτον ἀναγνωρίζε τὴν ἡττὰ τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ».

Ἐπειδὴ αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν ἀνάκατευσιν πᾶν στὶς ὑποθέσεις τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ».

—Ὁραία...

—Συγχρόνως ὅμως θέλω νὰ πιστέψουν καὶ κατὰ ἄλλο: Πῶς δέχομαι νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ ἀστυνομικὸς καὶ νὰ γίνω ἀρχηγὸς τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». ἂν μοῦ προσφέρουν ἕνα γενναῖο χρηματικὸ ποσόν.

—Καὶ τὸ λές ἀπλό, αὐτὸ τὸ σχέδιο, Πίνκερτον;

—Ναί, εἶναι ἀπλούστατο. Πολλὲς φορές τὸ «Ματωμένο Χέρι» ἐπέτυχεν νὰ προσελκύσῃ στὶς τάξεις του ἀστυνομικούς. Γιατί ν' ἀποκλείσῃ πῶς μπορεῖ νὰ συμβῇ τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸ Νάτ Πίνκερτον;... Διαβάστε ἄλλωστε αὐτὸ ἐδῶ.

Κι' ὁ ψευτο-Πίνκερτον ἔδωκε στὸν διευθυντὴ ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε γράψῃ ὁ ἴδιος.

—Μοῦ τῶσετε ὁ ἀνάτοκος ἀρχηγὸς τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ».

—Μπᾶ! Μπᾶ! Καὶ τί σοῦ γράφει αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἀνδρῶπις;

Κι' ὁ διευθυντὴς διάβασε μὲ ζωηρὴν περιέργειαν τὸ γράμμα, ποῦλεγε τὰ ἐξῆς:

«Κύριε Νάτ Πίνκερτον. Πληροφόρησά με μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν πῶς δὲν ἀποκορύεστε κατ' ἀρχὴν τὴν προτασίαν.

Εὐτυχῶς, ἀρχίζετε «να καταλαβαίνετε» ποὺ καὶ πῶς μπορεῖτε πραγματικά ν' ἀναδει

Οι ηρωίδες της Εφτασίας

Το ρετιρέ

Η μόδα της πολυκατοικίας ήκανε την καρσινή τ' Εφτασίας, μία λολο-φαντασμένη φανοπλουσία ν' αγοράσει ένα ρετιρέ και στην Εφτασία, που πήγε για να της πη τα καλοροϊζικά μ' ένα όχταράκι στην φουχτα και με πού-λουδα και ρετσέλια στα χέρια, ήλεγε με καμάρι και περηφάνεια:

—Είδες, Φταλία μου, τί κομψό, τί μοντέρνο πούναι; Τάλε-κουάλε κουκλί-στικο! Όχι πιά εκείνες οι σπιταρόνες με τα ψηλά ταβάνια, που μας δείχνανε σαν ψύλλοι μέσα σε καπελλίερα!

—Καλέ τώρα τί θές να μου πής; Εξώφισσε ή Εφταλία. Μωρή σύ-γουρα εδώ μέσα δυο μουσαφίριδες να σου θουνη, θάσαι αδύνατον την ίδια στιγμή να βγάλουν τα πανωφό-ρια τους!

—Ό,τι και να μου πής Εφταλία μου, τα μικρά σπιτία έχουνε μεγάλα γκελίρια! Είναι οικονομικά σε θερμαν-σι μπόμπια, υποχρεώσεις κι' ούλα στα πάντα. Νά, προχτές πούρθε μπου-λουκι το συγγενολό μου στην Αθήνα, τούς είπα: «Ευχαρίστως, άπ' το κε-φάλι μου κι' άπάνω θα σας κρατούσα, όσο καιρό θα μέινετε, αλλά, δυστυχώς, τό σπíti μου είναι μικρό!»

Κι' ή Εφταλία αυτά όλα τ' άκουε, κι' ήδλεπε. Κι' αντί να γίνουνη σπóρος καυμών και ζούλειες μέσα στα τζιγέ-ρια της, γενήκανε φιλότιμο, κι' άξιο-πρέπεια και μερακλαντισμένη, μπου-ρούοις:

—Άχ, πούνη εκείνο τ' άρχοντικό, πούχα στη Σύμωνη με τα τζάκια, τσοί πολυέλαιοι, τα ταντούρια, τσοί μου-σαφίρι όντάδες, τσ' όρτα σοφάδες, κε-λάρια, χαζένδες, μουσάντρες, παξέδες γούρνες και μαμαρένια συντριβάνια!

—Ό,τι και να μου πής Εφταλία μου τα παλιά σπιτία είχανε τουρλού τουρλού κουσουρία. Τώρα όμως, στο ρετιρέ, δυσκολίες όνειρα, κόποι, τάκα-να έπιτύγια, γουζούρι, άπόλαυσι! Σε-ργιάνι πάνε οι στέρες, λυτρώθηκα ά-πό τη λάτρη, τη μπουγάδα, τα μπου-γαδοκόφια, το γιουβέτσι, το γκιγκι-στήρι, το σφουγκαρόπανο, το κουρασέ-νι, την μπαντανόδουρτσα, την πανακω-τή, τα πανακωτισκέρτα, τα γουδιά, και τα γουδοχόγια. Τώρα εδώ μέσα, ούλα πολιτισμός και άνεσι! Με τό κου-μπί 1 έχω τό νερό μου τό ζεστό, πα-τώντας τό 2 θα ξουριστή ό άντρας μου, με τό 3 έτοιμο τό υπάνιο, με τό 4 βοίσκομαι τσιτσίδι στο κρεβάτι μου!

Κι' έτσι άπ' τα στρίποδα, στο σο-μιέ άπ' τα ευλοκάβουνα, τό δαδί και τό ντουμάνι στην ήλεκτρική, άπ' την λ' υσέρνα φράπ στα φώσια, κι' άπ' τον πλάσση στο τηλέφωνο, που μου φέρονι άπ' την παστιτσερία ό,τι γου-στάρω, και τραβάει τό κέφι μου.

Κι' ή Εφταλία — ό φιλόσοφος του μαγαλά — τσ' είπε:

—Χριστιανή μου, αυτά τ' άκούω βε-ρεσέ. Τό ρετιρέ κόβει άπ' τα μάτια σου, και την καοδιά σου, κάθε νταλα-βέρι, και δούνα' λαδβίν. Σε κάνει σι-γούνι άπ' τσ' άνθρωποι. Ένας που θα περάση, θα κουρσστή, θα στραβολιγ-κιάση, και θα όη τό πορταμένο σου με μίσος! Ευεία όμως τό γαυόσπιτο μου έχει πολλά άδάντα Ούλα κοντά μου δέντρα, πηγάδια, πούλουδα, άν-θωποι! Στην αλύδορτα μου σουρτα-φέστα μπουλοκι οι περαστικοί με τό τεκλιφ-γιόκ θα κάτσουν να ξεκουρα-στούν στην πεζούλα μου, θα πούνε μία κουττα νερό, και θ' άκούσουνε ένα μπου-γίουςουνούς!...

ΣΟΚΡ. ΡΩΙΛΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Έγώ χίτες έκοδρομές ντέν μου ήρέσουν, άμ-μα με λένε έκοδρομές, ώραία κορίτσια πηλίνουν. Βουνά άνεθαμένα να έκάνουμε, όρειδάσιες φελιάν φιστικ να πάμε, Πάρνηθα, πολύ-πολύ ώραία να περάσουμε.

— Έρχεσαι, Καραμπέτ;

Γιόκ, κουζούμ... Πάρνηθα μάργηθα, τί να την κάνω, γαβρούμ; Έγώ μέσα στο Άτήνα ώραία περνάω, χίτες Έμνητός, Πάρνηθα, Πεντέ-λη μεντέλη, τί με νοιάζει; Τιρελλός είμαι;

Πάρνηθα με λένε ώραία έλατα έχει. Έμένα χίτες πεύκα, έλατα, φελιάν φιστικ ντέν με ιν-διαφέρουν, άμα κορίτσια πολύ με ινδιαφέρουν.

Έκοδρομή στην Πάρνηθα ώραία κορίτσια ή-τανε, χίτες, καρντία μου ντέν βάσταζε:

— Ιστέ, πάμε, λέω.

— Έρχεσαι, Καραμπέτ;

— Κουζούμ, έρχομαι, γέ δλούρσα δλσούν!

Κυριακή πιρωί-πιρωί σηκώνομαι. Σουρπουί-τσα μου άκούη κρεβάτι ξαπλωμένο ένεται, έγώ άντίο μου, κεφτεδάνια, παστουμάδακια σάπες μου γεμισμένα έκάνω.

— Στο καλό, λέει. Καλή διασκέδασι, Κα-ραμπετιάκι! Και κούταζε μή φάς τα μούτρα σου στην Πάρνηθα!...

Παρέα καλή ήτανε. Λεωφορείος ιμνήκαμε, Πάρνηθα ιφτάσαμε. «Άχ, τί ώραία, τί ώραία», κορίτσια λένε. «Άχ, τί ώραία, τί ώραία», έγώ λέω. «Υστερα λεωφορείος άφίνουμε, πόντια μας φορτωνόμαστε, πορεία μωρία — πώς τό λένε — άφινισμένο έκάνουμε. Κορίτσια χλι-χλι, κάνουνε, έγώ γιανιά-γιανιά ζυγώνω, χλοϋ-χλοϋ κάνω. Μναλός μου όνειρα έκάνω. Κάποια άπό κορίτσια, γαβρούμ, έπάνω στο βουνό στι-ριμωγμένο θα έκάνω.

— Πώς πάς, Καραμπέτ;

— Πολύ ώραία!

— Μήπως κουράστηκες;

— Γιόκ, γαβρούμ, γιόκ, ματάκια σου να χαρώ έγώ.

— Τώρα θα σκαρφάλυσουμε σε μία πλα-γιά.

— Μαζί σου, γαβρούμ, μέχρι τον ουρανό σκαρφαλωμένο να ένομαι.

Κορίτσι χλι-χλι κάνει, έγώ χλοϋ-χλοϋ κάνω. «Άμμη μία ώρα περπατημένο έκάνουμε, μέση μου κομμένο ένεται.

«Υστερα σ' ένα «πλαγιά» φτάνουμε. Πλα-γιά λένε, άμμη ένα βράχο ένεται, βάϊ, βάϊ, βάϊ άπό κάτω γκρεμό είναι, άμάν! Ποδαράκια μου χίτες καλά ντέν πατάνε, πέτριες κυλιμένες ένονται, ιωνή μου Κούλουρη πηλίνει.

— Πώς πάς, Καραμπέτ;

— Πώς να πάω;

— Κρατήσου γερά!

— Άμάν!

Κορίτσι χλι-χλι κάνει, άμμη έγώ χίτες χλοϋ-χλοϋ ντέν ήμπορώ να κάνω. Άπό κάτω μου γκρεμός, χάος μάος ένεται, μάτια μου ντέν ίζέ-λουν, ζαλισμένο ένομαι.

— Άμάν, λέω, έσόγλου έσεκλέρ, που με φέρετε, μπέ; Βάϊ κούπογλου κιοπεκλέρ, πόντια μου χίτες ντέν πατάνε, γλυστημένο ένονται, κάτω να πέφτω, Σουρπουίτσα μου μαύρα να βάξη. Άμάν!...

Έγώ φωνή έδάξω άμμη όλο παρέα, κορί-τσια μορίτσια, μαυτιράγαλοι, κοιλίες τους κρα-τάνε, έλια έκάνουν, χλαχλά-χλουχλού, παπόρι έ-νομαι!

— Τί έλάτε, μπέ;

— Κρατήσου καά, Καραμπέτ! Αυτή ή πλαγιά είναι επικίνδυνη. Άπό κάτω έχει μια βαθειά χαράδρα.

— Άμάν!

— Για τό κορμί σου!

Χόρτα πιασμένα έκανα, πέτριες άπό πόντια μου ιφεύγουν. Βοήθεια, λέω, έσόγλου έσεκλέρ, άμα άπό ντώ ντέν με βγάλετε, κεφάλια σας σπασμένα να κάνω.

Βάϊ, βάϊ, βάϊ, τί ήταν τούτο, κουζούμ. Μία ώρα κρεμασμένος έμεινα, μα τό Θεός σου λέω.

«Υστερα, σιγά-σιγά, κατεβασμένος είνα. Κορί-τσια πολύ έλάσανε, άμα ρεζίλι είνα, έσόγλου έ-σεκλέρ. Άλλη φορά όρειδάσια να άκούω, μία μούντζα να δίνω.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Γούστο

Έλα εδώ γκαρσόν. Τί φεύγεις άμέ-σως, ως έπείγου τηλεγράφημα, χωρίς να περιμένεις, καθ' ήν έχεις υποχρέωσι, να ολοκληρώσω την παραγγελία μου; Είπα έναν καφέ. Και πρίν προφτάσω να συνεχίσω τη φράσι μου και να καθο-ρίσω τό είδος του καφέ τό όποιον έπι-θυμώ, έσύ πετάς ένα «μάλιστ» και κάνεις μεταβολή. Λοιπόν, τί καφέ θέ-λω; Πώς; Ξέρεις ότι τον πίνω μέτριον βραστόν κάθε μέρα;

Τί μου λές! Κι' έ-γώ, λοιπόν, σε πλη-ροφορώ ότι δεν ξε-ρεις τίποτα. Μάλι-στα.

— Ός γτές τον έπίνα μέτριον βρα-στόν. Πώς μπορείς όμως να ξέρης τί καφέ θέλω σήμερα;

Έγώ πιθανόν σήμε-ρα να θέλω ν' αλλά-ξω είδος, όπως και θέλω. Έχτες μέτρι-ον βραστόν, σήμερα πολλά βαρύ γλυ-κύ. Τί με κυττάς έτσι; Δεν είναι δικαί-ωμα μου;

— Όρίστε; Γιατί άλλαξα γούστο; Πρώ-τα-πρώτα γιατί έτσι μ' άρέσει. Και δεύ-τερον υπάρχει κανένας νόμος ή καμιά άστυνομική διαταγή, ή κανένα άσθρον του Συντάγματος τό όποιο, όρίζη ότι κάθε Έλλην πολίτης είσι υποχρέω-μένος να πίνη έφ' όρου ζωής τον ίδιον καφέ; «Η μήπως περιλαμβάνεται κανέ-νας τέτοιος όρος στο Καταστατικό τό σωματείου καφεπωλών; Όχι; Όχι λέω κι' έγώ. Κατά συνέπειαν είμαι έλευθε-ρος να παραγγέλνω τον καφέ που τρα-βάει τό γούστο μου κάθε φορά.

Διότι, έγώ κύριε γκαρσόν, μπορεί έ-πί σειράν ήμερών, έβδομάδων ή και μη-νών, να παίρνω τον καφέ μου μέτριον βραστόν. Αίφνιδίως άποφασίζω ν' αλ-λάξω. Και να τον κάνω πολλά βαρύ γλυκύ. ή ελαφρόν βραστόν. Γιατί; Γι-ατί έτσι θέλω. Διότι άς πούμε σήμε-ρα αισθάνομαι τό στόμα μου πικρό και έπιθυμώ να τό γλυκάνω ελαφρόν. Και άφού τό γλυκάνω, έπιθυμώ να επανέλ-θω στον μέτριον. Διότι αύριο, πάλι, αι-σθάνομαι την ανάγκην ισχυρόν καφεδι-κόν έντυπώσεων και δεν τον θέλω ούτε μέτριον. Τό γούστο μου τραβάει σκέτο, χωρίς ίχνος ζαχαρώς. Και μεθαύριο τό πρωί τον θέλω βαρύ και πηχτό σαν τιλάφι. Και μεθαύριο τό βράδυ τον θέ-λω ελαφρόν, σαν νεροζούμι. Τό λόγο θα σου δώσω:

Δεν είναι δικαίωμά μου ν' αλλάζω τό γούστο μου; Έγώ λέω πως είναι. Και συ πάλι έχεις την υποχρέωσι να περι-μένεις ια συμπληρώσω την παραγγελία μου να σου καθορίσω έπακριβώς τό εί-δος του καφέ που θέλω και να σπεύ-σης άμέσως να συμμορφωθής προς τας έπιθυμίας μου. Και όχι να σκώνεσαι και να φεύγεις άμέσως, τάχα πως ξέρεις τό γούστο μου. Τόν κακό σου τον καιρό ξέρεις. Έπειδή, λέει, ως γτές τον έπι-να μέτριο Αί, λοιπόν, σήμερα θα μου τον φέσης πολλά βαρύ γλυκύ.

Αλλά δεν οταίς έσύ. Φταίω έγώ που δεν σ' άφησα να πας να μου φέρης τό μέτριο και να σου πω κατόπιν να τον φέσης πίσω και να μου φέσης άλλον, γιά να τιμωρηθής γιά την προπέτειά σου.

Τί με κυττάς έτσι; Σου φαίνονται πα-ράξενα αυτά που σου λέω; Και τοιμάς να μειδιάς ειρωνικώς κι' άπτε πάνω; Άε φέρε μου τον πολλά βαρύ, γρήγο-ρα. Κι' άλλη φοά θα περιμένεις να σου καθορίζω την παραγγελία, γιά να μη σου όη ό δίσκος στην κεφάλα. Χαμένε. Άειντε, τσακίσου, να μη σε τσακίσω!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η καρδιά και τό κορμί της γυναί-κας δεν άξίζουν τίποτα κι' είνε ν' άπορή κανείς πως οι άντρες δίνουν τόση μεγάλη σημασία σ' αυτά τα δυο πράγματα, που είπε σε μία άπό τίς μελαγχολικές στιγμές του ό κομής Μιχαήλ Σαρέδσκι.

Άλλ' ίσως είναι προτιμότερο να σάς τον παρουσιάσω χωρίς κανένα τίτλο, γιάτί ό ίδιος τον είχε καταρήσει ά-πό τη στιγμή που έφτασε στο Παρίσι, φτωχός και δυστυχισμένος, έπειτα ά-πό τη μεταπολίτευσι που έγινε στην πα-τρίδα του. Πήγαινα κάπου-κάπου και τον έβλεπα σ' ένα κέντρο, όπου σύνα-ζαν Ρώσοι πρόσφυγες και, με τον και-ρό, μία μεγάλη συμπάθεια είχε αναπτυχθ ή μεταξύ μας. Μου διηγό-ταν ταχτικά διάφορες ιστορίες άπό την παλιά τσαρκή Ρωσία. Μία τέτοια ιστορία λοιπόν άκουσα άπό τό στόμα του εκείνο τό βράδυ.

— Τα λόγια μου θα σας φαγούν παραξενα που είπε, άλλ' είμαι βέβαιος πως, όταν άκούσετε την ιστορία μου, θα συμφωνήσετε μαζί μου.

Ήμπερούσα, εκείνη την εποχή, με τό βαθμό του όπολογαυό στο Κίεβο. Ό συνταγματά-ρης μας ήταν ένας άνθρωπος άσπληρος, τυπικός και ψυχρός όπως ένα κομμάτι πάγου των Ου-ραλίων. Τον σεβάσαμε άπό καθήκον, αλλά δεν τον συμπαθούσαμε. Αντίθετα, θαμάσαμε όλοι τη γυναίκα του, την όμορφη Όλέτσκα. Δεν ά προσπαθώ να σάς την περιγράψω. Φαντα-σθήτε την όπως θέλετε. Τό μόνο που πρέπει να ξέρετε είναι πως ήμαστε όλοι σαν όντιασμέ-νοι άπό την άπαραίτητη χάρι και τη γοητεία της. Ή όπεροχη όμορφιά της, χωρίς να είνε προκλητική, σ' αχμαλωτίζε μόλις την πρωταν-τίκρυες κι' άπ' αυτή τη στιγμή, ή σύγκρισε με ό ποιηδίστη έλλη γυναίκα γνόταν άδύνατη. Η συντα-γματάρχισα μας ήταν, σ' αλήθεια, άσύγκριτη!...

Δεν είχα φαντασθ ή ποτέ ότι άγαπούσε τον άντρα της. Άλλά, τό ότι τον πρόβι-δε, τό έμαθα άπό μία τυχαία και άπροσδόκητη σύμπτωση.

Είχε έρθει τό φθινόπω-ρο κι' ό συνταγματάρχης μας έλασε μία πρόσκλησι γιά να παρακολουθήση τα μεγάλα έτήσια γυμνάσια, που θα γί-νανταν κοντά στην Πετρούπο-λι. Θα έλειπε έναν όλοκλη-ρο μήνα.

Μερικές ήμέρες μετά την άναχώρησί του, ό στρατιωτι-κός διοικητής του Κίεβου στρατηγός Κυρίλφ έδωσε μία γιορτή στο μέγαρό του, με την ευκαιρία των άρρα-θών της κόρης του.

Είχα πάει κι' έγώ εκεί μαζί με τό φίλο και συνά-δελφό μου Σέργιο Παυλόφ-σκι. Ή Όλέτσκα ήταν κι' αυτή, βέβαια, στη γιορτή.

Γιά πρώτη φορά, εκείνο τό βράδυ, πρόσεξα πως ό φίλος μου δεν ήκανε τό μά-τι του άπό πάνω της. Νομίζω έπίσης πως διεκρίνα δυο ή τρεις φορές κά-ποιο χαμόγελο πάνω στα κερασμένα χείλη της συνταγματάρχισας.

«Ό Σέργιος είνε τυχερός!» σκέ-φτηκα. Άλλά δεν τό είπα τίποτα.

Σε μία στιγμή, έκαμε την εμφάνι-σι του μέσα στην αίθουσα του χορού ό λοχαγός του πυροβολικού Βλαδίμηρος Βορονώφ, που τον άπο-καλούσαν «Δόν Ζουάν», γιάτί είχε στο ένερητικό του πολλές κα-τακτήσεις. Έπειτα άπό λίγο, τον είδα να χορεύη μαζί με την όμορ-φη Όλέτσκα...

Θυμάμαι την έκφρασι του φίλου μου, όταν τό ζευγάρι πέρασε άπό μπροστά μας. Τό πρόσωπό του είχε γίνει κατακίτρινο.

Η όρχήστρα άρχισε σε λίγο ένα καινούργιο βάλε. Κι' είδαμε και πάλι την Όλέτσκα μαζί με τον Βλαδίμηρο Βορονώφ...

Όταν τελείωσε ό χορός, ό Σέργιος δεν βρισκόταν πιά κοντά μου. Άλλά δεν δυσκολεύθηκα να τον ανακαλύψω. Ήταν στην άλλη άκρη της αίθουσας και μίλούσε με τό Βορονώφ.

Βγήκαν σε λίγο άπό την αίθουσα. Θέλησα να τρέξω άμέσως κοντά τους. Άλλ' ήταν τόσος ό συνωστισμός, που δεν μπόρεσα να τό κάμω όσο γρήγορα θα έπιθυμούσα...

Τους βρήκα, έπειτα άπό μερικά λεπτά, στη γειτονική αίθουσα του μιλλιάρδου. Είχαν πιαστή και χτυπόνταν με λύσσα!...

Ό όθρυσός του καυγά τους προκάλεσε την προσοχή και άλλων αξιωματικών, που έτρεξαν άμέσως στην αίθουσα του μιλλιάρδου. Άλλά, μ' όλες τίς προσπάθειες μας, δεν κατορθώσαμε να χωρί-σωμε τους δυο άντιπαλούς και μόνο ή έμφάνισι του στρατηγού Κυρίλφφ τους έκαμε να σταματήσουν τα γρονθοκοπήματά τους.

Είχαμε όλοι κρεμασθή άπό τα χείλη του, περιμένοντας ν' άκού-σωμε τί θα έλεγε. Ό στρατηγός μίλησε σε λίγο.

«Αναρωτιέμαι, είτε στους δυο άντιπαλούς, αν δεν πρέπει να σας παραπέμψω στο στρατοδικείο, γιά να σας φυλάσουν τα γαλό-κασα, που φοράτε και να σας στείλουν να σάπισετε στα κελιά κά-ποιο φουριού... Νομίζετε, λοιπόν, πως μπορείτε να κηλιδώνετε άτιμώρητα την τιμή και την όπλημ ή Ρώσου αξιωματικού!...

Η πράξι σας σάς βάζει στην ίδια μοίρα με τους βασιτάζους της άγοράς... Θα φανώ, όστόσο, έπικαιρά άπέναντί σας και θα σας δώσω την εύχέρια να ξεπλύνετε την προσβολή που κάμπε στον ίδιο τον έαυτό σας και στο σώμα των Ρώσων αξιωματικών... Ύ-

Η όμορφη ΟΛΕΤΣΚΑ

Δραματικό διήγημα

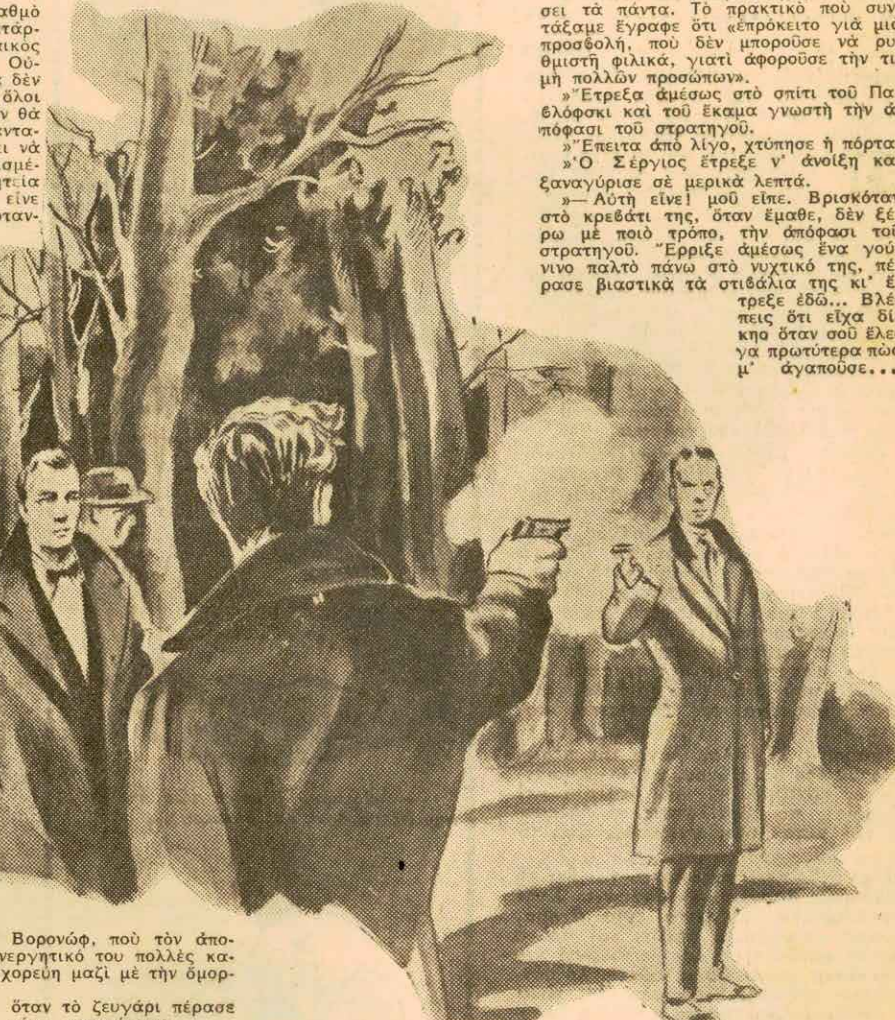
ποιά είνε τα αίτια αυτής της συμφορής. Τό μόνο που έπιθυμώ εί-νε να έχη κανονισθ ή ως αύριο τό πρωί... Σας έκάλεσα εδώ ως μάρτυρες των δυο άντιπαλών, γιά να καθορίσω τίς λεπτομέρειες της συναντήσεώς τους στο πεδίο της τιμής... Υποθέτω ότι δεν θα έχουν αντίρρησι γι' αυτό.

«Έπειτα άπό λίγο, είχαμε κανονί-σει τα πάντα. Τό πρακτικό που συν-τάξαμε έγραφε ότι επρόκειτο γιά μία προσβολή, που δεν μπορούσε να ρυ-θμισθ ή φιλικά, γιάτί άφορούσε την τι-μή πολλών προσώπων».

«Έτρεξα άμέσως στο σπίτι του Πα-λόφσκι και του έκαμα γνωστή την ά-πόφασι του στρατηγού».

«Έπειτα άπό λίγο, χτύπησε ή πόρτα. «Ό Σέργιος έτρεξε ν' άνοίξη και ξαναγύρισε σε μερικά λεπτά».

— Αυτή είνε ή μου είπε. Βρισκόταν στο κρεβάτι της, όταν έμαθε, δεν ξέ-ρω με ποιά τρόπο, την άπόφασι του στρατηγού. Έρριξε άμέσως ένα γού-πινο παλτό πάνω στο νυχτικό της, κι' έ-ρρασε βιαστικά τα σιτιδάκια της κι' έ-τρεξε έδω... Βλέ-πετε ότι είχα δι-κη όταν σου έλε-γα πρωύτερα πως μ' άγαπούσε...»



Η μονομαχία έγινε τό άλλο πρωί σ' ένα δάσος κοντά στην πόλι...

Ποιά καλύτερη άπόδειξι θα μπορούσε να μου δώση γι' αυτό; «Η μονομαχία έγινε τό άλλο πρωί σ' ένα δάσος κοντά στην πόλι.

Σύμφωνα με τό πρακτικό, οι δυο άντιπαλοι είχαν τό δικαίωμα ν' ανταλλάξουν τρεις σφαίρες. Άλλά, στο δεύτερο πυροβολισμό, ό Σέργιος Παλόφσκι σωριάστηκε άνάσκελα πάνω στο μαλακό χορ-τάρι. Είχε χτυπηθ ή κατάστηθα άπό τη σφαίρα του Βορονώφ.

Τόν μεταφέραμε άμέσως σ' ένα νοσοκομείο όπου πέθανε έπειτα ά-πό μερικές ώρες. «Ός την τελευταία του στιγμή, δεν έπαψε να λέη τό όνομα της Όλέτσκα...»

Ό συνομιλήτης μου κοινοστάθηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα συνέχισε:

— Ό Βλαδίμηρος Βορονώφ σκοτώθηκε κι' αυτός έπειτα άπό κάμποσους μήνες κατά τίς σκληρές μάχες που δόθηκαν στον Καύ-κασο γιά την καταστολή μιας επαναστάσεως των Κοζάκων... Και τώρα έρχομαι στο σημαντικότερο μέρος της ιστορίας μου... Έπει-τα άπό μερικά χρόνια, συναντήθηκα με τον Όλέτσκιν, ή μονομαχία, ή όμορφη Όλέτσκα είχε πάει λίγο έπειτα άπό τα μεσάνυχτα στο σπίτι του Βορονώφ κι' έμεινε μαζί του σχεδόν ως τα ξημερώματα... Μ' άπλούστερα λόγια, φεύγοντας άπό τό σπίτι του Παλόφσκι — ήταν δέκα περίπου ή ώρα όταν έφτασε εκεί — έτρεξε να βρή τον άλλο φίλο της κι' έδωσε και σ' αυτόν τα χάδια της και τα φιλά της...

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΒΙΝΠΟΝΤΕΝ

ΔΙΝΕΤΕ ΜΑΡΟΥΛΙΑ στὰ παιδιά σας

Τὰ προσφυλάσσει απ' τὸν ραχτισμό

Τὸ μαρούλι συμβολίζει μὲ κάποιο τρόπο τὴν ἀνοῖξη. Εἶναι, θὰ μπορούσαμε νὰ πούμε, τὸ χορταρικό πού τὴν χαρακτηρίζει. Ἐκείνο, ὅμως, πού ἴσως δὲν ξέρετε εἶναι ὅτι τὸ μαρούλι ἔχει πολὺτιμες ιδιότητες καὶ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο στὴ διατροφή μας καὶ ἰδίως γιὰ τὰ παιδιά.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε πρῶτα-πρῶτα τὴ σύστασή του. Κατὰ τὸν δόκτορα Ἀλκίε εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Νερό	94.51
Ἀζωτούχες οὐσίες	1.31
Λιπαρές οὐσίες	0.30
Υδατάνθρακες	3.—
Ἀλατὰ	0.88

100 00

Περιέχει, ἐξ ἄλλου, σίδηρο, κάλιο φώσφορο, ασβέστιο καὶ μεγάλη ἀνάλογια βιταμινών, ἰδίως Α, Β1, Β2, C PP E, K, καθὼς καὶ ἀντιαναιμικές (φολλικόν δέυ).

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω πίνακα, ἡ θρεπτικὴ ἀξία πού ἔχει τὸ μαρούλι εἶναι πολὺ μικρὴ. Ἀλλ' ἡ περιεκτικότης του σὲ μεταλλικά στοιχεία καὶ βιταμίνες τὸ βάζει στὴν πρώτη γραμμὴ μεταξὺ τῶν φυτικῶν τροφῶν.

Κατὰ τὸν δόκτορα Καρτὸν, πρέπει νὰ τρώμε σὲ κάθε γεύμα μερικά φύλλα μαρούλι. Ὁ δόκτωρ Λεκλέρ τὸ ἀποκαλεῖ, ἐξ ἄλλου, «βασιλέα τῶν σαλατικών». Τὸ μαρούλι, παρατηρεῖ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι μᾶς δροσίζει, διεγείρει ἐπίσης τὴν ὁρεξί μας. «Τὸ μαρούλι, γράφει, εἶναι γιὰ τὴν ὁρεξί ὅτι μᾶς δίνει γιὰ τὸν κατὰκοπὸ καὶ διψασμένο ταξιδιώτη τὴν ἐρήμους».

Τὸ μαρούλι, λόγω τῆς περιεκτικότητός του σὲ μεταλλικά στοιχεία καὶ βιταμίνες, ὑποδοσθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ τὸ γεῦμα τους. «Ἀντικαθιστὰ ἐπωφελῶς, γράφει καὶ πάλιν ὁ δόκτωρ Λεκλέρ, ὅλα τὰ καλούμενα προληπτικά φάρμακα τοῦ ραχτισμοῦ. Ὁ κίνδυνος ἐλλείψεως ασβεστίου δὲν ὑπάρχει γιὰ τὰ παιδιά πού τρῶνε μαρούλια. Τὸ μπουρνέλαιο καὶ ὅλα τὰ ἀσβεστοῦχα παρασκευάσματα τῶν νοσημασμένων δὲν μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ μαρούλι, πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά του, εἶναι καὶ ἐξαιρετικὰ ἀφομοιώσιμο».

Τὸ μαρούλι, ἐξ ἄλλου, λόγω τῆς περιεκτικότητός του σὲ σίδηρο, χαλκὸ ψευδάργυρο κτλ. καταπολεμεῖ τὴν ἀναιμία καὶ τὴν χλωρώση, πού ὀφείλονται σὲ ἐλλείψει αὐτῶν τῶν μεταλλικῶν στοιχείων ἀπὸ τὸ σίμα.

Πολλοὶ ἄνθρωποι παραπονοῦνται ὅτι τὸ μαρούλι τοὺς βαραίνει τὸ στομάχι. Στὴν πραγματικότητά, πρόκειται γιὰ ἄτομα, πού ἔχουν κουρασμένο σπῆκτι καὶ πού ὁ ἐντερικὸς σωλὴν τους δὲν λειτουργεῖ κανονικά. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, λοιπόν, προτοῦ καταδικάσωμε τὸ μαρούλι, εἶναι καλὸ νὰ ἐξετάσωμε μὴπως ἡ εὐθύνη βαρύνει τίς ἄλλες τροφές πού καταναλίσκουμε. Ἡ κατάχρησι κρεάτων, λιπαρῶν ἢ ἀμυλούχων τροφῶν π. χ. προκαλεῖ ζυμώσεις τῆς ἐντερικῆς πανίδος καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ὀφείλονται σ' αὐτὲς ἡ δυσπεψία πού ἀποδίδουμε στὸ μαρούλι.

Ἡ κυτταρίνη, ἄλλωστε, πού περιέχεται στὸ μαρούλι ἐπιδρᾷ εὐεργετικὰ στὶς λείες ἵνες τῶν ἐντέρων καὶ διευκολύνει τὴν πέψιν. Γι' αὐτὸ τὸ μαρούλι ἐνδείκνυται ἰδιαίτερως στοὺς δυσπεπτικούς, πού πρέπει νὰ τρῶνε μερικά φύλλα ἀπ' αὐτὸ καὶ στὰ δύο γεύματα.

Ἐκείνοι πού ἔχουν εὐαίσθησια στὰ ὀξέα πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ μαρούλια μὲ κοκκινωπά φύλλα.

Τὸ μαρούλι ἔχει ἐπίσης μιὰ ἄλλη πολὺτιμη ιδιότητα: ἡρεμεῖ καὶ καταπραΰνει τὸ νευρικὸ σύστημα.

Ἡ ιδιότης του αὐτὴ εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτη. Ὅλες οἱ σύγχρονες φαρμακοποίες ἀναγράφουν, ἄλλωστε, τὸ σιρόπι ἀπὸ μαρούλια.

Καταπραΰνοντας τὸ νευρικὸ σύστημα, τὸ μαρούλι προκαλεῖ ἐπίσης τὸν ὕπνο.



— "Ἀλλή φορά, Ἀγλαΐτα, νὰ μὴ μοῦ ξαναδώσης ραντε-ζου κοντὰ στὴν περιπλοκάδα!..



— Λοιπόν, ξέρεις πῶς ἔσφαξα τὸ ἀρνὶ τῆς Λαμπρῆς!...



— Κάθε καπέλλο κάνει τὴν κυρία κατὰ πέντε χρόνια νεώτερη.
— Ἔ, τότε, πάρτα ὅλα, Εὐανθία μου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἄν οἱ μὲς σας εἶνε ἀνοιχτοὶ καὶ πλαδαροί, θὰ σας ὠφελήσουν πολὺ οἱ συχνές ἐντρίδες μὲ τὴν κατὰθι λουσιῶν:

Καμφορούχο ἔλαιον	50 γραμ.
Ξύδι ἀπὸ κρασί	60 »
Υδὼρ κολώνιας 700	50 »
Μαγειρικὸ ἀλάτι	20 »
Ἑσάνς λεβάντας	5 »

Ἄν φλογίζονται τὰ πόδια σας

Ἄν τὰ πόδια σας φλογίζονται κατὰ τοὺς καλοκαιρινούς μηνες, θὰ σας κάμουν πολὺ καλὸ οἱ ἐντρίδες μὲ τὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

Θυμὸλη	1 γραμ.
Ἑσάνς θυμου	4 »
Ἑσάνς λεβάντας	5 »
Λευκὸ λίπος	1000 »

Θρεπτικὴ κρέμα μὲ λανολίνη

Ραφινάρισμα λανολίνη	150 γραμ.
Ἀμυδαλέλαιο	100 »
Διυλισμένο νερό	150 »

Θὰ διαλύσετε τὴ λανολίνη μέσα σὲ «μπαϊν-μαρί». Θὰ προσθέσετε κατόπιν σταγόνα μὲ σταγόνα τὸ ἀμυδαλέλαιο καὶ τὸ διυλισμένο νερό, χτυπώντας τὸ μίγμα σὰν νὰ φτιάχνετε μαγιονέζα. Θὰ τὸ ἀρωματίσετε δὲ μὲ ἑσάνς λεβάντας ἢ δενδρολίανου πού εἶναι ἐξαιρετικά γιὰ τὸ δέρμα.

Ἡ κρέμα αὕτη τρέφει καὶ ἀναζωογονεῖ τὰ ξηρὰ δερμάτα.

Γιὰ τὴ μύτη σας

Ἄν τὸ δέρμα τῆς μύτης σας ξηραίνεται καὶ γυαλίζει κατὰ τὸ καλοκαίρι, εἶνε καλὸ νὰ κάνετε συχνές πλύσεις μὲ ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖον θὰ προσθέσετε καὶ λίγη σόδα. Θὰ σας ὠφελήσουν ἐπίσης καὶ τὰ ἐλαφρά τοπικά μασάζ, πού πρέπει νὰ κάνετε κάθε βράδυ, προτοῦ πέσετε στὸ κρεβάτι σας, ἐπὶ ὁχτὼ ἡμέρες στὴ σειρά, μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Βορικὸ νάτριο	20 γραμ.
Βάμμα καψικὸ	20 σταγ.
Λανολίνη	5 γραμ.
Βαζελίνη	5 »

Θὰ ἀφήσετε κατόπιν νὰ περάσουν δύο ἐβδομάδες καὶ, ἂν παριστάται ἀνάγκη, θὰ ξανακάνετε μασάζ ἐπὶ ἄλλες ὁχτὼ ἡμέρες.

Ἐνα ἐξαιρετὸ σαμπουνάκι

Ἐνα ἐξαιρετὸ ὑγρὸ σαμπουνάκι πού ταιριάζει σ' ὅλα τὰ μαλλιά εἶνε τὸ ἀκόλουθο:

Μαύρο σαποῦνι	200 γραμ.
Γλυκερίνη	100 »
Οἰνόπνευμα 900	180 »
Διυλισμένο νερό	150 »
Ἑσάνς λεβάντας	3 »
Ἑσάνς ἀπὸ γαρύφαλλα	1 »

Γιὰ τὰ ἐγκαύματα ἀπὸ τὸν ἥλιο

Πέταλα ἀπὸ κρίνα	20-30 γραμ.
Ἀμυδαλέλαιο	200 »

Θὰ βάλετε τὰ πέταλα μέσα στὸ ἀμυδαλέλαιο καὶ θὰ τὰ ἀφήσετε ἐπὶ 15 ἡμέρες στὸν ἥλιο.

Μὲ τὴν διάλυσι αὕτη θὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας 2-3 φορές τὴν ἡμέρα.

Ἀρωματικὰ Ξύδια

Θὰ βάλετε μιὰ φούχτα ἀπὸ ἀνθὲ βιολέττας ἢ ρίζες πολυετοῦ μέσα σὲ 450 γραμμάρια ξύδι ἀπὸ κρασί καὶ θὰ τὰ ἀφήσετε ἐπὶ 15 ἡμέρες στὸν ἥλιο. Κατόπιν θὰ φιλτράρετε τὴν διάλυσι.

Τὸ ἀρωματικὸ αὐτὸ ξύδι εἶνε καλὸ γιὰ ὅλα τὰ δερμάτα. Δὲν πρέπει, πάντως, νὰ κάνετε συχνὴ χρῆσι.

Ξύδι ἀπὸ τριαντάφυλλα

Θὰ βάλετε 50 γραμμάρια πέταλα ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα μέσα σὲ 500 γραμμάρια ξύδι ἀπὸ κρασί καὶ θὰ τὰ ἀφήσετε ἐπὶ ἐπὶ 15 ἡμέρες. Θὰ προσθέσετε κατόπιν 500 γραμμάρια νερό ἀπὸ ἀνθὲ πορτοκαλλίνας.

Τὸ ξύδι αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετὸ γιὰ τὰ λιπαρὰ δερμάτα, ἰδίως ἂν χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι πολὺ ἀλκαλικό.

Κρινέλαιο

Θὰ πάρετε μιὰ φούχτα ἀπὸ πέταλα κρίνων, πού θὰ τὰ κόψετε σὲ κομματάκια καὶ θὰ τὰ πλέξετε μέσα σὲ 700 γραμμάρια ἀγνὸ ἐλαιόλαδο. Θὰ τὰ βάλετε στὸν ἥλιο ἐπὶ 6-8 ἐβδομάδες καὶ κατόπιν θὰ σουρώσετε τὴν διάλυσι.

Αὐτὸ τὸ λάδι ἀπὸ κρίνα ἀπαλύνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὴν ζωογονεῖ.

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ Τὸν Ἀρῆ

Ὁταν ἡ πρώτη ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἀπὸ τῆς Γῆ, φθάσῃ στὸν Ἀρῆ, τὰ 33 μέλη τῆς θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ «ρουκέτα» πού θὰ τοὺς ἔχη μεταφέρει ὡς ἐκεῖ. Οἱ πρῶτοι αὗτοι ἄνθρωποι, πού θὰ πατήσουν τὸ ἔδαφος τοῦ «κόκκινου πλανήτη», θὰ φοροῦν εἰδικὰ σκάφανδρα πιέσεως καὶ ἀναπνευστικές συσκευές.

Ἀφοῦ στήσουν μιὰ σημαία, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ κοσμοϊστορικὸ γεγονός, θὰ ἐπιδοθῶν διχως ὀργουρία στὴν ἐγκατάστασι τῆς «βάσεως», πού θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσουν ἐπὶ 450 ἡμέρες στὸν Ἀρῆ. Ἡ βάση αὕτη θὰ δῇ ἀπὸ μακριὰ τὴν ἐντύπωσι... μερικῶν αὐγῶν στημένων πάνω σὲ ὀδοντογλυφίδες! Θὰ πρέπει δὲ νάναι εἰδικὰ κατασκευασμένη, ἀνάλογα μὲ τίς ἰδιαίτερες συνθήκες τῆς ζωῆς στὸν Ἀρῆ. Μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἀπασχολήθηκε τελευταίως συστηματικὰ ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικός καὶ ἀρχιτέκτων Ἀλφρεντ Οὐίλλιαμ Μόφτ. Συμβουλευθῆκε ὅλα τὰ σχετικὰ συγγράμματα, συνεργάστηκε μ' ἕνα ἐπιτελεῖο εἰδικῶν καὶ διέτιπωσε τὰ συμπεράσματα τῶν ἐργασιῶν του σὲ μιὰ μελέτη ἀπὸ 79 σελίδες, πού ὑπεβλήθη στὸ Πολυτεχνεῖο τῆς Μασαχουσέτης.

Οἱ διαστάσεις τὸ σχῆμα καὶ ἡ διαρρύθμισις μιᾶς βάσεως στὸν Ἀρῆ, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐξερευνητῶν, πού θὰ τὴ χρησιμοποιήσουν, τὴ διάρκειά τῆς διαμονῆς τους καὶ τοὺς σκοποὺς τους. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τοὺς σκοπούς: Οἱ ἐξερευνηταὶ θὰ ζητήσουν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ὑπάρχῃ ζωὴ στὸν Ἀρῆ, νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῶν «διωρύγων» αὐτοῦ τοῦ πλανήτη, νὰ μελετήσουν τοὺς ἀνέμους καὶ τίς κλιματολογικὲς συνθήκες, νὰ συγκεντρώσουν δείγματα ὀρυκτῶν σπανίων ἢ ἀνύπορκτων στὴ Γῆ, κλπ.

Ἐπομένως, ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ πρέπει ν' ἀποτελεῖται — κατὰ τὸν Μόφτ — ἀπὸ τὰ ἑξῆς μέλη 33 ἐν ὅλῳ: Ἐνα ἀρχηγό, δύο διοικητικούς ὑπαλλήλους, ἕνα ἀξιωματικὸ ἐπὶ τοῦ ἐφοδιασμοῦ, τρεῖς μετεωρολόγους, τρεῖς βιολόγους, ἕνα γιαντρά, τέσσερις γεωλόγους καὶ 13 βοηθοὺς αὐτῶν ἐπιστημόνων, δύο ἀστυρματιστὰς, δύο πιλότους, ἕνα μηχανικὸ καὶ ἕνα μάγειρο. Καθὼς ἀπ' αὐτοὺς θὰ εἶνε ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς, Ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ λόγους χώρου.

Τὸ ταξίδι δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μονοκόμματο, χωρὶς κανένα σταθμό, γιὰτί θ' ἀπαιτοῦσε τότε μιὰ ρουκέτα τεραστίαν, πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τίς τεχνικὲς δυνατότητες τῆς ἐποχῆς μας. Προβλέπεται, λοιπόν, νὰ ὑπάρχουν στὸ Διάστημα δύο «σταθμοὶ ἀνεφοδιασμοῦ» ὁ ἕνας σ' ἀπόστασι 1.720 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ ὁ ἄλλος 1.000 χιλιόμετρα πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀρῆ.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὸν δεύτερο, ἡ ρουκέτα θὰ ἐκτελέσῃ τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ ταξιδιοῦ τῆς καὶ θὰ προσγειωθῇ πάνω στὸν Ἀρῆ, χρησιμοποιώντας τοὺς πυραύλους τῆς σάν «ἀλεξίπτωτα», γιὰ ν' ἀνακόψουν τὴν ὀρμὴ τῆς.

Πρὶν βγοῦν ἀπὸ τὴ ρουκέτα, οἱ ἐξερευνηταὶ, θὰ πρέπει νὰ φορέσουν εἰδικὲς στολές, γεμάτες ἐσωτερικῶς μὲ ἀέρα, καθὼς καὶ περικεφαλαίες μὲ ὀξυγόνο. Γιατί ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀρεως περιέχει ἐλάχιστο ἢ καθόλου ὀξυγόνο, καὶ ἡ πίεσις τῆς εἶναι πολὺ χαμηλὴ (ὅση ὑπάρχει σὲ ὕψος 16 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ, διπλάσιο δηλαδὴ ἀπ' τοῦ ὄρους Ἑβερест).

Φορώντας, λοιπόν, τίς προστατευτικὰς αὐτὲς στολές, οἱ ἐξερευνηταὶ θὰ ἐπιδοθῶν στὴν ἐγκατάστασι μιᾶς βάσεως, πού θὰ

Ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τίς περιοδείας τους στὴ βάση τους, οἱ ἐξερευνηταὶ θὰ πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται σὲ εἰδικὴ ἀπολύμανσι, γιὰ νὰ μὴ μεταφέρουν μικροβία ἀγνώστων ἀσθενειῶν.

τοὺς ἐξασφαλίσῃ εὐνοϊκὲς συνθήκες ζωῆς.

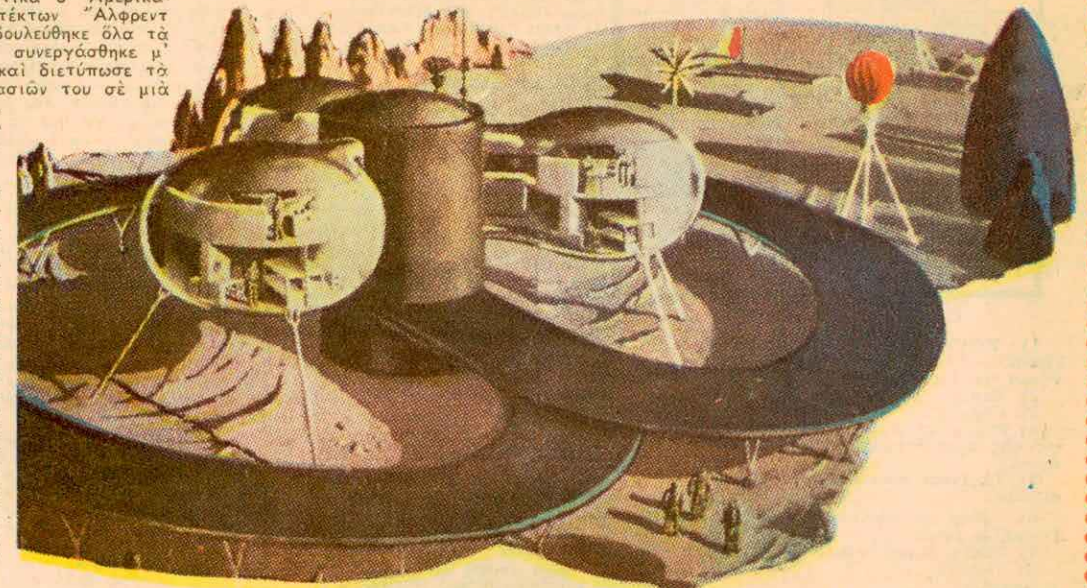
Ἀφοῦ ἀφαιρέσουν τὴ «μύτη» καὶ τίς πτέρυγες τῆς ρουκέτας, θὰ στερεώσουν καλὰ στὸ ἔδαφος, κατακόρυφα, τὸν κύλινδρο ἀπὸ ἀλουμίνιο, πού θ' ἀποτελεῖ τὸν κεντρικὸ «κορμὸ» τῆς. Ἀπὸ ἕνα ἀνοιγμά τοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ, θὰ ξετυλίχῃ πρὸς τὰ ἔξω ἕνας «σῶληνας» ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία (ἐνισχυμένη μὲ φιμπεργκλάς), πού θὰ φουσκώσῃ μὲ πεπιεσμένον ἀέρα. Θὰ σχηματισθῇ ἔτσι, γύρω ἀπὸ τὸν κεντρικὸ κύλινδρο, ἕνας δακτύλιος μὲ διάμετρο 45 μέτρων περίπου, μέσα στὸν ὁποῖο ὁ ἀέρας θὰ θερμαίνεται ἀπὸ τίς ἡλιακὰς ἀκτίνες.

Ἐτέρα θὰ ξεπροβάλουν ἀπὸ ἄλλα στόμια τοῦ κυλίνδρου τρία σχεδὸν σφαιρικά «μπαλόνια», ὅπου 6 μέτρων καὶ πλάτους 10, πού θὰ χρησιμεύουν ὡς διόροφοι τόποι διαμονῆς καὶ ἐργασίας γιὰ τοὺς ἐξερευνητὰς. Θὰ στηρίζονται δὲ σὲ ἐλαφρὰ καὶ γερὰ «πόδια», πού θὰ στερεωθῶν στὸ ἔδαφος μὲ καρφία πού θὰ ἐκσφενδονισθῶν μὲ ὀρμὴ ἀπὸ ἐκρηκτικὰ φυσιγγία.

Οἱ ἐξωτερικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς βάσεως θὰ συμπληρωθῶν μὲ ἀνεμομύλους γιὰ τὴν παραγωγή ηλεκτρικῆς ἐνέργειας.

Ἐτέρα οἱ ἐξερευνηταὶ θὰ μποροῦν πῶς νὰ μῶν ὡς στὴν βάση, νὰ βγάλουν τίς στολές τους, ν' ἀναπνεύσουν πῶς ἐλευθερὰ, νὰ ξεκουρασθῶν λίγο καὶ νὰ ἐπιδοθῶν κατόπιν στὴν ἐσωτερικὴ διαρρύθμισι.

Ἡ βάση πρέπει νὰ βρίσκεται μᾶλλον κοντὰ στὸν ἰσημερινὸ τοῦ



Αὕτη περίπου τὴ μορφή θὰ ἔχῃ ἡ βάση τῶν ἐξερευνητῶν τοῦ Ἀρεως. Ὁ δακτύλιος ὀλόγουρά τῆς θὰ συγκεντρώνῃ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα γιὰ τὴ θέρμανσι τῶν χώρων διαμονῆς τοῦ προσωπικοῦ μέσα στὶς σφαίρες καὶ στὸν κύλινδρο.

Ἀρεως, ὅπου εἶναι κάπως ὑποφερτὴ ἡ θερμοκρασία τοῦ ψυχροῦ αὐτοῦ πλανήτη. Ἐξ ἄλλου, ἔχει διαπιστωθῇ μ' ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις, ὅτι στὴν περιοχὴ αὕτη, εἶναι ἰσχυρότεροι οἱ ἀνέμοι — πού χρειάζονται ἀπαραίτητως γιὰ νὰ ἐφοδιαστοῦν τὴ βάση μὲ ηλεκτρικὴ ἐνέργεια.

Ἐπειτα οἱ ἐξερευνηταὶ θὰ ἐγκαταστήσουν παραρτήματα σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ πλανήτη. Καθὼς ἀπ' αὐτὰ, θὰ χωρὶς ἐξ ἄτομα. Τὸ ἀπαιτούμενο ὕλικό γιὰ τὴν κατασκευὴ τους θὰ ἔχῃ ἀποσταλῇ ἀπὸ πρὶν μὲ κατευθυνόμενα βλήματα ἀπὸ τὸν τελευταῖο «σταθμὸ ἀνεφοδιασμοῦ» τοῦ Ἀρείου.

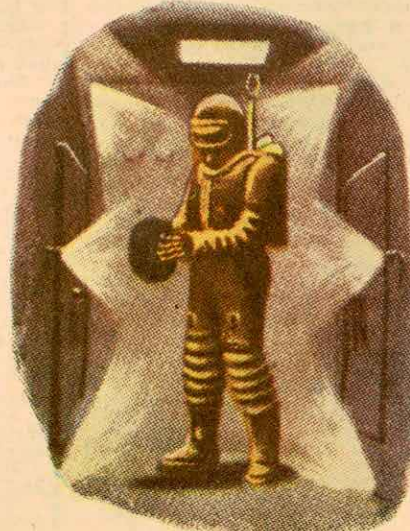
Ἐπὶ πλέον, προβλέπεται ἡ ἐγκατάστασις 46 αὐτομάτων μετεωρολογικῶν σταθμῶν, πού θὰ στέλνουν συνεχῶς στὴν βάση τὰ ἀποτελέσματα τῶν μετρήσεων τῶν ὀργάνων τους. Τὸ προσωπικὸ τῆς βάσεως θὰ συγκεντρώνῃ, θὰ ταξινομή καὶ θὰ μελετᾷ τὰ στοιχεία πού θὰ φθάνουν ἀπὸ παντοῦ.

Γιὰ τίς μακρινὲς μετακινήσεις τους, οἱ ἐξερευνηταὶ θὰ μεταχειρίζονται κλειστά ὀχήματα, κινούμενα μ' ἕνα μίγμα καυσίμου ὕλης καὶ ὀξυγένης (ἐφ' ὅσον ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀρεως δὲν περιέχει ἀρκετὸ ὀξυγόνο). Τὸ ἴδιο μίγμα θὰ χρησιμοποιεῖται καὶ σὲ εἰδικὰ ἀεροπλάνα, μὲ πτέρυγες τετραπλοσίου ἀπὸ τίς συνηθισμένες.

Οἱ ἐξερευνηταὶ θὰ πρέπει νὰ περιμένουν 449 ἡμέρες, γιὰ νὰ ξαναβροῦν ὁ Ἀρῆ καὶ ἡ Γῆ σὲ θετικὲς εὐνοϊκὲς γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης αὐτῆς ἐξερευνησεως τοῦ Ἀρεως ὅμως, μπορεῖ νὰ γίνῃ πραγματικὴ καὶ μοιραίως συνέπειες, ἂν τὸ κάθε τι, ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια, δὲν εἶνε ρυθμισμένη στὴν ἐντέλεια.

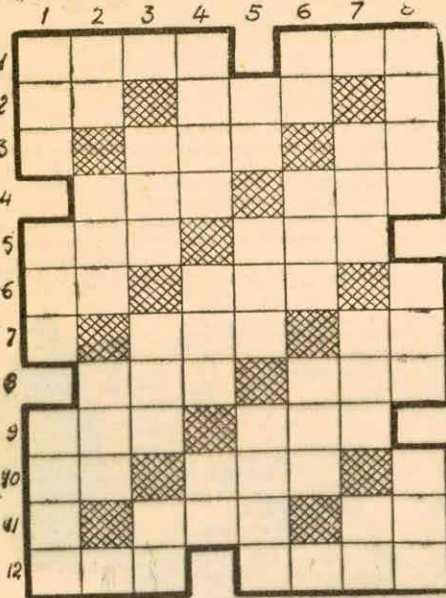
Καὶ τότε δὲ ἀκόμη, τὸ πρῶτο αὐτὸ ταξίδι, θὰ εἶναι γεμάτο κινδύνους. Ὡστόσο, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ λείψουν οἱ ἐθελονταί, ἑτοιμοὶ νὰ παίξουν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀνθρώπινη πρόοδο.



ΠΑΙΓΝΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο του σχεδίου μας, αντί να τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα, θα βάλετε μία ολόκληρη συλλαβή:



ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Σύνολον όμοσθών σέ ξένη πολιτεία: Πρωτεύουσα συμπλέγματος νήσων του Ειρηνικού.
- 2) Θεός.
- 3) Πρόσωπο. — Πανδοχείον.
- 4) Μέρος του σώματος μας. — Μάντις της αρχαιότητας, γυιός του Πριάμου.
- 5) Τα έχουν πολλά ζώα. — Τροχοπέδιλον.
- 6) "Όλοι του όφειλουν σεβασμόν. — Γυνακείο όνομα.
- 7) "Ελλην κομφοραναίε. — "Απαντα.
- 8) Ποταμός της Β. "Ελλάδος. — Ντροπαλός.
- 9) "Απαρχολεί ιδιαιτέρως τις γυναικες. — Ζώ.
- 10) "Ελάχιος. — "Ηρωσ της "Επαναστάσεως.
- 11) Αίπανος. — "Όνομα που φέρουν δυό γυνώστες "Ελληνίδες καλλιτέχνιδες.
- 12) Περιέχει νερό. — Σημείον διασταυρώσεως τριών όδών ή ρυάκων.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Συντροφιά. — Χωρίς περιεχόμενον (αυσιαστικό).
- 2) Καρποφόρο δέντρο. — Στεγάζει σπίτια. — Δέν σκέπτεται λογικά.
- 3) "Ανεκφράστα. — Σκαπτικόν εργαλείον. — "Απαραίτητο σ' ένα μαγειρείο.
- 4) Σημείον του όριζοντος. — "Ηρωσ των "Αθλίων. — "Αδελφή του Πυγμαλίωνος και σύζυγος του "Ακέρβαντος.
- 5) Προσφιλές πρόσωπο. — "Ανθρωπος κοινωνικώς υποδέεστέρος. — Φιλογειαία.
- 6) Το ήμισυ του όνόματος μίας διασημού κατασκόπου. — Προκαλούν γεγονότα. — "Ηταν κατά την μυθολογία δικαστής στών "Αδην.
- 7) "Ελληνικό αεροδρόμιο. — Κατευθύνω. — "Ανάπαυσις (ξεν.).
- 8) "Εκφράζεται χωρίς περιτολογίες. — Βασίλευσε κατά την αρχαιότητα στή "Αλαμείνα. — Νυφίτσα.

Δημώδες αίνιγμα

Τ' άρνάκι μου τό κόκκινο
μέ τον άέρα αέθαινε
κι' άν φάη ζύλο θρέφεται
κι' άν πιη νερό πεθαίνει

Λεξιγρφος

Μέρος γής, μικρό ή μεγάλο.
ένα σύμφωνο είνε τ' άλλο.
Κι' άν μαζί τά δυό μου πής
πρόσεξε να μη... κοπή!

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Στάσα! Πού' η Φιφή να μου φέρη
έκεינו που της ζήτησα:
— Πες μου τι θέλεις, μαμά, να στο
φέρω εγώ.
— Μα στο είπα και σένα!...

Καλλιτεχνικά ζευγάρια

Πολλοί άστέρες του άμερικανικού και του γαλλικού κινηματογράφου έχουν παντρευτή συνάδελφους τους. Σας δίνωμε κατωτέρω δέκα όνόματα άνδρών και δέκα όνόματα γυναικών. Μπορείτε να τά ταιριάξετε κατά τρόπον ώστε να σχηματίσετε δέκα καλλιτεχνικά ζευγάρια:

1) Γκλέν Φόρντ. 2) Ντίκ Πάουελ. 3) "Ανρ Βιντάλ. 4) Πιέρ Φρεναι. 5) Φράνκ Σινάτρα. 6) Ρέξ Χάρισσον. 7) Χαμφρέυ Μπόγκαρτ. 8) Λέξ Μπάρερ. 9) Τόνυ Κούρτις. 10) Στιούαρτ Γκρέντντερ.

Α) Τζάννιτ Λή. Β) Λωρήν Μπακόλ. Γ) "Αρλιν Ντάλ. Δ) Τζην Σίμμονς. Ε) Μισέλ Μοργγκαν. Ζ) "Υδον Πρεντάν. Η) "Ελινόρ Πάουελ. Θ) Λιλη Πάλμερ. Ι) "Αδα Γκάρντερ. ΙΑ) Τζιουν "Αλλυσον.

Οί χρωματιστοί κύβοι

"Εχουμε κάμποσους κύβους ή διω μεγέθους. "Η κάθε πλευρά του κάθε κύβου είναι διηρημένη σε τέσσερα ίσα τετραγωνίδια. Τα δυό, που βρίσκονται διαγωνίως μεταξύ τους, είναι βζυμένα κόκκινα, και τ' άλλα δυό είναι βαμμένα μπλε. Πόσους κύβους μπορούμε να βάψωμε μ' αυτό τον τρόπο, έτσι ώστε να μην είναι κανείς έντελώς όμοιος με άλλον;

Λεγοπακτικώς στοιχειώνσεις

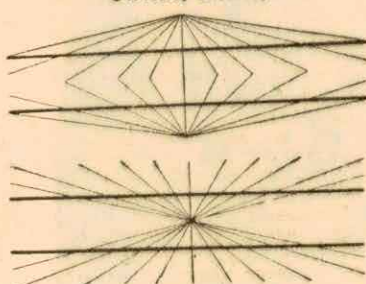
Είναι μία μικρούλα νήσος που άν της βγάλης ένα νι, είσ την θέσι της μία άλλη πιο μεγάλη θα φανή.

Ποιό είναι το σωστό;

Καθεμία από τις κατωτέρω φράσεις έχει τρεις έκδοχές. Διαγράψετε τις δυό που είνε λανθασμένες:

- 1) "Η Αυστραλία έγινε Βρετανική άποικία τόν 16ον. 17ον. 18ον αιώνα.
- 2) "Η όρθή γραφή μιας των μεγαλύτερων οικογενειών του Βυζαντίου είνε: Καντακουζίνος... Κατακουζίνος... Καντακουζηνός.
- 3) Φαμαγκούστα λέγεται άλλώς ή πόλις της Κύπρου: Λεμψόσος... Λευκωσία... "Αμμόχωστος.
- 4) "Ο Γαρόννας είνε ποταμός της Γερμανίας... της Γαλλίας... της "Ισπανίας.
- 5) "Η Τζαμαϊκά άνήκει στήν "Αγγλία... στή Γαλλία... στίς "Ηνωμένες Πολιτείες.
- 6) "Ο Μότσαρτ ήταν Γερμανός... Αυστριακός... Πολωνός.
- 7) "Ο Παράκελσος ήταν Βέλγος... Γερμανός... "Ελβετός.
- 8) "Η Σφακτηρία βρίσκεται στο "Ιόνιον... στο Β. Αίγαίον... στα Δωδεκάνησα.

Όπτική άπάτη



Οί δυό παχύτερες γραμμές θα σά φαίνεται, ασφαλώς, ότι σχηματίζουν έλαφρά καμπύλη προς τα έξω (έπάνω) και προς τα έσω (κάτω). Και όμως είναι παντού τελείως ευθείες και παράλληλες. Πρόκειται περί όπτικής άπάτης, που τη δημιουργούν οι άλλες, οι άκτινωτές γραμμές.

Οί λύσεις στή σελ. 62

Ο ΚΟΥΚΚΟΣ

"Ένας φτερωτός μπόεμ της άνοιξως

«Ένας κούκκος δέν φέρνει την άνοιξη», συνηθίζει να λέη ό ελληνικός λαός.

Γιατί πραγματικά οί κούκκοι είναι οί διαλαλητά της άνοιξως. Μόλις άκούσθι το λάλημα τους στίς βουνόπλαγιές, είναι σημάδι όλοφάνερο, ότι πέρασε ό χειμώνας, τελείωσαν οί κακοκαιρίες κι' αρχίζει το καλοκαιράκι.

Οί κούκκοι άπουσιάζουν όλο το χειμώνα άπ' την "Ελλάδα. Μόλις δούν στόν ούρανό τά πρώτα μαύρα σύννεφα, φεύγουν για πιο θερμές χώρες. Είναι, μ' άλλα λόγια, άποδημητικά πουλιά.

Μόλις περάση όμως ό χειμώνας, οί κούκκοι ξαναγυρίζουν στόν τόπο μας κι' αρχίζουν, κοντά τη χαράμη, το μονότονο λάλημά τους:

— Κουκού!... Κουκού!... Κουκού!...

"Ο κούκκος είναι ένα πουλί μεγάλο σαν περιστέρι. "Η ούρα του είναι μακριά και τό ράμφος του κυρτό. Το φτέρωμά του έχει χρώμα σταχτί, με μαυρες γραμμές κάτω άπ' την κοιλία του. Τα πόδια του έχουν χρυσαφί χρώμα και τά μπροστίνη δαχτυλά του γυρίζουν, όταν το θέληση, και προς τά πίσω!

"Όλη την ήμέρα, ό κούκκος κρύβεται στα πιο πυκνά φυλλώματα των δέντρων, γιατί είναι πολύ δειλό πουλί. Το λάλημα του άρσενικού, διαφέρει άπ' του θηλυκού. "Ο άρσενικός κούκκος, έκτός άπ' τό συνηθισμένο «κουκού! κουκού!» — όπως βεβαιώνουν εκείνοι που έχουν ασχοληθή με τη ζωή του — άφίνει κάποτε ένα γλυκό «κουά...κουά...» κι' άλλότε ένα «χάγκ...χάγκ...».

"Ο θηλυκός κούκκος κράζει:

— Κιουί! Κιουί! Κιουί!...

"Απ' τούς πτηνολόγους, οι φίλοι και συνηγοροι του κούκκου, άποδίδουν στή δειλία του τό μοερισμό και την κακή νοικοκυρυσήν του. Γι' αυτό τό λόγο, ύποστηρίζουν, δέν χτίζει δική του φωλιά, για να γεννήση τά μικρά του, όπως κάνουν όλα τά πουλιά.

Θα ξέρετε, βέβαια, την άκαταστασία και την τσαπατσουλιά αυτή των κούκκων.

"Αντί να χτίσουν τό σπιτικό τους, όταν έρθη ή ώρα, να γενήσουν, πάνε κι' άφίνουν τ' αυγά τους στίς φωλιές της σουσουράδας, του κότσανα, της ύπολαιδας.

Τά πουλιά αυτά, είτε γιατί δέν καταλαβαίνουν τη μουνταρία του κούκκου, είτε από καλωσύνη τους, κλωσάνε μαζί με τά δικά τους αυγά και τά αυγά του άπρόσκλητου μουσαφίρη.

"Ετσι, μία μέρα, μαζί με τ' άλλα πουλάκια, βγαίνουν άπό τ' αυγά τους και τά μικρά του κούκκου.

"Ο κύριος κούκκος και ή κυρία κούκκου, ύποστηρίζουν οι ειδικοί, περινοδιβαίνουν τις ήμέρες αυτές έμπρός στην ξένη φωλιά και παρακολουθούν τό μεγάλομα των παιδιών τους. Αυτά όμως τά παρειακά κι' άνοικοκόμματα μικρά του κούκκου, είναι άνυπόφορα. Είναι άπειρητικά, γκρινιαρικά, γρουσουζικά. Μεγαλώνουν γρηγορώτερα άπό τά άλλα πουλάκια της φωλιάς. Κι' ή λαιμαργία τους είναι άπερίγραπτη.

Πώς να θρέψη μία σουσουράδα, μαζί με τά δικά της μικρά, και τούς πειναλούς κούκκους; Πώς να προφτάση; Οί μικροί κούκκοι άγρεύουν τότε. Τους στραβώνει ή πείνα. Και, χωρίς διαταγή χωρίς ρίκτο, πετούν με τις κλωτσιές τους μικρούς κι' άδύνατους συντροφους των έξω άπ' τη φωλιά, σαν να τους λένε: «"Ο θανάτος σας ζωή μας!».

"Ετσι μένουν άπόλυτοι κύριοι της φωλιάς και τούς τρέφουν — τί άλλόκοτη ιστορία! — οι γονείς των νεοσσών, που αυτοί γκρέμισαν έξω!...

Καμιά φορά, τά μικρά του κούκκου, μη μπορώντας να συγκρατήσουν την πείνα τους, τρώνε τά άλλα πουλάκια! Κι' όχι μόνον αυτό, άλλα και τούς γονείς των!...

"Η αχαριστία από ζηνιθ της!... Και όμως, παρ' όλα αυτά, ό κούκκος είναι χρήσιμο στη γεωργία πουλί. Γιατί τρέφεται με έντομα επιδολή στα σπαρτά.

Στίς επαρχίες λένε κούκκους τούς κουτούς. Μα δέν έχουν καθόλου δίκιο. Κάθε άλλο παρά κουτός είναι ό φτερωτός αυτός αλήτης.

Οί άρχαίοι "Ελληνες τόν ώνόμαζαν κόκυα.

"Ο Ζίντ χαρακτηρίζει τόν κούκκο ως τόν άσσο των παρσιτών του ζωικού βασιλείου.

"Ο Γρανίτσας βεβαιώνει, ότι είδε μία μέρα στή βρύση του χωριού του ένα άντρογύνο ζάκες να ταίζουν ένα νεαρό κρεμαντάκι κούκκο.

Οί "Ελληνες χωρικοί επίσης βεβαιώνουν, ότι ό κούκκος έρχεται την άνοιξη στόν τόπο μας, καθάλλα σ' ένα μεγάλο άσπρο πουλί, τό «κουκάλογο».

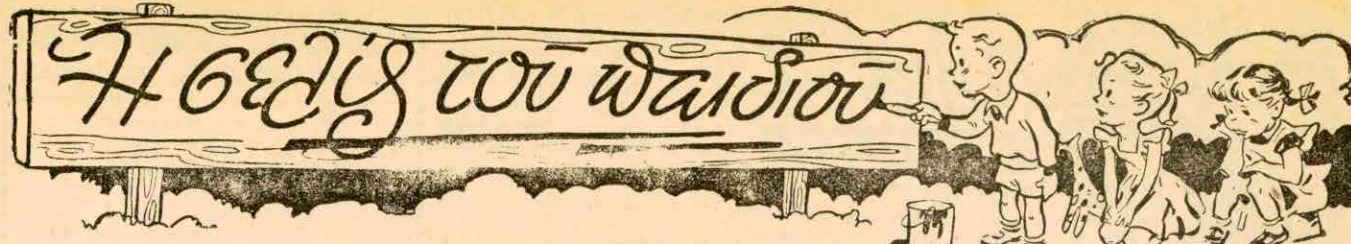
"Ο κούκκος — κατά τούς χωρικούς μας πάντα — έχει ιδιαίτερο δέντρο κι' ιδιαίτερο κλαδί, πάνω στο όποιο κάβεται και λαλάει.

Τόν ένόχλησε την ώρα αυτή; Τόν πετροβόλησε; Φεύγει και δέν ξαναγυρίζει πιά.

"Ο λαός μας πιστεύει, ότι άν άκούσης τό πρωί νητικό τό λάλημα του κούκκου, θα «κομπαθής» θα νοιάσης δηλαδή κόμπο στο λαιμό.

Τό νυχτολάλημα του κούκκου θεωρείτο άλλοτε άλέθριο, κακός οίανός δηλαδή για τούς λαούς.

"Ο ληστής που θ' άκούγε κούκκο να λαλή τη νύχτα, θα σκοτωνόταν την άλλη μέρα άπό τ' άποσπάσματα, έκά τό τοίς έκάτο!



Ο πεισματάρης βοσκός

Τό παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας πεισματάρης βοσκός που ήθελε να γίνει πλούσιος. Κάθε φορά που φταινόταν — και φταινόταν τακτικά — να του λένε όλοι στην άπέραντη χώρα του «με τις ύγιεινες σας!»

"Ενας βοσκός όμως κάθε φορά που ό βοσκός φταινόταν, κρατούσε τό στόμα του κλειστό. "Ο βοσκός τότε πρόσταζε να του φέρουν τόν παραβάτη στο παλάτι.

"Ο νεαρός βοσκός λοιπόν ήρθε και στάθηκε μπρός στο βασιλικό θρόνο.

— "Αφού! φταινόσθις ό βασιλιάς.

"Αμέσως όλοι εκεί ύπαστά του κι' όλοι μέσα στο παλάτι και σε όλη τη χώρα τούπαν: «Με τις ύγιεινες σας!»

"Η μυιοστόση αυτή εύχη των ύπκκών του βασιλιά, που σπκώθηκε σαν μία βοή σε όλη τη χώρα άφησε τό βοσκό άσυγκινητο.

— Γιατί, έσύ, δέν μου εύχεσαι; του βροντοφώναζε ό βασιλιάς. Γιατί δέν μου λες «με τις ύγιεινες σου»;

— Με τό ζόρι. Βασιλιά μου, άπάντησε ό πεισματάρης βοσκός, ούτε λέω, ούτε κάνω τίποτα! Γιατί ή εύχη πρέπει να βγαίνει άπό την καρδιά!...

"Αδικά λοιπόν τόν έπίεσαν οί αυλικόι κι' άδικα ό ίδιος ό βασιλιάς τόν φοβόσθι.

"Ο νεαρός βοσκός δέν έννοούσε να έστωμηση την εύχη.

— Πες, παιδί μου, τόν συμβούλεψε ό πρωθυπουργός «με τις ύγιεινες σας, Μεγαλέστατε». Γιατί αλλοιώτικα θα νάσπς τη ζωή σου!

"Ο βοσκός σκέφθηκε λίγο κι' άπάντησε: — Θα πώ την εύχη, άν μου ύποσνεθή πως θα μου δώση γυνάικα την βασιλοπούλα!...

Μόλις ή κόρη του βασιλιά, κούστηκε πλάι στο όρόμο του πατέρα της άκουσε αυτή την άπάντησι του βοσκού έμππες τά γέλια. "Ο βασιλιάς όμως έτοιζε τά δόντια του άπό τό κακό του.

— Τρελλάθηκε, παιδί μου; του ψιθύρισε ό πρωθυπουργός στο αυτί.

— Γιατί; έκανε, τάχα άνήξερος, ό βοσκός. "Αφού ό βασιλιάς θέλει σνείει και καλά να του εύχηται «με τις ύγιεινες σου» θέλω κι' εγώ να πάρω γυναικά μου τη βασιλοπούλα. Αυτή είναι κι' έμένα ή έπιθυμία μου!

Τό θάσος του βοσκού έκανε τότε τό βασιλιά έξω φρενών, και πρόσταξε να τόν ρίξουν στο κλουδί με την άσπρη άκούδα.

"Εκεί, μόλις ό πεισματάρης βοσκός βρέθηκε άπέναντι στο πεινασμένο θηρίο νόυλωσε τά μάτια του άπό τόν τρομό του, έτσι πούκανε και την άκούδα, ά τρομάξη και να μην τολμήει να προχωρήση. Τό βλέμμα του, την είχε κάνει να ζωάρηση στή θέση της. Με χαρά του τότε ό βοσκός κατάλαβε πως ό τρόμος που έδειχναν τά μάτια του είχε μαγνητίσει τό θηρίο και όλη τη νύχτα δέν έκολλούσε τά βλέμματά του άπό πάνω του.

"Ετσι τό πρωί τόν βοήκαν ζωντανό και τόν παρουσίασαν ξανά στο βασιλιά.

— Λοιπόν; τόν έναρωάθηκε έκείνος. Θα μου πής «με τις ύγιεινες μου»;

— "Οχι! άπάντησε με πείσμα, ό βοσκός. Με τη βία δέ λέω τίποτα, έκτός άν μου δώσης τη βασιλοπούλα γυναικά μου.

— Ρίξε τον στ' άγριογούρουνα! δρυχήθηκε ό βασιλιάς.

Τ' άγριογούρουνα είχαν να φάνε μία βδομάδα και θα τόν καταέσκιζαν. Μα ό βοσκός μόλις βρέθηκε άντίκρου τους, έβγα

Η εύχη των παιδιών

Τό πειγματάκι σας

Τόσα χρόνια, σαν μητέρα στα παιδιά σκορπάς τη γνώσι, με τούς γράφεις, μία τούς λες. Κι' έχουν όλα μεγαλώσει με δικές σου συμβουλές.

Συ τούς έδειξες τόν δρόμο τό μεγάλο τόν πλατύ, με τά φώτα που σκορπούσες κι' άπ' τό χέρι τά κρατούσες ως να βρουν την άρετή.

Τόσα χρόνια, σαν μητέρα, δέν κουράσθηκες κι' άκόμα στρατιά σε τριγυρνά.

Σε κυττάζουν στο στόμα τά παιδιά τά τωρινά.

Σου ζητούν τις συμβουλές σου και τά φώτα σου μαζί κι' όλα λένε νύχτα-μέρα: Τέτοια μάλαμα-μητέρα, πάντα για καλό να ζή!...

ΑΝ. ΜΩΡΑ-Ι.ΤΗΣ

Λε άπό τό μανίκι του μία φλογέρα κι' άκούσε να τούς παίζη έναν γλυκό σκοτό. Τ' άγριογούρουνα στην αρχή στάθηκαν μαγεμένα άπό τη μουσική. Κατόπιν άρχισαν να χορεύουν άσπου άπό την κούρασι έπεσαν κι' άποκοιμήθηκαν. "Ο βοσκός δέν ύποσνεθε να κρατήση τά δάκρυα του άπό τά γέλια κι' όταν τό πρωί ό πρωθυπουργός τόν βοήκε πάλι ζωντανό τά έχασε!

Τόν παρουσίασε ξανά στο βασιλιά, μα τό πείσμα του βοσκού συνεχιζόταν. Πρόσταξε τότε να τόν ρίξουν σ' ένα πηγάδι με κροτερά δρεπάνια. "Όταν λοιπόν τόν όδηγησαν εκεί ήταν θεοσκότεινα και μόνο ένα μικρό φός έφωγε στο βάθος του πηγαδιού.

— Σταθθε! έίπε στους φύλακες ή βοσκό! Μου φαίνεται πως θα ύπονωρήσω!...

Κι' όταν οί φύλακες τόν άφησαν μόνον στο σκοτάδι για πέντε λεπτά, ό τωνηρός βοσκός στήριξε στην άκρη του πηγαδιού την άγκλίτσα του την έντυσε με την κάπα του και τό σκουφί του, και την πασανέμισε με τό τανάρι του. "Υστερα τούς φώναξε και τούς είπε να τόν ρίξουν στο πηγάδι. γιατί δέν έννοούσε ν' αλλάξη γνώμη. Και εκείνοι τόν πέταξαν βιαστικά πστεύοντας πως έξέτελεσαν τη διαταγή τ.ύ βασιλιά. "Ο βοσκός όμως ήταν ζωνανός και κρυμμένος πίσω άπό τό στόμιο τ.ύ πηγαδιού κι' όταν τό άλλο πρωί τόν βοήκαν να τούς κοροϊδέη τόν πήσαν και τόν παρουσίασαν πάλι στο βασιλιά.

— "Ωστε, λοιπόν, δέν έννοείς να πεθάνης; τό φώναξε άγριομένος ό βασιλιάς.

— Γιατί να πεθάνω, βασιλιά μου; Δέν έξερεις λοιπόν, πως τίποτα στόν κόσμο δέν γίνεται με τη βία; Πιάσε με με τό καλό... Τότε και «με τις ύγιεινες σου» θα σου πώ και θα πεθάνω, άμα τό θελήσης!...

Πραγματικά ό βασιλιάς τούταξε να τού γαρίση τό άσημένο δάσος, τό γουστό κάστρο και τη διαμαντένια γέφυρα μα ό βοσκός έπέμενε ζήτώντας τό χέρι της βασιλοπούλας. Είδε κι' άπόείδε ό βασιλιάς κι' άποφάσισε να δώση την κόρη του στο βοσκό με τό άγύριστο κεφάλι. Κι' όχι όνον αυτό, αλλά έβγαλε διαταγή, όταν φταινόταν, να μην του εύχονται «με τις ύγιεινες σου», παρόι μόνο όσοι τόν άκούσαν και έπιθυμούσαν να τού δώσουν μία τέτοια εύχη. Είχε πεισθή πως με τό ζόρι δέν μπορούσε νάχη την άγάπη των ύπκκών του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τό πάθημα του κ. διευθυντού

Η ιστοριούλα σας

Τό παιδί του γραφείου, ό μικρός Πέτρος, μπαίνει ένα μεσημέρι στο γραφείο του άφεντικού του και τού λέει:

— Κύριε διευθυντά, τό άπόγευμα έχει μιάς, "Ολυμπιακός — Παναθηναϊκός. Θα μου δώσετε, λοιπόν, άδεια να μην έρθεθ στο γραφείο;

"Ο κύριος διευθυντής όμως παραξευτέθηκε άπό τόν άπότομο τρόπο του μικρού ύπαλλήλου του και θέλησε να τόν συμβουλέψη.

— Άκού, Πέτρο, τού είπε. "Όταν θέλουν κάποια χάρι, και μάλιστα οί μικροί άπό τούς μεγάλους, την ζητούν με τρόπο, μ' εύγένεια. Κάθισε τώρα στο γραφείο μου έσύ, για να σου δείξω πως ακριβώς θάπρεπε να μου ζητήσεις αυτή τη χάρι!...

"Ο μικρός Πέτρος κάθισε άμέσως στην πολυθρόνα του διευθυντού του, ενώ έκείνος βγήκε έξω. Ευθύς κατόπιν ξαναμήθηκε έκείνος άθρόμβα και ντροπαλά, και έίπε μ' εύγένεια στόν Πέτρο που καμάρωνε:

— Θα σάς πείραξε, κύριε, αν άπουσίαζε τό άπόγευμα άπό τη δουλειά μου γιατί θέλω να παρακολουθήσω ένα ένδιαφέρον μάτς!...

"Ο μικρός τότε, έκανε πως σκέφθηκε λιγάκι και άμέσως άπάντησε:

— Καθόλου, Πέτρο! Νά, πάρε κι' ένα εκκοσάρι για τό εισιτήριό σου!...

Κόκκαλο ό κύριος διευθυντής!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

— Παίζεις κανένα μουσικό όργανο, Γιαννάκη;

— Ναι, παίζω τούμπανο!

— Κι' ή αδερφή σου;

— Παίζει πιάνο.

— Κι' ή μαμά σου;

— Παίζει βιολι.

— Κι' ό μπαμπάς σου;

— "Ο μπαμπάς... τραβεί τά μαλλιά του!

— "Η "Ελενίτσα βλέπει τά δυό διδυμα άδελφάκια της, που μόλις είχαν γεννηθή και με άπορία λέει στη μητέρα της:

— Δέ μου λες, μαμά; Κι' εγώ όταν γεννηθήκα ήμουν... διτλή!

— "Ο πατέρας στο γυιό: Στήν ηλικία σου, παιδί μου, ό Ροκφέλερ κέρδιζε χρήματα!

— "Ο γυιός: Πολύ σωστά! Άλλά και στην ηλικία σου, μπαμπά, ήταν εκατομμυριούχος!

— Ρωτούν τό Νικάκη: — Πόσων χρόνων είσαι;

Κι' ό μικρός άπαντά:

— Στο τόπιο είμαι πέντε και στο τραύ τριών!

— "Ο πατέρας στο γυιό: Στήν ηλικία σου, παιδί μου, ό Ροκφέλερ κέρδιζε χρήματα!

— "Ο γυιός: Πολύ σωστά! Άλλά και στην ηλικία σου, μπαμπά, ήταν εκατομμυριούχος!

— Ρωτούν τό Νικάκη: — Πόσων χρόνων είσαι;

Κι' ό μικρός άπαντά:

— Στο τόπιο είμαι πέντε και στο τραύ τριών!

— "Ο πατέρας στο γυιό: Στήν ηλικία σου, παιδί μου, ό Ροκφέλερ κέρδιζε χρήματα!

— "Ο γυιός: Πολύ σωστά! Άλλά και στην ηλικία σου, μπαμπά, ήταν εκατομμυριούχος!

— Ρωτούν τό Νικάκη: — Πόσων χρόνων είσαι;

Κι' ό μικρός άπαντά:

— Στο τόπιο είμαι πέντε και στο τραύ τριών!

— "Ο πατέρας στο γυιό: Στήν ηλικία σου, παιδί μου, ό Ροκφέλερ κέρδιζε χρήματα!

— "Ο γυιός: Πολύ σωστά! Άλλά και στην ηλικία σου, μπαμπά, ήταν εκατομμυριούχος!

— Ρωτούν τό Νικάκη: — Πόσων χρόνων είσαι;

Κι' ό μικρός άπαντά:



Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

Ο «ΑΕΙΘΑΛΗΣ» ΑΣΣΟΣ ΧΑΡΙΣΟΝ ΝΤΙΛΛΑΡΝΤ

Νικητής και τροπαιοχούος στους δρόμους ταχύτητας και εμπόδων, αν και πέρασε τα 30 του χρόνια.

Παγκόσμιοι άσσοι και 'Ολυμπιονίκες, άρχισαν τις ανοιξιάτικες εξορμήσεις τους για την κατάρτιση των διεθνών στίβων. 'Ιδιαίτερα όμως έντυπωσι προκαλεί στους φιλάθλους η επιμονή μερικών πρωταθλητών να συνεχίζουν τις ηρωικές προσπάθειές τους, αν και πέρασαν στην ηλικία τα πρώτα αθλητικά τους νεύματα.

Ο 'Ολυμπιονίκης του Λονδίνου στο δρόμο των 100 μέτρων και του 'Ελσίνκι στο δρόμο των 110 μέτρων μετ' εμπόδων, Νεγκροαμερικανός Χάρισον Ντίλλαρντ, δρέπεται και πάλι δάφνες.

Προκρίσιμος με μια φυσική ταχύτητα, κατορθώνει να διακρίνεται και στους δρόμους ταχύτητας και στους δρόμους μετ' εμπόδων. Δεν είναι πολλές φορές που πέτυχε τρεις πρώτες νίκες την ίδια ημέρα, στο δρόμο 45 υάρδων, με χρόνο 4' 9", στο δρόμο 60 υάρδων με χρόνο 6' 2" και στο δρόμο 70 υάρδων με χρόνο 8' 5".

Το σημαντικότερο είναι πως στους αγώνες, αυτός ο δημοφιλής Ντίλλαρντ νίκησε τους άσσους και 'Ολυμπιονίκες Στάνλεϋ, πρώτο στο 'Ελσίνκι στο δρόμο των 200 μέτρων και Μάκ Κέννελ, δεύτερο στο δρόμο 100 μέτρων, στην 5η 'Ολυμπιάδα.

★

Ο Ντίλλαρντ είναι ένας καλοδεμένος και εύγενικός νεγροαμερικανός. Στο 'Ελσίνκι μάλιστα έκανε εξαιρετική έντυπωση η καταδεκτικότητα του και η προθυμία του. Όποιος του ζητούσε αυτόγραφο, όποιος τον παρακαλούσε να σταθεί να τον αποθανάτιση με τη φωτογραφική μηχανή του, δεν συναντούσε άρνηση. Ο νέγρος άσος χαμογελούσε καλοκάγαθα και έκτελούσε πειθήνια τις «έντολές» του. Ακόμη και όταν γυμναζόταν στο 'Ολυμπιακό χωριό της Καπύλας, ο Ντίλλαρντ έδειχνε την καλή του διάθεση. «Άλλοι πρωταθλητές θύμωναν, όταν τους πλησίαζαν δημοσιογράφοι ή αθλητές την ώρα της προπόνησής τους. Ο περίφημος λ. χ. 'Αντρέιφ Φερέρια Ντά Σίλβα, ο Βραζιλιανός πρωταθλητής του κόσμου στο άλμα τρι-

πλούν και 'Ολυμπιονίκης του 'Ελσίνκι, μούδειε τη δυσάρεστη σκέψη του, αν και είχαμε γίνει φίλοι, όταν τον παρεκάλεσα να σταθεί να τον φωτογραφίσουν οι 'Ελληνες συνάδελφοι, την ώρα που ετοιμαζόταν να πηδήσει.

Ο Ντίλλαρντ όμως στωικά περίμενε να εξαντλήσουν όλοι το φωτογραφικό τους μένος και ύστερα να ξαναρχισή τον πήδημα των εμπόδων. Ήταν ένας ψυχραιμός, με μεγάλη αυτοπεποίθηση, πρωταθλητής. Τόση ήταν η βεβαιότητά του για την 'Ολυμπιακή νίκη, που όταν τον ρώτησα, τις παραμονές των αγώνων αν έχω ανησυχίες για τη Μεγάλη 'Ημέρα, ο Ντίλλαρντ μου απάντησε μ' απάθεια:

— «Αν δεν πίστευα στη νίκη μου, τότε γιατί θα διακινδύνευα τον 'Ολυμπιακό τίτλο και το χρυσό μετάλλιο που κέρδισα στο Λονδίνο το 1948; Φυσικά, υπολογίζω τους συμπατριώτες μου και πρώτον όλους τον Νταϊνς, αλλά νομίζω πως είμαι σε καλή φόρμα και θα κερδίσω. Συμπεραίνω την καλή κατάστασή μου και απ' τους χρόνους και απ' τον ύπνο μου. Κοιμάμαι ήσυχα! Είναι ο καλύτερος καθρέφτης για τη σωματική κατάσταση μου. Αν έχω χάσει πολύ σωματικό βάρος, ή έχω κάποια νευρική κατάσταση την ημέρα, ή κάποια ανήσυχια την νύχτα, αυτά όλα ή το καθένα χωριστά, σημαίνουν πως κάτι δεν πάει καλά. Τότε προσπαθώ να βρω την αιτία και να πάρω τα κατάλληλα μέτρα.

★

Ο Ντίλλαρντ, αν και πέρασε τα τριάντα του χρόνια δεν παντρεύτηκε, όπως συνήθιζαν πολλοί αθλητές. Στην αδιάκρι-



Χάρισον Ντίλλαρντ, ο 'Ολυμπιονίκης του Λονδίνου και του 'Ελσίνκι, που παρά τα 30 χρόνια του εξακολουθεί να νικά στους διεθνείς στίβους.

τη ερώτησή μας αν σκέπτεται να χορέψει τον χορό του 'Ησαία», ο Έξυπνος νέγρος μου απάντησε με ετοιμότητα: «Δεν διαζώμαι!».

Γινηκαμε καλοί φίλοι με τον παγκόσμιο άσσο. Τον ρώτησα πολλές φορές για το σύστημα προπόνησής του, τις αθλητικές ιδέες του, τα σχέδιά του για το μέλλον. Δεν μούκρυψε τίποτα, σαν μερικούς που φυλάνε ζήλοτα τα αθλητικά μυστικά τους.

— Ο αθλητισμός είναι η ζωή μου, άρχισε ο Χάρισον. Από μικρό παιδί, μ' άρεσε να ασχολούμαι με τα σπορ. Φυσικά, δεν είχα τότε μέσα γι' αθλητικά. Με τραβούσε ο δρόμος και μέλιστα όταν είχα... εμπόδια. Με τα παιδιά των γειτονικών σπιτιών, κάναμε αγώνες. Στο «Δημοτικό Σχολείο» είχα πια διακριθεί. Στο «Σχολείο Μέσης 'Εκπαίδευσης» κατέκτησα το σχολικό ρεκόρ των 'Ηνωμένων Πολιτειών της 'Αμερικής. 'Ος φοιτητής αναδείχθηκα πρωταθλητής του κόσμου στο δρόμο των 110 μέτρων μετ' εμπόδων.

»Τη μεγαλύτερη αθλητική λύπη της ζωής μου, την αισθάνθηκα όταν απέτυχα να συμπεριληφθώ στην εθνική ομάδα της χώρας μου στο δρόμο των 110 μ. μετ' εμπόδων. Εύτυχώς, τη διεκδύσα με μια επιτυχία στο δρόμο των 100 μέτρων στο Λονδίνο, που ήταν και η μεγαλύτερη χαρά της ζωής μου.

»Στο 'Ελσίνκι ήρθα πια μ' άλλα φτερά. Ο Νταϊνς είναι άλλος νεώτερός μου και είναι πάντα επικίνδυνος αντίπαλος. Έχει όμως ακόμη καιρό. Θα μπορούσε στους 'Ολυμπιακούς του 1956 να κερδίσει ό,τι έχω στην 'Ολυμπιάδα του 1952.

— Γιατί; Μήπως δεν σκέπτεσαι να συνεχίσεις τον έβδομο αθλητικό δρόμο σου;

— Στην 16η 'Ολυμπιάδα, θα είμαι 34 χρόνων, και όσο περνάει τα χρόνια, ή ταχύτητά μου ελαττώνεται και δεν αποκλείεται μια αποτυχία, που θα με λυπούνε πολύ. Θά-θελα λοιπόν, να φύγω απ' τους αγαπημένους μου στίβους με τις δυο 'Ολυμπιακές πρώτες νίκες μου. Μου άρκουν για να ζήσω με τις αναμνήσεις τους.

★

Ο Ντίλλαρντ μάς τάλεγε αυτά τον Αύγουστο του 1952. Ο ασύρματος όμως έκανε γνωστά και άλλα αθλητικά κατορθώματά του τον Μάρτιο του 1953. Φαίνεται πως δεν έννοιε ακόμα ν' αποσυρθεί απ' την ενεργό αθλητική δράση. Πιστεύει βαθιά στην αθλητική αποστολή του και δεν θέλει να ολοκληρωθεί η πορεία του αθλητή. Είχε γκαρνίσει τον δρόμο του με τις νίκες του. Ο,τι όμως κατόρθωσε μέχρι σήμερα ο Ντίλλαρντ, το οφείλει βέβαια στην επιστημονική προπόνηση και τα εξαιρετικά προσόντα του, προ πάντων όμως στην κανονική αθλητική ζωή που κάνει. Είναι υπόδειγμα αθλητικής εγκρατείας, αξιο για μιμήσι, απ' όσους φιλοδοξούν να κερδίσουν αθλητικές δάφνες.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΠΑΡΟΙΚΙΑ — ΜΑΝΙΑ. 2) ΡΕΑ — ΝΑΜΑΤΑ. 3) ΑΤΟΜΑ — ΧΑΝΙ. 4) ΚΕΦΑΛΗ — ΑΙΣΑΚΟΣ. 5) ΚΕΡΑΤΑ — ΠΑΤΙΝΙ. 6) ΝΟΜΟΣ — ΜΑΡΙΑ. 7) ΑΡΙΑΣ — ΟΛΑ. 8) ΑΞΙΟΣ — ΑΙΔΗΜΩΝ. 9) ΚΑΛΛΟΝΗ — ΔΙΑΔΩ. 10) ΛΙΓΟΣ — ΔΙΑΚΟΣ. 11) ΛΑΔΩΜΑ — ΡΕΝΑ. 12) ΠΗΓΑΔΙ — ΧΗΝΟΠΟΔΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΠΑΡΕΑ — ΚΕΝΟΤΗΣ — ΚΑΛΛΙΟΠΗ. 2) ΡΟΙΑ — ΚΕΡΑΜΟΣ — ΑΛΟΓΟΣ. 3) ΑΦΑΤΑ — ΑΞΙΝΗ — ΛΑΔΙ. 4) ΑΝΑΤΟΛΗ — ΜΑΡΙΟΣ — ΔΙΑΔ. 5) ΜΑΜΑ — ΠΑΡΙΑΣ — ΔΙΑΜΑΧΗ. 6) ΜΑΤΑ — ΑΙΤΙΑ — ΑΙΑΚΟΣ. 7) ΧΑΣΑΝΙ — ΟΔΗΓΩ — ΡΕΠΟ. 8) ΛΑΚΩΝΙΚΟΣ — ΤΕΛΑΜΩΝ — ΚΟΥΝΑΔΙ.

Δημώδες αίνιγμα

Η φωτιά.

Λεξιγριφός

ΞΗΡΑ — ΦΙ = ΞΥΡΑΦΙ

Μαχική εικών χωρίς εικόνα

Στά ΣΑ ΠΟΥΝ' Η Φιφή (Σαπούνι).

Καλλιτεχνικά ζευγάρια

1—Η. 2—Κ. 3—Ε. 4—Ζ. 5—Ι. 6—Θ. 7—Β. 8—Γ. 9—Α. 10—Δ.

Οι χρωματιστοί κύβοι

Μπορούμε να κάνουμε 8 διαφόρους συνδυασμούς και να βάψουμε ισάριθμους κύβους.

Λογοπαϊκτικός στοιχειόγριφος

Νίσυρος — Σύρος.

Ποιο είναι το σωστό;

1) Τον 18ον αιώνα (1788). 2) Καντακουζηνός. 3) Αμμόχωστος. 4) Της Γαλλίας. 5) Στην 'Αγγλία. 6) Αυστριακός. 7) 'Ελβετός. 8) Στον 'Ιόνιο.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 428 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΣ. 2) ΜΕΤΑ — ΟΤΕΛ — ΣΑΝ. 3) ΠΕΡΙ — ΘΑΡΡΟΣ — ΙΩΝΑΣ. 4) ΕΜΑ — ΡΑΚΙ — ΑΝ — ΣΟΥ. 5) ΣΟΥΤ — ΣΜΑΙΕΣ — ΣΝ. 6) ΙΔ — ΠΡΙΣ — ΟΚΑΣ. 7) ΠΟΛ — ΑΝΑΛΥΣΙΣ — ΚΑΘΕ. 8) ΕΝΤΙΜΟΝ — ΤΑΜ. 9) ΤΑΙΡΙ — ΔΑΝΑΗ — ΕΛΦΙ. 10) ΜΑΣ — ΤΟΜΑΡΙΑ. 11) ΙΣΟΝ — ΠΛΑΣΜΑΤΑ — ΑΛΣ. 12) ΟΛΟΝ — ΙΑΧΗ — ΩΜ. 13) ΔΗ — ΕΠΑΝΩΜΗ — ΝΑ. 14) ΕΛΑ — ΑΗ — ΜΟΤΑ ΒΑΝ. 15) ΣΟΦΙΑ — ΣΥΝΟΡΑ — ΑΒΙΑ. 16) ΣΕΚ — ΑΙΜΑ — ΑΠΑΣ. 17) ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ. 2) ΜΕΝ — ΔΟΝΑ — ΗΛΟΣ. 3) ΠΕΡΑΣ — ΑΤΙΜΟΣ — ΑΦΕΣ. 4) ΟΤΙ — ΟΙ — ΙΡΑΝ — Ι. ΚΑ. 5) ΛΑ — ΠΥΡΑΜΙΣ — ΟΠΛΑ. 6) ΤΙΝΟ — ΠΛΑΓΙ — ΛΑ. 7) ΟΜΑΡ — ΣΑΝΔΑΛΟΝ — ΣΙΚ. 8) ΡΑΣ — ΑΝΩΝΥΜΟ. 9) ΥΟΡΚΗ — ΥΠΙΝΟΣ — ΜΟΝΑΣ. 10) ΕΤΟΙΜΟΣ — ΗΤΟ. 11) ΛΕΣ — ΑΚΙΝΗΤΑ — ΑΡΤΙ. 12) ΙΛ — ΑΙΑΣ — ΟΤΑΝ. 13) ΙΝΕΣ — ΤΕΜΑΧΙΑ — ΑΝ. 14) ΙΣΩ — ΚΑΛΑ — ΗΛ — ΑΠΟ. 15) ΣΑΝΣ — ΚΑΜΑΡΑ — ΑΒΒΑΣ. 16) ΝΑΟΣ — ΦΙΛΩ — ΑΙΕ. 17) ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΑ.

Το πουλί που δροσίζει τ' αυγά του

Τα περισσότερα πουλιά κάθονται πάνω στ' αυγά τους, για να τα ζεστάνουν και να τα κλωσήσουν. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο μ' ένα είδος «χαλαρού» της 'Αφρικής. Αυτό σκεπάζει συνεχώς τ' αυγά του με το σώμα του, για... να τα κρατάει δροσερά! Γιατί είναι τόσο η ζέση, στην άμμο όπου στήνει τη φωλιά του, ώστε, αν τ' αφήνει ξεσκεπαστά έστω και για λίγο, θα τάρνικε κατόπιν... βρασμένα!

Πρόνοησε και γι' αυτά η πάνσοφη μητέρα φύσις.



Μικρούλα κι' άπειρη

Άγαπᾶ κάποιον. Τρικαλά: Άφου είστε και σεις μικρούλα κι' άπειρη και άγανυρώρετε ότι αυτές οι αισθηματικές σχέσεις δεν έχουν καμιά σοβαρότητα, το λογικό είναι να ξεκόψετε άμεσα από τον νεαρό και να κυττάξετε το σπίτι και το σχολείο σας. Άν ο νέος θέλει να σας παντρευτεί, άς κάνει ύπομονη κι' όταν άρθρη ή άρα, άς σας ζητήσει από τους γονείς σας.

Μιά καρδιά που πονά. Κανίπολι: Είστε μαθητής, άπως μου γράφετε, κι' άγαπάτε μία θεατρίνα. Και μου ζητάτε τη συμβουλή μου τι να κάνετε για να την ξεχάσετε. Ν' άφροσύνητε λοιπόν στα μαθήματα σας με μεγάλη και να κυττάξετε τα καθηκόντα σας προς την οικογένειά σας. Άυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να ξεχάσετε.

Σε φθνήτε, ότι αν κοινολογηθή αυτό μεταξύ των συμμαθητών σας, θα σας κάνει γελάκι.

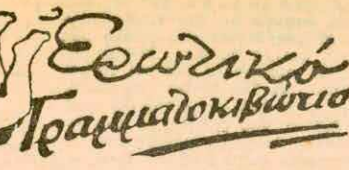
Γκρέτα Γκάρμπο: Τό γράμμα σας τό παρέδωσα στον αρμόδιο συνεργάτη μου, ο οποίος από την στήλη της αλληλογραφίας θα σας πληροφορήσει για τη διεύθυνση που μου ζητάτε.

Μαράμενο κρίνο: Και σεις, άγαπητή μου, θα πρέπει να σοβαρευθήτε. Τό είδύλλιο σας με τό νεαρό μαθητή και ή δική σας μαθητική ιδιότητα δεν μπορούν να δημιουργήσουν από τώρα τίποτα τό σοβαρό. Έξάπτερον άπλώς τη φαντασία σας και σας άποσπούν από τις άλλες πρακτικές άσες και έπωφελεις άπορροές σας, ν' άναπαυθήτε, να μορφώθητε και να γίνετε χρήσιμη στην οικογένειά σας και στην κοινωνία.

Σ. Σ.: Είστε άκόμα στρατιώτης, δεν βρίσκεσθε σε άνηρη οικονομική κατάσταση, άπως γράφετε, και όμως κάνετε σκέψεις, για παντρεία. Φυσικά, θ' άσπεύετε και άσφαλώς θα κρίνετε πολύ έπιπόλαια, θεωρώντας πολύ εύκολο ένα γάμο... χωρίς τίποτα! Μά όσο και αν είστε άκατατόπιστος, δεν βλέπετε γύρω σας πόσο δύσκολα τά βγάδουν πέρα τ' άντρώγυνα που είναι σε ηλικία κι' έχουν τον τρόπο τους; Άραία είναι τό σχέδια, αλλά πρέπει πρώτα να δημιουργηθήτε.

Ν. Σ. Χ.: 'Ηράκλειο — Κρήτης: Βρίσκω, άγαπητή μου, ότι σκέπτεστε πολύ λογικά και τίμια για την κοπέλλα της φιλικής σας οικογένειας. Φυσικά, αν ή νέα ήταν σε ηλικία, θα σας συνιστούσα να της ζητήσετε από τους δικούς της. Άλλά άφου είναι άκόμα μικρή και πρέπει να σπουδάσει, κρατήστε προς τό παρόν τό μυστικό σας, ώστού ή καλή σας συμπληρώση τις σπουδές της και τότε πια τό φαίνεται.

Μαύρη Μάσκα: Άφου είστε άθώος από τις ύπονοιας, που σας άποδίδει ή νεαρά, νομίζω ότι δεν πρέπει να ταραξείτε και μάλιστα να σκέπτεστε να... σκοτωθήτε! Έσεις είστε έν τάξει με τη



συνείδησή σας. Άν τώρα έκείνη δεν θέλη ν' άκούση τις εξηγήσεις σας, αυτό είναι έξ βάρος της και έχει άδικο. Άυτό όμως είναι δικό της ζήτημα, που δεν άξίζει να σας άπασχολή τόσο. Άν δείξετε άδιαφορία, πιστεύω ότι έκείνη θα έρθη γυρεύοντας...

Παντρεμένη δυο χρόνια: Άπαντά σ' αυτό τό ψεύδω, νομω, άφου δεν μου ύποδείξατε άλλο. Σχετικά με τό ζήτημά σας, σας άπαντώ: Άν έσεις, από όλες γενικά τις άπόψεις, είστε ικανοποιημένη με τον σύζυγό σας και δεν μεσολαεί ανάμεσά σας καμιά άμφιβολία, νομίζω ότι δεν πρέπει να δώσετε βάσι στους ύπερβολικούς φόβους των δικών σας, τώρα μάλιστα που έχετε και παιδί. Μήπως οι γονείς σας βρίσκουν άταίριαστο τον γάμο σας και θέλουν τώρα να τον χαλάσουν; Δεν νοιώθουν ότι καταστρέφουν έτσι την οικογενειακή σας ζωή.

Κ. Κ. Καστοριά: Με ιδιαιτερο γράμμα δεν άπαντώ στους έπιτολογράφους μου. Νομίζω, λοιπόν ότι αν τίμιος άντρώπος είστε, πρέπει να δώσετε ένα τέλος στο αίσθημα που νοιώθετε για την πρώτη. 'Η άλλη σας έχει μόνο για... φίλο της περιστασιασής και άσφαλώς δεν έχει σκοπό σοβαρό να ένώνη την τύχη της μαζί σας. Ένώ ή πρώτη και σας άγαπά πραγματικά και πιστεύω πως θα σταθή κοντά σας με άφοσίω, ειλικρίνεια, και πίστη. Τι άλλο χρειάζεστε για την άποκατάστασή σας;

Δόν Ζουάν: Με ρωτάτε γιατί ή δεσποινίς, που από καιρό σας... έχει άνάπη τά άίματα, δεν άπαντά στο γράμμα σας. Άυτό είναι άπλούστατο: Γιατί της είσατε άδιάφορος και δεν σας δίνει καμιά σημασία. Λογικό είναι λοιπόν, να σταματήσετε άς έδώ και να μην ένδιαφερόθητε πια για την κοπέλλα. Γιατί, αν συνεχίσετε, μπορεί να σας παρεξηγήσει.

Άποφασιστικό Ε. Κ.: 'Η άκαλύτερη συμβουλή που θα είχα να σας δώσω είναι αυτή: Ν' άποτραβήξητε όριστικά από την κοπέλλα, που, δεν έξρω για ποιόν λόγο, φαίνεται ότι θέλει να διακόψη μαζί σας. Άφου ύστερα από τόσες θυσίες και ύποχωρήσεις που κάνατε γι' αυτήν, δεν αναγνωρίζετε τίποτα και δεν έκτιμά τίποτα, δεν βλέπω γιατί έσεις πρέπει να έμμενετε άκόμα. Έστω και αν την άγαπάτε, για λόγους άξιοπρεπείας όφείλετε να την άφήσετε, άφου νομίζει και ή ίδια ότι έτσι είναι προτιμότερο...

Χαδιαρά ύπαρξι: Νομίζω ότι έχω τό δικαίωμα, άφου με έμπιστεύετε, να σας παρατηρήσω ότι δεν είναι δίκαιον τίμιο το παίχιδι που παίζετε στον έαυτό σας και ανάμεσα στον άρραβωνιστικό και τον καινούργιο σας φίλο. Άν για τον μνηστήρα χρειασθήκατε δυο χρόνια, άπως λέτε, για να καταλάβετε ότι είναι «κακός στον χαρακτήρα», τότε πως μπορούσατε μέσα σε δύο άρες να έκτιμήσετε τον χαρακτήρα του ξένου; Μην ξεγελάτε και μην δείχνετε έπιπολαιότητα, που θα σας κοστίζει στη ζωή. Σκεφθήτε πάλι πως μπορείτε ν' άποκαταστήσετε την άμοιβαία έμπιστοσύνη με τον μνηστήρα σας. 'Η, αν δεν ταίριαζετε, χωρίστε. Τό δίκαιο παίχιδι δεν είναι σωστό.

Δυο καρδιές: Άν' όσα μου γράφετε, συμπεραίνω πως είσαστε δυο μικρές, χαριτωμένες και... άνοητες άδελφούλες. Γιατί, δεν είναι σοβαρό να μου ζητάτε συμβουλή, έπειδή άγαπάτε ένα νέο και δεν ύποχωρεί καμιά σας χάρη της άλλης; Στην ηλικία σας τά αισθήματα ξεθυμαίνουν γρήγορα. Κι' άκόμα, πιστεύω ότι ο νεαρός σας κοροϊδεύει! Κυττάξετε σαν άδελφούλες άγαπημένες και

φρόνιμες να ξεφύγετε από πρώτους υπελάδες.

Λίλικά όρφανή: Τό ότι στις ρητές σας ερωτήσεις για τό πως βλέπει τις αισθηματικές σας σχέσεις, ο νέος άπαντά με άορισίες, είναι βέβαια ύποπτο και φαίνεται ότι δεν έχει σοβαρό σκοπό, ούτε και άποθλήπει σε γάμο. Τό άλλο, που φοβάστε, πως μπορείτε να τό αντιμετώπισετε; Έξαρτάται από τον ίδιο. Άν είναι ειλικρινής και τίμιος, άσφαλώς δεν θα τό κάμη. Άλλά γιατί δεν σας λέει καθαρά τί σκοπό έχει; Όπως όποτε καλό είναι να είστε έπιφυλακτική άπέναντί του.

Άθλητή, Κοκκινιά: Βέβαια, οι σύγχρονοι ψυχολόγοι ισχυρίζονται ότι επαγγέλματα, σαν τό δικό σας, γοητεύουν τις γυναίκες, που θέλουν άντρες με στίδαρό σώμα, άρρενική έκφραση και έξωριαστές επιδόσεις. Τό ότι ή δική σας κοπέλλα δεν δέχεται να συνδεθή μαζί σας, φαίνεται ότι... διαφεύγει τους ψυχολόγους. Έσεις όμως δεν πρέπει να τό πάρετε κατάκαρδα, άφου ο σκοπός σας ήταν μόνο πως να περάσετε εύχάριστα μαζί της τον καιρό σας.

Άπειρη κοπελλίτσα: Για τίς εύχες σας εύχαριστώ τις άναποδίδω θερμά. Όσο για τό ζήτημά σας, καταλαβαίνετε πολύ καλά, ότι δεν πρόκειται να γκρινιώ στο αγένιο του καλού σας, να σας άπαγάμη! Νά σας πω, που και να ζήσετε πώς, άφου δεν είναι οικονομικά ανεξάρτητος; Βέβαια και δεν πρέπει να τον ακολουθήσετε, γιατί θα ύποφέρετε και οι δυο σας, αν μπλέξετε σε μια τέτοια σκληρή περιπέτεια. Άντι να σκέπτεται άπαγωγές ο νεαρός, καλύτερα να βρη μία δουλειά, που να σας έπιτρέψη άργότερα να παντρευθήτε.

Άτίθασο ύπόπτη: Έκάνατε άριστα να μην ύποκώπετε στις άνοητες και γεμάτες έγωισμό άξιόμας της κοπέλλας αυτής, που φαίνεται ότι δεν σας άγαπά, άφου θέλει να σας σέρνει από τη μύτη! Έστω και αν πονέσετε τώρα στην άρχή, χρειάζεται να σκληρύνετε την καρδιά σας, με τον χωρισμό. Και πιστέψτε με πως αυτός ήταν άπαραίτητος, προς τό συμφέρον σας!

Α ν θ ο 'Α ρ γ υ ρ η, Βέρροια: Τό έμμετρο που μάς στείλατε δεν είναι άκόμα δημοσιεύσιμο, γιατί έχει ένα κοινότατο θέμα, τον αισθηματικό χωρισμό, που τον τραγούδησαν πολλοί ποιητές στην 'Ελλάδα. Πάντως άξίζει να συνεχίσετε την προσπάθειά σας.

Μά ρ λ ε ν: Εύτυχώς που τό καταλάβατε, ότι όλη αυτή ή εκδηλώσις σας ήταν άποτέλεσμα

«άμυαλίδας», άπως λέτε, που δεν έπρεπε να την έχετε. Έτσι κινδυνεύετε τώρα να χάσετε τον άρραβωνιστικό σας, που φαίνεται να είναι λαμπρό κι' άξιαγάπητο παλ-ληκάρι. Κι' άφου τώρα έχει μετανοήσει, σας συνιστώ να γυρίσετε συγγνώμη από τους δικούς σας και να κυττάξετε να συναντηθήτε με τον μνηστήρα σας, να τό δώσετε εξηγήσεις και να επανασυνδέσετε τις σχέσεις σας. 'Η περιπέτεια αυτή άς σας γίνει μάθημα για τό μέλλον...

Χαμένο όνειρο 555, Τη-νο: Εύχαριστώ για τίς εύχες και σας εύχομαι κάθε ποθητό. Άν πρόκειται να πέσετε να... πνιγίτε, στην περίπτωση που οι γονείς της μικρούλας, δεν θα σας τη δώσουν για σύζυγο, τούλάχιστον προς τό παρόν σας συνιστώ να μην κάνετε τό διάδημα σας, γιατί ή καλή σας είναι άκόμα παιδί. 'Η θα κρύψετε λοιπόν τό αισθηματικό σας ή θα βγάλετε από τό νού σας τη γεγονοπούλα. Έτσι θα σώσετε τη ζωή σας.

Ά μα ρ τ ω λ η ν έ α: Μου κάνει κατάρτιση με πόση... μακαριότητα δημιουργήσατε μόνη σας την ήθική σας δυστυχία! Τώρα τι θέλετε να σας πω έγώ; Άν θέλετε να σώσετε ειλικρίνως στον νέο που άγαπάτε, θα πρέπει να τό εκμυστηρεύεστε τό παρελθόν σας. Άλλά θα είναι αυτός τόσο μεγάλος, ώστε να σας συγκλονίσει; Και θα έχετε πια την... ψυχραιμία και σεις, να του σταθή πιστή; Άν πάλι φοβάστε μήπως τον χάσετε, μετά την άποκαλύψι και των αισθημάτων καμιά τύχη, τότε μπορείτε να σκεφθήτε τον άλλον τρόπο. Έσεις μόνη σας θα κρίνετε τί πρέπει να κάμετε.

Ε Ρ Η

Η μοναξιά

Η Ξανθή κοπελλά, που γράφει ότι παντρεύτηκε πρό έξη μηνών ένα νέο που της τον έδωσαν οι γονείς της. Δεν είναι δυσσαρεστημένη από τό γάμο της, γιατί ούτε είχε άγαπήσει προηγουμένως κανέναν άλλον, άλλ' ούτε και περνώ άσχημα, γιατί ο νέος αυτός είναι άρκετά πλούσιος και έπομένως δεν της λείπει τίποτα. Και όμως έχει κάτι, κάποιο παράπονο από τον άντρα της: τού άρέσει ή μοναξιά. Φίλους δεν έχει, σε παρέες δεν πηγαίνει κι' αν έχη κανένα ραντεβού για δουλειά, τό δίνει στο σπίτι τους. Τά βράδια σπάνια βγαίνει έξω κι' έκείνο που τό άρέσει είναι να διηλάσχη. Κι' όταν δεν διαδάζη, δι-



Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε στο καμπαρί της Λουίζας Ποζέλλι, στο «Παλάτο Σιστίνα» της Ρώμης. Η καλλιτέχνις, ή οποία θριαμβεύει τόσο στο θέατρο, όσο και στον Ιταλικό κινηματογράφο, φορεί άπως βλέπετε ένα έμπριμο φόρεμα, έμπνευσμένο από τό χαρτοπαϊκτικό παιγνίδι «κανάσας». Η Λουίζα άφου έπαίξε επί χρόνια στην έπιθεώρηση, έπέτυχε προσφάτως να μεταπηδήσει στο θέατρο πρόζας.

γίνεται στη γυναίκα του όσα έχει διαβάσει...

«Αυτή η ζωή της μοναξιάς καταντά μονότονη κι' εκνευριστική» διαμαρτυρείται η φίλη μας.

Ούτε μονότονη, όμως είναι, ούτε εκνευριστική αυτή η ζωή. Γιατί αν συνέβαινε το αντίθετο, δηλαδή, να μη συμμαζεούσαν στην όλη αντρική της, τότε θα ήταν επικίνδυνο και απογοητευτικό για την ετυμολογία της.

«Ας δούμε» ουρλιάζει μια ατμόσφαιρα ζεστή στο σπιτικό της, κάτι που να ποικίλλει τη μοναξιά τους.

«Α γ ν η Σ. : Εύχαριστώ για τις ευχές. Στο προηγούμενο γράμμα σας απάντησα. 'Αλλά δεν βλέπω τίποτα το έπειγο στην περιπτώσή σας. 'Οπως δὲν έχετε την απαιτηση από έναν άνθρωπο που σας υποστηρίζει να βρήτε δουλειά, να σας παντρευτεί; Που θέλετε να ξέρω τι αισθάνεται για σας ο ευεργέτης σας; 'Αλλά δεν είναι και αξιοπρεπές να συνωμοτήση όλη η οικογένειά εναντίον ενός ανθρώπου, που θέλησε από συμπάθεια ή από οίκτο να προσφέρει μια εκδόουλει. Χρωστάτε του μια ευγνωμοσύνη, αυτό άρκει. Χρησιμοποιήστε τον και ως σύμβουλό σας. Πιθανόν τότε να εκπληρωθεί».

Μα ρα μένο λουλουδιό, Δ. Θ. Κ. 333 : Δεν έχετε δικη να σκέπτεστε μ' αυτόν τον τρόπο. 'Η γυναίκα αυτή δεν έχει κακό παρελθόν. 'Αναζητούσε τόσον καιρό έναν καλό σύντροφο με τον οποίο να φτιάξει ένα σπιτικό, ένα νοικοκυριό! 'Νόμισε ότι βρήκε σε σας τη γαλήνη, και χωρίς ύστεροδουσία, παρ' όλο που την εκθέσατε έναμιου χρόνου, συνεχίζει να φέρεται απέναντί σας ως σύζυγος ως γυναίκα άφοσιωμένη. Πρέπει να ξέρετε ότι, μετά το γάμο σας, θα φανή αντίξασία και καλή σύζυγος. Δεν έχετε δικη, λοιπόν, να την κατηγορήτε και να σκέπτεστε, τώρα, ότι προέρχεται από ήθικη οικογένεια. 'Όταν προέρχεται κανείς από ήθικη οικογένεια δεν εκθέτει ούτε εξευτελίζει μια γυναίκα και δεν δέχεται τα δώρα της, που προέρχονται από τις στερήσεις της. 'Αγαπήστε την, λοιπόν, γιατί της αξίζει.

Γ. Ρ. Β. : 'Ενα κοριτσάκι 13 χρόνων δεν μπορεί ποτέ να νοιώσει χτύπους ερωτικούς στην καρδιά του, ούτε ξέρει ποιά είναι τα ερωτικά δράματα. Τό ίδιο κι' εκείνος. Σ' αυτή την ηλικία υπάρχει μόνο φιλία, άγνη αγάπη αδελφική. 'Όχι, όμως, έρωσ! Και δεν υπάρχει, γιατί δεν έχει σκοπό. Μην βασανίζετε, λοιπόν, το μυαλό σας με τόσο επιπόλαια ζητήματα, γιατί αν σ' αυτή την ηλικία ακολουθήσετε δρόμους άγνωστους, έπειτα δεν θα έχετε πια τίποτα να χαρίτε, γιατί θα σας έχη πλημμυρίσει η απογοήτευσή.

Τελειόφοιτο Γυμνασίου : Παραπονιέστε για τη ζωή σας και για τη φτώχεια σας και βγάζετε το συμπέρασμα ότι η πρέπαι να κλέψετε ή να εγκληματησέτε ή να σκοτωθήτε.

Αυτές δεν είναι λύσεις σοβαρού νέου, με γερή ύγεια. Είμαι βέβαιη ότι ντρέπεστε τη δουλειά, κι' ότι σας τραβάει η καθιστική γραμμή ύπνρεσία. Ι.αι όμως η δουλειά δεν είναι ντροπή. Είστε από χωριό. Έχετε εξαιρετική ύγεια και δεν θέλετε να ζήτε εις βάρος των φτωχών ανθρώπων που σας φιλοξενούν. Στη θέση σας θα πήγαινα σ' ένα γιοιό να κουβαλήσω πέτρα ή λάσπη ή να πλύνω πιάτα σε μια ταβέρνα... Σας τα λέω αυτά, γιατί ξέρω τρία φιλότιμα παιδιά, που κάνουν το λούστρο και που σπουδάζουν στο Πανεπιστήμιο. 'Αντί λοιπόν, να σκέπτεστε εγκληματικά, μιμηθήτε το παράδειγμα αυτών των τριών νέων.

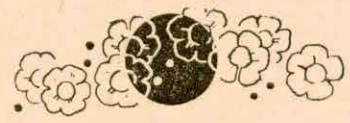
Δ ε ν ξ έ ρ ω ά ν ά γ α π ω : Είστε μια καλή και ήθικη κοπέλλα. Μέχρι τον έγωισμό σας, όπως γράφετε, αλλά την αξιοπρεπεία σας. Γιατί, λοιπόν, να ηγοιάτε προς το άγνωστο και την καταστροφή; 'Εξηγήθηκε μαζί του ότι τα ραντεβού αυτά θύγουν την αξιοπρεπεία σας, ότι εκτίθεστε, κι' ότι δεν θα θέλατε να κάνετε πράγματα, που θα βαρύνουν τη θέση σας. 'Εκτός αν έχη καλό σκοπό. Τό-

τε νάρθη σπύτε σας να σας ζητή-ση για να είστε κι' έσεις εν τά-ξει με τους γονείς σας.

Ν ε με ά τ η 'Α θ α ν α σ ί ο υ : Οι σκέψεις σας είναι πολύ σω-στές. Σκέψετε νοικοκυρή. 'Ετσι πρέπει να κάνετε. Να παντρευθή-τε. 'Αλλά, όχι την κοπέλλα που γνωρίσατε «εδ' άλληγογραφία». Ποτέ δεν μπορείτε να ξέρετε το χαρακτήρα της. Δεν φτάνει να λέ-τε ότι οι καρδιές σας ταιριάζουν. Δεν ξέρετε καν τον ιδιότυπο της. Δέν, ούτε αν έχη κανένα σωματι-κό ή ψυχικό ελάττωμα. Μην παίρ-νετε, λοιπόν, αποφάσεις ασυλλό-γιστες. 'Αλλά... γιατί δεν διαλέ-γετε μέσα στο χωριό σας μια νο-ικοκυρά που να ξέρη κι' από χή-ματα; Θα την αγαπήσετε με τον καιρό από τα προτερήματά της.



«'Η "Ανοιξίς στολίζει με χρώματα και ξανανοί-νει την φύσι, αλλά επιδρά καταστρεπτικά στην τρυφερή γυναικεία επιδερμίδα με τον άκατάστατο καιρό της. "Αν θέλετε ν' αποφύγετε την επίδραση αυτής της εποχής — τις λειχήνες, τα μπιμπίκια, το ξηρό πονεμένο δέρμα, τους διεσταλμένους πόρους — μεταχειρισθήτε την ειδική προ-στατευτική κρέμα του δέρματος Λανο-λίνη Μελπάν. Χιλιάδες γυναίκες την χρησιμοποιούν. 'Η Λανολίνη Μελπάν προφυλάσσει το πρόσω-πο και χαρίζει στην επιδερμίδα παντοτεινή άνοιξη. 'Αποφεύγετε όμως τις απομιμήσεις της.



Σ πα σ ό π ο υ λ ο 593 Τ. Ε. : Σας απαντώ ότι δεν είναι ανάγκη να μεπεριδέτε στο μυαλό σας τόσες πολλές θεωρίες. Μη συγχέ-τε την αισιοδοξία σας και τη χα-ρά σας, με όλα εκείνα που διαβά-ζετε, έξω από τα μαθήματά σας, σε βιβλία, που γράφθηκαν από αν-θρώπους απογοητευμένους και γε-ρασμένους ψυχικά. Είστε ένας νέ-ος 23 χρόνων. Αυτό μονάχα να σκέπτεστε!

Κ α μ ί λ λ η : Γιατί μου γρά-ψατε; Δεν ξέρετε τι πρέπει να κά-νετε; Να συνεννοηθήτε με τους γονείς σας και να δεχθήτε να γί-νη ο γάμος ή ο άρραβώνας, του-λάχιστον. 'Εκείνο όμως που σας συμβουλεύω είναι να μην τον πει-ράξετε και να σέβεστε την αγά-πη του.

MIPANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Λίτσα : Θα σας συνητοόσα να βάλετε την κρέμα Phyllis για λιπ-πρά ή ξηρά δέρματα, αναλό-γως του δικού σας δέρματος και σύμφωνα με την οδηγία.

Φ ρ ύ ν η : Θα παίρνετε κατά τὰ μεσοδιαστήματα της καταστάσεως αυτής πρωί - μεσημέρι - βράδυ, προ του φαγητού, από ένα χαπάκι E - Vit. 'Αν δεν έχετε αποτέλεσμα, θα πάτε να σας δη γυναικολόγος γιατρός.

Σ α π φ ω , 123 : 'Η διαφορά σε μέγεθος υπά... σε πολλές γυ-ναίκες. Δεν υπάρχει σχετική θε-ραπεία εκτός ά' κατατηρήται με-γάλη διαφορά, όποτε γίνεται πλα-στική επέμβαση επί του μεγαλυ-τέρου. Νομίζω όμως ότι δεν άξι-ζει τον κόπο να υποστη κανείς μια έγχείρηση, όσο εύκολη και ά-κίνδυνη κι' αν είναι.

Γ. Π. Α. Κ. : 'Ομολογώ ότι δεν κατόρθωσα να καταλάβω τίποτα απόλυτα από τις εκδηλώσεις, που προσπαθείτε να μου περιγρά-ψετε στο γράμμα σας. Σας παρα-καλώ να τις επαναλάβετε αλλά με μεγαλύτερη σαφήνεια και με ολιγώτερα λόγια όποτε έλλειψω ότι θα κατόρθωσα να σας εξυπνε-τήσω.

Ν Ι - Π Α . 'Εντάθα : Πλαστικές έγχειρήσεις γίνονται σε πολλά Νοσοκομεία των 'Αθηνών («Ευα-γγελισμό», «Κρατικό» κλπ.). Για περισσότερες πληροφορίες να ρω-τήσετε το χειρουργό που θα κά-μη την επέμβαση.

Π ρ ό ω ρ α γ ε ρ ά μ α τ α , 1918 : Θα κάμετε 10-15 ένεσεις Teston ή Testoviron, δύο την έβδο-μάδα, ένδομυϊκά και κατόπιν θα παίρνετε 3 χάπια την ημέρα πρωι-μεσημέρι - βράδυ, προ του φαγη-τού επί 15 ημέρες από το ίδιο φάρμακο τών ένεσεων. Μετά διη-νον διακοπή θα επαναλάβετε την ίδια σειρά θεραπείας.

Π ο ν ε μ έ ν η μ η τ έ ρ α , S.O.S. : Αυτοθύμια γιατί από το γράμμα σας δεν μπόρεσα να κα-ταλάβω ούτε περί τίνος πρόκειται ούτε τι ζητάτε από μένα να σας διευκρινίσω. 'Αν έχω περισσότε-ρες λεπτομέρειες, ίσως μπόρεσω να σας βοηθήσω.

Β ο ρ ε ι ο ε λ λ α δ ι τ η , ΑΔΑΧ : 'Όπως βλέπω, δεν άφσαν κα-νένα από τα ένδεδομένα φάρμα-κα για την πάθησή σας, που να μην σας το έδωσαν οι γιατροί. Το μόνο που παραμένει ακόμα και που δίδεται στην περιπτώσή σας είναι η Terramycin. Θα παίρνετε δύο κουφετάκια ή καψούλες τών 250 μλγρ. ανά ώρον, επί 8 ημέ-ρες και νύχτες συνεχώς.

'Εκείνο επίσης, που έχω να σας πω είναι ότι η πάθησή σας θέλει θεραπεία συμπρωματική. Δεν είναι πάντα η ίδια σ' όλα τα άτομα.

Α δ ο λ α ν ε ι ά τ α : Θεραπεία άπωσθήποτε πρέπει να κάμετε, για να τακτοποιηθή το ζήτημα της ά-νεπαρκείας σας. 'Όσον άφορά το ζήτημα της τεκνοποιήσεως, δεν θα μπόρεση κανείς να σας διαβεβαι-ώση αν θα πραγματοποιηθή ή όχι.

Σ π ο υ δ α σ τ ή : Σας συνητοώ να κάμετε χρήση της σκευασίας SELSUN τών έργουσταίων Abbott. Νομίζω ότι θα έχετε εύχρηστα αποτελέσματα στην περιπτώσή σας.

Α κ ρ ί τ α ν Χ 151 : Ποτέ δεν πρέπει να αποδέχεται εύθυνες σε άλλον, χωρίς να είστε απόλυτος βέβαιος για το άληθες του πρά-γματος και μάλιστα για τόσο σπουδαίο θέμα που μπορεί να έχη σαν αποτέλεσμα την διάλυση μιας οικογενείας.

'Η φυσιολογική όδός και δ πιο συνήθης τρόπος μεταδόσεως είναι βέβαια εκείνος, που αναφέρετε στο γράμμα σας. 'Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις, που το παρόσιτον αυ-τό μεταδίδεται πολύ εύκολα τόσο στον άνδρα, όσο και στη γυναίκα χωρίς να επακολουθήσθ ό γνωστός τρόπος. Γι' αυτό μη ζητάτε την ά-κρη. Δύσκολα θα τη βρήτε.



Για την αγάπη του παιδιού της

Κρυμμένη στη σκιά της αντίκρυνης πολυκατοικίας, σιωπηλή και με τα μά-τια καρφωμένα σ' ένα φωτισμένο πα-ράθυρο, στέκεται η 'Αγνή και περιμέ-νει να βεβαιωθή για τον άντρα που θαβγαίνει από εκείνη εκεί την πολυκα-τοικία...

Δέν κλαίει, η ψυχή της όμως είναι γεμάτη αγωνία. Δεν θέλει να πιστέψη και όμως, υποπτεύεται πως όλη η ζωή της πρόκειται να σβύση τη νύχτα έ-κείνη.

'Η 'Αγνή είναι μια όμορφη, κομψή γυναίκα σαράντα χρόνων, που τα μαλ-λιά της και το αρτυδάτο πρόσωπό της τη δείχνουν μόλις τριάντα χρόνων.

Κι' ήταν πολύ πιο όμορφη η 'Αγνή, όταν δεκαπέντε χρόνια πριν, μια απο-κρηκτική νύχτα, ακολουθήσε τον κα-βαλλιέρο, που γνώρισε σ' ένα χορό και δεν ξαναγύρισε πια σπύτι της. Πόνεσε, έκλαψε, γυρεύε ν' αυτοκτονήσει άργό-τερα, όσο συλλογιότανε το κακό που έκανε, εγκαταλείποντας έναν τρυφερό, πρόθυμο και πλούσιο άντρα, και ένα χαριτωμένο κοριτσάκι μόλις πέντε χρό-νων.

'Ηταν πια άργα... 'Η ψυχή της ή-ταν πλημμυρισμένη από ντροπή και η καρδιά της μαυρά από την πίκρα για την άνοησία που έκανε.

'Ετσι έμεινε η 'Αγνή με τον άλλο, κάποιο βιομηχανο, που ζούσε μόνιμα στην Πάτρα. 'Όταν όμως αυτός πέθα-νε, έπειτα από δύο χρόνια, βρέθηκε έ-ρημη, άπροσπάτητη, με μια πλούσια δωρεά που της άφησε αυτός. Δεν τολ-μούσε να γυρίση στην 'Αθήνα. Δεν τολ-μούσε ν' αντίκρυσθ τον άντρα της, ντρεπόταν πια κι' αυτό το κορίτσι της. Κι' έφυγε για το εξωτερικό. Πή-γε στην 'Ιταλία, στο Παρίσι. Κι' εκεί έμεινε... 'Η νοσταλγία, όμως, την παι-δεύε και η μοναξιά της έφερνε τύψεις.

Μιά μέρα, κουβεντιάζοντας με κά-ποιον 'Αθηναίο που δεν την ήξερε, έ-μαθε ότι ο άντρας της είχε πεθάνει. Τότε άρχισε να ζητά από διάφορους πληροφορίες για το κορίτσι της. Κα-νείς, όμως, δεν μπόρεσε ποτέ να της δώση μια άκριδη απάντησι, ούτε κι' αυτή η 'Αστυνομία. 'Εκείνο που έμαθε, ήταν πως κάποιος μακρινός συγγενής, φρόντισε για τη μικρή. Δεν ήξεραν ό-μως ούτε που καθότανε, ούτε αν βρι-σκόταν στην 'Αθήνα.

'Από τότε έκανε πολλές γνωριμιές η 'Αγνή. 'Η περιουσία που της άφησε ο βιομηχανος από την Πάτρα, της έ-ξασφάλιζε μια άνετη ζωή, με τα είσο-δηματά της.

Κι' έπειτα από άρκετά χρόνια, μια μέρα, σε μια λοιρόπολη της Γαλλίας, γνώρισε κι' αγάπησε μ' όλη τη θερμότητα της καρδιάς της, τον Πέτρο.

'Ηταν ένας νέος δέκα χρόνια μι-κρότερός της, από καλή και πλούσια οικογένεια τών 'Αθηνών. 'Ηταν πολι-τικός μηχανικός... Γλέντησαν σαν δυο ταξιδιώτες διψασμένοι από έρωτα, ά-διαφορώντας για την αύριο, για το μέλλον, που δεν άργησε νάρθη, γιατί ο Πέτρος έπρεπε να γυρίση ατάν 'Α-θήνα.

— Κι' εγώ τί θα γίνω; τούχε πη ξαφνιασμένη.

— 'Εσύ; Θάρρης μαζί μου! 'Εχω ένα διαμέρισμα... Θα το επιπλώσω κουκίστικα και θα ζούμε ευτυχι-σμένα...

'Η 'Αγνή δεν ήθελε να ξαναγυρίση στην 'Αθήνα, αλλά δεν μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς, γιατί ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον Πέτρο.

Όυτε ποιά ήταν, γιατί εκείνη απέ-φυγε να του εξιστορήση τη ζωή της, ούτε τί θα έλεγε ο κόσμος, ένδιαφερό-ταν ο Πέτρος, γιατί εύρισκε τις πιο ευτυχισμένες στιγμές μέσα σ' εκείνο το διαμερισμάκι, τη φωνή της αγάτης τους.

Τα πράγματα, όμως, άλλαξαν από-τομα όταν μια μέρα η 'Αγνή βρήκε στην τσέπη του σακκακιού του που ξε-σκόνιζε, το γράμμα:

«Πρέπει να περιμένουμε ακόμα ένα χρόνο — έγραφε κάποια 'Ελενίτσα — ώσπου να ενηλικιωθώ και να πάρω στά χέρια μου την περιουσία του πατέρα μου. Τη συγκατάθεσι για το γάμο μας την πήρα από το θείο μου, κι' έτσι έ-φυγε κι' αυτό το έμπόδιο».

'Από εκείνο το βράδυ, η 'Αγνή είδε την ευτυχία της να εξαφανίζεται, και σύννεφα βαρείας να μαζεύωνται γύρω της. 'Εχανε την τελευταία έλπίδα της ζωής της. 'Εσθυναν και τα τελευταία όνειρά της.

Μιά ύπνρετριούλα, που της ήταν έ-μπιστη, την πληροφορήσε ότι παρακο-λούθησε τον Πέτρο και τον είδε να μπαίνει σε μια πολυκατοικία... Της εί-πε μάλιστα, ότι ο κύριος Πέτρος πή-γαυσε στο διαμέρισμα μιας δεσποινίδος 'Ελενίτσας, που καθόταν στο πρώτο πάτωμα, με το άκριανό μπαλκόνι...

'Ετσι, το ίδιο εκείνο βράδυ, η 'Α-γνή, που δεν πίστευε ακόμα σε μια τέ-τοια μεγάλη άτυχία, θέλησε να βεβαιω-θή με τα μάτια της για την άπιστία του Πέτρου. Στην ανάγκη, ήταν ά-ποφασισμένη να διεκδικήση την αγάπη της απ' αυτή τη δεσποινίδα 'Ελενί-τσα, που παρουσιαζόταν για να της φράξη το δρόμο της ευτυχίας της.

Κι' έπληγε... Κι' έμεινε εκεί κρυμέ-νη στην πόρτα του αντίκρυνου σπι-τιού...

'Η ώρα περνούσε κι' η 'Αγνή δεν έ-φευγε από τη θέση της. Τυλίγμένη στη γούνα της, ένοιωσε τα δόντια της να χτυπούν από την αγωνία κι' έσφιγγε από θυμό τις γροθιές της, για την άπιστία του αγαπημένου της.

'Αξάφνα, η πόρτα της πολυκατοικίας άνοιξε. Βγήκε ο Πέτρος. Τον είδε!... Μά δεν του μίλησε, δεν του έκανε σκη-νές. 'Αποφασιστικά, όμως, προχώρησε, ανέθηκε στο πρώτο πάτωμα και χτύ-πησε την πόρτα.

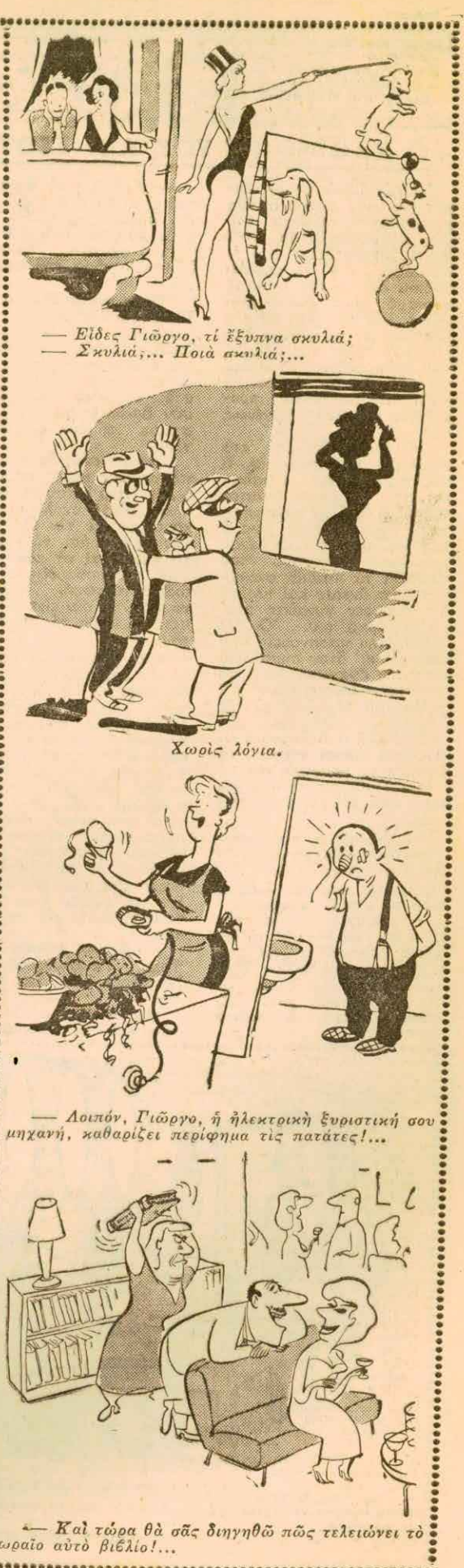
Μιά όμορφη κοπέλλα ως είκοσι χρό-νων, της άνοιξε και την έμπασε σ' ένα σαλονάκι.

'Η 'Αγνή έριξε μια ματιά γύρω της, κι' αντίκρυσε στον τοίχο δυο μεγάλες φωτογραφίες: τη δική της και του άν-τρός της! 'Αμέσως κατάλαβε ποιά ή-ταν η νέα αυτή, που είχε μπροστά της. 'Εκείνη, κατάπληκτη περίμενε να μάθη τί την ήθελε αυτή η κυρία που ήθεε τέτοια ώρα σπύτι της και που χωρίς να της πη τίποτα, την έβλεπε τώρα να χαμηλώνη το κεφάλι, μωρμουρίζον-τας:

— Συγγνώμη!... Κι' έφυγε η 'Αγνή, χωρίς να φανε-ρώση στην κόρη της πως αυτή ήταν η μητέρα της, που τη νόμιζε ίσως πε-θαμμένη.

'Εφυγε η 'Αγνή, χωρίς να νοιώση κακία πια για την εγκατάλειψή του Πέτρου. 'Η ευτυχία της κόρης της την ένδιέφερε τώρα πιο πολύ από τη δική της ευτυχία. Και το ίδιο εκείνο βρά-δυ, αφού συγκέντρωσε όσα μπορούσε από τα φορμάτια της στις βαλίτσες της, εγκαταστάθηκε σ' ένα ξενοδοχείο, άφίνοντας δυο λέξεις:

«Μη με άναζητήσης, Πέτρο. Σε πα-ρακαλώ, κάνε ευτυχισμένη την 'Ελενί-τσα σου. Φεύγω όπως ήρθα, με άδεια την ψυχή. 'Αγνή».





Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΛΙΝ-ΤΣΟΥ

Ο Λιν Τσου, μικρός ιδιοκτήτης ενός ανδρικού σ' ένα μικροσκοπικό κινέζικο χωριό, χαμένο ανάμεσα στα βουνά, ετοιμάζεται από εβδομάδες για το μεγάλο ταξίδι, όχι το ταξίδι χωρίς γυρισμό, αλλά για το έτησιο ταξίδι του, που θα τον οδηγήσει ως τη μεγάλη πόλη, στο τέλος της σοδιάς, για να πουλήσει το στάσι του και το ρούκι του και να κάνει τις ανάγκες προμήθειες για την οικογένειά του.

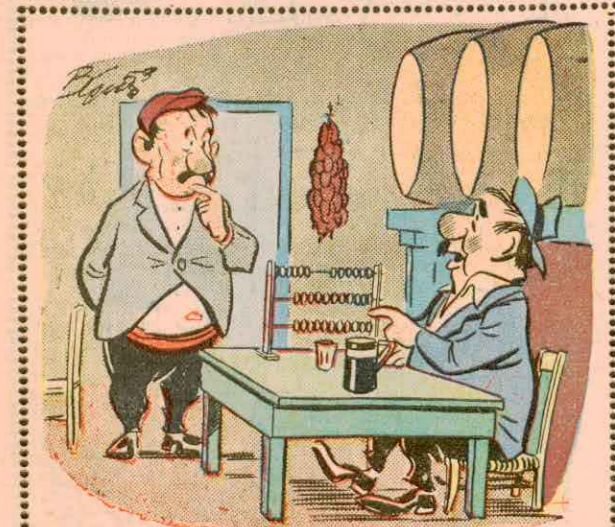
Η Γιάν - Πό - Λι «το Λουλούδι της Άνοιξης», η χαριτωμένη του γυναίκα, άρχισε να κλαίει δυνατά, πνιγμένη από τη συγκίνηση, γιατί έχει την ιδέα πως η μεγάλη πολιτεία είναι ένας μεγάλος δρόμος, που άσπασε τα παιδιά, σκοτώνει τους άντρες και κλέβει τις όμορφες γυναίκες μετά στον πυρό του. Ο Λιν Τσου την παρηγορεί όσο μπορεί κι όταν σημαίνει η ώρα της αναχώρησης, το χαμόγελο λάμπει ξανά στα χείλη του «Λουλουδιού της Άνοιξης». Ο άντρας της, πριν ανεβεί στο άλογο του, αφού τη φίλησε λυγικά, τη ρώτησε με τρυφερότητα:

— Τί θέλεις να σου φέρω από τη μεγάλη πολιτεία;

— Θα ήθελα, του απάντησε δειλά, ενώ κοκκίνιζε όλη, ένα χτένι λευκό σαν τα δόντια μου και δυνατό σαν τα υπέρτατα σου...

— Όρα, αλλά πώς θα κάνω για να μην το ξεγασώ; Δε φταίω εγώ τρυφερό μου λουλούδι, είπες σκεπτικώς ο Λιν Τσου, αν δεν το θυμώθω, γιατί έχω να φροντίσω για πολλά πράγματα...

— Όρα, αλλά πώς θα κάνω για να μην το ξεγασώ; Δε φταίω εγώ τρυφερό μου λουλούδι, είπες σκεπτικώς ο Λιν Τσου, αν δεν το θυμώθω, γιατί έχω να φροντίσω για πολλά πράγματα...



— Έχω φορέσει αυτό, 'Αχιλλέα μου, για να μη μου τη σκάσει ο ταξιδιάρης και γράφει κανένα κατοστάρι παραπάνω...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

καθρέφτη. Με άναπαιμμένη τη συνείδηση την άλλη μέρα έσκαψε το δρόμο του γυρισμού με τη χαρά στην καρδιά, γιατί θα ξανάβλεπε την όμορφη γυναίκα του...

Ενώ ο Λιν Τσου ταξίδευε με τ' άλογο του, για να γυρίσει σπίτι του, το «Λουλούδι της Άνοιξης» περνούσε τις μέρες που έλειπε ο άντρας της, στην αγκαλιά του φίλου της Μάο-Τσου. Τί εironεία! Όλα εκείνα τα φλογερά δάκρυα ήταν τόσο ψεύτικα!...

Ήταν πολύς καιρός που φλεγόταν από τα φιλιά ενός άλλου...

Η πολυήμερη απουσία του σκόνη της της έδωσε την ευκαιρία να ξαναβρεθεί τα χείλη της καινούργιας αγάπης της και να ξεχάσει ακόμη και το δώρο που ζήτησε από το Λιν Τσου. Και ενώ γυρίζει ο καλός της άντρας με τη λαχτάρα να βρεθεί γρήγορα κοντά της, εκείνη παρακαλούσε το Βούδδα ν' αργήσει ή επιταχύνει το Λιν Τσου.

Χαρούμενος λοιπόν ο Λιν Τσου πλησίαζε προς το σπίτι του ενώ το καινούργιο φεγγάρι του γαμωγελούσε από ψηλά. Καθώς το κύτταζε, θυμήθηκε ξαφνικά πως η αγαπημένη του είχε ζητήσει να της φέρει ένα χτένι λευκό σαν τα δόντια της και γερό σαν τα υπέρτατα του.

Δεν βαριέσαι, σκέφτηκε ο Λιν Τσου, κι ο μικρός άσημος καθρέφτης θα της άρσει το ίδιο...

Καθώς προχωρούσε, αναλογιζόταν από τώρα την εύτυχία του, που θα βοισκόταν ξανά στην αγκαλιά της αγαπημένης του γυναίκας και τις ευχάριστες νυχτερινές ώρες, όταν θα της εξιστορούσε τις περιπέτειες του ταξιδιού του, τα παράξενα τοπία που είδε και τα πρόσωπα που συνάντησε.

Ο Λιν Τσου έφτασε επί τέλους στο σπίτι του. Κοιτώντας τον άσημο καθρέφτη στα χείρα του, προχώρησε σιγά-σιγά ως την είσοδο του δωματίου που μένει η Γιάν Πό Λι. Η καρδιά του χτυπάει από συγκίνηση με την ιδέα πως σε λίγες στιγμές θα τη σφίξει στην αγκαλιά του.

Στο κατώφλι όμως της κάμαρας ο Λιν Τσου στέκεται αποσβολωμένος. Το «Λουλούδι της Άνοιξης», αμέριμνο, έχει παραδοθεί στην αγκαλιά του άλλου. Είναι ο Μάο Τσου, ο πιστός φίλος του Λιν Τσου, που από καιρό γλυκοκίχταζε τη Γιάν Πό Λι και την τόσο εκείνος τον υποπτευόταν.

Και να που οι υποψίες του είχαν βγή αληθινές! Έξω φρενών μπρος στο θέαμα που άκτινιζε, άφησε τον καθρέφτη να ξεφύγει από τα χείρα του, ώρμησε με λύσσα πάνω στη Γιάν Πό Λι και της βύθισε το μαχαίρι του στην καρδιά της. Με την ίδια μανία χτύπησε και το φίλο της, που σωριάστηκε νεκρός, πλάι στην άπιστη γυναίκα του...

ΑΝΤΡΙΟΥ ΚΟΛΛΙΝΣ



Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Ο Βεζύρης της Προύσας είδε μία φορά στον ύπνο του τρία ποντίκια: το ένα ήταν παχύ, το άλλο αδύνατο και το τρίτο στραβό. Ζήτησε λοιπόν από το Ναοτραβίν να του εξηγήσει τ' όνειρο αυτό.

Κι εκείνος του αποκρίθηκε: — Βεζύρη μου, το παχύ ποντίκι είναι ο Σουλτάνος μας, το αδύνατο ο λαός, και το στραβό η αφεντιά σου!...

Ο Βεζύρης έγινε έξω φρενών με το θράσος του Χότζα, κι άρχισε να φωνάζει: — Όξω βόδι! Όξω γαϊδούρι! Ο Ναοτραβίν φεύγοντας, μουρμούρισε: — Θα ιδούμε ποιος από τους δύο μας είναι βόδι και γαϊδάρης!...

Την άλλη μέρα, εκεί που καθόταν στον καφενέ, άκουσε μία φωνή: — Κοπριά, καλή κοπριά!

Μια σκέψη πέρασε άμεσως από το νου του. Τρέχει έξω και φωνάζει: — Έ, κορροτσέρη! ποιος η κοπριά;

— Ένα μετζήτι όλο το κόρρο! — Καλά! Πάρε τα λεφτά σου κι' άβριο με μού φέρης ένα κόρρο γεμάτο! Θα σε περιμένω το μεσημέρι στο Μεγάλο Τασράκι. Το σχέδιο αυτό έφερε στο μυαλό του Χότζα κι' ένα δεύτερο. Πήγε σ' ένα μαγαζί που πουλούσαν ζυωτόφτες.

— Άκουσε εδώ, είπε στον έμπορο. Να στείλεις στον κάτω μαχαλά, στο σπίτι του Χότζα, πέντε κόρρα κριθάρι και πέντε βρώμη. Τους παράδες θα σου τους πληρώσει ο Βεζύρης, αύριο το μεσημέρι. — Πολύ καλά, απάντησε μου, την άλλη μέρα το μεσημέρι ο Ναοτραβίν πήγε στο Μεγάλο Τασράκι κι' αντίκρισε τον κορροτσέρη με την κοπριά. — Εμπρός! του είπε. Έκα μαζί μου! Τον πήρε και τράβηξε από το Γενή-Μπα-Ξέ. Κι' όταν έφτασαν εκεί, του είπε: — Τώρα τράβα το κόρρο σου και ρίξε την κοπριά μπρος στο στρατό του Βεζύρη! Την ίδια ώρα να σου κι' ο έμπορος της βρώμης και του κριθαριού. Άρχισε άμεσα να βροντίζει την πόρτα του στραγαλιού. Από την πολλή φασαρία, βγήκε ο Βεζύρης στο χαγιάτι.

— Τι είναι μωρέ; Τι τρέχει; ρώτησε. — Θέλω τους παράδες μου για το κριθάρι και τη βρώμη του Χότζα! — Τι παράδες μου ταμπουνάς, έσθ; άπορρησε ο Βεζύρης.

Μα όπως έσκυψε ένοιωσε μία βαρεία μυρουδιά και είδε την κοπριά μπρος στην πόρτα του. Άμέσως πρόταξε να φέρουν μπροστά του τον έμπορο και να βρουν ποιους κουβάλησε εκεί την κοπριά. Οι άνθρωποι του ανακάλεσαν γρήγορα τον ένοχο. Ώδηγησην τότε το Χότζα μπροστά στον Βεζύρη.

— Μπρέ, Χότζα, του είπε, έντεψίς (χυδαίος) έγινες και κάνεις αυτά τα πράγματα; Γιατί, Βεζύρη μου; απάντησε με άφελεια ο Ναοτραβίν! Προχθές δεν με είπες «βόδι»; Λοιπόν το βόδι θέλει κριθάρι και βρώμη και γι' αυτό έκανα τη σχετική προμήθεια. Πληρώσε τα τώρα έσυ, που με νομίζεις «βόδι»! Έπειτα, δεν με είπες «γαϊδούρι»;...

Ναι, σε είπα. — Έ, σαν γαϊδούρι που είμαι έκαμα κι' έγω μπρος στην πόρτα σου τις κοπριές μου! — Ο Βεζύρης, που είχε ξεθυμώσει κάπως, είπες μισογελώντας στο Ναοτραβίν: — Δεν φταίς έσύ Χότζα, φταίει το στραβό ποντίκι που δεν σ' έχωσε φυλακή από την πρώτη μέρα!

Απογορεύεται η άναδημοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρ 6 § 7 τού Α. Ν. 1092, 1938

Ιδιοκτήτης: Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπελλας, άδρας Δύσεως, Ν. 'Ηρώκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησια Δρχ. 280.000

» Εξάμηνος » 140.000

» Τρίμηνος » 70.000

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. 'Ιω. Παπαγεωργίου.

«Η ΓΗ ΧΑΘΗΚΕ!..»

Παράξενο διήγημα

Μέσα στο διαπλανητικό αεροσκάφος ή κατάστασι είχε γίνει έδώ και δύο μήνες πραγματικά άφόρητη. Ο «Ταξιδιώτης» ήταν ένα τεράστιο αεροσκάφος των αϊθέρων, που είχε το σχήμα μιας τεράστιας βολίδας και που μπορούσε να περιλάβει άνετα μέσα στο ατμόλινο περίλημά του πάνω από διακόσιους ανθρώπους, έκτος φυσικά, το πλήρωμα, που άποτελείτο από τον κυβερνήτη αντίμηναρχο Έρλιγκ και τρεις βοηθούς του.

Όταν, έπειτα από πολύχρονη μελέτη, οι επιστήμονες της Γης είδωποιήσαν σχετικά με όπερδιαστημικό άσχημα τονους κατοίκους του Άρη ότι σκόπευαν να στείλουν στον πλανήτη τους τους πρώτους άποίκους από τη Γη, κατασκευάστηκε άμέσως ο «Ταξιδιώτης», το σκάφος που θα μετέφερε τους πρωτοπόρους του διαπλανητικού ταξιδιού. Για την θέσι του κυβερνήτου άγωνίσθησαν πολλοί, μα τελικά την κατέλαβε ο Μάικ Έρλιγκ, έξ αίτίας της μοναδικής του πείρας γύρω άπ' τα μεγάλα προβλήματα των διαπλανητικών ταξιδίων. Πρέπει να σημειωθεί ότι μέχρι την στιγμή που ο Έρλιγκ κέρδιζε την θέσι του πλοιάρχου του «Ταξιδιώτη» είχε πείσει τρεις φορές ως τη Σελήνη και είχε φέρει με έπιτυχία σε πέρας την έντολη του όπουρνογής της Άμερικανικής Υπηρεσίας Άμύνης τών Πόλων, να έγκαταστήσει στο δορυφόρο της Γης ένα τεράστιο έργαστήριο μελέτης της γήινης έξελξεως.

Έτσι, ο Έρλιγκ τά κατάφερε και πήρε αυτή την θέσι. Θα έμενε δέκα όλοκληρα χρόνια στον Άρη και όστερα ήταν έλευσερος να διαλέξει, άν προτιμούσε να έαναγορεύσει στη Γη ή να μείνει για όλη του τη ζωή εκεί πέρα. Στο ταξίδι αυτό τον συνόδευσε η γυναίκα του Άλνς και ο γιός του Τζόνι που δεν ήταν πάνω από δώδεκα χρόνια. Μαζί του φύγανε και έκαστο άλλος κάτοικος της Γης με τις οικογενείες τους που είχαν διαλεγεί με έξαιρετική προσοχή.

Ήταν μαζί στο ταξίδι Άμερικανοί, Εβραίοι και μερικοί Άπαντες με έπικεφαλής το διάσημο άτομικό έρευνητή Τζοκίγιακ, που είχαν άποφασίσει να έγκαταλείψουν τη Γη για να συνεχίσουν τις μελέτες του στον Άρη.

Μά τώρα όλα τα πράγματα με μι-

αε είχαν αλλάξει. Ένας χρόνος είχε κιάλας περάσει από τότε που συνέβη η συμφορά. Μία φοβερή έκρηξι συνεκλόνησε το Σύμπαν.

Ενώ ο «Ταξιδιώτης» βρισκόταν πιά σε άπόστασι μόλις τριών έκατομμυρίων μιλίων από τον Άρη και τά σημάτα με τον όπερδιαστημικό άσχημα τονους πόν τον πλανήτη είδωποιήσαν πως έτοιμαζότανους άτέλειωτες γιορτές για την όδοροή του αεροσκάφους, συνέβη ξαφνικά η έκρηξι. Κάτι το άφανταστο, κάτι που δεν περιγράφεται, γιατί δεν όρχαρον λέξεις για να έκφράσουν το συγκλονιστικό έσπασμα όλην μαζί τών στοιχείων ο «Ταξιδιώτης». Για άρκετές άρες ο «Ταξιδιώτης» κυλούσε και σκαμπανέβαζε, σαν πληγμένο όθριο, μέσα στην άφάνταστη εκείνη τρικυμία. Και όταν έπειτα από ένα χρονικό διάστημα, που έμοιαζε με την αλυσίωτη έσαναγύρισε η όρρυκα, μία φοβερή διαπύτωση έγινε από τον Άπανάσο σοφό, που ήταν και ο έπιστημονικός σύμβουλος της άποστολής.

Το διαπλανητικό αεροσκάφος είχαν χάσει το ήλιακό σύστημα, στο όποιο άνηκε η Γη και είχε μεταφερθεί με μία άπαιστη για κάθε όπολογισμό ταχύτητα, άκόμη και για εκείνον που γίνεται με χρόνια φωτός, σε κάποιον άλλο Γαλαξία... Ναι, η Γη και ο Ήλιος, μαζί με όλο το πλανητικό σύστημα, είχαν χαθεί. Και τώρα μέσα από τον όπερδιαστημικό άσχημα τονους άκούγονταν φωνές σε άγνωστες γλώσσες που δεν είχαν καμμία σχέση με όσες ήταν ός τότε γνωστές στους έπιστήμονες της Γης.

Στον «Ταξιδιώτη» έγινε τότε μία θυελλώδης συνεδρίασι. Έπρεπε να άποφασιστεί τί θα γινόταν στο μέλλον. Και με άπόλυτη πλειοψηφία έλήθη η άπόφασι να καταβληθεί κάθε προσπάθεια για να έαναβρεθεί η Γη!

Αυτά είχαν γίνει πριν από ένα χρόνο, σύμφωνα με τους όπολογισμούς της γής, που τους χρησιμοποίησαν πάντα οι έπιστάτες του αεροσκάφους. Ο «Ταξιδιώτης» είχε άποκτήσει, έπειτα από την έκρηξι, μία καταπληκτική ταχύ-

τητα, που έφτανε σε όρια άσύλληπτα για το ανθρώπινο μυαλό. Και με την ταχύτητα αυτή το σκάφος έτρεχε μέσα στο Σύμπαν, προσπαθώντας να έαναβρεθεί τη χαμένη Γη.

Πριν από δύο μήνες μόλις ο Τζοκίγιακ, σ' ένα συμβούλιο, είχε δήλωσει: — Τη Γη και το ήλιακό της σύστημα δεν πρόκειται ποτέ να έαναβρούμε. Συμφωνά με τους όπολογισμούς που έχω κάνει, θα πρέπει να περάσουν τουλάχιστον έκαστο χρόνια για να την βρούμε. Έκτός...

Έκτός; είχε ρωτήσει ο Έρλιγκ. — Έκτός αν μας βοηθήσει η τύχη και βρεθούμε ξαφνικά δίχως να το καταλάβουμε μέσα στο γαλαξία και στο πλανητικό μας σύστημα...

Η διαπύτωση αυτή είχε κλονίσει το ήθικ όλων των έπιβάτων του αεροσκάφους. Δεν θα μπορούσε να βασταζή κανείς σ' έκαστο χρόνια περιπάτη, μέσα σε ένα τόσο όπολο σπιν. Κι όστερα, τί θα γινότανους, όσαι στο χρονικό αυτό διάστημα πέθαιναν; Κι' άν τύχον, όπως θα γινόταν μία μέρα, πέθαινε ο κυβερνήτης του σκάφους ή ο Τζοκίγιακ;

Τελικά, με άπόλυτη σχεδόν πλειοψηφία, άποφασίστηκε να έγκατασταθόν στον νέο πλανήτη Άλσκα το Γαλαξία που μέσα σ' αυτόν βρισκότανους από δύο μήνες τώρα.

Ο πλανήτης Άλσκα που τον είχαν όνομάσει έτσι, γιατί από μακριά έμοιαζε με την περιοχή αυτή της Βορείου Άμερικης, είχε πολλές όμοιότητες με την Γη.

Σε μία άπέραστη λοιπόν γυμνή έκταση, κοντά στην όποιαν άρχίζανε πυκνά δάση, ο «Ταξιδιώτης» έκανε την προσγείωσι του μία μέρα. Και με άνακούφιση οι έπιστάτες του πάτησαν, έπειτα από ένα όλοκληρο χρόνο, το πόδι τους σε στερεό έδαφος.

Σε δύο βδομάδες η έγκαταστασι τών άποίκων στο νέο τους πλανήτη, όπου θα ζούσαν αυτοί και οι άπόγονοι τους για πολύ καιρό, είχαν όλοκληρωθεί και κανένας δεν σκεπτόταν πιά την έπιστροφή. Κανένας, έκτος από την όμάδα των έργατών από την Βραζιλία, που είχαν συμπεριληφθεί στον κατάλογο του «Ταξιδιώτη» την τελευταία στιγμή και που από την πρώτη κιάλα στιγμή της διαδρομής, διακρίνονταν για τις έπαναστατικές τους ιδέες.

Ο Έρλιγκ φορούσε πώς κάτι δυσάρεστο, θα έμοιαζε να συμβεί μ' αυτός. Ιδίως από την πρώτη στιγμή που είχαν πάρει με το μέρος τους τον Άντον Μέλλον τον τρίτο μηχανικό του αεροσκάφους. Έως να είχαν και την τρέλλα να φύγουν από την Άλσκα, συνεγίζοντας την άσκητη περιπέλτησιν τους στο Άπειρο και κυνηγώντας να βρουν την χαμένη Γη.

Τους φόβους του αυτούς τους είχαν έξομολογήσει στην γυναίκα του και τελικά για να άποφύγετο το υοιραίο, είχε χαλάσει την μηχανή του «Ταξιδιώτη». Μία βλάστη που δεν φαινόταν, που μπορούσε όμως να γινόνταν μοιραία, σε περίπτωση που ο «Ταξιδιώτης» όπερβείαινε μία όρισμένη ταχύτητα.

Έκείνο το βράδυ λοιπόν ο Έρλιγκ είχε δυσάρεστα προαισθήματα. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Κάτι του έλεγε μέσα στην ψυχή του πως θα συνέβαινε μία τραγωδία.

Και πραγματικά, τα προαισθήματά του δεν βγήκαν λανθασμένα. Την ώρα που στον πλανήτη Άλσκα άρχισε να χαράζει, ένας έκκωφαντικός κοτός έκανε τον κυβερνήτη του «Ταξιδιώτη» να πεταχτεί από το κρεβάτι, μαζί με όλους τους άλλους άποίκους.

Καθώς δέ κύτταζε από το παράθυρο το διαπλανητικό αεροσκάφος τινάχτηκε στάν βολίδα από το πεδίο άπογειώσεως προς τους αϊθέρους!

— Τρελλοί... σκέταζε ο Έρλιγκ. Μά ήταν πιά άργά. Μά μία τρομαχτική έκρηξι το αερόπλοιο τινάχτηκε σε χίλια κομμάτια που έπεσαν στο έδαφος του πλανήτη Άλσκα. Ο Μέλλον και οι σύνοτροφοι του είχαν πληρώσει με τη ζωή τους την προδοσία τους!

Τώρα οι άποικοι ήταν πιά όριστικά άπομονωμένοι από τον όπολο κόσμο. Έπρεπε να άναγίσουν να δημιουργήσουν τη ζωή τους. Μία όπερπάρεια άπανάστατη φούσκωσε τά στήθα του Έρλιγκ. Και με βήμα άργό γύρισε στην σκνή του.

Ήταν ζωντανός, αυτός, και είχε θάρρος και κέφι για να φτιάξει μία καινούργια ζωή...

ΠΟΥΛ ΑΝΤΕΡ ΣΟΝ



ΓΥΡΟΕΙΔΗΣ ΑΛΩΠΕΚΙΑ

Η γυροειδής αλωπεκία είναι μία πολύ συνηθισμένη άρρώστεια. Ο λαός την λέει τριχοφάγο. Την άρρώστεια αυτή την άνακαλύπτουμε όλος όδολογία στο κεφάλι και πιά συχνά κάποιος τρίτος μας την όποδεικνύει, βλέποντας πως λείπει μία τούφα από μαλλιά.

Το πέσιμο λοιπόν των μαλλιών άφίνει μία πλάκα στρουγγυλή ή ώσειδη, χωρίς καθόλου μαλλιά, έλαφρά χαμηλωτή από το άλλο δέρμα. Η πλάκα αυτή είναι όμαλή, καθαρή χωρίς κομμάτια άπολείπει. Είναι δέ γυαλιστερή, σαν μπιλίας του μπιλάρδου. Το μέγεθος της είναι περίπου όσο μία άσημένη βραχιόνη.

Εφ' όσον μεγαλώνει αυτή η πλάκα γύρω-γύρω οι τρίχες είναι ατροφικές και πέφτουν σαν τούφες με το τράβήγμα. Όταν όμως σταματήσει να μεγαλώνει, τότε περιβάλλεται από κανονικές τρίχες.

Οι ατροφικές τρίχες είναι χοντρές προς τα πάνω και λεπταίνουν όσο πλησιάζουν προς τη ρίζα. Έτέτοις δέ τρίχες φαίνονται όσο άπλώνεται η πλάκα της αλωπεκίας.

Η πλάκα αυτή παραμένει για πολύν καιρό στάσιμη, για έβδομάδες ή μήνες και όποτε μεγαλώνει, όποτε μικραίνει, άργότερα δέ άρχίζει και βγαίνει τρίχες πολύ λεπτές άσπρες ή σαν άχρνο. Οι τρίχες αυτές με τον καιρό γίνονται παχύτερες και το χρώμα τους σιγά, σιγά παίρνει το κανονικό χρώμα των μαλλιών. Έτσι η γυροειδής πλάκα έξασφινίζεται.

Πιά συχνά παρουσιάζεται μονάχα μία πλάκα που άκολουθεί την πορεία που είπαμε. Άλλη φορά όμως γίνονται περισσότερες παρόμοιες πλάκες, που άπλώνουν σιγά, σιγά ή σταματούν όπως η πρώτη, ή έξακολουθούδιν να μεγαλώνουν και ένώνονται μαζί τους.

Η αλωπεκία αυτή με τον καιρό σταματά να έαπλώνεται και μένει στάσιμη, για να άρχισιν να παρουσιάζει πάλι φιλες άχρωματιστες τρίχες, που με τον καιρό γίνονται και πιά κανονικές.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει πάντα έτσι. Άλλες φορές, ενώ η πλάκα της αλωπεκίας είχε σταματήσει πιά πολύ να άπλώνεται, παρουσιάζει και πάλι ατροφικές τρίχες. Άπλώνεται δέ ξανά, σταματά για κάμποσον καιρό και άντι να βγάξει τρίχες παρουσιάζει στην περιφέρειά της τις ατροφικές.

Όταν παρουσιάζεται μόνο μία πλάκα, το πιά συνηθισμένο είναι να έξαλειφθεί σε λίγες έβδομάδες ή μήνες και να έαναβούν τά μαλλιά. Το ίδιο μπορεί να γινή και με περισσότερες πλάκες, μα σε πολύ μακρότερο χρόνο, σε πολλές μήνες και με διάφορες βεραιπείες.

Άλλη φορά πάλι βγαίνουν συνεχώς νέες πλάκες, που άπλώνουν και σιγά-σιγά γεμίζει όλο το κεφάλι. Έπάρχουν περιπτώσεις που δεν μένουν καθόλου μαλλιά στο κεφάλι, το δέρμα γίνεται λείο και γυαλιστερό και έτσι μένει για πολλούς μήνες, ώσπου να έαναβούν και πάλι μαλλιά. Μά και πάλι τά μαλλιά δεν θα έινε όπως ήταν πριν. Τούλάχιστον δέ στον άχένα οι τρίχες δεν θα έαναγίνονταν.

Η αλωπεκία, όταν προχωρήσει πολύ, μπορεί να περιλάσει έκτος από το τριχωτό της κεφαλής, τα φρύδια, τά γένεια, το μουστάκι και τις τρίχες του σώματος. Άν παρουσιασθή στα φρύδια όστερα από το τριχωτό της κεφαλής, τότε η πρόγνωση για το έαναφύτρωμα των μαλλιών στο κεφάλι είναι πιά έπιφυλακτική. Θα χρειασθή τούλάχιστον έπιπλες χρόνος για να έαναφύτρωσουν παρά άν δεν είχε έπικραθεί και στα φρύδια.

Στά γένεια ή γυροειδής αλωπεκία μπορεί να φανή μόνη ή σύγχρονη με τά μαλλιά ή και όστερα άπ' αυτά. Οι έλεφάρδες, καμμία φορά, περιβάλλονται μόνες από την γυροειδή αλωπεκία. Συχνά όμως συμβαδίζουν με γενικό πέσιμο των μαλλιών.

Στο σώμα, πολύ συχνά, παρατηρείται έπίσης η γυροειδής αλωπεκία, που συνοδεύει την αλωπεκία του τριχωτού της κεφαλής.

Καμμία φορά σε καθολική γυροειδή αλωπεκία πέφτουν όλες οι τρίχες του σώματος. Μία άλλη μορφή της γυροειδούς αλωπεκίας, πολύ έπιμονη, που παρατηρείται στα μικρά παιδιά είναι η λεγομένη όφιοειδής, γιατί πιάνει γύρω τις μορφοειδείς του τριχωτού της κεφαλής, προ πάντων πάνω από τον άχένα, μα κάνει και κανονικές πλάκες άνάμεσα στο τριχωτό της κεφαλής.

Η γυροειδής αλωπεκία συχνά όποτροπιάζει, μα όπάρχουν και περιπτώσεις που παρουσιάζεται μόνο μία φορά. Έπάρχουν όμως και σπάνιες περιπτώσεις που οι όποτροπές είναι τόσο συχνές, ώστε στο ένα μέρος γιατρέυονται και στο άλλο έαναγίνονται και αυτό μπορεί να βασταζει πολλά χρόνια.

Η γυροειδής αλωπεκία στις καλοήθεις μορφές όποχωρεί σε 5-6 μήνες, μα όπάρχουν και έπιμονες μορφές που βασταζει χρόνια.

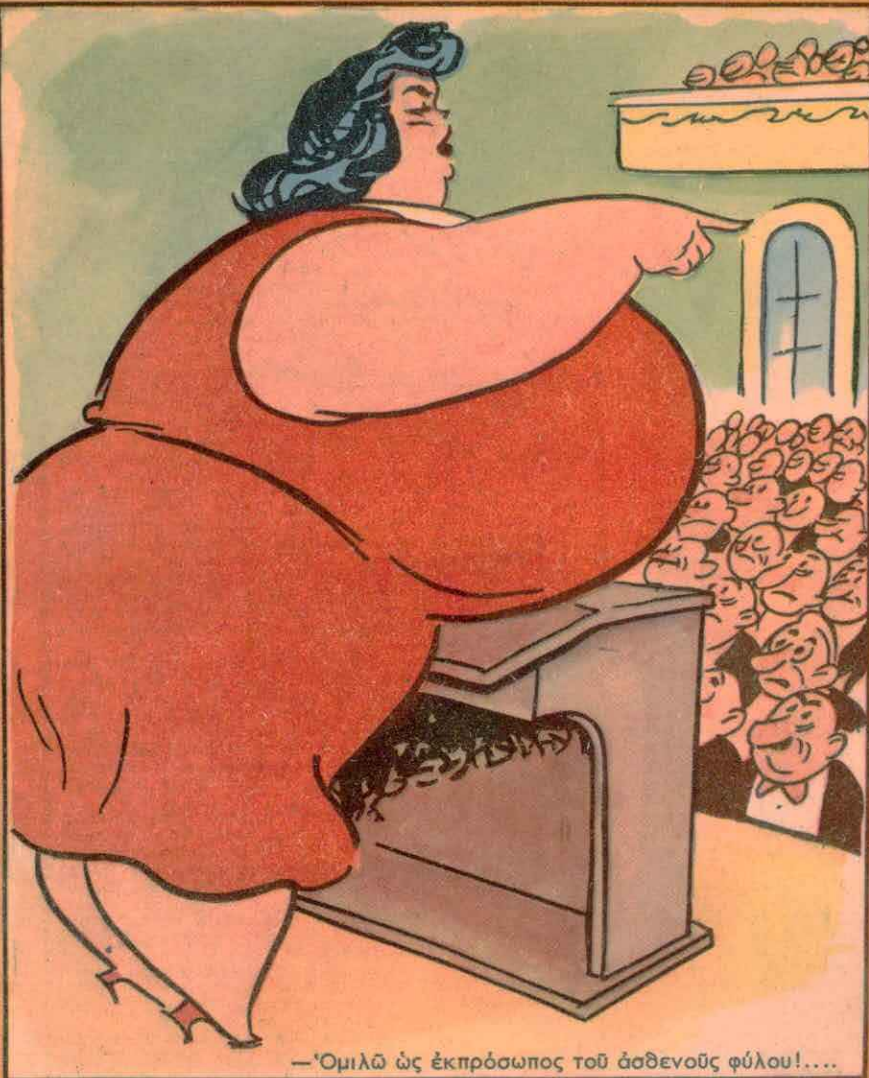
Η αίτιολογία της γυροειδούς αλωπεκίας είναι άγνωστη. Φαίνεται πως ουσιοδαίο ρόλο παίζουν οι ένδοκρινικές διαταραχές και το νευροφυτικό σύστημα.

Για την βεραιπεία της που είναι έξαιρετικά δύσκολη θα άποσταθή στο γιατρό σας, που αφού έξετάσει την γενική σας κατάστασι, θα κανόνισι το είδος της βεραιπείας.

Γενικά ό έρεθισμός του δέρματος χωρίς να προκαλέσει βλάδη και η τοπική όπεραιμία ώφελούν στο να έαναφύτρωσουν τά μαλλιά.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

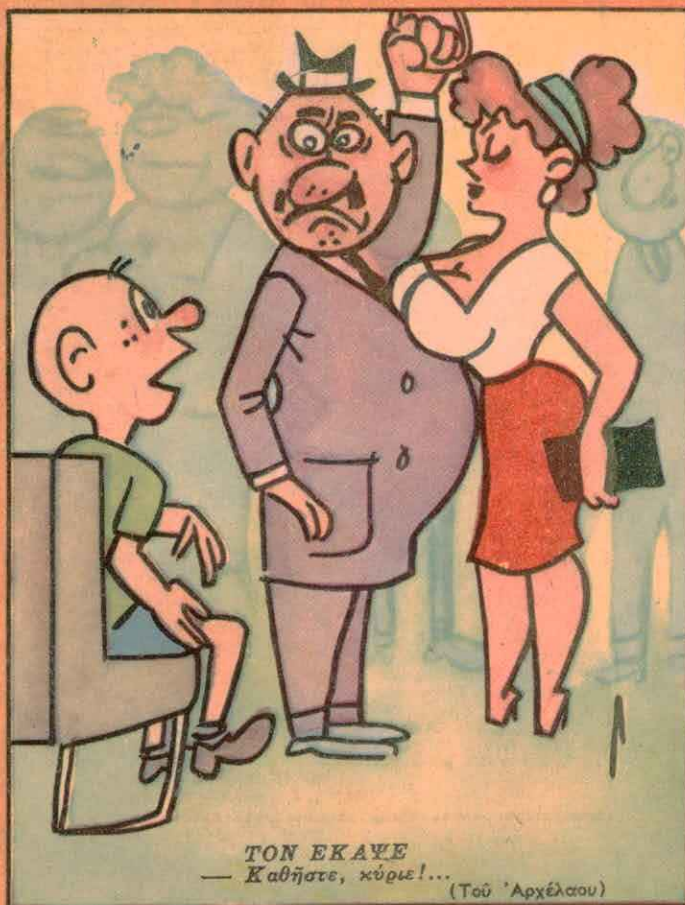
Ίατρός Δερματολόγος - Αισθητική



— 'Ομιλώ ως εκπρόσωπος του ασθενούς φύλου!....



— 'Εδώ είσαι, μαμά!... Δεν σου πα
νά μην έρθης σήμερα, γιατί θα πήγαινα
για ψώνια και θα τοῦ έρθουν μαζεμένα
τοῦ Θανάσάκη;...



ΤΟΝ ΕΚΑΨΕ
— Καθήστε, κύριε!... (Τοῦ 'Αρχέλαου)



— Θα προτιμούσα νὰ μὴ φάω τίποτα!... Νομίζω
πὼς ἔχω πυρετό!...